

ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ

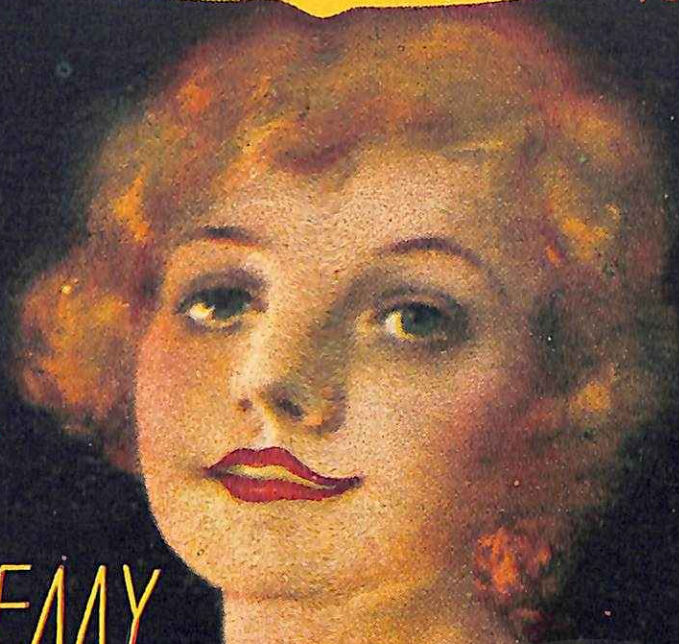
ΟΙ ΜΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Α'

ΤΟΜΟΣ 5

ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Τὸ μυστήριον
μιας γυναίκας

ΟΙΜΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΗΔΙΡΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

(ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ)

ΕΤΟΣ 11 - 16 'Απριλίου 1937 ΑΡΙΘ. 5

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΔΡΧ. 4

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γραφεία: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β
Τηλέφ. 26-135

Συνδρομή έτησία: 'Εσωτερικού Δρ. 200 'Εξωτερικού \$ 7
> έξι μηνός: > 100 > \$ 3.50
και δι' όλην τήν 'Αφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ έτησία συνδρομή σελλίνια 361

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀποστέλονται πρὸς τὴν
Δ) τὴν τῆς «Οἰκογενείας» κ. Νικ. Καμαρινόπουλον, ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 β, 'Αθήναι.

'Εν 'Αμερικῇ, ἔχει ἀναλάβει τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ τὴν κατὰ φύλλον
πώλησιν, ἡ 'Εταιρία New York News Agency General P. O. Box
497, New York City, ἐκπροσωπούμενη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ὅπως καὶ μόνοι τους θ' ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνώσται τῆς, εἶναι
ὄχι μένον τὸ καλύτερον, ἀλλὰ καὶ τὸ πλέον φθινὸν περιοδικόν.
Καὶ ἀκριβῶς ὅπως καταστῇ προσιτὸν εἰς ὅλας τὰς τάξεις,
Διεύθυνσις τοῦ ἀπεφάσισε νὰ τὸ προσφέρῃ εἰς τὸ κοινὸν ἀντὶ

4 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΩΝ 4

ΚΑΤΑ ΤΕΥΧΟΣ

"Ετοι, μὲ τὸ ἐλάχιστον αὐτὸ ποσὸν θὰ ἔχετε, πλην τῆς ἀπαι-
της ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ ἑνα ἀριστουργηματικὸ κομψοτυπωμένον
ἐκτετελὲς μυθιστόρημα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ «ΟΙΚΟΓΕ-
ΝΕΙΑ» θὰ καταστῇ ὁ ἀχώριστος σύντροφος καὶ τοῦ πλέον πε-
χῶ Ἕλληνας φιλαναγνώστου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1082
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35283

Έξεδόθησαν μέχρι σήμερα

- 1] «Λείλα» του ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
- 2] «Τρελλή από αγάπη» του Α. ΝΤΕΛΚΑΝ
- 3] «Τὸ ἡμερολόγιο μιᾶς παντρεμένης»
του ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ
- 4] «Γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω ; » του Μ. ΡΕΝΟΥΑΡ

ΣΤΟΝ ΤΟΜΟ ΤΗΣ
“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,
ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΝΕΩΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ :
ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ
ΠΩΛ ΕΡΒΙΕ

“Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ,,
ΠΕΡΙΠΑΘΕΣΤΑΤΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Επίσης στὸν τόμο τῆς προσεχούς εβδομάδος
“Ένα νέο αὐτοτελὲς μυθιστόρημα τρόμου

ΤΟΥ ΟΥΪΛΛΙΑΜ ΜΟΒΕΡΥ
“Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΜΟΣ ΚΑΜΠΟΣ,,
ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΠΟΙΚΙΛΗ ΥΛΗ

Α'

Ο Λάϊον "Ασλεϋ, ἦταν ἕνας τέλειος τύπος "Αγγλου εὐπατρίδου. Τὸν χαρακτήριζε μιὰ ἡλικία σαρανταπέντε περίπου χρόνων, κορμί νευρώδες, λεπτὸ καὶ λυγρό, ἀνάστημα ψηλὸ, γκριζὰ μαλλιά στοὺς κροτάφους, καὶ πρόσωπο ξυρισμένο, εὐγενικὰ αὐστηρό, καὶ κάπως μελαγχολικὸ συγχρόνως.

Ὁ Λάϊον "Ασλεϋ, μοναχογιὸς τοῦ λόρδου καὶ τῆς λαίδης "Ασλεϋ Μπράϊτον, εἶχε μείνει ὀρφανὸς ἀπὸ νεαρῇ ἡλικίᾳ. Ἀπ' τοὺς γονεῖς τοῦ εἶχε κληρονομήσει ἀνυπολόγιστη περιουσία, τὴν ὁποία ἐδόχευε γιὰ νὰ ταξιδεύῃ διαρκῶς.

Κοσμογυρισμένος, πάντα ντυμένος με ἀφογή κομψότητα, ἐπιζητοῦσε νὰ ξεχωρίσῃ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις ἀπλῶς ἀπὸ ἐγωϊσμό, κι' ὄχι ἀπὸ ψυχικὴ διάθεσι καὶ κλίσι πρὸς τὶς διασκεδάσεις. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμμιά δεξίωσι, ἀλλὰ καὶ δὲν διασκεδάζε σὲ καμμιά. Διαρκῶς, μιὰ λεπτὴ μελαγχολία σκίαζε τὸ πρόσωπό του.

Τοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ διακριτικὸ φλέρτ, ἀλλὰ ἀπόφευγε ἐπίμονα νὰ παντρευτῇ.

Τὸν φόβιζαν κάπως ἡ σύγχρονες γυναῖκες με τὴν τολμῇ ἀντίληψι τῆς ζωῆς ποὺ εἶχαν. Καὶ γι' αὐτό, δὲν τὶς θεωροῦσε κατάλληλες γιὰ συζύγους καὶ γιὰ μητέρες, ὅπως αὐτὸς τὶς ἤθελε.

Ἦταν ρωμαντικὸς ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ὁ Λάϊον. Θὰ νόμιζε κανένας, πὼς ἦταν ἕνας ἀγνὸς ἱππότης τῶν μεσαιωνικῶν θρύλων. Ἡ μεταπολεμικὴ κοινωνία, με τὶς σχεδὸν ὥμες καὶ κυνικὲς ἀντιλήψεις τῆς, εἶχε ἀφήσει ἀπείροχτη τὴν ψυχὴ του.

Ὅσες φορές ὁ λόρδος Λάϊον "Ασλεϋ δὲν ταξίδευε, στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις καὶ στὰ διάφορα διεθνῆ καζίνα, προτιμοῦσε νὰ ἀπομονώνεται στὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρό του, στὴ Μάουντ Στρήτ τοῦ Λονδίνου. Ἐκεῖ, ἐσπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀντικρὺ στὴ λαμπερὴ φωτιά τοῦ τζακιοῦ, διάβαζε με ἡδονὴ τὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα τῆς "Ελινὸρ Γκλύν, ἢ τὰ ἱπποτικὰ τοῦ Δουμά καὶ τοῦ Ζεβακό.

—Ὅ,τι καὶ νὰ κάνῃ κανένας, δὲν θὰ ξεφύγῃ ποτὲ ἀπ' τὸ γραφτὸ τῆς μοῖρας του!

Αὐτὴ ἡ φράσι, ἀνέβαινε συχνὰ στὰ χεῖλη του, τὴν πίστευε ἀπόλυτα, κι' ἦταν ἕνα δείγμα τοῦ μοιρολατρικοῦ κι' ὄνειροπόλου χαρακτήρος του.

Πραγματικὰ, ἡ μοῖρα εἶχε ἀπρῶξει πολλὰς φορές ὡς τώρα τὸν λόρδο "Ασλεϋ, σὲ περιπέτειες αἱματηρὲς καὶ ἐξωφρενικὲς. Τὸν εἶχε σαγηνεύσει κάποτε ἡ περίφημη χορεύτρια Μίννι Βαῖν, κι' εἶχε συνδεθῇ μαζί της ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα. Ἐδόχευε ἀφάνταστα ποσὰ γι' αὐτὴ τὴ θελκτικὴ καλλιτέχνηδα, ὁ Λάϊον. Ὁ ρωμαντικὸς χαρακτήρας τοῦ ἱκανοποιόταν στὸν ἔρωτα τῆς Βαῖν, ἡ ὁποία ἦταν ἐρασιγαστὴ γιὰ τὴν ἡγεμονικὴ μεγαλοπρέπεια τῆς ἐμφανισέως τῆς, καὶ γιὰ τὴν ὕψι-

λή τέχνη της. "Όλοι τὸν μακάριζαν γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς φανταστικής αὐτῆς καλλονῆς...

"Ὅσο, κάποια ἡμέρα, ἡ Βαίην ἀποδείχτηκε ὅτι ἦταν μιὰ ὑποκρίτρια, μιὰ ψεύτρα στὴν ἀγάπη. Οἱ τρόποι της, ἦσαν τρόποι αἰθερίου κι' ἀνυπερβόλου πλάσματος, μὰ ἡ καρδιά της καὶ τὰ πραγματικά αἰσθήματα τῆς ἦσαν καρδιά κι' αἰσθήματα κερδοσκόπου χρυσοθήρας. Ὁ Λάϊον τὴν ἐπίασε ἀξάφνα — ἐκείνη τὴν ἡμέρα — στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς πολυταλάτου τραπεζίτου!

"Ἡ οἰκουμένη σωριάστηκε σ' ἐρείπια τότε, μπρὸς στὰ πονεμένα μάτια τοῦ Λάϊον. Κύτταξε μὲ περιφρόνησι κι' ἀηδία, τὸ ταπεινὸ ἐκεῖνο πλάσμα. "Ἀλλάξε λίγα λόγια προσβλητικά, μὲ τὸν ἐραστή. Κι' ἔκανε μαζύ του, τὴν ἐπομένη, ἕνα ταξίδι στὴν Οὐγγαρία, ὅπου ἡ μονομαχία ἦταν ἐλεύθερη...

Καὶ γύρισε πάλι στὸ Λονδῖνο, μὲ μιὰ πληγὴ ἀκίνδυνη στὸν ὦμο, ἀπὸ σφαῖρα πιστολίου, καθὼς ἐπίσης καὶ μὲ μιὰ θαθεῖα ἀπογοήτευσι γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα!

"Ἐπακολούθησαν ἀργότερα κι' ἄλλα ἐπεισόδια, παρόμοια ἢ οὐκ παρόμοια μὲ τὸ παραπάνω. "Ὁλα, δυνάμωσαν περισσότερο τὸν ρωμαντισμὸ τοῦ χαρακτήρος του, ἀντὶ νὰ τὸν σωφρονίσουν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ κυττάξῃ τὴ ζωὴ μὲ τὴν πραγματικὴ τῆς ὄψι. "Ἀηδίαζε ὁ Λάϊον τὴ σύγχρονη ζωὴ, καὶ τὸν φόβιζαν ἐπίσης ἡ σύγχρονες γυναῖκες...

"Ὅσο, δὲν ἔπαυε νὰ ἐλπίζει σὲ ἕναν ἔρωτα ἀγνὸ. Οὔτε καὶ κουραζόταν νὰ φλερτάρῃ τὶς ἐπικίνδυνες αὐτὲς γυναῖκες, ἐλπίζοντας νὰ ὀρῇ κάποτε ἐπιτέλους τὴν ἰδανικὴ "Ἐκείνη", ἡ ὁποία θὰ ἱκανοποιούσε τὴ ρωμαντικὴ τοῦ ψυχῇ!

Αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνες, ὁ Λάϊον εἶχε ζήσει μιὰ πυρετώδη κοσμικὴ ζωὴ, ψάχνοντας μάταια γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς "Ἰδεώδους Γυναίκας". Ὁλόκληρο τὸ καλοκαίρι, πλανιόταν ἀπ' τὸ Μόντε Κάρλο στὸ Μπαρριτζ, ἀπ' τὶς Κάννες στὴ Βουδαπέστη, κι' ἀπ' τὶς χιονισμένες Ἀλπεις στὴ γαλανὴ Ριβιέρη.

Παντοῦ, ζωὴ μεθυστικὴ... Παντοῦ, καλλονὲς κοσμοξακουσμένες... Παντοῦ, χρήμα ἄφθονο, θάρύτιμα κοσμήματα, τουαλέτες ἐλκυστικές, ἀφρογὰ φράκκα διεθνῶν κοσμοπολιτικῶν τύπων... Παντοῦ, γυναῖκες ἀπ' ὅλη τὴν ὀφῆλιο, ἡ πιὸ ξεχωριστές, ἡ πιὸ γοητευτικές, ἡ πιὸ ἀριστοκράτισσες...

"Ἀλλὰ καὶ παντοῦ, τὸ ἴδιο κενό, ἡ ἴδια πληξί, ἡ ἴδιες μάταιες ἀναζητήσεις, γιὰ τὸν ρωμαντικὸ λόρδο, τὸν τόσο ἀπαιτητικὸ καὶ τόσο ἀηδιασμένον ἀπ' τὴ ζωὴ...

Μιὰ ἡμέρα, ἐπιτέλους, ἡ μοῖρα του — στὴν ὁποία τόσο πίστευε — θέλησε νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃ μὲ τὸ παραπάνω.

Σὰν χαϊδεμένο τῆς παιδὶ, τὸν ἐπίασε ἀπ' τὸ χέρι ἡ μοῖρα του, καὶ τὸν ἐσπρωξε νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὴ Μασσαλία. Ἀποκοδιωμένος ὁ Λάϊον ἀπ' τὴν κοσμοπολιτικὴ Εὐρώπῃ, εἶχε ἀποφασίσει ξαφνικὰ νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὸ Μαρόκο. Σὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, στὸ Παρίσι, ἔτυχε νὰ δῇ μερικὲς σκηνὲς ἀπ' τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν Μουσουλμάνων μεγιστάνων τοῦ Μαρόκου. Ἡ μωαμεθανικὴ ἠδυσπείθεια, τὸ γοητευτικὸ κι' ἄγνωστο μυστήριον τῶν χαρμενῶν, ἡ αὐστηρὰ φυλακισμένη ἐκεῖ μέσα ἀλλόθρησκος καλλονὲς, ἡ ὁποῖες ἐβρίσκον ὡστόσο τὸν τρόπο νὰ ξεφεύγουν ἀπ' τὴν ἐπιτήρησι κι' ἀπ' τὴ φυλακὴ τους, ὅταν ὁ ἔρωτας τὸ ἐπαιτούσε, ὅλα αὐτὰ εἶγαν ἐξάφει τὴ φαντασία τοῦ Λάϊον. "Ἐτοιώθη τώρα, δὲν στὸ φλογεὸ ἐκεῖνο περιβάλλον τοῦ πυρπολημένου ἀπ' τὸν ἥλιο Μαρόκου, ἀσφαλῶς θάβρισκε ἡ ρωμαντικὴ ψυχὴ του — ἡ τόσο διψασμένη γιὰ διαλεχτὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες — ἐκεῖνο, πού τὸσον καιρὸ μάταια ζητοῦσε...

"Ὅταν ἔωτασε στὴ Μασσαλία ὁ Λάϊον, ἄρχισε νὰ ἐλπίζει, ὅτι πραγματικὰ θὰ ἀρχίζει τώρα γι' αὐτὸν μιὰ καινούργια ζωὴ. Ἡ ψυχὴ

του, πλημμυριζε ἀπὸ πρωτοδοκίμαστα προαισθημάτων. Κάτι τοῦλεγε μέσα του, ὅτι στὸ πολυθρόνο καὶ πυρετῶδες αὐτὸ λιμάνι τῆς Μεσογείου, θ' ἀντίκρυζε ἐπιτέλους τὸ "Ἰ δ ε ὦ δ ε ς" τοῦ χειροπιαστό, σαγηνευτικῶ, ὅπως ἀκριβῶς τὸ εἶχε ποθῆσει ἡ ψυχὴ του ἐπὶ τόσο χρόνια, δίχως νὰ τὸ ὅρισκε!

Τὸ πρῶτο θαπόρι γιὰ τὸ Μαρόκο, θάφευγε σὲ δυὸ ἡμέρες. Ὁ Λάϊον ἔβγαλε δυὸ εἰσιτήρια — ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό του, κι' ἕνα γιὰ τὸν πιστὸ του καμαριέρη Γουλιέλμο — καὶ κράτησε ἕνα ὁλοκληρὸ διαμέρισμα πολιτείας, μὲ δυὸ καμπίνες, μὲ λουτρό καὶ μὲ σαλόνι.

Τέλος, κι' ὅσο νὰ περιμένῃ τὴν ἀναχώρησι τοῦ θαποριοῦ, ἐγκαταστάθηκε στὸ νεόχτιστο καὶ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο "Ἰμπέριαλ Πάλας", δηλώνοντας στὸν μαίτρ-ντ' ὅτελ ὅτι προτιμοῦσε νὰ τρῶν σύμφωνα μὲ τὸ «μενού» τοῦ ξενοδοχείου, ἀντὶ νὰ διαλέγῃ μόνος του τὰ φαγητὰ ἀπ' τὸν κατάλογο. Ἡ τελευταία αὐτὴ δήλωσί του, εἶχε τὸν σκοπὸ τῆς. Ἀνόρεχτος καὶ διαρκῶς «μπουχτισμένος» ὁ Λάϊον, δοκίμαζε ἀληθινὴ στενοχωρία καὶ ἀνία, κάθε φορὰ πού ἤθελε νὰ φάῃ. Τὸ ἕνα φαγητὸ τοῦ ἐννίζε, καὶ τὸ ἄλλο τοῦ μύριζε.

"Ἐνῶ, ἀναγκασμένος ἀπὸ πρὶν νὰ γεύεται τὰ ὠρισμένα φαγητὰ τοῦ «τάμπλντ-ὲτ», τὰ ὁποῖα δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένος νὰ διαλέγῃ μόνος του, ἐβρίσκε συχνὰ ἀπρόοπτες κι' εὐχάριστες ἐκπλήξεις: Τοῦ σερβίριζαν φαγητὰ, τὰ ὁποῖα οὔτε καν εἶχε σκεφθῇ ὡς τότε, μερικὰ δὲ ἀπὸ αὐτὰ τύχαινε νὰ τοῦ εἶνε ἀγνωστα τελείως.

Ἡ πρώτη ἡμέρα κύλισε μονότονη, καὶ δίχως τίποτα τὸ ἐξαιρετικό: Ὁ λόρδος "Ἀσλεῦ, τόσο κατὰ τὸ γεῦμα ὅσο καὶ κατὰ τὸ δαῖπνο, κάθησε στὸ ὠρισμένο γι' αὐτὸν τραπεζάκι, μέσα στὴν ἀπέραντη κι' ἀστραφτερὴ αἴθουσα τοῦ ρεστωράν, τὴν πλημμυρισμένη ἀπ' τὸν ἐκλεκτότερο κόσμον. "Ἐφαγε μὲ μελαγχολικὴ νωγέλεια, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ κόκκινο χαβιάρι τῶν «ἑρεκτικῶν» καὶ καταλήγοντας σ' ἕνα σπάνιο ἐξωτικὸ φρούτο, φερμένον ἀπ' τὴν Ἰαπωνία. Ἦπιε δίχως ἀπόλαυσι, τὴν παγωμένη του σαμπάνια. Κι' ἀσωμάτισε τὸ στόμα του, στὰ τελευταῖα, μ' ἕνα φυτζάνι ἀχνιστοῦ καφέ, μισοξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντας ἕνα πανάκοιδο ποδρό...

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ὁ καμαριέρης τοῦ Γουλιέλμο Μπάστα, ἕνας τετραπέντατος καὶ φλύαρος νέος ἀπ' τὴ Νότιο Ἰταλία, ἔτρωγε στὴν προωρισμένη γιὰ τὸ ὑποσηκτικὸ πο-σώπικόν τῶν πελατῶν αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου. Κι' ἐκεῖ, περιστοιχισμένος ἀπ' τοὺς πολυσίθιους ὁμοτακέλους του καὶ γνωοίους τῆς στινιῆς, δὲν ἔπαυε νὰ διηγῆται γιὰ τὰ πλοῦτη καὶ γιὰ τὶς χάρες τοῦ κυρίου του, ἐξογκώνοντάς τες ὅσο τοῦ ἦταν δυνατόν.

Τὸ μεσημέρι ἐπίσης τῆς δευτέρας ἡμέρας, κύλισε μονότονον, ὅπως μονότονη κι' ἀνισορρὴ εἶνε κυλίσσει ὁλόκληρη ἡ πρώτη ἡμέρα. Κατὰ τὸ θραδύ ὁμοῦ, στὴν ὠρισμένη ὥρα τοῦ δαῖπνου, σινέβη τὸ μοῖρα γιὰ τὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Λάϊον ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖον ἦταν προωρισμένο νὰ χῇ γι' αὐτὸν τόσο ἀπροσδόκητες καὶ συνταρακτικὲς συνέπειες!

"Ἰδοὺ τί συνέβη, δηλαδή: Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ δαῖπνου. Ἡ αἴθουσα τοῦ ρεστωράν ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τοὺς ὑπεοεκλεκτοὺς πελάτες, κι' ἀστράφτε ἀπὸ τὰ φῶτα. "Ὁλα τὰ τραπεζάκια ἦσαν πιασμένα. "Ἐνα εὐνάριστο βουητὸ ἀπὸ ἀνδρικές ὀμιλίες ἀπὸ κρουστάλλινα γέλια γυναικῶν, πλανιόταν στὴν ἀτιμόσφοιρα.

Ὁ Λάϊον "Ἀσλεῦ, καθόταν στὸ τραπεζάκι του, κι' ἔτρωγε μὲ νωγέλεια. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ὁμοῦ, δὲν ἔπαυε νὰ κυττάξῃ λοξὰ τὸ πλαινὸ του τραπεζάκι, στὸ ὁποῖο καθόταν μόνη τῆς μιὰ νεαρὴ κυρία κι' ἔτρωγε μὲ ὀρεξι πρωτοφανή...

Ἡ νεαρὴ αὐτὴ κυρία, ἦταν ψηλόσωμη καὶ λεπτή. Τὸ κορμί της, μὲ τὶς κυματιστὲς κινήσεις του, ἐμοιαζε μὲ λυγερὴ ἰτιά, τὴν ὁποία ἐλαφροχαΐδευε τὸ θραδυνὸ ἀγέρι. Ἡ ἐμφάνισίς της, ἀληθινὰ ἡγεμο-

δη έκφρασί του. Καί τὰ ἐξῆς λόγια, βγήκαν ἀχνὰ ἀπ' τὸ στόμα του:
—Μυλὸρδε... ἀσφαλῶς... καὶ κατὰ τὴ γνῶμη μου, βέβαια, θὰ
πρόκειται γιὰ καμμιὰ... Βασιλικὴ Ὑψηλότητα!... Ὡστόσο, δὲν
ἔχω καθαρὰ σὲ τίνος Κράτους τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀνήκει...
Γιὰ νὰ διατηρήσῃ δὲ σίγουρα τὸ «ἰνκόγκνιτο» της, ταξιδεύει μὲ τὸ
ψευδώνυμο «κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν»!

B'

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, κι' ἀφοῦ προηγουμένως ἡ νεαρὴ κόμησσα
ντὲ Μοντεσπάν κάπνισε ἀπολαυστικὰ δυό-τρία τσιγάρα, σηκώ-
θηκε μὲ νωχέλεια ἀπ' τὸ τραπέζι της. Ἀστραπιαία, ὁ μαίτρ-
ντ' ὁτὲλ βρέθηκε κοντὰ της, καὶ τὴ βοήθησε νὰ φορέσῃ τὸ γου-
νένιο ἀπὸ ὑπέροχη ἐρμίνα ἐπανωφόρι της...

Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ βλέμμα της μηχανικά — καὶ γιὰ πρώτη
ἱσως φορά, ὡς τότε — στηρίχτηκε ἀπάνω στὸν λόρδο Ἄσλεϋ. Συν-
ταραγμένος ἐκεῖνος ἀπ' τὴ συγκίνησί του, μπόρεσε ὥστόσο νὰ ἐξα-
κριβώσῃ, ὅτι τὰ μάτια της ἦσαν μεγάλα, βαθειὰ γκριζοπράσινα, κι
ὅτι τὸ βλέμμα τους ἦταν ὄνειροπόλο καὶ ρεμβαστικό. Ἐπίσης, τὴν
ἴδια ἐκείνη στιγμή, μιὰ ἐπίμονη κι' ἀνεξήγητη πεποίθησι καρφώθηκε
ἀλλόκοτα στὸ μυαλό του: Ἡ πεποίθησι, δηλαδή, ὅτι τὸ τρισαχαιτω-
μένο κι' ἡγεμονικὸ αὐτὸ πλάσμα, ἦταν συνηθισμένο νὰ δέχεται εὐλα-
βικὲς καὶ θαθεῖες ὑποκλίσεις στὸ πέρασμά του, ἀπὸ ἡλικία πολὺ τρυ-
φερὴ ἀκόμη!

Ἔτσι τοῦλάχιστον φαινόταν, ἀπ' τὴν ἀγέρωχη μεγαλοπρέπεια
τοῦ ὕψους της, καθὼς ξεκινούσε τώρα ἀπ' τὸ τραπέζι της καὶ διέ-
σχιζε, ὀλομόναχη, τὴν αἴθουσα τοῦ ρεστωρὰν...

Τόσο ἐπίμονη ἦταν ἡ πεποίθησί του αὐτὴ, ὥστε ὁ λόρδος Ἄσλεϋ
δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ. Καὶ καθὼς ἡ νεαρὴ γυναῖκα διάβαινε
τώρα μπρὸς ἀπ' τὸ τραπέζι του, αὐτὸς σηκώθηκε ὀρθὸς κι' ὑποκλίθη-
κε μπροστὰ της μὲ ἀπειρὴ ἀβοόητα κι' εὐλάβεια!

Κατόπιν, νοιώθοντας ἀνισορροπία τὴν αἴθουσα, ὕστερα ἀπ' τὴν
ἐξαφάνισι Ἐκείνης, πληρώσε βιαστικὰ τὸν λογαριασμό του, καὶ βγῆ-
κε στοὺς λαμπροφωτισμένους δρόμους τῆς πόλεως, γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ
τὴ νυχτερινὴ αὐρὰ της θαλάσσης καὶ νὰ ρεμβάσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πῶς μελαγχολικὸς ὁ Λάϊον, καὶ πῶς σκεπι-
κὸς ἀπὸ κάθε ἄλλῃ φορά, γύρισε ἐπιτέλους στὸ ξενοδοχεῖο του νὰ
κοιμηθῇ. Εἶχε γδυθῇ ἀφηρημένα, κι' ὁ ὑπνέτης τοῦ Γουλιέλμο τὸν
βοηθοῦσε νὰ φορέσῃ τὴν πυτζάμα του.

Ὁ Γουλιέλμο, σὰν γνήσιον παιδί τῆς Νοτίου Ἰταλίας, ἦταν ἕνας
τύπος φλύαρος, πρόσχαρος κι' εἰλικρινής. Λάτρευε τὸν κύριό του καὶ
τὸν ὑπηρετοῦσε ἐπὶ τόσα χρόνια τώρα, μὲ ἀληθινὴ στοργή κι' ἀφο-
σίωσι. Νοιώθοντας δέ, ὅτι κι' ὁ κύριός του ἐπίσης τὸν ἀγαποῦσε κι'
ἐκτιμοῦσε ἀντάξια τὴν ἀφοσίωσί του, εἶχε καταντήσει ἕνας τύραννος
πραγματικὸς, ἀλλὰ τύραννος λεπτὸς καὶ διακριτικὸς καμαριέρης, ἀντε-

ἀποψε, λοιπόν, ὁ στοργικὸς καὶ τυραννικὸς καμαριέρης, ἀντε-
λάθη τὴν ἀσυνήθιστη μελαγχολία καὶ συλλογὴ τοῦ λατρευτοῦ κυ-
ρίου του. Καὶ διαλέγοντας τὴν κατάλληλὴ στιγμή, ρώτησε ἀδιάφο-
ρα, λὲς καὶ μάντεψε τίς μυστικὲς του σκέψεις:

— Ἀλήθεια, προσέξατε ἀπόψε κάτι, μυλὸρδε;

— Τί νὰ προσέξω; ρώτησε ὁ Λάϊον, σκιρτώντας μυστικά, σὰν νὰ
προαισθανόταν ὅτι τὰ ὅσα θάκουγε, θὰ εἶχαν ἐξάπαντος σχέσι μὲ
τοὺς κρυφοὺς του λογισμούς.

— Νά, κάποια... κάποια ἀγνωστὴ καὶ πολὺ ὠραία κυρία, κάτω

στὸ ρεστωρὰν! Ξανάπε ὁ Γουλιέλμο, μὲ θαυμάσια προσποιητὴ ἀδιαφο-
ρία στὸ ὕφος του καὶ στὴ φωνή του.

Ὁ Λάϊον δὲν ἐνόησε μιλία, στὴν ἀρχὴ-ἀρχή. Περιωρίστηκε μο-
νάχα νὰ λοξοκυττάξῃ περιεργὰ τὸν καμαριέρη του, προσπαθώντας νὰ
μαντέψῃ τι κρυβόταν πραγματικῶς κατὰ ἀπ' τὸ ἀδιαφορὸ ὕφος του.

Καὶ τέλος, εἶπε μὲ ἐπίσης προσποιητὴ κι' αὐτὸς ἀδιαφορία:

— Μά... ἦσαν πολλὰς ἀγνωστες καὶ πολὺ ὠραίες κυρίες κάτω
στὸ ρεστωρὰν, ἀπόψε!... Ποιὰ ἀπ' ὅλες, ἐννοεῖς;

— Ἐκείνη τὴ λυγερόκορμη, μὲ τὸ γουνένιο ἐπανωφόρι καὶ μὲ τὴν
ἄφθαστη ἀρχοντιά της, μυλὸρδε! Ξανάπε γαλήνια, ὁ Γουλιέλμο. Ἐ-
κείνη, ποὺ καθόταν στὸ δεύτερο τραπέζι ἀπὸ τὴν δεξιὰ σας!

— Ἀ, ναι! ἀπάντησε ὁ λόρδος Ἄσλεϋ, κρύβοντας δύσκολα τὴ
μυστικὴ συγκίνησί του. Γιατί ρωτᾷς;... Μήπως ξέρεις, ποιὰ εἶνε;

Ὁ Γουλιέλμο χαμογέλασε σκληρὰ, τώρα καὶ εἶπε:

— Τὴν πρόσεξα κι' ἐγώ, μυλὸρδε, τὴν ὥρα πού ἐμπαίνα στὸ ρε-
στωρὰν τοῦ προσωπικοῦ γιὰ νὰ δειπνήσω!... Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι,
ἡ ἀρχοντιά της καὶ τὸ παράστημά της... Θέλησα νὰ ἐξακριβώσω
ποιὰ εἶνε... Ρώτησα κατάλληλα ἕνα γκαρσόνι, τὸ ὁποῖο δὲν μπόρεσε
νὰ μὲ πληροφορήσῃ... Μοῦ εἶξε ὅμως μὲ τρόπο μιὰ καμαριέρα, ἡ
ὁποία ἔτρωγε στὸ πλαινὸ μου τραπέζι... Καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ
καμαριέρα θὰ μπορούσε νὰ μὲ πληροφορήσῃ γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς
κυρίας της...

— Σὲ πληροφορήσε; διέκοψε ἀσυγκράτητα, ὁ Λάϊον.

— Καὶ ναι, καὶ ὅχι, μυλὸρδε! ἀπάντησε τσαχπινικά, ὁ Γουλιέλμο.
Δηλαδή, φρόντισα ἀμέσως νὰ γνωριστῶ μὲ τὴν παμπόνηρη αὐτὴ κα-
μαριέρα... Τῆς πρόσφερα κάνα-δυὸ μπουκάλια καλοῦ κρασιοῦ, τὰ
ὁποῖα ἤπιαμε μαζὺ μὲ ἀπόλυτη ἐγκαρδιότητα... Κι' ὕστερα, ὅταν τὴν
ρώτησα μὲ τρόπο, γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς ὠραίας κυρίας της, μοῦ
εἶπε αἰνιγματικά: «Φίλε μου, μπόρεῖς νὰ τὴν ἀποκαλῇς κόμησσα, ἐδῶ
στὴ Μασσαλία»!

— Ἐδῶ, στὴ Μασσαλία; ἔκανε ἀχνὰ ὁ λόρδος Ἄσλεϋ. Δηλαδή;

— Δηλαδή, μυλὸρδε, ἔτσι ἀπόρησα κι' ἐγώ τότε, σὰν κι' ἐσας
τώρα... Μὰ ἡ διαβολομένη ἐκείνη καμαριέρα, δὲν θέλησε νὰ μὲ δια-
φωτίσῃ περὶ σὸ ὅτι... Μοῦ ξανάπε μονάχα, ὅτι ἡ κυρία της ταξι-
δεύει ἰνκόγκνιτο, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ὀνομάζεται «κόμησσα ντὲ Μοντε-
σπάν», κι' ὅτι ἀπαγορεύει αὐστηρὰ τὴν ἀποκάλυψι τῆς πραγματικῆς
ταυτότητός της!

Ὁ λόρδος Ἄσλεϋ, θέλησε τότε νὰ διαφωτίσῃ τὸ αἰνιγμα διαφο-
ρετικά. Κι' ὕστερα ἀπὸ λιγόστιγμὴ σκέψι, ρώτησε:

— Ποιὰς ἐθνικότητος ἔραγε νὰ εἶνε, αὐτὴ ἡ δῆθεν κόμησσα;...
Σοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα της;

— Δὲν ξέρω, μυλὸρδε... Ἀπόφυγε κι' αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ πῇ... Μοῦ
εἶπε μονάχα, ὅτι ἡ κυρία της ξέρεῖ θαυμάσια ὅλες σχεδὸν τῆς εὐρω-
παϊκῆς γλώσσες!

— Ἡ καμαριέρα της, τοῦλάχιστον; Ξανάπε, ὁ Λάϊον. Ξέρεις,
ποιὰς ἐθνικότητος εἶνε;... Κι' ἴσως ἀπ' τὴν καμαριέρα, νὰ μπορέ-
σουμε νὰ μαντέψουμε τὴν ἐθνικότητα τῆς κυρίας!

— Ἡ καμαριέρα εἶνε Ὁλλανδὴ! ἀπάντησε ὁ Γουλιέλμο, μὲ ἀφι-
βολία. Ἔτσι τοῦλάχιστον μοῦ εἶπε, ἡ ἴδια!... Ποιὸς εἶνε βέβαιος
ὅμως;... Ἐμένα ὥστόσο μοῦ φαίνεται, ὅτι τόσο ἡ κυρία ὅσο κι' ἡ
καμαριέρα, δείχνουν νὰ κατάγονται ἀπ' τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην!

Ὁ Λάϊον ἀπόμεινε σκεπτικὸς... «Ἀνατολικὴ Εὐρώπη»!... «Ἀ-
νατολικὴ Εὐρώπη»!... Ἡ γεωγραφικὴ του γνώσις, παρ' ὅλα τὰ
ταξίδια του, δὲν ἦσαν καὶ τόσο ἱκανοποιητικὴ... Ὁ ρωμαντισμὸς
του τὸν ἐσπρωχνε, πάντα, νὰ θαυμάζῃ τὰ γραφικὰ τοπία τῶν χωρῶν
στὶς ὁποῖες τύχαινε νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς καὶ νὰ πολυσκοτίζεται
γιὰ τὴ γεωγραφικὴ τους θέσι.

«Ανατολική Εὐρώπη»!... Μέσα στο μυαλό του σκεπτικού Λάϊον, αρχισαν τώρα να χορεύουν μπερδεμένες η Άλβανια, η Ελλάδα, η Ρουμανία, η Βουλγαρία, η Κέρκυρα... η Μεσοποταμία... η Κριμαία... η Σερβία... η Ιουρκία... Διάβολε!... Σε ποιά απ' όλα αυτά τα κράτη, ανήκε η μυστηριώδης και θελκτική πριγκίπισσα;

Γιατί ήταν σίγουρος πειά ο λόρδος Άσλεϋ, ότι δεν επρόκειτο περι καμμιάς απλής «κομήσης ντε Μοντεσπάν», αλλά περί γνησίας «Υψηλότητας», με βασιλικό μάλιστα αίμα στις φλέβες της!

— Ξέρεις τελοσπάντων, αν αυτή ή... χμ... ή κομησά ντε Μοντεσπάν, πρόκειται να μείνη πολύ καιρό στη Μασσαλία;

— Ή καμαριέρα της μου είπε, ότι αυτό εξαρτάται, μολόρδε!

— Εξαρτάται; ρώτησε ο Λάϊον. Από τί εξαρτάται;

— Δεν ήλθε να μου το πη! απάντησε μελαγχολικά ο Γουλιέλμο, δίχως να φανή ότι προσέχει στον εκνευρισμό του κυρίου του, ο οποίος αρχισε να μουρμουρίζει τώρα με σφιγμένα δόντια και με χείλη κλειδωμένα...

Γ'

Ο Λάϊον πέρασε άπνους, τη νύχτα του εκείνη. Είχε διαψολοστείλει το θαπόρι και το ταξίδι του για το Μαρόκο, κι' είχε αποφασίσει «νά μην το κουνήση ούτε θήμα απ' τη Μασσαλία», αν πρώτα δεν ξεκαθάριζε το αίνιγμα της γοητευτικής αγνώστου...

Κατά τις έκνευριστικές ώρες της αϋνίας του, ξανάφερνε διαρκώς στο μυαλό του όλα τα μικροπεισόδια κι' όλες τις παρατηρήσεις του, όσες σχετιζόντουσαν με «Εκείνη». Τα μακροχρόνια μαλλιά της, η «ντεμοντέ» αλλά τόσο σεμνή τουαλέττα της, που κόστιζε ώστόσο ολόκληρη περιουσία, ή μεγαλοπρεπστάτη έρμίνη της, ή άφανταστη άρχοντιά της, αλλά κι' ή περιφρονητική για το περιβάλλον ξεγνοιασιά της κι' ή λαιμαργία της στο φαγητό, ή διαφορούμενες έξηγησεις της καμαριέρας της στον ύπρητέ της, όλα αυτά γενικώς, τον είχαν ρίξει σε πέλαγος θασανιστικού ενδιαφέροντος...

Για πρώτη ίσως φορά στη ζωή του, ο «μπλαζέ» κι' αποκαρδιωμένος απ' τη ζωή Άγγλος εὐπατρίδης, ένοιωσε τόσο λαχτάρα μέσα του και τόσο ενδιαφέρον. Προπάντων, τον δαιμόνιζε έξαιρετικά εκείνο το αίνιγματικό «έξαρτάται!», το οποίο σχετιζόταν με την άναχώρησι της θελκτικής αγνώστου απ' τη Μασσαλία ή με την παραμονή της εκεί!

— Μήπως, άραγε, πρόκειται να εξαρτηθ ή άναχώρησί της από μένα; ψιθύριζε μέσα του πότε-πότε, ο Λάϊον. Μά, γιατί;... Από ποῦ ὡς ποῦ;... Της εἶμαι τελείως άγνωστος, άλλωστε!

— Ὁστόσο, θυμόταν τώρα — με άνέκφραστη ήδονή — κάποια μικρολεπτομέρεια, ο Λάϊον. Δηλαδή, ή άγνωστη κυρία άνοιξε δυό-τρεις φορές το τσαντάκι της κατά τη διάρκεια του φαγητού και κυττάχηκε στο καθρεφτάκι της. Ήταν όμως έτσι γυρισμένη πρὸς τὸν Λάϊον και κυτταζόταν με τέτοιο τρόπο στο καθρεφτάκι της αυτό, ώστε περιεργαζόταν συγχρόνως άπαρατήρητα και λαθραία τὸν πλαινό της λόρδο Λάϊον Άσλεϋ — έτσι τοῦ φαίνονταν τώρα, τοῦ Λάϊον — με ξεχωριστὸ ενδιαφέρον!

— Μπα, όνειρεύομαι ξύπνιος, σάν ήλίθιος! μουρμούριζε κατόπιν ο Λάϊον, βρίσκοντας κάθε φορά άπίθανες τίς σκέψεις του αυτές.

Τὴν έπομένη τὸ πρωί, τὸ θαπόρι έφυγε για τὸ Μαρόκο, χωρίς ο λόρδος Άσλεϋ να συγκραταλέγεται με τοὺς έπιβάτες. Ξεχνώντας τὰ μουσουλμανικά χαρέμια και τίς γοητευτικές χανούμισσές των ο Λάϊον, προτίμησε να μείνη στη Μασσαλία, άπορροφημένος ήδονικά απ' τὸ μυστήριο της δήθεν «κομήσης ντε Μοντεσπάν».

Κι' ή ημέρες άρχισαν να κυλῶν, γεμάτες από έκνευρισμό κι' από ενδιαφέρον, για τὸν άτυχή λόρδο. Κάθε μεσημέρι στις 12 ή ώρα, και κάθε βράδυ στις 9, θρισκόταν καθισμένος στὸ τραπέζακι του — εκεί στο ρεστωράν τοῦ «Ίμπεριαλ Πάλας» — κι' έτρωγε μηχανικά κι' άνόρεχτα, ένω... ένω λίγα θήματα πὸ πέρα, στο συνηθισμένο της έπίσης τραπέζακι, καθόταν κι' έτρωγε με λαίμαργη ὅπως πάντα ὀρεξι, ή αίνιγματική κι' ιδιότροπη νεαρή κυρία!

Η ήμέρες εξακολουθοῦσαν να κυλῶν, δίχως τίποτα τὸ ιδιαίτερο να συμβαίνει...

Κι' όμως, συνέβαινε κάτι!... Ναί!

Η εὐαίσθητη και ρωμαντική ψυχή τοῦ λόρδου Άσλεϋ, ένοιωθε άόριστα — μά καθαρά — ότι συνέβαινε ΚΑΤΙ, κάτι τὸ άφάνταστα ήδονικό και λαχταριστό, τὸ ὅποιο τὸν μεθοῦσε... Ένοιωθε ο μελαγχολικός και ρωμαντικός Λάϊον, ότι ή... ή «κομησά ντε Μοντεσπάν» έπιτέλους... είχε άρχισει να τοῦ δείχνει... ότι πρόσχε τελοσπάντων τὴν παρουσία του εκεί, καθώς και τὸ έπίμονο ενδιαφέρον του για τὸ ατόμό της!

Αὐτὸ τοῦλάχιστον αποδεικνυόταν απ' τίς σπάνιες, άλλὰ και τόσο έκφραστικές ματιές, τίς ὁποῖες τοῦ έρριχνε πότε-πότε, σκεπασμένη απ' τοὺς πυκνοὺς καπνοὺς τῶν τσιγάρων της, κατά τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ της...

Ναί, τὸν είχε προσέξει έπιτέλους, ή αἰθερία κι' αίνιγματική εκείνη ὕπαρξι... Τόνοιωθε αὐτὸ ο Λάϊον, ὡς τὰ θάθη της ψυχής του... ὡς τὰ θάθη της λαχταρισμένης ὕπαρξέως του...

Απ' τὸ άλλο μέρος, πάλι, ο πιστὸς Γουλιέλμο βοηθοῦσε τὸν κύριο του με ὅλον τὸν ζήλο της άφοσιώσεώς του. Είχε κατορθώσει, σάν ένας ὡραίος έφηβος ποῦ ήταν, να έμπνεύση τρυφερώτατα αίσθήματα στην καμαριέρα της «κομήσης». Έτρωγαν μεσημέρι-βράδυ στο ίδιο πειά τραπέζακι, της πρόσφερε κρασί με άδρότητα ἱππότου και συχνά τὴν πηγαινε και στὸν κινηματογράφο κατά τ' άπογεύματα.

Στὸ διάστημα αὐτό, δίχως να παραμελῇ και τίς αίσθηματικές ὀχρεώσεις του άπέναντι της ὡραίας καμαριέρας, ο πονηρὸς Γουλιέλμο, φρόντιζε συγχρόνως να τὴν κατατοπίζη και για τὰ πλούτη και για τὴν ὕπεροχη κοινωνική θέσι τοῦ λόρδου κυρίου του. Ήξερε, ότι ὅλα αὐτὰ θὰ διαβιβαζόντουσαν καταλλήλως στην κυρία «κομήσση» και θὰ της έδιδαν να καταλάβη, ότι ο λόρδος Άσλεϋ δὲν ήταν ένας κοινὸς θνητός, άνάξιος προσοχής κι' ενδιαφέροντος!

Ὁστόσο, ο πονηρὸς Ἰταλὸς είχε μπλέξει μ' ένα αληθινὰ διαβόλεμένο θηλυκό. Η τετραπέρατη καμαριέρα, ένω δεχόταν πρόθυμα κάθε πληροφορία απ' τὸν Γουλιέλμο, δειχνόταν αντίθετα πολὺ επιφυλακτική άπέναντί του, τόσο για τὴν ταυτότητά της ὅσο και για τὴν ταυτότητα της κυρίας της. Ὅτε τὸ έκλεκτό κρασί, ὅτε οἱ κινηματογράφοι, ὅτε έπιτέλους και θὰ μεθυστικά φιλιὰ τοῦ Γουλιέλμο κατάρθωσαν να της άποσπάσουν ποτὲ και τὴν ελάχιστη διαφωτιστική πληροφορία...

Αὐτὸ, μονάχα, τὸ ὅποιο μπόρεσε να καταλάβη ο Γουλιέλμο, άκρες-μέσες, ήταν ή έξηξ ὕψους του, τὴν ὁποία και διατύπωσε καθαρά κάποιο βράδυ, στὸν κύριό του:

— Μολόδε, θετικά πράγματα δὲν μπόρεσα να μάθω, απ' τὸ σατανικό αὐτὸ θηλυκό!... Απ' τὰ λεγόμενά της θῆως, κι' από ὅσους ὕπαινιγμους της ξεφύγαν ὡς τώρα, βεβαιώθηκα ακλόνητα για τὸ έξηξ: «Ὅτι ή κυρία της λέγεται Μαρία-Λουίζα, κι' ότι... εἶνε κάποια βασιλική πριγκίπισσα άνώστου Κρότους, ή ὁποία ταξιδεύει «ἐν-κόκνιτο», για να λυτρωθῇ απ' τὴν άνισοή έθιοσιπία και να έσκάση μακριά απ' τὰ άνάκτορά της!... Αὐτὰ τοῦλάχιστον με άφησε να καταλάβω θετικά, ή παμπόνηρη μίς Άννα, ὅπως λέγεται ή καμαριέρα της!

—Αυτῆς τῆς γνώμης εἶμαι κι' ἐγώ, ἀπὸ ὅσα κατάλαβα ὡς τώρα! ἀπάντησε τότε ὁ Λάϊον, βαθεῖα συλλογισμένος. Ἀσφαλῶς, δὲν πρόκειται περὶ μίας ἀπλῆς δῆθεν «κομήσεως ντὲ Μοντεσπάν»!.. Ἐδῶ, ἔχομε νὰ κάνουμε μὲ πριγκήπισσα γυνῆς βασιλικοῦ αἵματος, ἢ ὅποια ξεμάκρυνε ἀπ' τὴν Αὐλὴ τῆς, γιὰ νὰ ζήσει ἐλεύθερη σὰν κοινὴ θνητὴ, γιὰ λίγες ἐβδομάδες!

Ὡστόσο, ἡ ἡμέρες ἐξακολουθοῦσαν νὰ κυλοῦν. Κι' ἡ ἡγεμονικὴ ἀκαταδεξία τῆς θελκτικῆς ἀγνώστου ἦταν τόση, ὥστε ὁ λόρδος Ἄσλεϋ ἐδειχνε, ὅπως ὅλοι, ἀπόλυτον σεβασμὸν ἀπέναντί τῆς, καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν προσεγγίσῃ παρ' ὅλες τὲς ἀπελπισμένους προσπάθειές του.

Τόση ἐπιβλητικότητά ἀκτινοβολοῦσε ὁλόγυρα τῆς, ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ξένη, ὥστε τὸ διαλεχτὸ περιβάλλον τῆς πάγωνε ἀπὸ ἀβελή εὐλάβεια ἀπέναντί τῆς!

Κάποιο πρωῒ, ἐπιτέλους, ὁ Γουλιέλμο μπῆκε τρεχάτος στὴν κρεββατοκάμαρα τοῦ κυρίου του, τὸν ξύπνησε χωρὶς πολλές διατυπώσεις, καὶ τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα:

—Μυλὸρδε!... Κάποιο σοβαρὸ νέο, ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω, τὸ ὁποῖο μοῦ ἐμπιστεύτηκε πρὸ ὀλίγου ἡ μὲς Ἄννα... Μοῦ εἶπε δηλαδὴ, ὅτι ἡ κυρία τῆς θὰ γευματίσῃ σήμερα στὸ ρεστωρὰν «Λὰ Ρεζέρβ»!... Θὰ βρίσκεται ἐκεῖ, ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι!

Τὸ ρεστωρὰν «Λὰ Ρεζέρβ» ἦταν ἓνα μεγαλοπρεπὲς κτίριο, χτισμένο στὴν ἀκρογιαλιά τῆς Κορνίς, μίας ωραίας τοποθεσίας τῆς Μασσαλίας. Τὸ ἤξερε καλὰ αὐτὸ τὸ κοσμικὸ κέντρο, ὁ λόρδος Ἄσλεϋ. Ἦταν τόσο ἐκλεκτὸ καὶ τόσο ἀφάνταστα πανάκριβο, ὥστε μονάχα ἡ ἡγεμονίς τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀριστοκρατίας μποροῦσαν νὰ τὸ πλησιάσουν.

—Μόνη τῆς θὰ γευματίσῃ ἐκεῖ, ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν; ρώτησε μὲ ἀσυγκράτητη λαχτάρα, ὁ Ἄσλεϋ.

—Τελείως μόνη τῆς, μυλὸρδε! ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἔξαψι, ὁ ἀστραφτερός ἀπ' τὴ χαρὰ του καμαριέρης.

Καὶ μισοκλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι του, πόσθεσε:

—Ἐχω μάλιστα τὴν ταπεινὴ γνώμη, μυλὸρδε, ὅτι... ἡ κυρία κόμησσα ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ μάθετε ἐγκαιρῶς, αὐτό!

—Πῶς τὸ συμπεραίνει; ξεφώνισε ἔξαλλος πειὰ ὁ Λάϊον, ἀνακαθίζοντας ἀπότομα στὸ κρεβάτι του!

—Τὸ συμπεραίνω ἀπ' τὸν πλάγιό τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἄννα μοῦ ἀνακοίνωσε αὐτὴ τὴν πληροφορία!... Τὰ λόγια τῆς ἐδειχναν τόσο καθαρὰ τὴν πρόθεσί τῆς καὶ τὴν πρόθεσι τῆς κυρίας τῆς, ὥστε δὲν ἦταν βέβαια ἀνάγκη νὰ μοῦ πῇ ἑστέρα: «Ἡ κυρία μου ἐπιθυμεῖ, νὰ μάθῃ ἐγκαιρῶς ὁ λόρδος Ἄσλεϋ, ὅτι θὰ γευματίσῃ σήμερα ὁλομόναχῃ τῆς στὸ ρεστωρὰν «Λὰ Ρεζέρβ»!

Ὁ λόρδος Ἄσλεϋ εἶχε πεταχτὴ κιόλας ἀπ' τὸ κρεβάτι του, ὀρθός. Μὲ πυρετώδη χεῖρια ἀνακάτεψε τὲς γκαρνταρόμπες του καὶ τὰ συρτάκια του καὶ ντύθηκε μὲ ἀπερίγραπτη ἐπιμέλεια. Τίποτε, οὔτε τὴν ἐλαχίστη λεπτομέρεια δὲν παρέλειψε, γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ντύσιμό του ἀψογο ἀπὸ κάθε ἀποψι...

Κι' ὅταν, ντυμένος πειὰ, περιεργάστηκε τὴ λυγρὴ σιλουέττα του στὸν καθρέφτη, εἶδε — μὲ ἀφάνταστη ἱκανοποίησι — τὸν πιὸ κομψό, τὸν πιὸ λεβεντόκορμό, τὸν πιὸ εὐγενικό καὶ τὸν πιὸ ἀρχοντικό εὐπατρίδη τῆς Ἀγγλίας, ἀντικοῦ του!

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς, ἔμπαινε ὁ λόρδος Ἄσλεϋ στὸ παρामυθένιας μεγαλοπρεπείας ρεστωρὰν «Λὰ Ρεζέρβ». Τὸ ὥραιο καὶ μελαγχολικὰ αὐστηρὸ πτόσσωπό του, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ εὐνεκτικὴ ἀξιοποῖεπαι. Μὲ τὴν πρώτῃ νοση, ἀλλὰ καὶ γαλήνιας ἐκφοράσεως ματιά του, ἀνακάλυψε τὴν ἐξωτικὴ σιλουέττα τῆς κομήσεως ντὲ Μοντεσπάν σ' ἓνα παρὰμερο τραπεζάκι, ἐκεῖ στὴ φαρδεῖα θεράντα ποῦ-

βλεπε πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ συνταράχθηκε τότε, στὸ ἀντίκρουσμα τῆς ποθητῆς — τῆς λατρευτῆς;... — ἐκείνης σιλουέττας. Κι' ἡ ματιὰς τοῦ θαυμασμοῦ, τὲς ὁποῖες τούρριξαν οἱ ἄλλοι πελάτες, γυναικὲς κι' ἄνδρες, γιὰ τὴν ἀπαρμιλλη χαρὶ τῆς ἐμφανίσεώς του, δυνάμωσαν περισσότερο αὐτὴ τὴν ταραχὴ τοῦ.

Ὡστόσο, συνῆλθε παρευθὺς. Συνηθισμένος ἄλλωστε στοὺς διαρκεῖς θριάμβους, συνηθισμένος στὰ θαυμαστικὰ βλέμματα τῶν γυναικῶν καὶ στὰ ζηλότυπα τῶν ὁμοφύλων του, συνηθισμένος διαρκῶς νὰ ζῇ στὰ πιὸ κοσμικὰ κι' ἀριστοκρατικὰ περιβάλλοντα, πῆρε ξανά τὸ ἀπαθὲς καὶ μελαγχολικὸ ὕφος του, καὶ διέσχισε τὴν αἴθουσα μὲ ἀνέσι καὶ χάρι ἡγεμόνος.

Ἰραδῆξε κατευθεῖαν στὸ τραπεζάκι τῆς κομήσεως. Τὴν κύτταξε, γιὰ λίγο, βαθεῖα στὰ μάτια. Κι' ὕστερα, σιωπηλὸς πάντα, ὑποκλίθηκε μπροστὰ τῆς μὲ ἀπερίγραπτη ἀβρότητα...

Ἐκείνη, ἔγειρε ἀνάλαφρα τὸ γοητευτικὸ κεφάλι τῆς, σὰν ν' ἀνταπόδινε — μὲ χάρι πριγκήπισσης — τὴν ὑπόκλισί του. Φάνηκε ὕστερα νὰ διστάζῃ λίγο. Καὶ τέλος, χαμογελώντας γλυκά, ψιθύρισε μὲ ἐκπληξὶ προσποιητῇ:

—Ἰί ζητεῖτε;

—Ἐτυχε νὰ μάθω, ὅτι... ἡ ἐξοχότης Σας θὰ γευματίσῃ σήμερα ἐδῶ! ἀπάντησε ὁ λόρδος Ἄσλεϋ, μὲ προσπάθεια θαρραλέα κι' ἀπελπισμένη.

—Ἄ, ἔτσι; ψιθύρισε ἡ κόμησσα ἀχνά.

Πάλι φάνηκε νὰ διστάζῃ. Καινούργιο ἀμήχανο χαμόγελο, φώτισε τὰ ἄλικά χεῖλη τῆς. Τέλος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς μὲ χαριτωμένη ἀφέλεια, ἔανάπε:

—Καθῆστε λοιπὸν νὰ μοῦ κάνετε συντροφιά!... Γατί, ὄχι;... Κι' οἱ δύο μας, καθὼς βλέπω, εἵμαστε μακριὰ ἀπ' τὲς πατρίδες μας κι' ἀπ' τοὺς γνωστούς μας... Ἄς πᾶνε λοιπὸν στὴν εὐχή, ἡ ἐθιμοτυπία!... Ἐδῶ δὲν ἔχομε νὰ φοβηθοῦμε, γιὰ τὸ «τί θὰ πῇ ὁ κόσμος»!

Ἡ φωνὴ τῆς πῆρε μιὰ ἀσυνήθιστη θερμότητα. Καὶ μὲ ὕφος ἔντονο, μὲ συγκαταμένο, πρόσθεσε σὰν νὰ ξεσποῦσε:

—Ἄ, ἡ ἐθιμοτυπία!... Ἄχ, αὐτὸ τὸ «τί θὰ πῇ ὁ κόσμος»!... Μὲ ἔχουν ἐκνευρίσει, πειὰ... Μοῦ σφίγγουν τὸ μυαλὸ καὶ τὴν ψυχὴ. Μὲ πνίγουν... Καθῆστε, κύριε, στὸ τραπεζάκι μου!

Τὴν τελευταία φράσι τῆς, τὴν τόσο τολμηρὴ, τὴν εἶπε μὲ ὕφος κυριαρχικό, μὲ ὕφος ἀπερίγραπτα ἐπιβλητικό. Ὑποδουλωμένος ὁ λόρδος Ἄσλεϋ, ὑποταγμένος ἀθελά του, σωριάστηκε σ' ἓνα κάθισμα ἀντίκου τῆς, σὰν νὰ δέχτηκε κατακέφαλη γροθιά...

Κι' ὅμως λιχνίζονταν τώρα, σὲ ἡδονικὰ πελάγη εὐτυχίας...

—Θὰ εἶστε φιλοξενούμενός μου! ἐξακολουθεῖ νὰ λέῃ ἡ θελκτικὴ ἀγνώστου, μὲ κρυφὴ τρυφερότητα τώρα, στὴ φωνὴ τῆς. Αὐτὴ τὴν ὥρα, θὰ τὴν περάσουμε μαζί, κι' ὕστερα... ἀντίο γιὰ πάντα, ἴσως!

Μελαγχολικὸς τόνος σφράγισε τὴν τελευταία φράσι τῆς. Στῆναξε πνιχτὰ τὸ αἰθέριο πλάσμα. Ὑστερα, παίρνοντας εὐθυμὸ καὶ ζένοιαστο ὕφος, φώναξε στὸ γκαρσόνι:

—Ἐτοίμασέ μας ἓνα «μενοῦ», μὲ ἀποκλειστικὰς τοπικὰ φαγητά!... Μὴν παραλείψῃς τὴ σχετικὴ «μπουγιαμπαις» (1), καὶ τὸ μαῦρο μπρούσκο κρασί τῆς Μασσαλίας!...

Τρεῖς ἐβδομάδες σχεδὸν τώρα, λαχταροῦσε τὴ συνάντησι αὐτὴ ὁ Λάϊον. Κι' ὅμως, μονάχα γιὰ μιὰ ὥρα θὰ ἔμενε κοντὰ τῆς, σύμφωνα

(1) Ἡ «μπουγιαμπαις» εἶνε ἓνα εἶδος ψαρόσουπας, μαγειρεμένης μὲ ἰδιαίτερο ναυτικὸ τρόπο. Ἡ Μασσαλία εἶνε περίφημη γιὰ τὲς σουπες τῆς αὐτῆς.

μέ την προηγούμενη δήλωσί της!... Κι' ύστερα;... "Ω, ύστερα... ίσως «άντιο για πάντα»!

Μεθούσε από ανέκφραστη εὐτυχία, ὁ λόρδος "Ασλεϋ, ἀλλὰ καὶ πονοῦσε συγχρόνως βασανιστικά... Χαιρόταν ὁλόψυχα τὴν παρουσία τῆς ἐξωτικῆς ἀγνώστου, ἀλλὰ καὶ σπαράζοταν πού θὰ τὴν ἔχανε σὲ λίγο...

— "Αν φύγῃ μακριὰ μου, ἐξάπαντος θὰ τρελλαθῶ! εἶπε μέσα του, κάποια στιγμή. Μιά εἶνε, ἡ σωτηρία μου: Νὰ τὴ γοητεύω... νὰ κατορθώσω νὰ αἰχμαλωτίσω τὴν καρδιά της, ὅπως μὲ γοήτευσε ἐκείνη!

"Ετσι, κατὰ τὴν ἀλησμόνητὴ ἐκείνη ὥρα, πού ἔτρωγε μαζί της καὶ χαιρόταν τὴ συντροφιά της, ὁ Λάϊον, ἀγωνιῶσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς φανῇ ἑλκυστικός. Ἐπιστράτευσε κρυφὰ ὅλες τὶς ἱκανότητές του. Εἶχε κάποιο θέλητρο ἢ ἐμφάνισί του;... Τὸ ξεδίπλωσε μπρὸς στὰ μάτια τῆς αἰνιγματικῆς λατρευτῆς του, μὲ μαεστρία διακόζου στρατάρχου πού πολιορκεῖ φρούριο ὀχυρό!... Εἶχε πνεῦμα κ' εὐφυΐα;... "Αρπάξε καὶ τὴν παραμικρότερη εὐκαιρία, γιὰ νὰ τὰ ἐπιπιδείξῃ πρὸ σπιθοβόλου κι' ἑλκυστικά!... Εἶχε σωματικὴ ρώμη, τόλμη καὶ γενναιότητα ψυχῆς... Δὲν ἔπαυε νὰ διηγῆται μὲ τρόπο τὶς διάφορες μονομαχίες του καὶ τὰ ἐπικίνδυνα κυνήγια του, γιὰ νὰ δώσῃ στὸ αἰθέριο ἐκεῖνο πλάσμα μιὰ κολακευτικὴ ἰδέα γιὰ τὸ ἄτομό του!

— «Κι' αὐτοκράτειρες ἀκόμα, ἀγάπησαν τρελλὰ ταπεινοὺς δούλους, ἐπειδὴ λαχτάρησαν τὰ ἰσχυρὰ κορμιά τους καὶ τὴν ἀτρόμητὴ ψυχὴ τους! μουρμούριζε μέσα του μ' ἐλπίδα, ὁ ξετρελλαμένος Λάϊον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, δὲν εἶμαι δούλος... Οὔτε κι' αὐτὴ εἶνε αὐτοκράτειρα!... Ἐγὼ ἀνῆκα σὲ μιὰ ἀπ' τὶς πρὸ πολλῆς κι' ἀπ' τὶς πρὸ λαμπρῆς οἰκογένειας τῆς Ἀγγλίας, μὲ προγόνους δούκας καὶ στρατάρχας φημισμένους... Κι' ἡ θελκτικὴ μου ἀγνώστος, ἂν δὲν εἶνε πραγματικὰ ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν, ἴσως νὰ εἶνε τὸ πολὺ-πολὺ μιὰ «Βασιλικὴ Ὑψηλότης»!... Διάβολε!... Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσο μεγάλη, ἡ κοινωνικὴ ἀπόστασι μεταξύ μας!»

"Ετσι κυλοῦσε, ἡ ἀέχαστὴ αὐτὴ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Ὁ Λάϊον μιλοῦσε διαρκῶς, μὲ ἔνθουσιασμό καὶ μὲ μάτια γεμάτα ἀπὸ λαχτάρω καὶ θαυμασμό γιὰ τὴ μυστηριώδη ὁμορφιά του...

"Εκείνη, περιωριζόταν νὰ τὸν ἀκούῃ προσεχτικά, μισοκλείνοντας τὰ συνασπαστικά της μάτια, σὰν ἓνα αἰνιγμα ζωντανό. Σπάνια μιλοῦσε. Συχνά, ἀφηνε δυὸ σειρές ἀπὸ ὁλόλευκα μικρὰ δόντια νὰ φαίνονται καὶ ν' ἀστράφτουν, καθὼς τὰ ὀλικά καὶ λεπτὰ χεῖλη της τεντανώνονταν ὡς ἀλαφρὸ καὶ συγκρατημένο χαμόγελο!

Τὴ σκεπτόταν... Τὴ ἰδέα σγημάτιζε, γιὰ τὸν εὐγενικό συνομιλητὴ της, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκρυβε καθόλου τὸν ἀνέκφραστο θαυμασμό του καὶ τὴ λαχτάρω του γι' αὐτήν;

"Αγνώστο!... Ὡστόσο, ὁ λόρδος "Ασλεϋ ἐνοιώθε ἀόριστα μέσα του, ὅτι ἡ «κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν» αὐτὴ, αἰσθανόταν σιγά-σιγά τὴν ἐπίδρασι τῆς πραγματικῆς ἐξαιρετικῆς προσωπικότητός της... "Ενοιώθε, ἀπ' τὶς φευγαλέας καὶ μυστικὰς λάμψεις τῶν ματιῶν της, ὅτι τὰ ἀπροκάλυπτα παιὰ λόγια τῆς λατρείας της — καὶ τὰ λαχταρισμένα βλέμματά της — νι' αὐτὴν, συγκινοῦσαν κρυφὰ τὴν καρδιά της, καὶ δὲν τὴν ἀφηνε ἀδιάφορη!

Μήπως δὲν ἦταν γι' αὐτὴν, ἐπὶ τοιαῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες τώρα, ἕνας πιστός, ἕνας ἀφωσιωμένος — ἀλλὰ καὶ σιωπηλὸς καὶ διακριτικός — θαυμαστής;

— «Τὴ εὐγενικὴ ὑποξεί, ὁ τζέντλεμαν αὐτός! μουρμούριζε μέσα της κρυφὰ, ἡ ἐξωτικὴ ἀγνώστος. Τὴ ξεχωριστὸ καὶ διαλεχτὸ ἄτομο!... Πόσο εἶνε κοινός... Πόση αὐστηρὴ ὁμορφιά, φωτίζει τὸ ἀνδρικό του πρόσωπο... Πόσο θερμὴ καὶ μεταλλικὴ, εἶνε ἡ φωνὴ του!... Εἶνε σω-

στός ἄνδρας μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως, τόσο στὴν ἐμφάνισι ὅσο καὶ στὰ αἰσθήματα!... "Αν...»

Δίστασε ἐδῶ, ἡ θελκτικὴ γυναίκα, νὰ φανερῶσιν τὴν κρυφὴ τῆς σκέψι καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της ἀκόμα. Ἐνας σπασμὸς πονεμένος σκίασε τὸ ἰδανικό της πρόσωπο. Ἀμέσως ὅμως, κάποια ἀπόφασι δυνάμωσε τὴν ψυχὴ της. Καὶ ξανασκεφτῆκε, μὲ θαρραλέα ἐγγωνισιά:

— «... "Αν... κερδίσω γιὰ πάντα τὴν ἀγάπην του!... Ναι, θέλω νὰ τὴν κερδίσω!... Θέλω νὰ κάνω δική μου, τὴν εὐγενικὴ καὶ σπανία κι' ἱπποτικὴ καρδιά του!... Ὅθι τοῦ κρύψω ὡς τὸ τέλος, ΠΟΙΑ εἶμαι στὴν πραγματικότητα!... Ὅθι προσπαθῶ καὶ νὰ τὸν ἀπογοητεύσω ἀκόμα, μὲ τοὺς τρόπους μου καὶ μὲ τὴ στάσι μου ἀπέναντί του... Δὲν ὑποψιάζεται καν, τὴν πραγματικὴ κοινωνικὴ μου θέσι... Μὲ νομίζει, ἴσως, ἡ κατὰ παραπάνω — ἢ γιὰ κατὰ παρακάτω — ἀπὸ μιὰ κόμησσα ἀπλή... Ὅθι τὸν ἀφήσω ὅσο μπορῶ περισσότερο, στὴν πλάνη του αὐτὴ... Ἰσως νὰ μὲ περάσῃ γιὰ καμμιά διεθνὴ τυχοδιωκτρία, ἡ ἴσως γιὰ καμμιά κυρία τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας!... Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, ὅμως... Αὐτὸ πού μ' ἐνδιαφέρει προπάντων, εἶνε νὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀποκλειστικά γιὰ τὸ ἄτομό μου καὶ γιὰ τὶς προσωπικὲς μου χάρες!... Καὶ ἂν γίνῃ αὐτό, τότε... "Ω, τότε... θὰ ἰδοῦμε!»

"Ετσι σκεπτόταν διαρκῶς, ἡ «κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν», κρεμασμένη μὲ λαχτάρω ἀπ' τὴ χεῖλη τοῦ λόρδου "Ασλεϋ. Κι' ἐκεῖνος, ἀνυποπτος γιὰ τὴν ψυχικὴ τῆς ταραχὴ, ἀφωσιωμένος ὁλοκληρωτικὰ στὸ νὰ τὴν ἐξυμνῇ, νὰ τὴ θαυμάζῃ καὶ νὰ τῆς διηγῆται διακριτικὰ τὶς ἀπογοητεύσεις του ἀπ' τὴ Γυναίκα κι' ἀπ' τὸν Ἐρωτα, ξεχνοῦσε τὴν ὥρα καὶ τὸ περιβάλλον. Ὁλόκληρὴ ἡ ὑπαρξίς του, ἦταν συγκεντρωμένη σ' αὐτὲς τὶς θεῖες στιγμές, τὶς ὁποῖες περνοῦσε ἀντίκρου στὴ μυστηριώδη λατρευτὴ του...

— Πόσο θέλω νὰ κατακτήσω τὴν καρδιά σας! τῆς εἶπε κάποια στιγμή θαρρῶς, δίχως ἐπιφύλαξι, συνεπαρμένος ἀπ' τὴ γοητεία τους. Νοιώθω νὰ ἐνσαρκώνωνται ἐπιτέλους ὅλα τὰ μέχρι τώρα αἰσθηματικά ὄνειρά μου, στὸ ἀχνὸ κι' ἰδανικὸ πρόσωπό σας... "Ὅ, τι μάτια ὡς τώρα διψοῦσε ἡ καρδιά μου, τὸ ἔρηκα ἐπιτέλους ἀνελπίστα στὴν ὄνειρῳ ὑπαρξί σας... Πόσο θέλω νὰ σὰς λατρεύω, παράφορα καὶ τρυφερά!... Κι' ὅμως τὰ μάτια σας τὰ θαυγάλαξα, πού κλείνουν μέσα τους κόσμους ἐξωτικούς κι' ἀγνώστους, μὲ φοβίζουν!... Ναι, νοιώθω πὼς μοῦ λέν νὰ τὰ ἀγαπήσω, αὐτὰ τὰ θεϊκά σας μάτια... Ἀλλὰ μοῦ φωνάζουν συγχρόνως, ὅτι πρέπει καὶ νὰ ὑποδουλῶθ' σ' αὐτά!...

"Ω, εἶνε μάτια γεννημένα νὰ κυβερνοῦν καὶ συνηθισμένα πολὺ νὰ κυβερνοῦν. τὰ ἐπιβλητικὰ αὐτὰ μάτια σας, κυρία μου!

Τὸ γκαρσόνι ἔφερε, τώρα, λικέρ καὶ καφέ. Ὁ Λάϊον συγκράτησε τὴν ἡδονικὴ του ἑξαψι, καὶ φόρεσε ξανά τὴ μάσκα τῆς κοσμικῆς ἀβρότητας κι' ἐπιφυλάξεως, στὸ πρὶν ζωντανέμένο πρόσωπό του. Πρόσεξε ὅμως παρευθύς, ὅτι κι' ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν σκίρτησε ἀθελὰ τῆς ἀπ' τὴν προσέγγισι τοῦ γκαρσονιῦ, λές καὶ τὴν ζήτησε ἀπότομα καὶ δυσάρεστα ἀπ' τοὺς γλυκοὺς ρεμβασμούς της κάποιος ἐνοχλητικὸς διαβάτης!

"Ἦταν τὸν καφέ σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοὶ κι' οἱ δύο τους, ἐνῶ οἱ καπνοὶ τῶν τσιγάρων τοὺς τυλίγαν τὰ πρόσωπά τους σὲ πέπλους ἀνέρους καὶ παιχνιδιάρικους...

"Εκείνη, σκεπτόταν:

— Πλησιάζει πειά, ἡ κρίσιμη στιγμή!... Θὰ χωριστοῦμε, ἀράγε;

"Εκεῖνος σκεπτόταν:

— «Σὲ λίγο, τί θὰ γίνῃ;... Θὰ μὰς συνεπάρῃ ἀράγε ἡ ζωὴ, στοὺς χωριστοὺς μας δρόμους;... Θὰ φύγῃ, ἡ θὰ μείνῃ;... Κι' ἐγὼ θὰ τὴν ἀκολουθῶ, ἢ θὰ χωνεθῶ ξανά μονάχος μου τὴν πίκρα τῶν σβυσμένων παιὰ ὁνείρων μου;»

Τὸ γκαρσόνι ἔφερε ἐπιτέλους, τὸν λογαριασμό. Οἱ δύο σιωπηλοὶ

δημοτράπεζοι, ξαφνιάστηκαν. Κυττάχτηκαν για μία στιγμή, για μία συντομή και φευγαλέα στιγμή, με πόνο στα μάτια. Ή κρυφή τους αγωνία, κάτι τους έσπρωξε να πουν...

Δέν μίλησε όμως, κανένας τους. Έκρυψαν παρευθές τον αγωνιώδη πόνο τους, στά βάθη της ψυχής τους. Ξαναφόρεσαν τη μάσκα της κοσμικής φιλοφροσύνης, με ταχύτητα κι' έτοιμότητα πνεύματος αστραπιαία. Κι' ο λόρδος Άσλεϋ, πνίγοντας έναν στεναγμό και θγάζοντας το πορτοφόλι του, εξώφλησε με ψυχραιμία εὐπατρίδου τον λογαριασμό του γεύματός των...

Σηκώθηκαν σάν αυτόματα κι' οι δυό τους, απ' το τραπέζι. Αλλά δεν είπαν τίποτα, πού να δείχνει τον προσεχή τους τυχόν χωρισμό. Βγήκαν μαζί απ' το ξενοδοχείο με ύφος παλαιών γνωρίμων, οι όποιοι αντίμασχαν τυχαία, οι όποιοι γεμάτισαν εγκάρδια μαζί, κι' οι όποιοι ξεφύσαν τώρα, για να συνεχίσουν ευχάριστα την ημέρα τους άλλου...

Απ' την έξοχική άκρογιαλιά της Κορνίς, έπρεπε τώρα να γυρίσουν στην πόλι. Μπήκαν σ' ένα ταξί, κι' ο Άσλεϋ είπε στον σωφέρ να τραβήξει σιγά-σιγά για την πόλι. "Αν έπρόκειτο να χωρίσουν εκεί, ως χαιρόντουσαν τουλάχιστον λίγη ώρα ακόμα τη συντροφιά τους, κι' ως επιβραδυνόταν — όσο ήταν δυνατόν — ή όδυνηρή αυτή στιγμή του χωρισμού των...

Μέσα στο ταξί, ο λόρδος Άσλεϋ κι' ή κόμησσα ντε Μοντεσπάν, έξακολουθούσαν να σιωπούν. Τά σφιγμένα χείλη των δεν έδρισκαν τίποτα να πουν. Καί τά βλέμματά των, τά καρφωμένα διαρκώς στις γύρω ώμορφιές της φύσεως, σκιαζόντουσαν επίμονα από πέπλους σιωπηλών ρεμβασμών και Κύριος οίδε ποιών όνειρων...

Σε κάποια στιγμή, ή νεαρή γυναίκα μουρμούρισε νοσταλγικά, σάν να μιλούσε με τον εαυτό της:

— Αχ, τί γλυκειά πού είνε ή έλευθερία!... Όσο πνίγομαι απ' τις άνόητες κοινωνικές προλήψεις κι' απ' τη βασανιστική έθιμοτυπία, τόσο χαίρομαι τώρα την άγνη κι' ελκρινή ξεγνοιασιά... Τί εύτυχισμένος πού είνε αυτός ο περίπατός μου, μέσα σ' ένα ταπεινό κι' άγοραίο ταξί!

Ο Λάιον σκίρτησε. Μόλις έτοιμαζόταν πρό μιας στιγμής να κατεβάσει το τζάμι της πορτιέρας, γιατί τον έναχλούσε μία άόριστη μυρωδιά κρεμμυδιού και ρέγγας, ή όποία πλανιόταν μέσα στο έσω-τερικό του χυδαίου αυτού ταξί. Αλλά το μουρμουρητό της συντροφού του και τά παράξενα λόγια της, του συγκράτησαν το χέρι.

Γύρισε το κεφάλι του, την κύτταξε περίεργα, κι' είπε:

— Τόσο πρωτοδοκίμαστα κι' έλκυστικά σ'ας φαίνονται αυτά τά πράγματα;... Δεν σ'ας ένοχλεί λοιπόν καθόλου, ή κρεμμυδοφαγία του εὐλογημένου αυτού σωφέρ;

Ή κόμησσα ντε Μοντεσπάν, χαμογέλασε ανάλαφρα κι' αίνιγμα-τικά. Κύτταξε ύστερα βαθειά στα μάτια τον συνοδό της, κι' όπάν-τησε:

— Ναι, πραγματικώς μου φαίνονται όλα αυτά, πρωτοδοκίμαστα κι' έλκυστικά!... Αχ, είνε πολύ άνισρό να βρίσκεται κανένας περαιορισμένος σέ μία φυλακή, όσοδήποτε και νάχη ολόχρυσους τοίχους, αυτή ή φυλακή του!... Καί μάλιστα, όταν...

«Ολόχρυσους τοίχους»!... Τί ήθελε να πη με τά μυστηριώδη λόγια της, ή πιό μυστηριώδης άκόμη συνοδός του;... Καί γιατί διέκοψε τόσο άπότομα τη φορά της, σάν νάφοβήθηκε μήπως παρασύρθηκε κι' είπε περισσότερα, από όσα έπρεπε να πη;... Καί τί να μουρμούριζε άράγε τώρα μέσα της, πειστωμένη και συνωφρωμένη, σάν να μάλλωνε τον εαυτό της για όσα άσύνετα της ξέφυγαν απ' τά χείλη της;

Όλες αυτές ή σκέψεις πλημμύριζαν το σκοτισμένο μυαλό του Λάιον, και χόρευαν μέσα του έναν τρελλό κι' άγωνιώδη χορό.

— «Η κυρία κόμησσα ταξιδεύει ίνκόγκνιτο»!

Τά λόγια του μαίτρ ντ' οτελ αυτά, ξαναρχόντουσαν επίμονα στο νου του Άσλεϋ και βουίζαν στην ψυχή του σαν φτερά μελίσσης πού πετούσε. Ίνκογκνιτο ταξιδεύουν συνήθως άτομα υψίστης περιωπής, πριγκηπες, πριγκηπισσες, κι' ήγεμονες...

Ώστε ήταν πραγματικά μία «αϋθεντική πριγκηπισσα», ή θελκτική αυτή «κόμησσα ντε Μοντεσπάν»;... Μία όι τρόποι της, τότε, στο φαγητό της, οι τόσο λαίμαργοι και «σάν-φασόν»;... Μά και τά παράξενα έκείνα λόγια της, για όλοχρυσες φυλακές και για το πνιξιμό της απ' την άνισρη έθιμοτυπία;

— Με ποιά, λοιπόν, έχω να κάνω; μουρμούριζε άμφιδάλλοντας τυραννικά, ο λόρδος Άσλεϋ. Ποιά είνε πραγματικώς, αυτή ή δήθεν «κόμησσα ντε Μοντεσπάν»;... Μήπως είνε καμμία μοιραία τυχοδιώκτρια ταπεινής καταγωγής, πού έγινε πλουσία Κύριος οίδε από ποιο δυστυχιο θύμα της γοητείας της;... Μήπως σκόπιμα μ' έχει τυλίξει κι' έμένα στα ύπουλα σχέδια της με τέχνη για να σπαταλήσω ποιο δυστυχιο θύμα της γοητείας της;... Μήπως σκοπιμα μ' έχει τυ- της, κι' ή ήγεμονική χάρι της, άποκλείουν μία τέτοια χυδαία μηχανορραφία!... Να είνε, πάλι, καμμία γνησία πριγκηπισσα, πού ταξιδεύει ίνκόγκνιτο μακριά απ' την πληκτική Αύλή της;

Μά κι' αυτό του φαινόταν άπίθανο, για όσους λόγους αναπτύξα- με παραπάνω. Κι' έτσι, βασανισμένος ο φτωχός Λάιον απ' τον λαύ- ριθο αυτόν των άμφιβολιών του, μουρμούρισε επιτέλους άποφασι- στικά:

— «Ό,τι και να είνε ή νεαρή αυτή γυναίκα, πάντως είνε μία απ' τις πιό γοητευτικές κι' ένδιαφέρουσες γυναίκες πού είδα στη ζωή μου!... Με αίσμαλώτισε ή άσύγκριτη χάρι κι' ώμορφία της, και δεν θέλω να δώ τίποτε πιό πέρα απ' αυτή... Την αγαπώ... Τη λατρεύω... Καί θα γίνω ο πιό εύτυχής άνθρωπος του κόσμου, όταν κατορθώσω να τη σφίξω γλυκά στην άγκαλιά μου!

Τό ταπεινό έκείνο ταξί, πήγαινε ώστόσο σιγά-σιγά. Κι' ή νεαρή γυναίκα, παραδομένη επίσης στις βαθειές της σκέψεις -- ύστερα απ' την ξαφνική έκείνη εξαφί της — λοξοκύτταζε λαθραία μ' ατρυφερά τον συνοδό της, και μουρμούριζε διαρκώς μέσα της:

— «Πόσο είνε εύγενικός!... Πόσο είνε ένας ξεχωριστός κι' άσυνή- θιστος «άνδρας»!... Ω, αν με αγαπούσε ελκρινά!... Θα του κρύ- ψω με κάθε θυσία, την πραγματική μου ύπόστασι... Κι' αν μ' αγαπή- ση έτσι όπως είμαι, θα βρω στην άγάπη του τη μόνη μου εύτυχία και παρηγοριά σ' αυτόν τον κόσμο!»

Τά μάτια της σκιάστηκαν απ' τον πόνο, τον όποιο της προκάλεσε κάποια ανάμνησι του παρελθόντος. Βυθίστηκε ξανά στη συλλογή της. Κι' έτσι άμίλητοι και σκεπτικοί, έφτασαν ύστερα από λίγο στην πολυθρόνη Μασσαλία...

Δ'

ΚΑΤΑ το βράδυ της ίδιας αυτής άξέχαστης ήμέρας, ο λόρδος Άσλεϋ ντυνόταν, μ' έξαιρετική πάλιν επίμελεια, για το δείπνο. Σιωπούσε και σκεπτόταν, ένω ο Γουλιέλμο τον βοηθούσε στο ντύσιμό του μ' ήν τολμώντας να διακόψη τις σκέψεις του κυρίου του.

— «Αν είνε άράγε πριγκηπισσα αϋθεντική, σέ ποιά απ' όλες τις βασιλικές Αύλεις της Ευρώπης άνήκει; αναρωτιόταν διαρκώς, ο Λάιον. Της Νορβηγίας;... Της Σουηδίας;... Της Δανίας;... Της Ισπανίας;... Της Ολλανδίας;... Της Άγγλίας;... Μά όχι, βέβαια, της Άγγλίας, γιατί τις ξέρω προσωπικώς όλες τις πριγκηπισσες της άγγλικής βασιλικής οικογενείας!... Ν' άνήκει άράγε, τότε, στη βασι-

λική οικογένεια κανενός απ' τὰ μακρινὰ Βαλκανικά Κράτη;... Τῆς Ρουμανίας;... Τῆς Ἑλλάδος;... Τῆς Σερβίας;... Τῆς... τῆς Κερκυρας;

Ἐδῶ τὸν μπερδεύαν πάλι, ἡ ἀόριστες γεωγραφικὲς γνώσεις του. Καὶ μπερδεύτηκε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἀρχίσε νὰ θυμάται χώρες, ἡ ὅποιες ἦταν ἄλλοτε βασιλεία, καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἦταν θέβαιος τώρα ἂν ἀποτελοῦσαν ἀκόμη ἀνεξαρτήτα βασιλεία, ἡ ἥσαν πειὰ ἀπλὲς ἐπαρχίες Κράτους...

Ἔτσι, μέσα στὸ ταραγμένο του μυαλὸ καὶ στὴν ἐρωτικὴ λαχτάρρα, στὴν ὁποία τὸν ἔσερνε ἡ καρδιά του, τὰ Κράτη κι' ἡ ἐπαρχίες ἀρχίσαν νὰ χορεύουν τρελλὸ χορὸ: Ἡ Καρινθία, ἡ Βουλγαρία, ἡ Καππαδοκία, ἡ Ἑλλάς, ἡ Μεσοποταμία, ἡ Κέρκυρα, τὸ Σιαμ, τὸ Μεξικό, ὁ Καύκασος, τὸ Μαυροβούνιο, ὅλα αὐτά, ἀνακατεμένα μὲ βασιλικὲς Αὐλὲς καὶ μὲ θελκτικὲς μορφὲς αὐθεντικῶν πριγκιπισσῶν, τὸν ζάλιζαν καὶ τὸν ἐρριχναν σὲ λαβύρινθο τρυφερῶν αἰσθημάτων κι' ἀγωνιῶδων ἀμφιβολιῶν...

Τέλος, εἰσιμος πειὰ γιὰ τὸ δειπνο, κατέθηκε στὸ ρεστωρὰν τοῦ «Ἱμπεριαλ Πάλας», φλογισμένος ἀπὸ ψυχικὸν πυρετὸ καὶ διψασμένος ν' ἀντικρῶσθ τὴν αἰθερία καλλονὴ Ἐκείνης...

Μὰ πόνεσε ἀπροσδόκητα κι' ἀφάνταστα, ὁ φτωχός. Στὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμον καὶ κατάφωτη αἴθουσα, δὲν διέκρινε πούθεν τὴν χαριτόβρυτη κι' ἐπιβλητικὴ σιλουέττα τῆς λατρευτῆς του. Ἡ κόμησά ντε Μοντεσπάν, οὔτε στὸ συνηθισμένο τραπεζάκι τῆς καθόταν, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο σημεῖο τῆς αἰθούσης φαίνόταν.

Ἐφαγε ἀνόρεχτα ὁ Λάιον, συγκρατώντας ὅπως μπορούσε τὴν θαθεῖα του θλίψη. Κάποια στιγμή, ὅρισκοντας κατάλληλη εὐκαιρία, ρώτησε μὲ τρόπο τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ, σχετικῶς μὲ τὴν ἀπουσία αὐτῆς τῆς μυστηριώδους ἀγνώστου. «Ἐτρεμε, μήπως ἀκούσθ τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησίν της, ποῖος ξέρεῖ γιὰ ποῖο ἀγνώστο μέρος...

Μὲ πόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀνακούφισιν, ἔμαθε, ὅτι ἡ «κυρία κόμησσα, δὲν θὰ κατέβαινε ἀπὸψε στὸ ρεστωρὰν, γιὰ τὸ δειπνο». Καὶ πρόσθεσε ἀκόμα ὁ ὑποχρεωτικὸς μαίτρ ντ' ὀτέλ, ὅτι ἡ «κυρία κόμησσα, διέταξε νὰ σερβίρουν τὸ δειπνο τῆς ἀπάνω στὸ διαμέρισμά της»...

Ὁ λόρδος Ἀσλεῦ ἔδωσε ἓνα γενναῖο πουρμπουάρ, στὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ. Καὶ μὲ θαρεῖα καρδιά, κατόπιν, μὴ νοιῶντονας τὴν ὄρεξιν νὰ πάθῃ πούθενά, ἀνέβηκε ἀμέσως καὶ κλείστηκε στὸ διαμέρισμά του...

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ἡ ὁποία ἦταν Κυριακὴ, θὰ γινόντουσαν ἐνδιαφέροντες κοῦρσες στὸν φαρδὺ ἵπποδρομο τῆς Μασσαλίας. Κατὰ τὰ ξημερώματα λοιπόν, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ αὔπνη καὶ μαρτυρικὴ νύχτα, ὁ λόρδος Ἀσλεῦ θυμήθηκε αὐτὲς τὶς κοῦρσες. Κι' ἐνῶ ἀποτελείωνε ἀνόρεχτα τὸ πρωῒνὸ πρόγευμά του — γάλα, καφε κι' αὐγά — ζήτησε ἀπ' τὸν Γουλιέλμον νὰ τοῦ φέρῃ καλαμάρι καὶ χαρτί...

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἡ κόμησσα ντε Μοντεσπάν λάβαινε στὸ διαμέρισμά της τὴν ἐξῆς ἐπιστολή, ἐκ μέρους τοῦ λόρδου Ἀσλεῦ:

«Κυρία μου,

Τολμῶ νὰ σὰς πληροφορήσω εὐλαβικῶς, ὅτι κατὰ τὸ ἀπόγευμα θὰ γίνον ἐνδιαφέρουσες κοῦρσες, στὸν ἵπποδρομο. Ἄν ἐπιθυμῆτε νὰ παρασθῆτε σ' αὐτὲς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύσω καὶ νὰ θέσω στὴ διάθεσί σας τὸ αὐτοκίνητό μου;

Πιστὸς θεράπων σας: λόρδος ΛΑΪΟΝ ΑΣΛΕΥ»

Ἡ ποθητὴ ἀπάντησι, δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ. Ἦταν κλεισμένη σ' ἓναν μυρωμένο μῶθ φάκελλο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἓνα χρυσὸ βασιλικὸ στέμμα στὴν ἀπάνω ἀριστερὴ γωνία του. Τὸ στέμμα — πρόσεξε ὁ Λάιον, ἔκθαμβος — ἦταν οὐσιμὸν βέβαιον, μὲ μελάνιν. Ὡστόσο, παρ' ὅλες τὶς μουντζούρες καὶ τὶς μελανιὲς του, ἓνα προσεχτικὸ μάτι μπορούσε νὰ τὸ διακρίνῃ εὐκόλως κάτω ἀπ' αὐτὲς...

Μὲ τρεμάμενον χέρι, ὁ Λάιον ἔσκιζε τὸν φάκελλο. Καὶ στὸ ἐπίσης ἀρωματισμένο μῶθ χαρτί τῆς ἐπιστολῆς, διάβασε τὰ ἐξῆς καλλιγραφικώτατα καὶ λαχταριστά:

«Μυλόρδε,

Μοῦ προτείνετε τὴ συντροφιά σας, γιὰ τὶς ἀπογευματινὲς κοῦρσες... Δέχομαι εὐχαρίστως!... Γιατί ὄχι;... Ἡ ζωὴ εἶνε σύντομη... Κι' ὅλοι μας οἱ ἄνθρωποι, εἴτε βρισκόμαστε στὰ ἀνώτατα σκαλοπάτια τῆς κοινωνίας, εἴτε στὰ κατώτατα, ἔχουμε τὰ ἴδια δικαιώματα στὶς ἀπολαύσεις, αὐτῆς τῆς πρόσκαιρης καὶ σύντομης ζωῆς... Ἄν τὸ αὐτεκίνητό σας τύχῃ νὰ εἶνε λιμουζίνα, μὲ ἀναπαυτικὰ μαξιλάρια στὰ καθίσματά του, θὰ εὐχαριστῶ ἰδιαίτερως: Ἐχῶ ξεχωριστὴ προτίμησι στὶς λιμουζίνες!

Μὲ ἐξαιρετικὴ ἐκτίμησι

ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΪΖΑ, κόμησσα ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ»

Ὁ Λάιον καταφίλησε μὲ ἀπερίγραπτη λαχτάρρα, τὸ μυρωμένο αὐτὸ γραμματάκι. Καὶ παρ' αὐτοῦ, ἀναπῆδησε. Θυμήθηκε, ὅτι τὸ αὐτοκίνητό του ἦταν ἓνα ὑπέροχο «Ζιτροεν», ἀλλὰ δὲν ἦταν «λιμουζίνα», ὁμῶς...

—Γουλιέλμο! φώναξε, μ' ἔξαψι ἀσυγκράτητης ἀνυπομονησίας. Γουλιέλμο!... Ἰρηγ' ὅρα παλληκάρι μου, τρέξε στὰ διάφορα γκαράζ... Καὶ νὰ νοικιάσῃς μιὰ λιμουζίνα, τὴν πιὸ φανταχτερὴ καὶ πολυτελεῖ λιμουζίνα τῆς Μασσαλίας, ποῦ θὰ ἔρῃς!... Κι' ὄχι μουρμούρες, στὴν τιμὴ...

—Μουρμούρες; διέκοψε ἐκθαμβός, ὁ καμαριέρης. Δηλαδή;

—Δηλαδή, μὴ λυπηθῇς χρήματα, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἡ λιμουζίνα ὅπως τὴ θέλω! ἐπανελάθε ἀνυπόμονα ὁ λόρδος. Ἐμπρός!... Μὴ στέκεσαι καθόλου!

Ὁ Γουλιέλμο κατρακυλοῦσε κιόλας στὴ σκάλα, τώρα, τρέχοντας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τοῦ ἀγαπημένου του κυρίου...

Κατὰ τὶς τρεῖς ἡ ὥρα, τὸ ἀπόγευμα, γυρμένοι ἀναπαυτικὰ μέσα σὲ μιὰ μεγαλοπρεπεστάτη λιμουζίνα, ἔτρεχαν ὁλοταχὺς γιὰ τὸν ἵπποδρομον ἡ κόμησσα ντε Μοντεσπάν κι' ὁ λόρδος Ἀσλεῦ.

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ, κι' ἀνακατεύτηκαν μὲ τὸν ἄλλο ἐκλεκτὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη πλημμυρίσει τὸν στίβο. Σπάνια πατοῦσε τὸ πόδι του στὶς κοῦρσες, ὁ Λάιον. Κι' ὅσες φορές τύχαινε νὰ παρευρίσκειται, σπρωγμένος ἀπὸ καμμιὰ κοινωνικὴ ὑποχρέωσι, οὔτε ἐπαιζε σὲ στοιχήματα, οὔτε κι' ἐνδιαφερόταν γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῶν διαφόρων ἵπποδρομιῶν.

Μὰ σήμερα...

Σήμερα, ἀλλάζε τὸ πρᾶγμα. Σήμερα ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ἐνδιαφέρον, πλᾶν καθὼς ἦταν στὴν ποθητὴ του σύντροφο. Νοίκιασε δυὸ θέσεις, τὸν ἀκριβώτερον θεωρεῖο τοῦ ἵπποδρόμου. Κι' ἐτοιμαζόταν τώρα νὰ ὀδηγήσῃ ὡς ἐκεῖ, τὴν χαριτόβρυτη νεαρὴ γυναῖκα...

Ξαφνικὰ, ἐκείνη τὸν σταμάτησε. Καὶ μὲ χαμόγελο γλυκὸ τοῦ εἶπε:

—Θέλετε νὰ μοῦ φανῆτε εὐχάριστος, σὲ κατῖ;

—Δὲν ζῶ αὐτὲς τὶς μέρες, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ ἐξυμνεῖω καὶ τὶς παραμικρότερες ἐπιθυμίες σας! ἀπάντησε μὲ εἰλικρινὴ ἀβρότητα, ὁ Λάιον.

—Ἄ μὴν κλειστοῦμε τότε, στὸ ὀριστικοκρατικὸ μας θεωρεῖο! προτείνει, ἐκείνη. Ἄς μείνουμε ἐδῶ, μπερδεμένοι μέσα στὸ πλῆθος... Ὡ, δὲν ξέρετε πόσο μ' εὐχαριστεῖ αὐτό!... Νοιώθω ἀνέκφοραστη ἡδονή, ὅταν στριμώχνωμαι κι' ἐγὼ ἐλευθερά, ξένοιαστα, ἀφελέστατα

μέσα στον πολύ κόσμο, ανάμεσα στους κοινούς θνητούς, ανάμεσα στον... ο χ λ ο!

Ξεστομίσαν δισταχτικά τα ωραία χείλη της, τη λέξι «όχλος», κι άμέσως ένα κοκκινάοι ντροπής πορφύρωσε ανάλαφρα τα μαγουλά της. Χαμηλώσε άμηχανα το βλέμμα της, στεναξε απαλά και μурμουρισε παλι:

—Δεν φταίω εγώ, Θεέ μου... Έχω μι άπέραντη δίψα για την πραγματική ζωή, την άνεμπόδιστη απ' τους περιορισμούς της εθιμοτυπίας!... Μη ζητάτε περισσότερες εξηγήσεις, μυλόροε!... Θα μου κανετε λοιπόν, αυτή τη χάρη;

Έκεινος ύποκλήθηκε εύλαβικά, της πρόσφερε τὸ μπράτσο του, και την ώδηγησε μέσα στὸ πολυθρόνο κι άσφυκτικο πλήθος. Συγχρονως, σκεπτόταν:

—Τι είδους ανιγμα αλλόκοτο, είνε αυτή η γυναίκα;... Τι άπ τα δυο είνε, πραγματικά;... Πριγκήπισσα, διψασμένη για λίγων ημερών ελεύθερη ζωή;... Η καμμία άπαραμιλλη τυχодиώκτρια, η όποια στήνει τεχνικές παγίδες στὸ πορτοφολι μου, που τὸ πληροφορήθηκε γεμάτο;... Το μέλλον, θά τὸ δείξη σίγουρα!

Πέρασαν μαζί οι δυό τους, ένα αλλόκοτο κι άσυνήθιστο άπόγευμα. Η κόμησα ντὲ Μοντεσπάν, άκτινοβολούσε όλόκληρη άπό ψυχική άγαλλίασι. Έμοιαζε σάν μι τσαχπία κοπελλίτσα, η όποια ξέφυγε κλεφτά απ' τὸ αυστηρό κολλέγιό της, και τρέχει τώρα ελεύθερα στους πράσινους κάμπους, κυνηγώντας πεταλούδες, φωνάζοντας και γελώντας πρόσχαρα, και κόβοντας άγριοιολούλουδα με θελκτική ζεγνοιασιά της ήλικίας της.

Έβάζε στοιχηματα διαρκώς, άπάνω στὰ διάφορα αλογα τών ιπποδρομιών. Άλλοτε έχανε σπουδαία ποσά, κι άλλοτε κέρδιζε άλλα τόσα. Όσοσο, άδιαφορούσε έντελώς τόσο για τὰ κέρδη της, όσο και για τις ζημιές. Άφηνε τὸν ύποχρεωτικό και πρόθυμο λόρδο, νά εισπράττει τὰ κέρδη ή νά πληρώνη τὰ χασίματα, δίχως αυτή νά ενδιαφέρεται καθόλου...

Σὲ μιä στιγμή, μπερδεύτηκε και με τούς τζόκεϋ. Άρχισε νά τούς μιλά φιλικά, νά γελάη με τις άφελεις τους άπαντήσεις με την καρδιά της, και νά τούς ζητάη λεπτομερείς πληροφορίες για τη ζωή τους και για τὸ επάγγελμά τους. Έκθαμβοι, οι άφελεις κι άγαθοι έκείνοι έφηβοι, είχαν τριγυρίσει με εύλαβική κατάνυξι τὸ ύπεροχο και θελκτικό αὐτὸ πλάσμα, κι άπαντούσαν πρόθυμα στις έρωτήσεις του. Η πονετική συγκατάθεσις της αιδερίας αὐτῆς υπάρξεως άπεναντί τους και τὸ ειλικρινές και χαχανιστὸ γέλιο της, τούς συγκινούσε βαθεία...

Ύστερα, θέλησε νά έπισκεφθῃ τούς σταύλους τοῦ ιπποδρόμου. Έκει, με μάτι έμπειρο, θαύμασε με την καρδιά της τὰ ύπεροχα και καθαρόαιμα αλογα της κούρσας. Χάιδεψε τὰ καθαρία ρουθούνια τους, με χαρούμενη στοργή παιδιούλας. Βύθιζε τὸ σαγηνευτικό βλέμμα της, μέσα στὰ νοήμονα μάτια τών ευγενών αὐτῶν ζώων, και τούς ψιθύριζε χαϊδευτικά λόγια.

Και στὰ τελευταία, μίρασε άρκετὰ τσιγάρα κι άρκετὰ χρυσά νομίσματα στους έκθαμβους ιπποκόμους, καπνίζοντας τώρα κι αὐτή μαζί τους, κι άκύνοντας με ξεκαρδιστικά γέλια τις διηγήσεις τους και τ' άθωα άστεία τους...

—Τι χασιτωμένα κι' άπλά παιδιά, πὸ είνε! μουρμούριζε κάθε τόσο, στὸ αὐτὶ τοῦ Λάϊον. Διασκεδάζει περίφημα κανέννας, μαζί τους.

Τους έρριξε κατόπιν γενναϊόδωρα μιä χούφτα άσημένιων νομισμάτων, τὰ όποια άντλούσε απ' τη μεγάλη τσάντα της, και παίρνοντας τὸν "Ασλεϋ άπ' τὸ μπράτσο, άπομακρύνθηκε κατευχαριστημένη.

—Πὼς πήγαν τὰ κέρδη κι' η ζημιές μας, άπ' τις κούρσες; ρώτησε κατόπιν τὸν Λάϊον, ένῶ κατευθυνόντουσαν πρὸς τὸ αὐτοκίνητό του.

Ο "Ασλεϋ δίστασε. Βλέποντας όμως την έπίμονη κι' έρωτηματική ματιά της, στηριγμένη άπάνω του σάν νά ζητούσε άπάντησι, μурμουρισε με άμηχανία:

—Μιä... τὰ κεροη μας είνε μηδέν!... "Όσο για τις ζημιές μας, αὐτὲς άνέρχονται σὲ καμμιä... πενηνταριä χιλιάδες φράγκα!

Τὸ ποσόν ήταν κολοσσιαίο. Όσοσο, δὲν φάνηκε νά προξενῃ ιδιαίτερη έντύπωσι, στην κόμησα, γιατί άμέσως γέλασε κι' είπε:

—Δεν έχω τύχη στὸ παιχνίδι, φαίνεται!... Μήπως άράγε κερδίζω, α λ λ ο υ;... Γιατί αν χάνω κι' έκεί, είμαι άσφαλως άξιολύπητη!

Έλάσε δροσερά με τὸ τελευταίο άστείο της, πράγμα τὸ όποιο προξενήσε άφανταστη άγαλλίασι στὸν συνοδό της. Όστόσο, αὐτὸς δὲν κρατήθηκε νά μι' μурμουρίσει μέσα του κρυφά:

—«Μὲ ρώτησε αν χάσαμε, μιä δὲν έβγαλε μιä άν πλήρωσα ή όχι, αὐτὰ τὰ χασίματά μας!... Πρόκειται για πενήντα όλόκληρες χιλιάδες φράγκα, ώστόσο... Και τὸ ποσόν αὐτὸ πὸν πλήρωσα, άξιζε μιä τήν αλήθεια κάποιας μεγαλυτέρας προσοχῆς έκ μέρους της!»

Μπήκαν στὴ λιμουζίνα τους, και τράβηξαν για τὸ ξενοδοχείο. Βράδυαζε, πειä. Κουρασμένη φανερά η κόμησα ντὲ Μοντεσπάν, είχε μισοξαπλωθῇ στὸ καθισμά της, και ρέμβαζε σιωπηλά, Η συγκινήσεις τὸ απογεύματος, κι' η λαχταριστὲς έκείνες ώρες, τις όποιες εξήσε ανάμεσα στὸν άπλό κόσμο, την είχαν μουδιασει...

Γι' αὐτὸ, όταν έφτασαν στὸ ξενοδοχείο τους, και μπήκαν στὸ κατὰφωτο χῶλλ του, η κόμησα μурμουρίσε άτονα:

—Νοιώθω μιä κούρασι άπερίγραπτη... Δεν θά δειπνήσω άπόψε, κάτω στὸ ρεστωράν... Θα παρακαλέσω, νά με σερβίρουν στὸ δωμάτιό μου... Ώρεβουάρ για αύριο, μυλόρδε!... Τις θερμές του εύχαριστίες, για τὸ αλυσμόνητο άπόγευμα πὸν μου χάρισατε σήμερα!

Ο λόρδος "Ασλεϋ ύποκλήθηκε, μελαγχολικός. Η άπογοήτευσί του, για την άπροσδόκητη αὐτὴ δήλωσι της θελκτικῆς συνοδού του, τὸν πικρανε άφάνταστα. Θα ποθοῦσε νά διαμαρτυρηθῇ, παρακαλώντας την νά μὴ τοῦ στερήσῃ, έτσι άπονα, τὴ γλυκειά της συντροφιά...

Μä την έβλεπε κι' ὁ ίδιος, ὅτι ήταν κατακουρασμένη. Έτσι, σάν τέλειος τζέντλεμαν πὸν ήταν, της φίλησε τὸ χέρι με άθρη ύπόκλισι και τὴ συνάδευσε θλιμμένος ως τὸ άσπασέρ.

Σάν έμεινε μόνος, άνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ δωμάτιό του, και κλείστηκε με βαρεία καρδιά. Διέταξε νά τοῦ σερβίρουν έκεί, τὸ φαγητό του. Δὲν έφαγε με ὄρεξι. Άντίθετα ὅμως, ήπτε άρκετὸ οὔϊσκυ...

Κοι για πρώτη φορά ίσως στὴ ζωή του άπόψε, ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του άπ' τις έννῆä ή ὡρα, προσπαθώντας νά ὀρῇ άνακούφισι στὸν ύπνο, και μурμουρίζοντας άπελπισμένα:

—Τὴν άγαπῶ, Θεέ μου!... Τὴ λατρεύω... Τὴ θέλω δική μου, ὀλοδίκη μου, είτε πριγκήπισσα αὐθεντική είνε, είτε μιä άπλή κόμησα ντὲ Μοντεσπάν, είτε και ταπεινὴ τυχодиώκτρια, επιτέλους!...

Ε'

ΚΑΤΑ τὸ μεσημέρι της επομένης, ὁ λόρδος "Ασλεϋ είχε καθήσει κιόλας πρώτος-πρώτος, στὸ συνηθισμένο τους τραπεζάκι τοῦ ρεστωράν. Ήταν χλωμός, απ' την αὐπνία του. Είχε περάσει μιä άγρυπνη και μαρτυρική νύχτα. Τὸ κεφάλι του, τὸν πονούσε άπ' τὸ πολὺ οὔϊσκυ πὸν είχε πιῇ, κι' η καρδιά του επίσης τὸν δάγκανε ὀδυνηρά. Ποθοῦσε τὴ θελκτικὴ του σύντοφο, τὴ διψούσε, τὴ λατρεῦε, τὴν άγαπούσε, κι' ὅμως έκείνη — ὡς τώρα — δὲν τοῦ είχε δείξει τίποτα τὸ τρυφερό!

Άγωνιούσε ὁ λόρδος "Ασλεϋ, έκεί στὸ ρεστωράν, ὅσο περνοῦσε

ή ώρα, δίχως Αὐτὴ νὰ φαίνεται. Ἦταν ἑτοιμος πειρᾶ, νὰ στείλῃ καὶ νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὴν ὑγεία της, στὸ διαμέρισμά της. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν ἔκανε τὴν θριαμβευτικὴ ἐμφάνισί της στὸ κοσμοπλημμυρισμένο ρεστωράν, ἐνῶ τὴ συνώδευαν — ὅπως πάντα — τὰ ἑκαθάρια βλέμματα τῶν θαυμαστῶν της...

Ἀγέρωχη ὡστόσο ἡ κόμησσα, ἡγεμονικά μεγαλοπρεπής, καὶ χωρὶς νάχη τίποτα τὸ προσβλητικὸ γιὰ τοὺς ἄλλους αὐτὴ ἡ ἀγέρωχιά της, προχώρησε πρὸς τὸ τραπέζακι, ὅπου καθόταν ἤδη ὁ Ἀσλεὺ. Τοῦ χαμογέλασε μ' εὐμένεια, ἀπλώσε τὸ χερί της στὸ φίλημά του, καὶ κάθισε ὕστερα ἀντίκρου του...

Ἦταν χλωμὴ, κι' ἐκείνη!

— «Νὰ πέρασε ἀραγὲ ἀγρυπνὴ τὴ νύχτα της, ὅπως ἐγώ;» ψιθύρισε μέσα του μὲ λαχταρά, ὁ λόρδος Ἀσλεὺ, ξεχωρίζοντας ἀμέσως τὴ χλωμάδα καὶ τὴν κοῦρασι στὸ ἰδανικὸ της πρόσωπο. «Κι' ἂν πέρασε ἔτσι ἀγρυπνὴ ἡ νύχτα της, ποιά νὰ εἶνε ἀράγε ἡ ἀφορμή;»

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκριβῶς, σκεπτόταν κι' ἡ κόμησσα:

— «Πολὺ ὥχρὸ μοῦ φαίνεται, τὸ πρόσωπο τοῦ εὐγενικοῦ καὶ διακριτικοῦ θαυμαστοῦ μου!... Ἀὐτὴ ἀράγε, πέρασε ἡ νύχτα του;... Ἀσφαλῶς αὐτὸ θὰ συμβαίνει, κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ ἀφορμή!... Τὸν καὶ μὲν, πολὺ τὸν θαυμάζω!... Ἀχ, νὰ μπορούσα νὰ...»

Σκίρτησε ἀθελά της. Δὲν τόλμησε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι της. Οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, δὲν τόλμοῦσε νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ σκέψι τὴν τρυφερή, ἡ ὁποία στριφογύριζε μέσα στὸν νοῦ της ἀπὸ καιρὸ.

Τί νὰ ἦταν ἀράγε αὐτὸ τὸ μυστηριώδες «κάτι», τὸ ὁποῖο τὴν ἐμπόδιζε νὰ χαρῇ κι' αὐτὴ τὸν κόσμο, καὶ νὰ παραδώσῃ τὰ οὐράνια χεῖλη της στὸ γλυκὸ φίλ τοῦ Ἀσλεὺ;... Γιατί, ἂν καὶ δὲν τόλμοῦσε νὰ τὸ δείξῃ, ὡστόσο της ἦταν προσφιλὴς, της ἦταν ἀγαπημένος, ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς Ἀγγλὸς τζέντλεμαν, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνε μιά διακριτικὴ κι' εὐλαβικὴ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ της, ἐπὶ τόσες ἐβδομάδες τώρα...

Ἀλλάξαν λίγα λόγια λαχταριστοῦ, μὰ συγκρατημένου, ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν ὑγεία των. Ἀλληλωρώθησαν, πὼς πέρασε τὴ νύχτα τοῦ ὁ καθένας των. Κι' ὕστερα ἄρχισαν νὰ τρῶν σιωπηλοὶ, ρίχνοντας κάθε τόσο λοξὲς καὶ λαθραῖες ματιές ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

Ξαφνικά, ἡ κόμησσα ταράχτηκε, καὶ τὰ μάτια της στηλώθηκαν ὀρθάνοιχτα σ' ἓνα σημεῖο τῆς αἰθούσης. Κάτι εἶχε ἀντικρύσει, κι' αὐτὸ της προξένησε ἐκπληξι καὶ ταραχή. Ὁ λόρδος Ἀσλεὺ ἀντελήφθη ἀμέσως, τὴν ταραχὴ τῆς συντρόφου του. Καὶ στρέφοντας τὰ μάτια του πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ βλέμματός της, εἶδε κι' αὐτὸς κάτι, τὸ ὁποῖο τὸν ἔβαλε σὲ μεγάλη ἀπορία...

Εἶδε, ὅτι ἓνας κομψὸς κύριος, μὲ ἀρχοντικώτατο παρουσιαστικὸ, στεκόταν λίγα βήματα πλάι τους καὶ μακριὰ τους, καὶ κύτταζε ἐπιμονα τὴν κόμησσα στὰ μάτια. Τὸ ἀστραφτερό του βλέμμα εἶχε μιά παράξενη ἐκφράσι αὐστηρότητας καὶ κρυφῆς ἐπίσης ἐπιπλήξεως ἐναντίον τῆς κομῆσσης. Κι' ἐκείνη, ἐπηρεασμένη ἀπ' τὸ ἐπιπληκτικὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ — τὸν ὁποῖο ἀσφαλῶς θὰ γνώριζε — εἶχε ἐκκινίσει ἀπὸ ἀμηχανία κι' ἀπὸ ταραχή!

Ὁ λόρδος Ἀσλεὺ, περιεργάστηκε ἀστραπιαία τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἀγνωστό. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι θαθεῖα τὸ ὀξιοπρεπὲς τοῦ ὕψος, ἡ ἐπιβλητικὴ αὐστηρότης τοῦ προσώπου του, τὸ ἄψογο κοστοῦμί του, καὶ τὰ καλοχτενισμένα γκριζὰ μαλλιά του...

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἀγνωστός αὐτὸς εἶχε πλησιάσει πρὸς τὸ τραπέζακι, κι' ὑποκλινόταν τώρα μὲ ἀφθαστὴ χάρι πρὸς τὴν κόμησσα.

Ὑστερα, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ νεκρικὴ πειρὰ χλωμάδα τοῦ προσώπου της καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἀπελπισμένα γνεφιδάκια της — εἶπε μὲ τόνο παράδοξο, τόνο αὐστηρότητας μαζὺ καὶ σεβασμοῦ:

— Κυρία κόμησσα, ὑποθέτω ὅτι ἡ παρουσία μου ἐδῶ, εἶνε ἀρκετὴ νὰ σὰς θυμίσῃ μερικὲς ἐπιτακτικὲς ὑποχρεώσεις σας!... Σὰς ἰκε-

τεύω νὰ μὲ συγχωρήσετε, κυρία κόμησσα, ἀλλὰ εὐκολὰ καταλαβαίνετε τὶν ὅς σας αὐστηρὰς διαταγὰς ἐκτελῶ, κατὰ τὴ λυπηρὴ αὐτὴ, προπαντὶν γιὰ μενα, ὑτιγμή!

— Κύριε! κατῳρῶσε ἐπιτελους νὰ τραυλίσῃ, ἡ αἰνιγματικὴ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν, ποτισμένη ἀπὸ παγωμένον ἰδρώτα καὶ κατὰ χλωμὴ. Σὰς ἀπαγορεύω, νὰ μοῦ μιλάτε ἔτσι... Ὅλοι μὰς κυττάζουν τώρα, κι' ὅλοι μὰς σχολιάζουν!

— Κυρία κόμησσα, μὴ μὲ ἀδικεῖτε! ἀπάντησε εὐλαβικά, μὰ σταθερὰ κι' ἐντονα, ὁ ἀγνωστός. Ἀς μὴν ξεχναῖ ἡ κυρία κόμησσα, ὅτι οὔτε σὲ ἰδιαίτερη ἀκρόασι μὲ δέχτηκε, οὔτε καὶ στίς τρεῖς ἐπείγουσες ἐπιστολὰς μου ἀπάντησε!

Ἡ καταστασι αὐτὴ, ἡ ὁποία ἔκρυβε τόσο μυστήριον, ἄρχισε νὰ γίνεται ἀπελπιστικὰ ἐκνευριστικὴ. Ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν, νοιώθοντας τὸ σκάνδαλον ἑτοιμὸ νὰ ξεσπᾷ τρομερά, ἀγωνιοῦσε, συσπάζοταν, συγκλονιζόταν ἀπὸ ταραχή. Στὰ τελευταῖα, ἀνίκητη πειρὰ νὰ συγκρατηθῇ, ἔστρεψε τὸ παραμορφωμένον καὶ χλωμὸ πρόσωπό της πρὸς τὸν ἀφωνο καὶ κατὰπληκτο Ἀσλεὺ, καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἀνέκφραστη ἰκεσία:

— Μυλόρδε, πρὸς Θεοῦ!... Ἀπαλλάξτε με ἀπ' τὸν ἀνθρώπο αὐτόν!... Καὶ προπαντὶν, μὴ ζητᾶτε περισσότερες ἐξηγήσεις οὔτε ἀπὸ μενα οὔτε ἀπὸ αὐτόν!

— Κυρία! ψιθύρισε πιχτὰ ὁ μυστηριώδης ἀγνωστός, ἀσπρόχλωμος ἀπ' τὴ φριχτὴ προσβολή! Σκεφθῆτε, ὅτι...

— Κύριε! τὸν διέκοψε αὐστηρὰ καὶ σοβαρὰ ὁ λόρδος Ἀσλεὺ, ὁρθὸς πειρὰ κι' ἀντιμέτωπός του. Ἡ ἐπιθυμία τῆς κυρίας κομῆσσης, εἶνε διαταγὴ γιὰ μενα... Εἶμαι στὴ διάθεσί σας!

Μιά σύσπασι ἀπερίγραπτης ἀμηχανίας, ἀλλὰ καὶ συγκρατημένης ἀγανακτικῆς, παραμόρφωσε τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνωστού. Κάτι θέλησε νὰ πῇ, ἀλλὰ δάγκασε ὀδυνηρὰ τὰ χεῖλη του, κι' ἀπόφυγε νὰ τὸ ξεστομίσῃ. Περιωρίστηκε μονάχα νὰ ὑποκλιθῇ μπρὸς στὸν Ἀσλεὺ, καὶ νὰ τοῦ πῇ μὲ θλιμμένη ἑγκαρτέρησι:

— Μὰ... ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα εἶμαι κι' ἐγὼ στὴ διάθεσί σας, κύριε!... Ὡστόσο, πρέπει νὰ συμμορφωθῆτε σ' ὅλα τὰ σημεῖα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς κυρίας κομῆσσης, ἡ ὁποία ἐπιθυμία εἶνε καὶ διαταγὴ γιὰ σὰς, σύμφωνα μὲ τὴ δέσφωσί σας!

— Τί ἐννοεῖτε; ρώτησε ἀχνὰ ὁ λόρδος Ἀσλεὺ.

— Ἐννοῶ, ὅτι πρέπει νὰ μὴ ζητήσετε περισσότερες ἐξηγήσεις! ἀπάντησε ἐπιβλητικὰ, ὁ ἀγνωστός. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, ὑπὸ τὸν ὄρο, ὅμως, ὅτι θὰ ἀρκεσθῆτε στὸ ὄνομα ποῦ θὰ σὰς δώσω, χωρὶς νὰ θελήσετε νὰ ἐμβάθυνετε περισσότερο στὴν ταυτότητά μου!... Ἐπίσης, ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν πρόκειται νὰ σας διαφωτίσω καθόλου, σχετικῶς μὲ τὰ ὅσα σκοτεινὰ σημεῖα παρουσιάζει ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ!

Ὁ λόρδος Ἀσλεὺ, ἔρριξε πρῶτα ἓνα βλέμμα ἀφωνῆς λατρείας κι' ὑποταγῆς στὴν κόμησσα ντὲ Μοντεσπάν, ἡ ὁποία ἀγωνιοῦσε ἐν τῷ μεταξύ, ἐξακολουθώντας νὰ τὸν κυττάζῃ ἰκετευτικά. Ὑστερὰ, ἔστρεψε πρὸς τὸν ἀγνωστό κι' ὑποκλίθηκε σιωπηλὰ, δείχνοντάς του ἔτσι, ὅτι παραδεχόταν δίχως συζήτησι τοὺς ὅρους του αὐτοῦς.

Ἡ κόμησσα ἔβγαλε, τότε, ἓναν στεναγμὸ ἀπερίγραπτης ἀνακουφίσεως. Σηκώθηκε ὕστερα βιαστικά, τυλίχτηκε στὸ γουνένιο ἐπανωφόρι της, καὶ τὰ χλωμά της χεῖλη ψιθύρισαν:

— Ἀνεβαίνω στὸ διαμέρισμά μου, τώρα!... Δὲν πρόκειται νὰ ξαναβῶ ἀπὸ κεῖ, ἂν δὲν τακτοποιηθῇ προηγουμένως ἡ μεταξύ σας διαφορά... Δὲν τολμῶ, κύριοι, νὰ εὐχηθῶ τίποτε τὸ ξεχωριστὸ πρὸς χάριν ἐνὸς ὁποιοῦδήποτε ἀπ' τοὺς δύο σας... Μοῦ εἶνε πολὺτιμη, ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς ἀπὸ σὰς... Ὁ Θεὸς ἂς σὰς προστατεύσῃ!

Κι' ἐνῶ ἀποχωροῦσε τώρα, μὲ βουρκωμένα μάτια κι' ἀδιάφορη γιὰ τὰ βλέμματα τῶν περιέργων γύρω της, ἔρριξε ἓνα στερνὸ βλέμ-

μα — τρυφερότητος στὸν Ἀσλεῦ, κί' ἀγωνίας στὸν ἄγνωστο — καί ξαναπτε μουρμουριστά:

— Προπαντῶν... οὐχὶ θόρυβος, ὄχι σκάνδαλο, γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτή!

Οἱ δυὸ ἄνδρες ὑποκλίθηκαν εὐλαβικά, ἐνῶ ἐκείνη διέσχισε τὴν αἴθουσα μὲ ἀπεριγραπτὴ μεγαλοπρέπεια καὶ γαλήνη, ἀφηνοντάς τοὺς πειὰ μόνους...

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὁ λόρδος Ἀσλεῦ κλεισμένος στὸ διαμέρισμά του, ἀποτελεῖωνε μερικὲς ἐπιστολές. Ἡ προσεχὴς μονομαχία του με τὸν μυστηριώδη ἐκεῖνον ἄγνωστο, τοῦ ἐπέβαλλε μερικὰς ὑποχρεώσεις, τίς ὁποῖες φρόντιζε τώρα — μὲ ἀφασίαν — καὶ διαύγεια μυαλοῦ — νὰ τακτοποιήσῃ, γράφοντας τίς ἐπιστολὰς αὐτές.

Ὅταν πειὰ ἀποτελείωσε καὶ τὴν τελευταία ἐπιστολή, κί' ἀφοῦ τίς σφραγίσαι κατόπιν μὲ βουλοκέρι καὶ μὲ τὴ σφραγίδα του, σηκώθηκε ὀρθὸς κί' ἄρχισε νὰ περπατᾷ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιό του. τοῦ φαίνοντουσαν σάν ὄνειρο, ὅλα ὅσα εἶχαν διατρέξει ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη. τοῦ φαίνοντουσαν ἀλλόκοτα, κυριολεκτικῶς ἐξωφρενικά, ἱκανὰ νὰ σαλέψουν τὸ μυαλό καὶ τοῦ πιὸ ἰσορροπημένου ἀκόμη ἀνθρώπου...

Ξανάφερνε στὸ νοῦ του, ἀπ' τὴν ἀρχή, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπίστευτα κί' ἀπροσδόκητα γεγονότα. Σκεπτόταν, πῶς εἶχε ἀποφασίσει νὰ ταξιδέψαι στὸ Μαρόκο, πῶς εἶχε θυγάει καὶ τὰ εἰσιτήρια ἀκόμα, πῶς εἶχε κρατήσει διαμέρισμα προσωρινῶς, σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχείο, πῶς εἶχε κάνει τὴ μοιραία γνωριμία μὲ τὸ αἰνιγματικὸ, ὅσο καὶ ἰδανικὸ αὐτὸ πλάσμα, πῶς συνδέθηκε μαζί της, πῶς εἶχε κυριολεκτικῶς πελαγώσει μὲ τὸ μυστήριό της ὑπάρξεώς της καὶ τὴς πραγματικῆς ταυτότητός της, πῶς δὲν μποροῦσε νὰ κατανοήσῃ τοὺς ἀλλοκότους τρόπους της καὶ τὴ διαγωγή της, τόσο ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο ἢ καὶ στὸ ρεστοῦράν ἐκεῖνο τῆς Κορνίς ὅσο καὶ στὸ ἵπποδρόμιο μὲ τίς κοῦρσες!

Κί' ἐνῶ ὄρισκόταν ἀκόμα τυλιγμένος, στοὺς σκοτεινοὺς πέπλους τῆς μυστηριώδους αὐτῆς γυναίκας, ἰδοὺ τώρα ποὺ τυλιόταν ἀκόμα πιὸ πολὺ, στὸν ἴδιο αὐτὸν ἀλλόκοτο λαβύρινθο, χάρις στὸ ἀπροσδόκητο ἐπεῖσοδιό μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ ἄγνωστον, τὸ ὁποῖο τοῦ συνέβη μόλις πρὸ δυὸ ὥρων!

Περπατώντας λοιπὸν νευρικά στὸ δωμάτιό του, ὁ λόρδος Ἀσλεῦ, μονολογοῦσε χειρονομώντας:

— Κοντεῦν νὰ τρελλαθῶ, ἐγὼ ὁ τόσο ψυχραῖμος καὶ γαλήνιος!... Σὲ τί εἶδους περιπέτεια ἔχω μπλέξει, Θεέ μου;... Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἐπιτέλους;... Καὶ ποιοὶ δεσμοὶ τὴν συνδέουν, μὲ τὸν εὐγενικό αὐτὸν ἄγνωστο;... Κί' αὐτὸς πάλι, ποῖος εἶνε πραγματικά;... Στὴν κάρτα του εἶνε τυπωμένο τὸνομά του: «I w a n n η s — Ἀδολφός, ὁ μ η ς ν τ ἔ Ρ ο σ ε φ ὀ ρ !... Μὰ εἶνε ἄραγε πραγματικό, αὐτὸ τὸ ὄνομά του;... Μοῦ εἶνε ἀπαγορευμένο ἀλλωστε, νὰ ἐξονυχίσω περισσότερο τόσο τὴν ὑπόθεσι ὅσο καὶ τίς ταυτότητες τῶν δυὸ αὐτῶν μυστηριωδῶν ἀτομῶν!

Κοντοστάθηκε, γιὰ λίγες στιγμές, βυθισμένος σὲ θαθεῖα συλλογὴ. Ὑστερα, ξανάρχισε τὸν ἀτακτὸ περίπατό του, δῶ κί' ἐκεῖ στὸ δωμάτιο, πιὸ ἐκνευρισμένος τώρα, καὶ μουγκρίζοντας ἀπὸ δυσφορία:

— Σὲ τί αἰνίγματα σκοτεινὰ γκρεμίστηκα, Θεέ μου;... Μὲ ποιοὺς ἐνῶ αἰνιγματικὰ νὰ κάνω, στὴν ὑπόθεσι αὐτή;... Δυὸ πράγματα θὰ συμβαδίζουν ἀσφαλῶς: Ἡ ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπ' τίς πιὸ ἐπιφοβέες κί' ἐπικίνδυνες τυχοδιώκτριες, ὁ δὲ ἄγνωστος αὐτὸς κανένας κοινὸς ἐκείλαστος καὶ προστάτης της, ἢ... θὰ πρόκειται γιὰ καμμιά θαυμάσια πριγκίπισσα, ὁπότε ὁ ἄγνωστος θὰ...

Κόμπιασε ὁ δυστυχὴς λόρδος, καὶ σκούπισε τὸν κρὺο ἰδρώτα τοῦ

μετώπου του, μπρὸς στὸ καινούργιο αὐτὸ ἀδιέξοδο. Ὑστερα, ξανάμουρμούρισε μὲ τὴν ἴδια θαθεῖα ἀμηχανία:

—...Ὅποτε ὁ ἄγνωστος θὰ... Τί «θα»;... Τί θὰ εἶνε, ὁ ἄγνωστος αὐτός;... Ἀπὸ πότε συνηθίσαν νὰ φέρνονται καὶ νὰ μιλοῦν ἔτσι οἱ διάφοροι αὐτοὶ «ἄγνωστοι», σὲ αὐθεντικὲς βασιλικὲς πριγκίπισσες, ὅπως μίλησε πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνος στὴν κόμησσαι ντὲ Μοντεσπάν;...

Ἀν εἶνε αὐθεντικὴ πριγκίπισσαι, αὐτὴ ἡ δὴθεν κόμησσαι, γιὰ ποῖο λόγο τῆς μίλησε καὶ τῆς φέρθηκε ἔτσι, ὁ ἄγνωστος δὴθεν «κόμης ντὲ Ροσεφόρ»; Κί' ἐμέναι, τι ρόλο μ' ἔσπρωξε νὰ παίζω στὴν ὑποπτη καὶ σκοτεινὴ αὐτὴ ὑπόθεσι, ἡ τύχη;

Καινούργια διακοπὴ τοῦ περιπάτου του, ἐδῶ. Καινούργια θαθεῖα συλλογὴ. Καὶ ξαναρχίζοντας κατόπιν τὸν τρελλὸ περίπατό του, στέναξε θαθεῖα κί' ἐξακολούθησε νὰ μονολογῇ:

— Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει, ὅσο καὶ νὰ ξεφεύγῃ ἡ πραγματικότης ἀπ' τὸ σκοτισμένο μου μυαλό, γιὰ ἓνα μονάχα ζήτημα εἶμαι ὥστοσο ἀπολύτως ἐθέσιος: Δηλαδή, γιὰ τὸ ὅτι... ἀγαπῶ... λ α τ ρ ε ὡ θαθεῖα κί' ἀγιάτρευτα, αὐτὴ τὴν αἰνιγματικὴ γυναίκα!... Ναι, ἐπὶ τόσες ἐβδομάδες τώρα, ἔχω γίνοι ἡ πιστὴ σκιά της, ἐκτελῶ ὑπάκουαι ὅλαι της τὰ καπρίτσια, εἶμαι σφιχτὰ δεμένος μὲ τὴν ὑπέροχον σάρκα της καὶ τὴν ἀνίκητὴ γοητεία τῆς ὑπαρξέως της!... Εἶμαι ἓνα αἰούλο νευρόσπαστο στὰ αἰθέρια χέρια της, ναρκώνομαι ἡδονικά ἀπ' τὸ θελωδὺνο καὶ μαγνητικὸ τῆς βλέμμα, σέρνομαι πίσω ἀπ' τὴν ἡγεμονικὴ ἐμφάνισί της σαν ἓνας ταπεινὸς κί' ὀλοπροθυμὸς αὐλικός!... Τὴν ἀγαπῶ τρελλὰ, τὴ λατρεύω, ὅπως ἓνας φανατικὸς ἰθαγενὴς λατρεύει τὸ εἶδωλο τῆς θεότητός του... Ὡ, ἄς μὲ παρασύρῃ ὁ χαμὸς κί' ἡ καταστροφή, ἀφοῦ ἔ κ ε ἰ ν η μὲ σπρώχνει νὰ χαθῶ καὶ νὰ καταστραφῶ... Ἀδιαφορῶ, ἂν θὰ καταστραφῶ... Ἀδιαφορῶ, ἂν πρόκειται νὰ ζαπλωθῶ νεκρὸς στὸ πεδίο τῆς μονομαχίας... Μὲ ἀποζημιώνουν, μὲ τὸ παραπάνω, τὰ ὅσα φιλήματα ἀκούμνησαι στὸ θεῖκό της χέρι, καὶ τὰ ὅσα οὐράνια χαμογελα μού χάρισαν τὰ ἄλικά της χεῖλη!

Ἐνα διακριτικὸ χτύπημα στὴν πόρτα, διέκοψε τὸν παραγμένο μονόλογο τοῦ Ἀσλεῦ. Ἦταν ὁ Γουλιέλμο, ὁ πιστὸς του καμαριέρης. Ἐρριξε ἓνα βλέμμα κρυφῆς καὶ σιωπηλῆς συμπόνοιας στὸ ἀναστατωμένο πρόσωπο τοῦ κυρίου του, καὶ τοῦδωσε μιὰ ἐπιστολή, ψιθυρίζοντας:

— Γιά σας, μυλόρδε, ἐκ μέρους τῆς κυρίας κομμήσσαι ντὲ Μοντεσπάν!... Μόλις τώρα τῶστελε, μὲ τὴν ἴδια τὴν καμαριέρα της!

Μὰ ὁ Ἀσλεῦ δὲν ἀκούγει, τώρα, τὰ λόγια τοῦ Γουλιέλμο. Εἶχε ἀρπάξει μὲ δίψα τὸν ποθητὸ αὐτὸν μῶβ φάκελλο — μὲ τὸ μισοσβυσμένο χρυσὸ στέμμα στὴν ἀπάνω γωνία του — τὸν ἔσχισε μὲ λαχτάρα, καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Μυλόρδε,

Σὰς εὐχαριστῶ ὅπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς μου, γιὰ τὸν εὐγενικό ἱπποτισμὸ σας... Ἀναστήσατε στὴν πραγματικότητά ἔλους τοὺς μεσαιωνικοὺς θρύλους, οἱ ὅποιοι νανούριζαν ὡς τώρα τὴν ψυχὴ μου, παρ' ὅλο ποὺ μού φαίνοντουσαν σάν γοητευτικὰ παραμῦθια τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας... Σὰς εὐγνωμονῶ... Μοῦ ἀποδείξατε, χειροπιαστὰ, ἀσάλευτα, ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα ἥρωες μεγαλόψυχοι, κί' ἐπὶ ἀξίζει ἐπομένως νὰ κανέναι, ἐφόσον εἶνε τυχερὸς καὶ τοὺς συναντάει στὸ δρόμο του...

Τρέμω γιὰ τὴ ζωὴ σας... Μὰ τρέμω καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ «ἄλλου»...

Τρέμω γιὰ σὰς, γιατί... σὰς λατρεύω!... Μὰ τρέμω καὶ γιὰ κείνον, γιὰ λόγους ἰσως μάθετε ἀργότερα!

Σὰς ἀρκεῖ, πρὸς τὸ παρὸν, ἡ διαβεβαίωσίς μου ὅτι σὰς λατρεύω;

Ἐλπίζω στὸ Θεὸ, ὅτι ἡ δοκιμασία θὰ εἶνε ἀνώδυνη γιὰ ἔλους μας,

κί' ὅτι θὰ τελειώσῃ κατ' εὐχὴν αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης, ὁ ὁποῖος μὲ πνίγει μὲ

την αγωνία του.

—Ωρεβουάρ, όταν... θα το θελήσω μόνη μου!

ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ, κόμισσα ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ.

—Υστερα απ' το διάβασμα αυτής της επιστολής, ο ψυχρός συνήθως και τόσο άπαθής Άγγλος εύπατρίδης έπεσε σ'ε μιά κατάσταση αληθινού έρωτικού παραληρηματος. Η εύτυχία που ένοιωσε, απ' την απροκάλυπτη παιδα δήλωσι της αϊθερίας νεαρής γυναίκας ότι τον λατρεύει, ήταν τόσο έντονη, τόσο ήδονική, ώστε τον έκανε νά ξεχάση όλα τ'ά υποπτα και σκοτεινά σημεία της υποθέσεως, και ν' απορροφηθ' απ' τόν Όλιγγο τών πιό συναρπαστικών αίσθημάτων τρυφερότητας και πάθους για κείνη...

ΣΤ'

ΑΡΓΑ κατά τη νύχτα, έπισκέφθηκαν τόν λόρδο Άσλεϋ στο διαμέρισμά του, δυο κύριοι διακεκριμένου έξωτερικού, κι' ώριμης ηλικίας.

—Έχομε την τιμή νά παρουσιασθούμε σ'ε σας, κατ' εντολή του πελάτου μας και φίλου μας κυρίου κόμητος ντε Ροσεφόρ! είπε με ψυχρή αβρότητα ο πιό ηλικιωμένος απ' τούς δυο τους. Είμαι ο μαρκήσιος ντι Λογκαμάρε, κι' ο σύντροφός μου είναι ο κύριος υποκόμης ντε Λονσάν.

—Είμαι στη διάθεσί σας, κύριοι! απάντησε με την ίδια άβρη ψυχρότητα, ο λόρδος Άσλεϋ. Θα σ'ας παρακαλούσα μόνο, νά μου δίνετε λίγη πίστωση χρόνου, ως αύριο τ'ό πρωί τουλάχιστον... Είμαι έντελώς ξένος στη Μασσαλία, και δέν γνωρίζω κανέναν πού νά μορ'ή νά μου χρησιμεύση ως μάρτυς στην υπόθεσι αυτή... Αύριο τ'ό πρωί όμως, θα έπισκεφθώ τόν Άγγλο πρόξενο, και θα τόν παρακαλέσω νά μου συστήση δυο κατάλληλα, για τ'ό λεπτό αυτό ζήτημα, πρόσωπα... Θα τ'ό έκαμνα αυτό προηγουμένως, ή άμέσως τώρα... Άλλά επειδή είναι προχωρημένη ή νύχτα κι' άκατάλληλη ή ώρα, τ'ό προξενείο θα είναι έξάπαντος κλειστό.

Άκολούθησε λιγδστιγμη σιωπή, κατά τ'ό διάστημα της οποίας οι δυο ξένοι φαινόντουσαν άμηχανοι και στενοχωρημένοι. Τέλος, ο πιό ηλικιωμένος πάλι απ' τούς δυο τους, ο μαρκήσιος ντι Λογκαμάρε, όπως δήλωσε ότι ονομάζεται, πήρε μιά έκφρασι επιβλητικά σοβαρή, κι' είπε άργά-άργά:

—Μολόρδε, ή αίτησί σας είναι λογικωτάτη και άπολύτως σύμφωνη με τούς διεθνείς κανονισμούς της μονομαχίας... Ωστόσο, θα σ'ας θερμοπαρακαλούσαμε νά μ'ας κάνετε μιά υπεράτιμη χάρι... Λόγοι ύψιστης σοβαρότητας, τών οποίων τ'ό μυστικό δέν μ'ας άνήκει, επιβάλλουν νά παραβλέψουμε τή φορά αυτή και τούς πιό στοιχειώδεις άκόμη κανονισμούς της μονομαχίας... Δέν μπορούμε νά εξηγηθούμε περισσότερο, γιατί — όπως σ'ας είπα — πρόκειται περι τρομερού μυστικού, τ'ό οποίο δυστυχώς δέν μ'ας άνήκει... Για τ'ό συμφέρον προπάντων, Ε κ ε ί ν η ς και για τήν ίδια την εύτυχία της ζωής της, ελπίζομε ότι θα δεχθ'ετε νά μονομαχήσετε με τόν αξιότιμο πελάτη μας κύριο κόμητα ντε Ροσεφόρ δίχως νά θελήσετε νά έμβασθ'ετε περισσότερο στους πραγματικούς λόγους της μονομαχίας!... Οι μάρτυρές σας, ασφαλώς, θα ζητήσουν τις εξηγήσεις αυτές, τις όποιες έμεις έμποδίζομαστε ν' άποκαλύψουμε!... Η μονομαχία θα ματαιωθ'η, φυσικά... Κι' όμως... πρέπει... π ρ έ π ε ι νά γίνη αυτή ή μέχρις αίματος μονομαχία, προς τ'ό συμφέρον προπάντων. Ε κ ε ί ν η ς!

Ο λόρδος Άσλεϋ στεκόταν κατάπληκτος και σιωπηλός. Ένοιωθε βαθύ μυστήριο, κάτω απ' τήν ύποπτη αυτή υπόθεσι. Δέν ήξερε, πού ήθελαν νά καταλήξουν αυτοί οι δυο άλλόκοτοι άγνώστοι. Κι' όμως

ήταν άποφασισμένος νά δεχθ'η προκαταβολικά όλους τούς έξωφρενικούς όρους των, έφόσον εκείνοι τού τόνιζαν έπανειλημένως, ότι έπρόκειτο για τ'ό συμφέρον της λατρευτής του Έκείνης!

Τι σκοπευαν όμως νά τού ζητήσουν, άκριδώς. Μαντεύοντάς τ'ό "Άσλεϋ έκ τών προτερων, χάρις σε μιά παράξενη διαίσθησι, ρώτησε μ' άδιαφορία κι' έγκαρτέρησι:

—Τι ακριδώς επιθυμείτε, κύριοι;... Μιλήστε ελεύθερα!... Έχω πεποισθι στην τιμή σας ως κυρίων κι' ως εύπατρίδων, κι' έτσι δέν σκέπτομαι νά φέρω αντίρρ'σεις στους όρους σας, όποιουδ'ήποτε και νά είναι!

Υπερτάτη άνακούφισι έλαμψε στα πρόσωπα τών δυο ξένων. Κι' ο κόμης ντι Λογκαμάρε, κάνοντας μιά υπόκλισι με άβρότητα τελείου αύλικού, διάσθηκε νά απαντήση με λαχτάρα:

—Σ'ας είμεθα ευγνώμονες, μολόρδε, για τ'α ευγενικά λόγια κι' αίσθηματά σας!... Πρόκειται περι τού έξης: Δέχεσθε για μάρτυρά σας, έναν όποιοδ'ήποτε απ' τούς δυο μας;... Δίχως νά άναμιχθ'η στην υπόθεσι αυτή κανέναν άλλον ξένο;... Και σ'ας δίδομε τόν λόγο της τιμής μας, ως εύπατρίδων, ότι θα υπερασπίσουμε τ'α συμφέροντά σας κατά τή μονομαχία αυτή, όπως κι' ο πιό στενός σας φίλος!

—Με κολακεύει ή πρότασί σας, κύριοι! απάντησε ο Άσλεϋ με άφθαστη άξιοπρέπεια. Σ'ας ευχαριστώ... Και σ'ας έξουσιοδοτώ νά κανονίσετε μόνοι σας, κι' ελεύθερα, όλες τις λεπτομέρειες τού ζητήματος αυτού!... Έχετε τίποτε άλλο νά δατυώσετε, άκόμη;

Θαμπωμένοι οι δυο ξένοι από μιά τόσο ευγένεια ψυχής και χαρκτηρος, υποκλίθηκαν βαθύτατα μπρος στον Άγγλο εύπατρίδη. Δέν θ'ήρκαν τίποτε νά τού πουν. Παρά, σφίγγοντάς του τ'ό χέρι με έντονη συγκίνησι, άποσύρθηκαν διαβεβαιώνοντάς τον, ότι θα τόν κρατούσαν έγκαίρως ένήμερον τών αποφάσεών των, και τών λεπτομερειών της διεξαγωγής της μονομαχίας εκείνης.

Μόλις έμεινε μόνος ο Άσλεϋ, ξαπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα, τυλίχτηκε με τούς καρπούς τού πούρου του, κι' άρχισε νά σκέπτεται:

—Α'Αλλόκοτα πράγματα, Θεέ μου!... Όλα δικά τους τ'α θέλουν, οι παράδοξοι κι' αινιγματικοί αυτοί άνθρωποι... Τι λαθ'υρινθος!... Τι μυστήριο σκοτεινό κι' άδιαπέραστο!... Γνωρίστηκα μοιραία, με μιά ούράνια ύπαρξι... Κι' όμως πέρασαν τόσες έβδομάδες, από τότε ως τώρα, κι' άκόμα δέν μπόρεσα ούτε καν νά μαντέψω τήν πραγματική ταυτότητά της!... Τή λατρεύω τόσον καιρό τώρα, κι' όμως τ'α χείλη μου δέν άγγισαν άκόμα τ'α φλογοκόκκινα και δροσερά της χείλη...

Για χάρι της, μερδεύομαι σε μιά ύποπτη υπόθεσι... Πρόκειται νά μονομαχήσω μέχρις αίματος, με έναν τελείως άγνωστό μου, κι' όμως πολ' γνωστό της!... Μου άπογορεύουν άπολύτως, νά διεισδύσω στην πραγματική άφορμή αυτής της μονομαχίας!... Μου άπαγορεύουν έπίσης τήν άνάμιξι έμπιστων και δικών μου ανθρώπων, στην υπόθεσι αυτή!... Και μούστελ'αν συγχρόνως δυο έντελώς άσχημους μου ανθρώπους, για νά τούς έμπιστευτώ άπόλυτα τή ζωή μου, τήν τιμή μου και τ'α συμφέροντά μου!... Κι' όλα αυτά, προς χάριν τών σοβαρωτάτων συμφερόντων. Ε κ ε ί ν η ς!

Θεέ μου!... Μά ποιά επιτέλους είναι, αυτή ή «Έκείνη»;... Ποιος είναι, αυτός ο κόμης ντε Ροσεφόρ;... Ποιοι είναι, αυτοί οι μαρκήσιοι κι' οι υποκόμητες ντι Λογκαμάρε και ντε Λονσάν;... Και τι κόσμος κουφός και μυστηριώδης συνδέει όλους αυτούς, με τήν κόμισσα ντε Μοντεσπάν;... Εύκατοΐδαι είναι;... Αύλικοί;... Η είναι καμμία σπείρα διεθνών έκβιαστών και άπατεώνων, με πρωταγωνίστρια τή θελκτική κι' αινιγματική τυχοδιώκτρια αυτή, ή όποια τόσο άγίασμευτα μ' έχγει σαγηνεύσει;... Μά π'ήρα ήδη, τόν κατήφορο!... Νοιώθω άνίκανο τόν έαυτό μου, ν' αντίσταθ'ω και νά ξεφύγω απ' τις

έξωφρενικές επιταγές της πιο έξωφρενικής ακόμη μοίρας μου!... Θα τραυτηζώ μπροστά, αδιαφορώντας για όλα, γιατί... γιατί λατρεύω, γιατί ποθώ σαν διψασμένος, τη χρυσόμαλλη αυτή σειρήνα!

Ζ'

ΤΗΝ επομένη το πρωί, ο λόρδος "Ασλεϋ λάβαινε μια επιστολή, την οποία διάβασε με λαχταριστό ενδιαφέρον. Η επιστολή εκείνη έλεγε:

«Μυλόρδε,

"Εχουμε την εξαιρετική τιμή να σας ανακοινώσουμε, ότι η μονομαχία μεταξύ σας και μεταξύ του κυρίου κόμητος ντέ Ροσεφόρ, θα διεξαχθή κατά το απόγευμα στις πέντε ή ώρα, σε μια έρημικη παραλία της Κορνίς. Στις τεσσαρεσήμερις ακριβώς, θα σας πάρη ένα αυτοκίνητό μας απ' το ξενοδοχείο σας και θα σας μεταφέρει στον ώριμο τόπο.

Ο κληρικός τον οποίο ρίξαμε, ώρισε ως όπλα μονομαχίας τα πιστόλια. Η δε λεπτομέρεια του αγώνος κανονίστηκεν ως εξής: Οι δυο αντίπαλοι θα σταθούν κοντά-κοντά, με τη ράχη τους γυρισμένη ο ένας στον άλλον... Ο κύριος μαρκήσιος ντί Λογκαμάρε, θα χτυπήσει τις παλάμες του τρεις φορές... Στο τρίτο χτύπημα, οι δυο αντίπαλοι θα ξεκινήσουν με αντίθετη ο καθένας τους κατεύθυνση... Και μόλις διανύσουν δέκα βήματα ο καθένας, θα κάνουν μεταβολή και θα αλληλοπυροβοληθούν τρεις φορές, αν η πρώτη ή η δεύτερη σφαίρες τους δεν φέρουν αποτέλεσμα... Η τρίτη πειρά βολή θα σημάνη και το τέλος του αγώνος, οποιoδήποτε κι' αν είναι το αποτέλεσμα της... Ο μεταξὺ τῆς κάθε βολῆς χρόνος σκοπεύσεως τοῦ καθενός σας, μένει στήν ἀπόλυτη διάθεσί σας.

"Εχουμε την τιμή να σας πληροφορήσουμε, ακόμη, ότι στη μονομαχία θα παραστέκη κι' ένας γιατρός, τον οποίο φροντίσαμε ήδη να ειδοποιήσουμε εγκαίρως.

Διατελούμε μυλόρδε, πρόθυμοι θεράποντες της εξοχότητός σας κι' ευχόμεθα με το ίδιο θερμό ενδιαφέρον τόσο για την ευτυχία τη δική σας όσο και για την ευτυχία του διακεκριμένου αντιπάλου σας:

μαρκήσιος ΝΤΙ ΛΟΓΚΑΜΑΡΕ
υποκόμης ΝΤΕ ΛΟΝΣΑΝ»

Αποδιαβάζοντας την επιστολή αυτή, ο λόρδος "Ασλεϋ, δεν μπόρεσε να μην παραδεχθῇ τὸ ἐξῆς: "Ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις κι' ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἀγνώστων αὐτῶν ἀτόμων ἀπέναντί του, ἔδειχνε ἀνθρώπους πού ἀνῆκαν στήν ἀνωτάτη κοινωνικὴ ταξί!

Μὰ ἦσαν ἄραγε, πραγματικοὶ εὐπατρίδαι;... Ἡ ἦσαν κοσμικῶτατοι τυχοδιώκται, ἀπ' τοὺς πιο ἐπικινδύνους μάλιστα, ἐξ αἰτίας τῶν ἀρχοντικῶν τῶν τρόπων;

Αἰνίγμα, ἄλυτο ἀκόμα καὶ σκοτεινὸ, μὰ τὸ ὅποιο ἔσβυνε καὶ χανόταν, μόλις φώτιζε τὴν ψυχὴ του ἡ ποθητὴ ἀνάμνησις Ἐκείνης....

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, στίς τεσσαρεσήμερις ἀκριβῶς, μὴ πολυτελεστάτῃ «κούρσῃ» σταματοῦσε μπρὸς στήν πύλη τοῦ ξενοδοχείου «Ἱμπεριαλ Πάλας». Ὁ μαρκήσιος ντί Λογκαμάρε κατέβηκε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο αὐτό, κι' ἀνέβηκε παρעוּתֻס στὰ διαμερίσματά τοῦ λόρδου "Ασλεϋ.

—Μοῦ κάνει ἐξαιρετικὴ τιμὴ, τὸ γεγονὸς ὅτι ὠρίσθηκα ἐγὼ νὰ σας συνοδεύω στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, μυλόρδε! εἶπε σὸν "Ασλεϋ, μόλις ἔγινε δεκτὸς στὸ σαλόνι του.

—Τὴν ἴδια τιμὴ ακριβῶς, νοιώθω κι' ἐγὼ! ἀπάντησε ἄβρὰ ὁ "Αγγλος εὐπατρίδης, εὐχαριστώντας τον. Εἶμαι ἐντελῶς ἐτοιμὸς, καὶ στὴ διάθεσί σας!

Ὁ μαρκήσιος ντί Λογκαμάρε ὑποκλίθηκε, καὶ προπορεύτηκε πρὸς τὸν διὰδρομο. Μπήκαν στὸ ἀσανσέρ, καὶ κατέβηκαν σιωπηλοί. Ὁ "Ασλεϋ ἀργοπερπατοῦσε, ποθώντας νὰ ἐπιβραδύνῃ ὅσο περισσότερο μποροῦσε τὴν παραμονὴν του στο ξενοδοχεῖο. Ἦλπιζε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, νὰ λάβῃ καμμιά καινούργια ἐπιστολή — ἔστω καὶ μὲ δυὸ λέξεις μονάχα — ἐκ μέρους τῆς λατρευτῆς του. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἐκείνης, δὲν εἶχε λάβει ἐν τῷ μεταξύ καμμιά ἄλλη εἰδοποίησί της, πού τὴν χαρὰ θὰ τοῦφερνε κατὰ τίς κρίσιμες αὐτὲς στιγμῆς...

Ὡστόσο, κανένα καινούργιο σημεῖωμα δὲν ἐρχόταν, ἐκ μέρους τῆς κομῆσης ντέ Μοντεσπάν. Κι' ὁ λόρδος "Ασλεϋ, ψυχρὸς φαίνομενικά — ἀλλὰ καὶ μὲ βαρεὰ καρδιά, στήν πραγματικότητα — μπήκε στὸ αὐτοκίνητο μαζὺ μὲ τὸν μαρκήσιο ντί Λογκαμάρε, καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως γιὰ τὸν μοιραῖο τόπο τῆς μονομαχίας...

Σὲ λίγο ἔφτασαν ἐκεῖ. Ἦταν πραγματικῶς μὴ ὡμορφὴ κι' ἐρημικὴ ἀμμουδιὰ τῆς Κορνίς, τῆς γραφικωτάτης αὐτῆς ἐξοχῆς τῆς Μασσαλίας. Ἐνα ἄλλο πολυτελεστάτο αὐτοκίνητο βρισκόταν ἤδη ἐκεῖ, τὸ ὁποῖο εἶχε μεταφέρει τὸν κόμητα ντέ Λονσάν, κι' ἕνα ἄγνωστο καὶ σοβαρὸ ἡλικιωμένον κύριο, μὲ ἄσπρα μαλλιά, ὁ ὁποῖος θὰ ἦταν ἄσφαλῶς ὁ γιατρός.

Ὁ "Ασλεϋ κι' ὁ Ροσεφόρ χαιρετήθηκαν ἀναμεταξύ τους μ' ἐλαφρὴ ὑπόκλισι. Κι' εὐθὺς ἀμέσως, ὁ Ροσεφόρ εἶπε τὰ ἐξῆς σὸν ἀντίπαλό του, μὲ φωνὴν τρεμάμενη ἀπὸ συγκίνησι:

—Μυλόρδε, σας εὐγνωμονῶ βαθύτατα... Σας εὐγνωμονῶ καὶ ἐκ μέρους μου, καὶ ἐκ μέρους κάποιου ἄλλου κυρίου, τὸν ὁποῖο σέβομαι ἀπολύτως καὶ τοῦ εἶμαι ὀλόψυχα ἀφωσιωμένος... "Αν κι' ἀγνοεῖ τελείως τὴν ὑπόθεσι καὶ τὰ διατρέχοντα ὁ σεβαστὸς αὐτὸς κύριός μου καὶ φίλος μου, εὐτυχῶς ἐννοεῖται ὡστόσο ἔχετε, μυλόρδε, ὕψιστα δικαιώματα στήν εὐγνωμοσύνην του ἀπέναντί σας!... Ἡ ἀπαρσδεινμάτιστη λεπτότης κι' εὐγένεια τῆς ψυχῆς σας, πρόλαβε ἕνα σκάνδαλο τρόμερό... Κι' ἔσωσε ἐπίσης τὴν τιμὴ τοῦ κυρίου μου καὶ τὴν ὑπόληψιν Ἐκείνης!

Πάλι, ἡ τιμὴ τοῦ κυρίου του!... Πάλι, ἡ ὑπόληψιν Ἐκείνης!... Πάλι, τὸ αἰνίγμα τὸ σκοτεινὸ καὶ ἄλυτο!...

Ὡστόσο, ὁ "Ασλεϋ περιωρίστηκε νὰ ὑποκλιθῇ σιωπηλά. Οἱ δυὸ μάστιγες προχώρησαν, κι' ὁ ὑποκόμης ντέ Λονσάν παρעוּתֻסαε στοὺς ἀντιπάλους τὴν κασσετίνα μὲ τὰ δυὸ πιστόλια. Τὰ γέμισαν προσεχτικά, ἐφωδιάστηκε ὁ καθένας τοὺς μὲ τίς ὑπόλοιπες δυὸ ἐφεδρικές σφαίρες, καὶ στάθηκαν «ράνι μὲ ράχι» κι' ἀκίνητοι, στρέφοντας ἔτσι τὰ νῶτα τοῦ ἑνὸς σὸν ἄλλον.

Στὸ τρίτο χτύπημα τῶν παλαμῶν τοῦ μαρκησίου ντί Λονκαμάρε, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι — ὁ "Ασλεϋ κι' ὁ Ροσεφόρ — ἄνοιξαν νὰ πατήσουν ἀρῶνὰ, πρὸς τὴν ἀντίθετη ὁ καθένας τοὺς διεύθυνον, μετρώντας συγχρόνως προσεχτικὰ τὰ βήματά τοὺς.

Στὴν ὠρισμένη πειρὰ ἀπόστασι τῶν εἰκοσι βηματῶν μεταξύ τοὺς — ἐφόσον ὁ καθένας τοὺς θὰ μετροῦσε ἀπὸ δέκα βήματα — ἔκαναν γρήγορη μεταβολή, κι' ἀλλήλο-ἀντιπετώσθησαν.

Λίνες στινιῆς πρσεντικῆς σκοπεύσεως ἐκ μέρους τοῦ καθενός τῶν, ἀκολοῦθησαν... Λίνες στινιῆς ἀγνώστου ἀπεινότητας γιὰ τοὺς δυὸ σιωπηλῶς κι' ὠχροὺς μάστους... Καὶ παρעוּתֻס, δυὸ σὺνγρονοι σγεδὸν πυροβολισμοί, ἀκούστηκαν ἀπ' τὰ πιστόλια τῶν δυὸ ἀντιπάλων.

Ὁ λόρδος "Ασλεϋ, ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκεται ὀρθὸς κι' ἀλύγιστος καὶ μ' ἐκφοσσι πανεοῦ χυμένῃ στὸ εὐγενικὸ του πρόσωπο...

Ἀλλὰ ὁ κόμης ντέ Ροσεφόρ, εὐθὺς μετὰ τὸν κρότο τῶν δυὸ πυ-

ροβολισμών, κλονίστηκε σύγκορμος... Τα πόδια του τρεμούλιασαν... Τα γονατά του λύγισαν... Το κορμί του κουβαριάστηκε οδυνηρά...

Καί μπηγώντας ενα μουγκρητό πόνου, γκρεμίστηκε «μπρούμυτα» στην αμμουδιά αίματοφурτος, ενώ νεκρική γλωμάδα άπλωνόταν στο άρχοντικό του πρόσωπο!

Ο ύποκόμης ντέ Λονσάν κι' ο Ιατρός, ώρμησαν με λαχτάρα στον άναίσθητο πειά Ροσεφόρ, ενώ ο μαρκήσιος ντι Λογκαμάρε τούς άκολουθούσε τρέμοντας από θαθεία ψυχική ταραχή. Ο "Ασλεϋ, πάλι, μ' έκφρασι θαθείας λύτης στα συσπασμένα χαρακτηριστικά του, είχε πετάξει ήδη τὸ πιστόλι του παράμερα, είχε σταυρώσει τὰ μπράτσα του στὸ στήθος, καὶ οτεκόταν εὐθυτενῆς παρακολουθώντας τὰ συμβαίνοντα...

—Εὐτυχῶς ζῇ! εἶπε ὁ Ιατρός ἐπιτέλους, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ γυμνωμένο στήθος τοῦ ντέ Ροσεφόρ. Ἡ κατάστασί του ὁμῶς εἶνε κρίσιμη, γιατί ἡ σφαῖρα τρυπήσε τὸν θώρακα καὶ σφηνώθηκε μέσα στὸν δεξιὸ πνεύμονα... Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη μιᾶς γρήγορης ἐγχειρήσεως!

Εὐνὸ τοποθετοῦσε τώρα ἐπιδέσμους ὁ Ιατρός, στὴν αἰματοφурτη πληγὴ τοῦ τραυματίου, ὁ μάρκήσιος ντι Λογκαμάρε — πιδ ἀνακουφισμένος, τώρα — πλησίασε τὸν "Ασλεϋ. Μὲ τρεμουλιστὴ φωνή, ἀπὸ συγκίνησι, τοῦ εἶπε:

—Μυλὸρδε, σὰς εὐχαριστοῦμε!... Εἴστε ἐλεύθερος νὰ γυρίσετε στὸ ξενοδοχεῖο σας... Ἐπιτρέψτε μου νὰ μὴ σὰς συνοδεύω αὐτὴ τὴ φορά, γιατί ἐπιτακτικὸ καθήκον ἐπιβάλλει τὴν παρουσία μου κοντὰ στὸν ἀτυχὴ μου φίλο!... Μπορῶ ἐπίσης νὰ θασιζῶμαι στὴν ἀπόλυτη ἐχεμύθειά σας, σχετικῶς μὲ τὰ ὅσα συνέβησαν ὡς τώρα;

Ο "Ασλεϋ, συγκινημένος θαθεία κι' αὐτός, ὑποκλίθηκε. Καὶ μὲ σοβαρὴ φωνὴ ἀπάντησε:

—Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐτὴ ξεχνῶ ἀπολύτως, ὅλα τὰ διατρέξαντα ὡς τώρα μεταξύ μας... Κανένας ἄλλος, πλην τῶν στενὰ ἐνδιαφερομένων προσώπων μεταξύ μας, δὲν θ' ἀκούσῃ ποτὲ ἀπ' τὸ στόμα μου τὸ ἐλάχιστο!... Εὐχομαὶ ὁλόψυχα «περαστικά», στὸν εὐγενῆ ἀντίπαλό μου... Καὶ σὰς τὸ ζητῶ ὡς χάρι, νὰ μὲ κρατᾶτε συχνὰ ἐνήμερο τῆς καταστάσεώς του!

Ο μαρκήσιος ντι Λογκαμάρε τὸ ὑποσχέθηκε μὲ καταφατικὴ ὑπόκλισι. Ἦταν φανερό, ὅτι οὔτε ὁ "Ασλεϋ θὰ μπορούσε νὰ ἐπισκέπτεται προσωπικῶς τὸν πληγωμένο ἀντίπαλό του, οὔτε κι' οἱ ἄλλοι ἦσαν διατεθειμένοι νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν ποὺ ἀκριβῶς θὰ τὸν νοσήλευαν. Τὸ τρομερὸ καὶ σκοτεινὸ μυστικὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ θαράινῃ ἀνελλιπὴ ἐπιβαλλόταν ἀκόμα ἀπόλυτη μυστικότης σὲ ὅλα...

Γ' αὐτό, ἡ στάσι τοῦ Λογκαμάρε ἔδειχνε μὲ ἀβρότητα, ὅτι ἔπρεπε ὁ λόρδος "Ασλεϋ νὰ ἀπομακρυνθῇ πρῶτος, ἀπ' τὸ ματωμένο πεδίο τῆς μονομαχίας. "Ενοίωσε παρעυθὺς τὴ λεπτὴ αὐτὴ ὑπόδειξι, ὁ Ἀγγλος εὐπατριδῆς. Καὶ μπαίνοντας μόνος στὸ αὐτοκίνητο, εἶπε στὸν σωφῆρ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο του...

Μιστ' ὥρα ἀργότερα, κι' ἀφοῦ πλύθηκε καὶ ντύθηκε κατὰλληλα, παρουσιάζονταν αὐτοπροσώπως στὸ διαμέρισμα τῆς κομῆσεως ντέ Μοντεσπάν. Ἀσφαλῶς, θὰ ἀγωνιοῦσε ἐν τῷ μεταξύ ἡ νεαρὴ γυναίκα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας, τῆς ὁποίας ἐπίσης ἀσφαλῶς θὰ ἤξερε τὶς περισσότερες λεπτομέρεις, ἂν ὄχι ὅλες. Γιατί, μόλις τῆς ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψι τοῦ "Ασλεϋ, ἔτρεξε παρעυθὺς λαχταρισμένη στὸ σαλόνι, τοῦ ἀρπάξε τὰ χέρια μὲ ἀσυγκράτητη συγκίνησι, καὶ μουρμούρισε ἀχνά:

—Λοιπόν;... Δοξασμένος ὁ Θεός, ποὺ σὰς φύλαξε ἄθικτον!... Ὁ ἄλλος, ὅμως;

—Εὐτυχῶς ζῇ! ψιθύρισε ὁ "Ασλεϋ, φιλώντας εὐλαβικά τὸ θεϊκὸ

χέρι τῆς, τὸ ὁποῖο σιγότερμε μέσα στὸ δικό του. Εἶνε δέβαια σοδάρᾳ ἡ γατάστασι του, γιατί ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε στὸν πνεύμονα... Μετὰ τὴν ἐξαγωγή τῆς ὁμῶς, ὁ τραυματίας θὰ βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου... Τὸ δεξαβεβαίωσε ἐκεῖ ἐπὶ τόπου, ὁ Ιατρός!

Ἡ κόμηςσα ντέ Μοντεσπάν, στέναξε ἀπὸ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Τὰ ἰδιανικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ξαναπῆραν τὴν προηγούμενη γλυκύτητα καὶ γοητεία. Ψιθύρισε:

—Δοξασμένο ἀκόμα μιὰ φορά, τὸ ὄνομα τοῦ "Υψίστου!... Λυτρώθηκε ἀπὸ ἀφάνταστες περιπλοκές, στίς ὁποῖες θὰ μπερδεύομουν μοιραία, ἂν πάθαινε ἡ ζωὴ τοῦ εὐγενικοῦ ἄλλωστε ἐκείνου ἀνθρώπου!...

"Εσφίξε τὰ χέρια τοῦ μαγευμένου "Ασλεϋ μ' εὐτυχισμένη λαχτάρα, κι' εὐθὺς ἀμέσως ξανάπε:

—Θάχω ἔτσι, μιὰ ὡς δυὸ ἐβδομάδες ἀκόμη μπροστὰ μου, γιὰ νὰ χαρῶ ξενιόαστα τὴν ἐλευθερίά μου!... Λυποῦμαι πολὺ, γιατί πληγώθηκε ἐξ αἰτίας μου ὁ... ὁ... κόμης ντέ Ροσεφόρ, ἀλλὰ δέβαια δὲν τοῦ εἶπα ἐγὼ ν' ἀνακατευθῇ μὲ τίς προσωπικὲς μου ὑποθέσεις!...

Ἀλλωστε, ὁ...

Συγκρατήθηκε ἀμέσως κι' ἀπότομα, γιατί ἐνοίωσε ἐγκαίρως, ὅτι ἡ λαχτάρα τῆς τὴν ἔσπρωχνε σὲ κατήφορο ἀποκαλύψεων. Κύτταξε κατὰμματα καὶ μὲ ἀγωνία τὸν "Ασλεϋ, ὁ ὁποῖος σιωποῦσε, παρעυθὺς ἀπὸ ὅσα αἰνιγματικὰ ἄκουγε. Καὶ παίρνοντας ὕφος ἱκετευτικό, τοῦ ψιθύρισε:

—Ξεχάστε σὰς παρακαλῶ τὰ ὅσα ἀκούσατε, ἀγαπημένε μου φίλε!...

Καὶ προπάντων, μὴ θελήσετε νὰ τὰ ἐξιχνιάσετε πιδ θαθεία... Ἀς χαροῦμε ξενιόαστα τὸν λίγο καιρὸ, κατὰ τὸν ὁποῖο — ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα — θὰ μπορέσω ἀκόμα νὰ μείνω κοντὰ σας... κι' ἐλευθέρως συγχρόνως!... "Υστερα... "Υστερα, ἔχει ὁ Θεός!...

"Υστερα, βλέπουμε τί θὰ ἐπακολουθήσῃ!

Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι σιωπηλός, καὶ τὸ φίλησε μὲ τρυφερὴ περιπάθεια. Τὴν κύτταξε κατὰμματα, κατόπιν, καὶ τῆς ψιθύρισε γλυκά:

—Διαθέστε με, ὅπως σὰς ἀρέσει!... Ἐχω ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς... Καὶ... σὰς λατρεῶ!...

Η'

ΔΥΟ ἡμέρες ἀργότερα, μιὰ μεγαλοπρεπὴς λιμουζίνα, διέσχισε ὁλοταχῶς τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο πρὸς τὸ Μόντε Κάρλο. Τὸ βραδυνὸ χλιαρὸ ἀεράκι, χαίδευε ἀπαλᾶ τὰ πρόσωπα τῆς κομῆσεως ντέ Μοντεσπάν καὶ τοῦ λόρδου "Ασλεϋ, οἱ ὁποῖοι καθισμένοι πλάι-πλάι, χαϊρόντουσαν τὴν ἀμοιβαία εὐτυχία τους μὲ τὰ βλέμματα τους προσηλωμένα στὴ γύρω γελαστὴ φύσι...

Ὁ πιστὸς καμαριέρης τοῦ "Ασλεϋ, ὁ Γουλιέλμο, καθισμένος στὸ πλάι τοῦ σωφῆρ, συμμεριζόταν ὁλόψυχα τὴν εὐτυχία τοῦ τόσο μεγαλοχολικοῦ ὡς τότε κυρίου του. Συχνά, ἔστρεφε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι του λοξά, κύτταζε τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι, καὶ τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ κρυφὴ χαρὰ κι' ἱκανοποίησι...

Ἐπιτέλους, σὲ μιὰ στιγμὴ, τὸν πρόσεξε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Καὶ σκύβοντας στὸ αὐτὸ τοῦ "Ασλεϋ, ψιθύρισε μὲ στεναγμό:

—Εἴσαι ἀληθινὰ εὐτυχής, γιατί σὲ ἀγαποῦν οἱ ἀνθρώποι σου!... Κατορθώνεις, φαίνεται, νὰ τοὺς ἐμπνέης ἀπόλυτη ἀφοσίωσι... Ἐνῶ ἐμένα, ὅλο τὸ περιβάλλον μου μὲ ὑποβλέπει καὶ μὲ ραδιοουργεῖ, καὶ ὅλοι θέλουν νά...

Σταμάτησε πάλι ἐγκαίρως, κι' ἔσκυψε τὸ αἰθέριο κεφάλι τῆς μὲ ἀμνηχανία, γιατί ὁ "Ασλεϋ — κυττώντας τὴν παρעυθὺς — τῆς ψιθύρισε μὲ ὑποψία:

— Ποιά είστε, έπιτέλους;... Τί έννοείτε, λέγοντας τὸ «περιβάλλον» σας;

Μα ἡ κόμησσα εἶχε πειὰ συνέλθει έντελῶς. Καὶ παίρνοντας ὕφος ἀμέριμνο καὶ τσαχπινικό, ἀπάντησε:

— Νά, έννω τὴν καμαριέρα μου, καὶ τοὺς ὑπηρετές τοῦ... τοῦ σπιτιοῦ μου... ἐκεῖ κάτω στὴν πατριδα!... Μά... δέν σας εἶπα, νά μὴν εἰστε ἀδιάκριτος;... Πιάψτε λοιπὸν νά με ρωτᾶτε... Ὁδηγήστε με καλύτερα — σάν τέλειος τζέντλεμαν ποὺ δειχτήκατε ὡς τώρα — κάτω ἐκεῖ στὸ Μόντε Κάρλο!... Θέλω νά παίξω στὴ ρουλέττα... Θέλω νά δοκιμάσω τίς συγκινήσεις της, ποὺ εἶνε — ὅπως λέν — μεθυστικές!... Ἐσεῖς, ἔχετε ποτέ σας παίξει στὴ ρουλέττα;

— Μμμ... ἀρκετές φορές, ὡς τώρα! μουρμούρισε ὁ Ἀσλεῦ.

— Νά, βλέπετε λοιπὸν! ἔκανε μ' ἔξαψι, ἡ νεαρὴ γυναίκα. Ἐσεῖς εἰστε ἐλεύθερος, ζητε τὴ ζωὴ σας ὅπως σᾶς ἀρέσει, καὶ τρέχετε δῶ κι' ἐκεῖ σύμφωνα με τίς ἰδιοτροπίες σας!... Ἐνῶ ἐγώ, ἔζησα ὡς τώρα μια ζωὴ θλιβερή, ἀνιαρὴ, περιωρισμένη, ἀσφυκτικὴ ἀπ' τίς κοινωνικές προλήψεις!... Ἀχ, θέλω νά ξεσκᾶσω, έπιτέλους!... Θέλω νά διασκεδάσω, ἀμέριμνα πειὰ κι' ἐλεύθερα, ἔστω καὶ λίγες ἡμέρες!... Θέλω νά νοιώσω τὴ ζωὴ ὅπως εἶνε πραγματικῶς, κι' ὄχι ὅπως ὑποχρεώνομαι νά τὴ ζω, ἀναγκασμένη ἀπ' τοὺς γελοίους τύπους!...

Ἐδωσε τώρα πῶς χαδιάρικον καὶ πῶς τρυφερὸ τόνο στὴ φωνή της, καὶ πρόσθεσε:

— Ἐλάτε... Κάντε μου τὴ χάρι νά μοῦ δείξετε τὴν ἀληθινὴ ζωὴ, ἐσεῖς ὁ τόσο ἄβρὸς καὶ κοσμογυρισμένος!... Ἐχετε παίξει ποτέ σας, στὴ ρουλέττα;... Μοῦ εἶπατε πρὶν, νάι!... Ἐξηγήστε μου λοιπὸν, πῶς εἶνε!

Ὁ Λάιον Ἀσλεῦ, προσπάθησε νά της δώσῃ μερικὲς ἐξηγήσεις, σχετικῶς με τὴ ρουλέττα καὶ με τὸν τρόπο τῆς λειτουργίας της. Μὰ ἐκεῖνη δέν ἐνοιώθε μερικοὺς τεχνικοὺς ὅρους, καὶ δυσφοροῦσε ἀπ' τὴν ἀμνηχανία της. Στὰ τελευταῖα, εἶπε:

— Δέν πειράζει!... Θὰ δῶ ἀπὸψε μόνη μου, θὰ παίξω, καὶ θὰ καταλάβω ἔτσι καλύτερα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα της... Εἶμαι, βλέπετε, πολὺ ἀνίδεη ἀπ' τὰ πράγματα, καί... καί... ἴσως λίγο κουτὴ!

Ἐφτάσαν στὸ Μόντε Κάρλο. Ἐπιάσαν δυὸ χωριστὰ διαμερίσματα στὸ πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο τοῦ περιήμου σ' ὁλόκληρον τὸν κόσμο καζίνο. Ἐπειτα, ἀφοῦ ντύθηκαν κατάλληλα, ἔφαγαν στὸ κατάφωτο ρεστωράν, καὶ τράβηξαν λαχανιασμένοι πρὸς τὴν αἴθουσα τῆς ρουλέττας.

Ὡς τίς πέντε τὸ πρωῒ, ὡς τὰ ξημερώματα πειὰ, ἡ νεαρὴ κόμησσα ντὲ Μοντεσπᾶν ἔπαιζε με δῖψα κι' ἀκατάπαυστα. Πλάι της καθισμένος ὁ λόρδος Ἀσλεῦ, παρόστεκε με ἀβρότητα τελείου τζέντλεμαν τὸ παίξιμό της. Τὴν καθωδηγοῦσε πότε-πότε, στὸ παίξιμό της. Κι' εἰσέπραττε τὰ κέρδη της τὰ τεράστια με τὴν ἴδια παγερὴ ἀπάθεια, με τὴν ὁποία πλήρωνε καὶ τίς τεράστιες ζημιές της...

Ὡστόσο, κατὰ τὴ χαρραυγὴ, ὅταν σηκώθηκαν νά φύγουν, τὰ κέρδη εἶχαν ἤδη ἀπὸ ὧρες ἔξαφανισθῇ, κι' ἡ ζημιὴ εἶχαν ἀνέλθει σὲ ποσὰ κολοσσιαῖα.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ παιχνιδιοῦ μας; ρώτησε ἡ κόμησσα με ἀδιάφορο ὕφος, τὸ ὁποῖο ἔδινε στὴν κουρασμένη, ἀπ' τὴν ἀγρύπνια κι' ἀπ' τίς συγκινήσεις, φυσιογνωμία της μιὰ ὄψι ἀνεξίτηλη σφιγγός.

Ὁ λόρδος Ἀσλεῦ, ἐνοιώσε ἀσυγκράτητὴ ἐπιθυμίαν νά της πῇ «ΧΑΣΑΤΕ...». Ἀλλὰ συγκρατήθηκε ἐγκαίρως, καὶ ἀπάντησε με τὸ ἴδιο ἀδιάφορο ὕφος:

— ΧΑΣΑΜΕ ἐννηακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα!

Τὸ ποσὸν ἦταν πραγματικὰ τερατῶδες. Ἀποτελοῦσε ὄχι μιὰ, ἀλλὰ «πολλὰς ὁλόκληρες» περιουσίες. Ὡστόσο, ἡ κόμησσα ντὲ Μοντε-

σπᾶν, με ἐκνευριστικὴ ἀταραξία — καὶ σάν νά μὴν τῆς «καίγονταν καρφί» καθόλου, εἶπε:

— Κανονίστε τίς ζημιές μου αὐτές, μ' ἕνα δικό σας τσέκ!... Κι' ἀργότερα, πολὺ σύντομα ἴσως, θὰ τακτοποιήσω τοὺς ἐκκρεμείς λογαριασμούς μου, μαζὺ σας!

Με κρυφὴ δυσφορία ὁ Ἀσλεῦ, ὑπόγραψε ἕνα τσέκ καὶ τὸ παρέδωσε στὸν διευθυντὴ τοῦ καζίνο. Δαιμονιζόταν, τώρα, ὄχι τόσο γιὰ τὴν κολοσσιαία ποσότητα τοῦ χρήματος ποὺ πλήρωνε, ὅσο με τὴν ἀμεριμνησία με τὴν ὁποία ἔχανε ἡ κόμησσα... διχῶς ὥστόσο νά πληρῶνῃ ἡ ἴδια! Κι' ἔτσι, ξαναρχόντουσαν πάλι στὸ μυαλό του ἡ πρῶτες ὑποψίες, ὅτι εἶχε νά κάνει με μιὰ κοινὴ τυχοδιώκτρια, ὑποψίες μάλιστα πολὺ πῶς ἐνισχυμένες τώρα...

Ὡστόσο, δέν ἔδειξε καθόλου τὴ δυσφορία του. Μονάχα, καθὼς ἔφευγαν πειὰ ἀπ' τὸ καζίνο καὶ πῆγαιναν στὰ διαμερίσματά τους νά κοιμηθοῦν, τὴ λοξοκῦτταε στὸ οὐράνιο προφίλ της, ἔσφιζε χαϊδεύτὰ τὸ χέρι της στὸ δικό του, κι' ἐνοιώσε ἄοριστα ὅτι λοξοκῦτταε μιὰ μοιραία «γυναῖκα-τιγρὶ», κι' ὅτι χαϊδεύε τὸ χέρι μιᾶς ὀλέθριας σειρήνας, προσωρισμένης ἀπ' τὴ μοῖρα του νά τὸν σπρώχνῃ διαρκῶς πρὸς τὴν καταστροφὴ καὶ πρὸς τὸν χαμο...

Τὴ συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος της. Τῆς φίλησε τὸ χέρι, κι' ἔκανε παρעוθὺς ν' ἀπομακρυνθῇ. Μὰ ἐκεῖνη τὸν συγκράτησε μ' ἕνα γνέφισμά της. Τὴν κύτταξε με ἀπερίγραπτη τρυφερότητα. Καὶ μουρμούρισε:

— Νοιώθω, ὅτι θὰ θέλατε νά με συντροφεύετε ὡς μέσα στὸ σαλόνι κι' ὡς πῶς μέσα ἀκόμη!... Πιστέψτε με, ὅτι τὸ θέλω κι' ἐγώ, ἄλλο τόσο, νά συμβῇ αὐτό!... Μά, ἄς τὸ ἀναβάλλω με ἀκόμα... Εἶνε τυραννικὴ βέβαια, αὐτὴ ἡ λαχτάρα μας... Κι' ἐκτιμῶ βαθύτατα τὴ λεπτὴ ἐπιφύλαξί σας, γιὰ τὴν ὁποία σας εὐγνωμονῶ συγχρόνως!... Μά, ἄς μὴ σκιασοῦμε ἀκόμα τὴν ἡδονὴ τοῦ ψυχικοῦ δεσμοῦ μας, με τὴν ἐντονὴ καὶ βίαιη ἐπέμβασι τῆς ἡδονῆς... Μοῦ ἀρέσει τόσο νά σας λαχταρῶ καὶ νά με λαχταράτε, κι' ὅμως νάχοῦμε τὴ δύναμι νά στεκόμαστε πάντα στὰ χεῖλη τοῦ γκρεμοῦ!... Εἶνε τυραννικὸ αὐτό, τὸ νοιώθω, μὰ εἶνε τόσο γλυκό!... Μας ἐξυψώνει καὶ τοὺς δυὸ ἀφάνταστα, μπρὸς στὰ ἴδια μας τὰ ματια, αὐτὴ ἡ θρασυανιστικὴ ἐγκράτεια μας!

Τοῦγενεψε μιὰ τρυφερὴ «καληνύχτα», καὶ πρόσθεσε με ὕφος τσαχπινιάς ἀπεριγραπτής:

— Σᾶς λατρεύω, εὐγενικὴ μου φίλε!... Ἀν ξυπνήσω πρώτῃ, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ἐγκαίρως νά μοῦ κρατήσετε συντροφιά!

Λίγη ὥρα ἀργότερα, στὸ διαμερίσμα τοῦ πειὰ ὁ Ἀσλεῦ, κι' ἐνῶ γδυνόταν νά κοιμηθῇ, μουρμούριζε στὸν σκεπτικὸν καμαριέρῃ του Γουλιέλμο:

— Αὐτὴ ἡ γυναίκα, εἶνε πραγματικὰ ἕνα αἰνίγμα, τὸ ὁποῖο στὰ τελευταῖα θὰ με ξετρελλάνῃ... Ἀλλοτε μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς διαβολεμένης τυχοδιώκτριας, κι' ἄλλοτε τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς ἀνιδεῆς ἀπὸ κόσμου μαθητριάς κολλεγίου!

— Κύριε!... Μυλόρδε!... Βασισθῇτε περισσότερο στὴ δική μου προαίσθησι! ἀπάντησε μ' εὐλαβικὴ οἰκειότητα, ὁ Γουλιέλμος. Ἐγὼ ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἔχομε νά κάνουμε με μιὰ ἀληθινὴ πριγκίπισσα!... Τίνος Κράτους, ὅμως, πριγκίπισσα εἶνε;... Ἡ Ἄννα, ἡ καμαριέρα της δηλαδὴ, μοῦ μιλάει διαρκῶς γιὰ τίς φυσικὰς καλλονὰς τῆς Κερκύρας, καὶ γιὰ τίς ἀγριὰς γραφικότητες τῆς Ἀλβανίας!... Ἴσως λοιπὸν νά εἶνε πριγκίπισσα κανενὸς ἀπ' τὰ δυὸ αὐτὰ Κράτη!

— Ἐχεῖς λάθος, Γουλιέλμο! ἀπάντησε με οσοβαρὴ συλλογῇ, ὁ Ἀσλεῦ. Κύτταξά ἀπὸ μέρες στὸ μεγάλο Ἐγκυκλοπαιδικὸ Λεξικὸν Ἀσπάρους... Λοιπὸν, οὔτε ἡ Κέρκυρα εἶνε ξεχωριστὸ βασίλειο, ἀλλὰ ἕνα ἄπλο νησί ποὺ ἀνήκει στὴν Ἑλλάδα, οὔτε καὶ καμμιά ἀπ' τίς πριγκί-

πισσες της Άλθωνίας μπορεί νάχη την ηλικία και τα χαρακτηριστικά της μυστηριώδους αυτής κομήσης ντε Μοντεσπάν. Το ίδιο επίσης συμβαίνει, και με τις πριγκήπισσες της βασιλικής οικογενείας της Ελλάδος!... "Ωστε, αν πρόκειται πραγματικά περί πριγκηπίσσης, πρέπει να την αναζητήσουμε ανάμεσα στη βασιλική οικογένεια άλλου Κράτους! Μά, ποιού;... Μά, τίνος;—Μήπως είναι πριγκήπισσα του Μακλεμβούργου; εκανε έρωτηματικά ο Γουλιέλμο. Μήπως είναι του Δάντσι;... Του Σβέρν, ίσως;—Ο "Ασλεϋ ανασήκωσε τους ώμους του με ανυπομονησία, και ξεφώνισε:

—Μα την αλήθεια, Γουλιέλμο, δεν ξέρεις τί σου γίνεται!... Επαψαν πειά να είναι Κρατή, αυτά που μου ανέφερες... Είναι πειά απλές έπαρχιες, χωρίς Αύλες και χωρίς πριγκήπισσες!... "Α, μα αυτά τα πράγματα πειά, τα ξέρουν και τα πιο μικρά παιδάκια!—Μυλόρδε, συγγνώμη... μα εγώ δεν είμαι πειά μικρό παιδάκι! είπε, μισό στ' άστεία μισό στα σοβαρά, ο Γουλιέλμο.

—Πολύ σωστά! παραδεχτηκε χαμογελώντας άθελά του ο "Ασλεϋ, με την όρθη στην πραγματικότητα παρατήρησι του Γουλιέλμο. "Εχεις δίκαιο, φίλε μου... Μονάχα, ξέστρωσέ μου τώρα το κρεβάτι να κοιμηθώ, γιατί μ' έπιανε πονόκεφαλος με τα άλυτα αυτά αινίγματα. "Επεσε να κοιμηθώ, δίνοντας προηγούμενως άδεια στον Γουλιέλμο να βγεί κι' εκείνος έξω, και να ξεσκάσει. "Αλλά ο ύπνος δεν τον έπιανε. "Η, μάλλον, έυπνούσε διαρκώς και τινάζονταν στο κρεβάτι του, ένοχλημένος από άκατάπαυστους κι' έξωφρενικούς επιάτες...

"Αλλοτε έβλεπε στα ταραγμένα όνειρά του ότι βρισκόταν σ' ένα ανάκτορο πολυτελέστατο. Έκατοντάδες λαμπροστολιστών αυλικών πηγαινοερχόντουσαν, βιαστικοί κι' άπασχολημένοι. Σειρες από γιγαντοσώμους φρουρούς, στεκόντουσαν «προσοχή» και με άκινήσια άγαλμάτων, στις διάφορες αίθουσες και διαδρόμους του ανακτόρου. "Ο "Ασλεϋ, ξένος μέσα σ' αυτούς τους ξένους, διέσχισε άνεμπόδιαστος ώστόσο τις άστραφτερές αίθουσες, ώσπου έφτασε σε μία αίθουσα άπέραντη. "Ηταν, φαίνεται, η αίθουσα του θρόνου, γιατί πνιγόταν κυριολεκτικώς στο βελούδο και στο χρυσάφι.

Κι' εκεί στο βάθος της αίθουσας αυτής, άπάνω σ' έναν άστραφτερό, από πολυτίμους λίθους κι' από χρυσάφι, θρόνο, καθόταν μία βασίλισσα ασύγκριτης όμορφιάς, άπαράμιλλης όμορφιάς και νεότητος, πιο άστραφτερή απ' τον θρόνο της τον ίδιο. Κι' η ιδανική, η έωτική αυτή βασίλισσα, ήταν η διηθεν κομήσσα ντε Μοντεσπάν!

Συγκλονιζόταν τότε μέσα στον ύπνο του, ο "Ασλεϋ. "Ανωνιούσε. Ποθοϋσε να γονατίσει μπρος στην ασύλληπτη αυτή βασίλισσα και να της έκφραση τη λατρεία του και τον θαυμασμό του με άπερίγραπτη τρυφερότητα κι' ευλάβεια...

Μα παρ'ευνός έυπνούσε, τότε. "Ιδρωτας περίχυνε το νοτισμένο του κορμί. Πικραίνονταν απ' τη σκληρή πραγματικότητα. Και γυρίζοντας απ' το άλλο του πλευρό, συνέχιζε σχεδόν άμέσως τον ταραγμένο ύπνο του.

Κι' οι επιάτες εξακολουθούσαν. "Εβλεπε τώρα στ' όνειρό του, ότι βρισκόταν σ' ένα κέντρο διασκεδάσεων, κατωτάτης τελείως τάξεως. Σ' ένα καπηλειό, σχεδόν. Τα τραπέζια του ήταν γεμάτα από πλήθος πελατών, ύπόπτων και φτωχοντυμένων, άπάχηδων θάλεγε κανέννας. Γυναίκες, φριχτά θαμμένες κι' άναιδέστατες, κυκλοφορούσαν ανάμεσα σ' αυτό το πλήθος, πειράζοντας τον έναν ή βρίζοντας χυδαία τον άλλον.

Χόρευαν και ζευγάρια, καταμεσής στην αίθουσα αυτού του καπηλείου. Μία όργιαστική τζατζ-υπάνι, που σε ξετρέλλαινε απ' τον θόρυβο κι' απ' τις παραφωνίες, έδινε τον διαβολικό ρυθμό αυτού του

τρελλού χορού. Ο άέρας ήταν άποπνιχτικός απ' τους καπνούς των τσιγάρων. Το κρασί έτρεχε άφθονο, στα βραχνά λαρύγγια των πελατών.

Και ξαφνικά, καθώς στεκόταν σάν άπασβλωμένος ο μυλόρδος, ανάμεσα σ' αυτό το φριχτό πλήθος, άντίκρουσε ξαφνικά την κομήσσα ντε Μοντεσπάν, να περνά άδιάφορα μπροστά του. "Οτε έδειχνε καν, ότι τον γνώριζε!

Δεν ήταν μόνη. Τη συνόδευε ένας άπαίσιος άπάχης, λυγρόκορμος κι' άραιο, μα με το πρόσωπό του σφραγισμένο απ' τη διαφθορά κι' απ' το έγκλημα. Είχε περάσει το μπράτσο του στη λυγρή της μέση, και την κύτταζε κατάματα με άγριον και άσυγκράτητο πόθο... "Εκείνη, το χαμογελοϋσε γλυκά. Τον κύτταξε κι' εκείνη επίσης, με τον ίδιο πόθο. Θάλεγε κανέννας, ότι από στιγμή σε στιγμή θα φιλιόντουσαν παράφορα, τρελλά!

Και πραγματικά, άγκαλιάστηκαν σε λίγο, άφου πρώτα η νεαρή κομήσσα έρριξε ένα θλέμμα πεισιμωμένης περιφρονησεως στον "Ασλεϋ. Κι' ύστερα, χωρίς πειά να του δώσει περισσότερη σημασία, ρίχτηκε με τον άπάχη της σ' έναν τρελλό κι' όργιαστικό χορό!

—"Οχι! ούρλιασε μέσα στον ύπνο του, ο "Ασλεϋ. "Οχι, αυτό!... "Απιστη!... Σκόληρη!... Προδότρια της άγάπης!... Με τυραννύσες άναίσχυντα τόπον καιρό τώρα, για να ριχτής στα μπράτσα ενός άχρείου... Θα σάς σκοτώσω και τους δυό!... Θα σάς πνίξω!... θα.

Εύπνησε άπότομα και τινάχτηκε κάτω απ' το κρεβάτι. Στάθηκε λίγες στιγμές, χλωμός, ζαλισμένος, προσπαθώντας να ξεχωρίση την πραγματικότητα απ' το όνειρο.

Με άνέκφραστη άνακούφισι ένοιωσε επιτέλους, ότι βρισκόταν μέσα στο δωμάτιό του, με τις πυτζάμες του, κι' ότι όλα όσα τον είχαν συνταράξει δεν ήσαν τίποτε άλλο παρ' όνειρα άπατηλά, δημιουργήματα της ξαναμμένης φαντασίας του. Στέναξε θαθεία, τότε, ο "Ασλεϋ, σάν νάφυγε κάποιος θάρος άσήκωτο απ' τα στήθη του.

"Απ' τα άνοιγματα του μισοκλεισμένου παραθύρου του, είδε μερικές χλωμές άκτινες ήλιου, να τρυπώνουν δειλά στο δωμάτιό του. Μουρμούρισε με άμφιβολία:

—Ξημερώνει άράγε, η θραδυάζει;... "Ακτινες ήλιου πρώινου είν' αυτές, η ήλιου που θαυλεύει;

Σε λίγο, ξεκαθάρισε καλά το μυαλό του. "Ανοιξε το παράθυρο, και ξεχώρισε στο βάθος του ορίζοντος τον ήλιο, ο όποιος θαύλευε πειά με όλη τη φλογοκόκινη μεγαλοπρέπεια του.

—Αυτό είνε! ξαναμουρμούρισε, ο "Ασλεϋ. Κοιμήθηκα ολόκληρη την ήμερα... "Η όλονύχτια άγρύπνια στο καζίνο, κι' η συγκινήσεις, με έβυθισαν σ' ύπνο βαθύ και ταραγμένο!... "Η κομήσσα τί κάνει, άράγε;... "Ισως ακόμα να κοιμάται κι' εκείνη, γιατί θα με είδοποιούσε — όπως μούπε — αν τυχόν έυπνούσε πρώτη!...

Δεν πρόλαβε ν' άποτελειώση καλά-καλά τη σκέψι του, και χτύπημα άνάλαφρο άκούστηκε στην πόρτα. "Ηταν ο Γουλιέλμο. Στο χέρι του κρατούσε τον αιώνιο εκείνον μωβ φάκελλο, με το σβυσμένο χρυσό στέμμα, τον όποιο με την ίδια λαχτάρα, όπως πάντα, διάστηκε, ν' άρπάξη ο "Ασλεϋ άμέσως.

Σχίζοντας τον ύστερα, με χέρια που σιγότερμαν από συγκίνηση, διάβασε διασπασμένος τα εξής:

«Μυλόρδε,

"Εκαμα ύπνο θαυμάσιον, κι' όνειρευόμενν διαρκώς έσας... Είμαι εύτυχισμένη γι' αυτό!...

Θέλετε να με συντροφεύσετε άπόψε κάπου, για να περάσουμε και στην πραγματικότητα τη νύχτα μας θαυμάσια;

Συνηθιστε, αν κοιμάστε ακόμα... Σας περιμένω στο σαλόνι μου, για να κανονίσουμε μαζί το πρόγραμμα της βραδυάς μας!

«Αχ, πλησιάζει ο καιρός δυστυχώς, κατά τον οποίο δεν θα μπορώ πια να διαθέτω ελεύθερα —κι' όπως μου άρέσει— τις βραδές μου...»

Με ένα ελόφυχο «ώρεβουάρ»

ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ, κόμισσα ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΣΠΑΝ»

Μισή ώρα αργότερα, κι' αφού ντύθηκε με ιδιαίτερη επιμέλεια, βρισκόταν ο λόρδος Άσλεϋ στο μυρωμένο σαλόνι της κομίσσης. Τη βρήκε μισοξαπλωμένη με νωχέλεια, άπλωτο στον μαλακό σωρο των μαξιλαριών του ντιδανιού της...

Στο αντίκρουσμά του, η γοητευτική γυναίκα χαμογέλασε χαρούμενη, κι' άπλωσε το χέρι της στο φίλημά του. Ο λόρδος Άσλεϋ, επηρεασμένος ακόμα απ' τα όνειρά του, και κεντρισμένος απ' την ήδονική ατμόσφαιρα του σαλονιού κι' απ' την άκατανίκητη γοητεία του αίθεριού αυτού πλάσματος, έσφιξε το χέρι της με δίψα και κόλλησε τα φλογερά του χείλη σε φίλημα μακρό...

—Ήσυχαστε, μυλόρδε! του είπε τότε εκείνη, μισοαυστηρά, τραβώντας συγχρόνως το χέρι της με δυσκολία. «Άς μείνουμε φρόνιμοι για λίγες ώρες, όνόμα... Κι' η άποψινή μας νύχτα, ελπίζω να μάς δείξει τον δρόμο, τον οποίο πρέπει ν' ακολουθήσουν η καρδιάς μας...»

—Ισως να είναι η τελευταία νύχτα που περνούμε μαζί, αλλά ίσως και να μη χωριστούμε πια ποτέ στο μέλλον...

—Ω, άς γίνη αυτό το δεύτερο, κυρία μου! διέκοψε με θερμή λαχάρα, ο Άσλεϋ. Μη με βασανίζετε περισσότερο, αγαπημένη μου!... Ξεσκεπαστήτε επιτέλους, από τους σκοτεινούς αυτούς πεπλούς, που κρύβουν μυστηριωδώς τη λατρευτή μου ύπαρξή σας... Και φανερώστε μου όπλη, δίχως αίνιγματα, άφωσιωμένη σε μένα όπως έγω σε σας, κι' ανταποδώστε μου λίγη αγάπη για αντίκρουσμα της άφθαστης λατρείας μου σε σας!... «Ω, φανήτε καλή επιτέλους, αγαπημένη μου!»

Τοδυγεφε με μυστηριώδες χαμόγελο να σιωπήσει. Κι' ύστερα, του ψιθύρισε απαλά:

—Θά φανώ καλή, σας το υπόσχομαι!... Μά αργότερα... αύριο ίσως!... Πάντως, άς περάσουμε και την άποψινή βραδυά μας αγνά και φρονιμα, σαν τις άλλες ως τώρα βραδυές... Άς διασκεδάσουμε κι' άποψε ελεύθερα κι' άμέριμνα, σαν δυο καλοί φίλοι που θέλουν να ξεσκάσουν και να τ' αρίξουν λιγάκι έξω!... Και κατόπιν... το μέλλον θά γίνη οδηγός μας!... Συμφωνείτε, μυλόρδε;

Της φίλησε τρυφερά, μά σεμνά τώρα, το λαξευτό χέρι της. Κι' υποκλίθηκε με περιπάθεια κι' έγκαρτέρησε, υπάκουος και πρόθυμος έκτελεστής των επιθυμιών της... Θ.

ΥΟ ώρες αργότερα, στην απέραντη χορευτική αίθουσα του καζίνο του Μόντε Κάρλο...

Η διασκέδασι του έκλεκτου κόσμου εκεί μέσα, είχε φτάσει στο ύψιστο σημείο της εϋθυμίας. Η γλίσσα ατμόσφαιρα της λαμπεροφωτισμένης αίθουσας, ήταν μεθυστική απ' τα άρώματα των γυναικών, απ' τους άτμους της σαμπάνιας και των διαλεχτών κραδιών, κι' απ' τις λαχανιασμένες άναπνοές των εϋθύμων χορευτών.

Πολύτιμοι λίθοι και χρυσά κοσμήματα λαμποκοπούσαν παντού. Γυμνοί ώμοι και μισόγυμνα στήθη λαχταριστών καλλονών, σκόρπιζαν θλόγυρα τη γοητεία των και την ήδονική λευκότητά των. Γέλια κρυστάλλινα και πρόσχαρο βουητό, άντηχούσαν παντού στην αίθουσα.

Και για συμπλήρωμα της μεθυστικής και συναρπαστικής αυτής εικόνας, άρχισε τώρα μία καινούργια «άτραξιόν»: «Απ' τα διάφορα τραπέζακια, η εϋθυμες συντροφιάς πετούσαν άναμεταξύ τους άνθοδέ-

σμες, χάρτινες κορδέλλες και άφθονες ποσότητες κομφετί!

Σ' ένα τραπέζακι, και καταμεσής στο εϋθυμο αυτό πανδαιμόνιο, καθόντουσαν η κόμισσα ντε Μοντεσπάν κι' ο συνοδός της λόρδος Άσλεϋ. Συμμεριζόντουσαν κι' οι δυο τους τη γενική εϋθυμία γύρω τους, επιναν ξενόιστα σαμπάνια, και πετούσαν άνθοδέσμες και κορδέλλες γύρω τους, παίρνοντας έτσι ένεργό μέρος στον πανζουρλισμό του γλεντιού και του άνθοπολέμου...

Περασαν έτσι αρκετές ώρες, εϋχάριστες κι' άμέριμνες. Η νεαρή γυναίκα, κάπως κουρασμένη τώρα και κάπως ζαλισμένη, είχε μισοξαπλωθή στο άναπαυτικό της κάθισμα.

Κύτταζε με κάποια άδιαφορία γύρω της. Ένα χαμόγελο άχνό, τέντωνε άπαλά το άλικο τοξο των χειλιών της. Πότε-πότε, λοξοκύτταζε τον σιωπηλό επίσης Άσλεϋ, και το αίνιγματικό χαμόγελό της δυνάμωνε τότε περισσότερο...

Έκείνος πάλι, ήταν άνίδεος για την κρυφή και πονηρή στάσι της θελκτικής συντρόφου του, άπέναντί του. Τη νόμιζε άπορροφημένη, στο γύρω συναρπαστικό θέαμα του γενικού γλεντιού. Δεν είχε νοιώσει ακόμα το χαμόγελό της, και τις κρυφές της σκέψεις, για λογαριασμό του...

Έτσι, βασανίζονταν μυστικά ο άτυχής λόρδος. Δάγκανε τα χείλη του συχνά, από στενοχωρία. Κατηγορούσε μέσα του τη νεαρή γυναίκα, για την άπνοιά της και για την άδιαφορία της άπέναντί του. Και στεναχόντας κάθε τόσο, περιωριζόταν να καταπίνη θαθεία τον καπνό των άτελειώτων τσιγάρων του, και να τον σφενδονίζει ύστερα σε πυκνά σύννεφα στον άέρα...

—Γιατί είσαι τόσο σκεπτικός, καλέ μου φίλε! ρώτησε ξαφνικά η νεαρή γυναίκα, παίρνοντας ύφος προσποιητά σοβαρό. Γιατί αυτή η άπότομη μελαγχολία σου;

—Γιατί, όσο έγω σε διψώ, τόσο έσύ με άποκρούεις! Ξέσπασε έκνευρισμένος πια, ο Άσλεϋ. Γιατί όσο έγω σε λατρεύω, τόσο έσύ με βασανίζεις με την άνεξήγητη στάσι σου!... Η άφοσίωσή μου, της όποιας τόσα δείγματα έχεις ως τώρα, θά λυγίσει και σίδηρο ακόμα... Όμως, για να μη λυγίση η καρδιά σου, έπίτρεπέ μου να τη νομίζω καμωμένη από πέτρα!

Στέναξε ο Άσλεϋ. Πόνος άπλώθηκε στο εϋγενικό του πρόσωπο, ένας πόνος τόσο άτοναρχικός κι' έντονος, όσο ήταν συγκρατημένος και βουβός ως τώρα.

—Μ' έχεις σπαράξει όδυνηρά, με τη στάσι σου! έξακολούθησε να λέη, με φωνή πνιγτή μά έντονη. Έπί έδωμάδες τώρα, λαχταρά άφάνταστα να σε σφίξω στην άγκαλιά μου, και να ρουφήξω απ' τα χείλη σου την ήδονή της ζωής... Μά έσύ μ' έχεις καταδικάσει σκληρά στον μαρασμό και στην άπελπισία, με άκατανόητες προφάσεις, τις όποιες δεν μπορεί να νοιώση η διωσμένη για σένα καρδιά μου!...

—Ω, γιατί με τυραννείς έτσι, γλυκειά μου κούκλα;... Τι σ' έμποδίζει επιτέλους, να πέσης στην άγκαλιά μου που τόσο σε ποθεί, και να παραδοθής στα χείλη μου που τόσο σε διψούν;... «Ω, πές μου, τί σ' έμποδίζει»;

Το ύπέρροχο στήθος της νεαρής γυναίκας, άνεδοκατέβαινε τώρα γοργά. Η συγκίνησι χυνόταν στο ίδανικό της πρόσωπο, όλοφάνερη. Ο ειλικρινής πόνος του Άσλεϋ, η περιπάθεια των λόγων του και της φωνής του, κι' η φλογερή λατρεία του για το άτομο της, δεν την άφηναν περισσότερο άδιαφορη. Μουρμούρισε μέσα της:

—«Τόν λατοεύω κι' έγω άλλο τόσο, τόν φτωχό... Μου έδωσε ως τώρα τόσα δείγματα της σπανίας λατρείας του για μένα, ώστε δεν μπορώ πια να άμφιβάλλω!... «Ω, αν ήξερε ποιά γυναίκα πραγματικώς λατρεύει, και ποιά γυναίκα πραγματικώς τον λατρεύει!»

“Υστερα, σάν συνεπαρμένη απ’ τὸ κρυφὸ τῆς πάθος γιὰ τὸν ἱποτικό κι’ ευγενικό αὐτὸν εὐπατρίδη, καὶ σάν σπρωγμένη ἀπὸ ξαφνική ἀπόφασι, τοῦ εἶπε μὲ ὁλοθέρμη φωνή:

— Ἀπόψε θὰ εἶμαι οἰκή σου, ἀγαπημένε μου φίλε... Σοῦ τὸ ὑποσχόμαι... Ἔτσι, ὅν θὰ παραπονέισαι διαρκῶς, ἀναγκαζόντάς με διακριτικά νὰ θυμώμαι τίς θυσιές σου γιὰ μένα!... Ἡ δική μου θυσία πρὸς χάριν σου, ἀπόψε, μονάχα μέ...

Κόμπιασε. Κάποιος συγκρατημένος πόνος μέσα τῆς, τὴν ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ. Καὶ τονίζοντας περισσότερο τίς λέξεις τώρα, συνέχισε ἀργά-ἀργά:

—... Μονάχα μὲ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ σου, ἀγαπημένε μου, θὰ μποροῦσες νὰ ξεπληρώσῃς τὴν ἀποφινὴ μου θυσία γιὰ σένα!... Ναί!... Ναί!... Μὴ ζητάς περισσότερες ἐξηγήσεις, τώρα... Μιά μέρα ὅμως, πολὺ πιὸ κοντινὴ ἀπὸ ὅσο τὴ φαντάζεσαι, κάτὶ τὸ ἀσυνήθιστο κι’ ἀφάνταστο θὰ δῆς, μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια!... Καὶ τότε, ἀσφαλῶς θὰ με δικαιολογήσῃς... τόσο γιὰ τοὺς δισταγμοὺς τῆς ἀξιοπρεπείας μου ὡς τώρα, ὅσο καὶ γιὰ τὸ αἰνιγματικὸ τῆς στάσεώς μου!

Στέναξε πῶς θαθεῖα, κι’ ἐγίνε νεκρικά χλωμὴ. Μὰ καθυσόχασε ἀμέσως μὲ χειρονομία ἀφθαστῆς μεγαλοπρεπείας τὸν “Ἀσλεῦ, ὁ ὁποῖος ἀνησύχησε ζωηρὰ τώρα γιὰ λογαριασμό τῆς. Καὶ σάν νὰ μονολογοῦσε, σάν νὰ δικάωνε τὸν ἑαυτὸ τῆς — γιὰ ἀνακούφισι ἰσως τῶν κρυφῶν τῆς τύψεων — μурμουρίσε μὲ εἰλικρινὴ σπαραγμό:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ “Ἐρως!... Ὡ, εἶνε πῶς δυνατὴ αὐτὴ ἡ Μεγαλειότης τοῦ κόσμου!... Μπρὸς στὴν κυριαρχικὴ δύναμὶ του, λυγίζουν ἀδύναμα ὅλοι: Καὶ βασιλεῖς κι’ ὑπῆκοοι, κι’ εὐπατρίδαι καὶ πληθεῖοι, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί, κι’ ἀξιοπρεπεῖς καὶ χυδαῖοι!... Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ “Ἐρως!... Ὡ!... Σὲ λατρεύω, “Ἀσλεῦ!

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε ἐν τῷ μεταξῷ, ἔκθαμβος κυριολεκτικῶς. Δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ, ἀπ’ τὰ αἰνιγματικά τῆς λόγια κι’ ἀπ’ τὸν ἀνεξήγητο σπαραγμὸ τῆς φωνῆς τῆς. Χύλιες ἀλληλοσυγκρουόμενες ὑποψίες χόρευαν τρελλὸ χορὸ, μέσα στὸ μυαλό του. “Ἠλπιζε, μένοντας ἔτσι ἐπίτηδες σιωπηλός, νὰ σπρώξῃ τὴ θελκτικὴ αὐτὴ Σφίγγα σὲ περισσότερες ἀποκαλύψεις.

“Ἔτσι, ἡ θὰ μάθαινε ἐπιτέλους τὴν ἀλήθεια γιὰ λογαριασμό τῆς, ἢ τοῦλάχιστον θὰ θάσιζε τίς μέχρι τώρα ἀόριστες ὑποψίες του σὲ πῶς σίγουρες ἀποδείξεις...

Ἡ κόμησά ντὲ Μοντεσπὰν, ὅμως, ἴσως νὰ προαισθάνθηκε τὸν κίνδυνον αὐτὸν, στὸν ὁποῖο τὴν ἔφερνε τὸ συγκρατημένο πάθος τῆς γιὰ τὸν “Ἀσλεῦ. Σκέφτηκε, ὅτι πιθανὸν νὰ μὴν ἦταν καιρὸς ἀκόμα, γιὰ νὰ μάθῃ ἑκείνος ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ λογαριασμό τῆς.

Κι’ ἀπότομα συγκρατήθηκε, πνίγοντας μὲ ἀφθαστὴ προσπάθεια τὴν τρυφερότητά τῆς καὶ τὴν ἑξαψὶ τῆς.

Τὸ πρόσωπό τῆς πῆρε πάλι, ἔκφρασι ἀμέριμνη. Ζήτησε ἓνα τοιγάρω ἀπ’ τὸν “Ἀσλεῦ, τὸ ἀναψε ἀπ’ τὴ φωτιά τοῦ δικοῦ του τοιγάρω — κυττάζοντάς τον, ἐν τῷ μεταξῷ, παιχνιδιάρικα στὰ μάτια — κι’ ὕστερα ἄρχισε νὰ τοῦ φυσᾷ τὸν καπνὸ στὸ πρόσωπο, γελῶντας ἀνοιχτόκαρδα τὸ κρυσταλλινὸ γέλιο τῆς.

Ὁ “Ἀσλεῦ ξέχασε παρευθὺς, τίς ἀγωνιώδεις ἀμφιβολίες του. Ἡ εὐθυμία τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ πλάσματος, μεταδόθηκε ἀμέσως καὶ στὴ δική του ψυχὴ. “Ἀλλάξαν ἀστεία πνευματώδη, καὶ πειράγματα διακριτικά, σάν δυὸ ἀγαπημένοι πού θέλουν νὰ ξεσκάσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν καρδιά τους.

“Ἀξάφνα, κάποιος γηραλέος κύριος διακεκριμένου ἐξωτερικοῦ κι’ ἀξιοπρεπεστάτης ἐμφάνισως, πλησίασε τὸ τραπεζάκι τῶν δυὸ ἐρωτευμένων. Ὑποκλίθηκε σιωπηλὸς μπρὸς τὸν “Ἀσλεῦ, κι’ ὕστερα γύρισε ἀμέσως πρὸς τὴ νεαρὴ γυναῖκα.

Ἐκείνη σκίρτησε στὴν ἐμφάνισί του, καὶ μιὰ ἀλλόκοτη, δυσκο-

λοσυγκράτητη ταραχὴ τῆς ἔφερε χλωμάδα στὰ πρὶν ροδόλευκα μάγουλα τῆς. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ πῇ κάτὶ στὸν κύριον αὐτὸν, ἑκείνος μурμουρίσε συνφρυωμένος:

— Κυρία μου... θὰ ἦταν πειὰ καιρὸς, νομίζω, νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ περιπέτεια!... Ἐπιτρέψτε σ’ ἓναν πιστὸ θεράποντά σας, νὰ ὑποδείξῃ τὴν ἐξοχότητά σας, ὅτι θαδίζετε πρὸς τὸ σκάνδαλον... Ἀς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ ἐξοχότητά σας, νὰ τονίσω τίς ἀνυπολόγιστες συνέπειες αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου... Εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ τὸ προλάβουμε, γατὶ εἶνε ἐτοιμὸ νὰ ἐκραγῇ!... Κι’ ἓνας μονάχα τρόπος ὑπάρχει γι’ αὐτό, τὸν ὁποῖο τρόπο... ξέρετε... πολὺ... καλὰ!

Ὁ “Ἀσλεῦ, εἶχε ξαναμυρμαρώσει πάλι, ἀπ’ τὰ ἀκατανόητα αὐτὰ πού ἄκουγε κι’ ἔδλεπε. Κι’ ἡ κατάπληξί του ἔφτασε στο ἀπροχώρητο, ὅταν ἄκουσε τὴ συνταραγμένη ἐπίσης σύντροφό του νὰ λὲξ ἑρὰ στὸν ἀγνωστὸ αὐτὸν κύριον:

— Πολὺ καλὰ... θὰ συμμορφωθῶ!... Πηγαίνετε!

Ὁ γηραλέος κύριος, ὥχρὸς τώρα κι’ αὐτός, ἔκανε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισι, κι’ ἀποσύρθηκε. Κι’ ἀφοῦ πλανήθηκε λίγο, δῶ κι’ ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ τραπεζάκια καὶ στὰ χορευτικά ζευγάρια τῆς αἰθούσας, ἔξαφανίστηκε κατὸν ἑνὶ μυστηριωδῶς.

— Τί συμβαίνει, κυρία κόμησσα; ρώτησε ἐπιτέλους ὁ “Ἀσλεῦ, καθορμώνοντας νὰ ξαναβρῇ τὴ φωνή του.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα τὸν κύτταξε λίγες στιγμὲς σιωπηλὴ, σάν κάποιον σγῆδιο ξαφνικὸ νὰ τῆς ἀπασχολοῦσε τώρα τὸ μυαλό τῆς. “Υστερα, ἀλλάζοντας ὕψος, τοῦ εἶπε μὲ τρυφερὴ φωνὴ αὐτὰ τὰ ἀπροσδόκητα λόγια:

— “Ἀσλεῦ, σ’ ἀγαπῶ... Μὰ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ, καὶ νὰ γυρίσω πειὰ στοὺς δικούς μου!... Σὲ μιστὴ ὥρα πρέπει νὰ φύγω, τραβώντας κατ’ εὐθείαν γιὰ τὴ Μασσαλία... Ἐκεῖ, μὲ περιμένει ἡ θαλαμηγός μου... θὰ ἐπιβιβασθῶ σ’ αὐτὴ, χωρὶς καμμιά ἀναβολή, καὶ θὰ ἀναχωρήσω γιὰ τὴν... πατρίδα μου!... Εἶνε... ὦ, εἶνε ἀπόλυτὴ ἀνάγκη, νὰ σταματήσῃ πειὰ ἡ ὄνειρώδης αὐτὴ ζωὴ, τὴν ὁποία χάριχα ὁλόψυχα ἐπὶ τόσες ἐβδομάδες τώρα... Καὶ θὰ ξαναρχίσῃ πάλι, γιὰ μένα, τὸ προηγούμενο μαρτύριο τῆς... ἀσφυξίας... τῆς ἐθιμοτυπίας... τῶν προλήψεων!... Ὡ, πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, ἂν μποροῦσα νὰ ξεφύγω τῇ θλίβερί αὐτῇ μοῖρα μου!... Βρῆκα τὴν εὐτυχία, κοντά σου, “Ἀσλεῦ!... Βρῆκα τὸν ἔρωτα τὸν ἀληθινὸ, τὸν ἀγνόν, τὸν εὐλαβικό, τὸν γεματο ἀπὸ ἰδανικοῦ καὶ ἱποτικοῦ ρωμαντισμοῦ, τὸν ἀνιδιοτελεῖ, τὸν διαλεχτό!... Κι’ ὅμως, πρέπει νὰ ὑποταχθῶ στὴ μοῖρα μου, “Ἀσλεῦ!... Καὶ νὰ φύγω!

Ἡ ἀπορία τοῦ Ἀγγλοῦ εὐπατρίδου εἶχε φτάσει στο ἀπροχώρητο. Μὰ κι’ ὁ πόνος του, γιὰ τὴν προσεχὴ ἀναχώρησι τῆς αἰνιγματικῆς ἀγαπημένης του, παραιμόρφωσε τὸ χλωμοκίτρινο πρόσωπό του. Γι’ αὐτό, ἀντὶ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, γιὰ τὰ ὅσα παράδοξα ἄκουγε — γιὰ τὴ θαλαμηγόν, γιὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν, κλπ. — θέλησε πρῶτα νὰ ξεκαθαρίσῃ τὸ πιὸ ὀδυνηρὸ γι’ αὐτὸν σημεῖο τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κομῆσας. Καὶ μурμουρίσε μὲ φωνὴ πονεμένη:

— Φεύγετε;... Κι’ ἐγώ;... Ἐγώ, τί θὰ γίνω;

— “Α, μὰ θὰ σὰς πάρω μαζί μου!... Ξέσπασε τότε ἀξάφνα, μὲ σπαραγμὸ κρυφὸ στὴ φωνή τῆς, ἡ κόμησσα ντὲ Μοντεσπὰν. Ἀρκετὲς ὑποχρεώσεις ἔχω κάνει ὡς τώρα, καὶ ἀρκετὲς θυσιές τῆς προσωπικῆς μου εὐτυχίας!... Δὲν πρόκειται πειὰ νὰ ἐξακολουθήσω ζώντας ἔτσι ἑσσανιστικά, καὶ πνίγοντας τὴν καρδιά μου πρὸς χάριν ἡλιθίων τύπων καὶ προλήψεων!... Ἄν θέλουν!... Ἄν δὲν θέλουν, ὅς... ὁρῶν μιὰ... ἄλλη... πῶς κατάλληλη... ἀπὸ μένα!

Καὶ σταματώντας ξανὰ ἐγκαίρως, ρώτησε μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα τὸν κατάπληκτο λόδο:

— Θέλετε νὰ ρηθῇ μαζί μου, “Ἀσλεῦ;... Θέλετε νὰ μὲ ἀκολου-

θήσετε, εκεί που θα σās πάω;

—Μα... ποιά είστε, επιτελους; τραύλισε εκείνος άχνα.

—Αυτό θα το μαθετε, όταν θα είνε καιρός! απάντησε αποφασιστικά, ή κομήσσα ντε Μοντεσπάν. Γιατί δέν απαντάτε όμως, στην έρωτήσί μου; Έτσι, όπως είνε τώρα τα πράγματα, θελετε να ρηήτε μαζί μου, όπουδήποτε σας οδηγήσω... χωρίς να εμποδιστήτε απ' τις φιλοφρονήσεις σας... κι' από τα... σκοτεινά σημεία της ύπαρξέως μου; Θέλετε, Άσλεϋ;... Σας άγαπώ... Σ' άγαπώ, Άσλεϋ!

Έκείνος δέν δίτασε πειά, ούτε στιγμή. Τό πρόσωπό του άκτινοβόλησε από άνεκφραστη εύτυχία. "Αν δέν ήταν τόσοσ κόσμος, στα γύρω τραπεζάκια, θάσφιγγε στην άγκαλιά του λαχταριστά τό άγαπημένο έκείνο πλάσμα, τό τόσο μυστηριώδες. Έσκυψε λίγο πρὸς τὰ έμπρός. Βύθισε τὰ μάτια του στα βαθυγαλάζα μάτια της κομήσσης, κατ' μουρμούρισε με δίψασμένη περιπάθεια:

—Θα πάω, όπου κι' άν πάτε... Θα σās άκολουθήσω ως την άκρη του κόσμου... Άδιαφορώ για τίς τυχόν συνέπειες, όποιεσδήποτε κι' άν είνε... Άδιαφορώ για τό τί είστε, στην πραγματικότητα... Και ζέρω μονάχα, με ασάλευτη πεποίθησι, ότι σās λατρεύω, κι' ότι πρόθυμα θα θυσιάσω τη ζωή μου, άν τό θελήσετε έσείς!

Η κομήσσα ντε Μοντεσπάν, στέναζε πνιχτά, δίχως να του άπαντήση. Είχε σηκωθεί όρθή, τώρα. Σηκώθηκε κι' ο Άσλεϋ σάν αυτόματο, νοιώθοντας άόριστα ότι πλησίεζαν πειά ή πιό κρίσιμες και πιό εύτυχισμένες στιγμές της ζωής του...

Διέσχισαν την αίθουσα του ρεστωράν, κι' άνέβηκαν στα διαμερίσματά τους. Έκεί στον έρημο διάδρομο, πρίν χωριστούν, ή κομήσσα έσφιζε τό χέρι του συνοδού της, και του ψιθύρισε άπλά:

—Έτοιμάστε τις άποσκευές σας... Φεύγω με σε λίγη ώρα, για τη Μασσαλία... Κι' εκεί στη θαλαμηγό μου θα είστε ο άγαπημένος μου, όπως έδω είμαι για σας μια ύπαρξι σκληρή... ιδιότροπη... σιγνιματική!... Θα άποζημιωθήτε στη θαλαμηγό μου, μυλόρδε, για όσα βασανιστήρια δοκιμάσατε απ' την... κακία μου... επί τόσες έβδομάδες, τώρα!...

Η κομήση θαλαμηγός της κομήσσης ντε Μοντεσπάν, διέσχισε τώρα σάν ένας γοργός γλάρος τα γαλανά νερά της Μεσογείου. Άνεύασμένος στη μοναχική γέφυρα, ο Άσλεϋ κι' ή νεαρή γυναίκα, τρυφερά άγκαλιασμένοι και μακριά από κάθε αδιάκριτο μάτι, χαϊρόντουσαν σιωπηλά την άμοιβαία τους λατρεία. Η άπέραντη ύγρη έκτασι, δέν τους φαινόταν μονότονη, ούτε και κούραζε τό βλέμμα τους. Άπορροφημένοι στην έγώιστική εύτυχία τους, ούτε τις καλλονές της φύσεως καμαρώναν, αλλά ούτε και τα δυσάρεστα ένδός θαλασσίου ταξιδιού λάβαιναν ύπ' όφιν τους... Και τρικυμία άκόμα να τους τυραννούσε, ζήτημα είνε άν θα την πρόσεχαν...

Ο Άσλεϋ ζούσε κυριολεκτικώς, σάν μέσα σ' όνειρο. Υστερα απ' τους τρυφερούς έναγκαλισμούς τους, ύστερα απ' τα γλυκά και περιπαθή φιλά που άλλαζαν κάθε τόσο, ύστερα απ' τόν πυρετό της έρωτικής παραφοράς τους, δοκίμαζαν και άξέχαστες ήδονικές στιγμές πνευματικής έπικοινωνίας άναμεταξύ τους. Στις καλλιτεχνικές, στις φιλολογικές συζητήσεις, ή νεαρή κομήσσα ήταν ένας άπαράμιλλος συνομιλητής. Δίχως να έπιδεικνύεται, φανέρωνε άθελά της μια βαθυτάτη μόρφωσι, και μια ασύγκριτη καλαισθησία σε όλα άνεξαιρέτως τα ζητήματα...

Κι' αυτό τό όποιο συχνά άφηνε έκθαμβον, πραγματικά άποσβωλωμένο από κατάπληξι τόν Άσλεϋ, ήταν τό έξης παράδοξο: "Ότι ή νεαρή κομήσσα, ήταν έπίσης ένας βαθύτατος γνώστης της διεθνούς πολιτικής και διπλωματικής καταστάσεως!!

—Αυτό, κυριολεκτικώς με φέρνει σε άπορία! σκεπτόταν συχνά, ο λόρδος. Είνε τόσο έμπειρη στα διεθνή προβλήματα της πολιτικής των Κρατών, όσο και στα ζητήματα της μόδας, της καλλιτεχνικής και φιλολογικής κινήσεως!... Ξέρει στην έντελεια όχι μόνον όσα ένδιαφέρουν μια γυναίκα, αλλά κι' όσα άφορούν τη σχολαστική κι' άνιαρη διπλωματία των Κρατών!... Μα ποιά είνε αυτή ή γυναίκα, επιτελους;

Όστόσο γρήγορα ξεχνούσε τις ένοχλητικές αυτές άπορίες του, ο Άσλεϋ. Η θελκτική κόμησας, ήξερε να τόν κρατάη άκατάπαυστα ύποδουλωμένο απ' τη γοητεία της, κι' έτσι δέν του έμενε άρκετός καιρός για ένοχλητικές σκέψεις. Τη μια φορά, ήταν γι' αυτόν έρωμένη αφθαστης περιπαθείας και τρυφερότητος και την άλλη μια φίλη ιδανική, εύγενική, άπαράμιλλης μορφώσεως και χάριτος...

Αυτή ή διπλή προσωπικότης της έκλεκτής του άγαπημένης, ήταν τόσο έντονη και τόσο τελεία σ' όλες τις λεπτομέρειές της, ώστε ο Άσλεϋ άδυνατούσε να πιστέψη, ότι είχε μπροστά του ανθρώπινο πλάσμα. Τη νόμιζε μάλλον για μια ούρανία ύπαρξι, ή όποία είχε την ευμένεια να κατεβή απ' τα αίθέρια θασίλειά της, άποκλείστικά και μόνο για να τόν κάνει εύτυχη!

Γι' αυτό, ο Άσλεϋ δέν άγαπούσε άπλως, τό ιδανικό αυτό πλάσμα. Την λάτρευε, της ήταν άπόλυτα άφωσιωμένος με την ψυχή του και με τις αισθήσεις του, και γευόταν σάν ύπνωτισμένος την όνειρώδη ζωή την όποία περνούσε μαζί της...

Αλλά κι' ή μυστηριώδης αυτή σειρήνα, φαινόταν να χαίρεται τη ζωή με άνέκφραστη λαχτάρα, πλάι στον έκλεκτό της σύντροφο. Ήταν φανερό, ότι τόν λάτρευε κι' αυτή, τόν ίπποτικό κι' εύγενικό Άγγλο εύπατρίδη. Ο έρωσ την είχε μεταμορφώσει, κι' είχε προξενήσει ριζικές μεταβολές στην ψυχή της και στο σώμα της. Η ψυχή της είχε γίνει πρόσχαρη, διαχυτική, άφελής, σωστή άγνη ψυχή άμέριμνης κι' εύτυχισμένης παιδούλας. Τό ύπέροχο πρόσωπό της καθρέφτιζε πιστά, τη χαρούμενη αυτή και λευκή ψυχή της, κι' ή γοητεία της δυνάμωνε σε άπερίγραπτο βαθμό. Και τό κυπαρισσένιο κορμί της, πιό ζωντανέμένο τώρα, άποκτούσε σφρίγος και κυματισμούς κορμιού θαλασσινης νεράιδας.

Θάλεγε κανένας, ότι ή καινούργια της ζωή, την είχε ξαναφέρει πίσω στην ούρανία δροσερότητα της καθαυτο νεανικής της ηλικίας.

Η θαλαμηγός είχε διασχίσει πειά τη Μεσόγειο, κι' έμπαινε τώρα σε θάλασσες καινούργιες, θάλασσες που γλυκοφιλούσαν τα παράλια τοπίων μαγευτικών και χωρών έξωτικών. Φαίνεται όμως, ότι κόντευαν πειά να φτάσουν στο μέρας του προορισμού των οι δυο έρωτευμένοι, γιατί ή κομήσσα έφεπτε τώρα σε συχνές μελαγχολίες.

Μάταια ο Άσλεϋ προσπαδούσε, άκόμα, να διαλευκάνη τό μυστήριο του που άκριβώς θα πηγαιναν.

—Στην πατρίδα μου! περιωριζόταν ν' άπαντάη λακωνικά, και κάπως άότομα, ή νεαρή κομήσσα στις σχετικές έρωτήσεις του Άσλεϋ. Δέν σου είπα, να μην είσαι περίεργος;...

—Θα τό μάθω, πρίν φτάσουμε εκεί! απαντούσε τότε έκείνος, νοιώθοντας άθελο πείσμα μέσα του μπρὸς στη μυστηριώδη σιωπή της λατρευτής του. "Αν και τό πλήρωμα της θαλαμηγού σου είνε κι' αυτό σιωπηλό όπως έσύ, ωστόσο θα τό μάθω!

—Δέν θα τό μάθης! ξανάλεγε με δυνάμωμένο πείσμα, ή νεαρή γυναίκα. Δέν θα τό μάθης, έκτός άν τό θελήσω ένώ ή ίδια!... Η διαταγές μου στα πλήρωμα, είνε άύσθητες και καθνηορηματικές... Βλέπεις άλλωστε, ότι κανένας δέν μας πλησιάζει... Κι' όταν πλησιάζουμε έμείς κανέναν, αυτός θιάζεται να έξαφανιστή!

Πραγματικώς, τό άρκετά πολυάριθμο άλλωστε πλήρωμα της θαλαμηγού ήταν σάν να μην ύπήρχε. Σκιές φευγαλέες ήσαν όλοι τους,

ἀπ' τὸν πλοίαρχο ὡς τὸν τελευταῖο ναυτὴ. Θάλαυε κανέναν, ὅτι δὲν εἶχαν μιλιὰ νὰ μιλήσουν ἢ μάτια νὰ κυττάξουν. Κι' ὁ Ἀσλεῦ, εἰς γὰρ τὸ συμπέρασμα — θαμπωμένος ἀθέλα του — ὅτι ἡ ἰδανικὴ ἐρωμένη του ἐξασκοῦσε πραγματικῶς ὑπεράνθρωπὴ ἐπιβολὴ σ' ὁλοκληρὸ τὸ περιβάλλον της!

Ἡ ἡμέρας περνοῦσαν, γρήγορες καὶ γεμάτες ἀπὸ ἐξωτικὴ γοητεία γιὰ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἡ κόμψη θαλαμηγὸς ἀρχίζε νὰ διασχίζη καινούργιες θάλασσες, ἐπίσης μαγευτικὲς σὰν τίς ἄλλες. Ἡ νεαρὴ κόμψα ἐπεφτε συχνότερα τῶρα, στίς συνηθισμένες μελαγχολίας της. Κι' ὕστερα, σὰν νάθελε ν' ἀνακουφιστῇ ἀπ' τίς κρυφές της θλίψεις καὶ σὰν νάθελε ν' ἀποζημιώσῃ τὸν θλιμμένο — γιὰ τὴ στάσι της — Ἀσλεῦ, ἐξεποῦσε ξαφνικὰ σὲ παραφορὲς τρυφερότητος καὶ παθους ἀπέναντί του.

Ἐνὰ πρωί, ἀργοπόρησε πολὺ νὰ θυγῇ ἀπ' τὸ διαμέρισμά της. Ὁ Ἀσλεῦ, ὁ ὁποῖος τὴν περιέμενε μὲ λαχτάρια στὴ συνηθισμένη γωνία τῆς μοναχικῆς γεφυρᾶς τοῦ πλοίου, παραξενεύτηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορίαν της. Κι' ἀφοῦ ὠπλίστηκε μὲ ἀπόφασιν καὶ μὲ θάρρος, κατέβηκε στὸ δαμέρισμά της νὰ τὴ συναντήσῃ.

Χτύπησε ἀνάλαφρα τὴν πόρταν, ἀκούσε ἐνὰ νωχελὲς «Ἐμπρός!», καὶ μπήκε μέσα λαχταρισμένος νὰ τὴ ὕψῃ. Τὴν πέτυχε μισόγυμνη σχεδόν, μπρὸς στὸν καθρέφτη τοῦ σαλονιοῦ της, νὰ ἀποτελεῖ ὡν τὸ χτένισμά της.

Τὰ ἄλικα λουλούδια τῶν χειλιῶν της, χαϊδεύσαν ἀμέσως καὶ δίχως ἀντίστασιν τὰ χεῖλη του, σ' ἐνὰ φίλημα τρυφερὸ κι' ἡδονικόν. Ἐγείρε μ' ἐγκατάλειψιν στὴν ἀγκαλιά του, κι' ὁ Ἀσλεῦ ἐνοιώθη τὸ δροσερὸν τῆς σῶμα νὰ σκιρτά ἀπὸ λαχτάρια μέσα στὰ σφιχτοκλεισμένα μπράτσα του.

— Μ' ἀγαπᾷς ἀληθινά; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ κελαδιστῇ, χαδιάρικῃ. Μ' ἀγαπᾷς, ὅσο σ' ἀγαπᾷ;

— Ἀχ, πόσο εἶσαι παιδάκι, ἀγαπημένη μου μικρούλα! τῆς εἶπε ὁ Ἀσλεῦ μὲ χαμόγελο, σφίγγοντάς τὴν παράφορα στὴν ἀγκαλιά του. Τί εἶδους ἀφελεῖς ἐρωτήσεις, εἶνε αὐτὲς ποὺ μοῦ κάνεις;... Ἄν σ' ἀγαπᾷ;... Μὰ σὲ λατρεύω σὰν θεά, σὲ λατρεύω σὰν κάτι τὸ ὑπέρταστο!... Σὲ λατρεύω σὰν κάτι τὸ οὐράνιο, τὸ ὁποῖο εἶχε τὴν ἀγγελικὴ καλῶσύνῃ νὰ κατεβῇ στὴ γῆ, ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ κάνῃ ἐμένα εὐτυχισμένο!

Καὶ ξαφνικὰ, παρ' ὅλο ποὺ γεύονταν ὁλόψυχα αὐτὴ τὴν ἀπεραντὴ εὐτυχίαν τοῦ ὁ Ἀσλεῦ, μελαγχόλησε παρעוθός, ὥστόσο. Πέπλος συλλογῆς σκίασε τὰ μάτια του καὶ τὸ εὐγενικὸ μέτωπό του. Καὶ μὲ φωνὴ σιγαλὴ, γεμάτῃ ἀπὸ ἀπαισιοδοξίαν, μουρμούρισε:

— Φοβάμαι, ἀγαπημένη μου!... Εἶμαι τόσο πολὺ εὐτυχὴς κοντὰ σου, ὥστε φοβάμαι ἀθελά μου συμφορὰς!... Δὲν εἶνε καμωμένη γιὰ ἄνθρωπο κοινόν, αὐτὴ ἡ τόση εὐτυχία μου... Καὶ στενάζοντας ἀπ' τὸ θάρος της, φοβάμαι μήπως μὲ συντρίψῃ!

Εἶχε χλωμιάσει ἐλαφρά. Ἀλλὰ κι' ἡ κόμψα εἶχε χλωμιάσει τῶρα, ἀπ' τὰ μυστικοπαθῆ λόγια τοῦ ἀγαπημένου της. Τὰ βλέφαρά της παιχιδίσαν δειλά, ἀπάνω στὰ θεϊκά της μάτια. Ἐνὰ λαχάρισμα ἄτακτο, ἀνασήκωνε ἔντονα τὰ στήθη της.

Καὶ τέλος, σηκώνοντας τὸ κεφάλι της ἀπότομα, σὰν νὰ τίναζε μακρὰ τῆς σκέψεις ἐνοχλητικὰ καὶ μαῦρες, χαμογέλασε ξανά — σὰν τοπίο ἡλιολουσμένο ὕστερα ἀπ' τὴ μαυροσυννεφία — καὶ ψιθύρισε μὲ περιπάθεια:

— Σ' ἀγαπᾷ καὶ μ' ἀγαπᾷς!... Τί μὲ νοιάζει γιὰ τὰ πασαπάνω;... Ἐννοία σου καλὲ μου, κι' ὅλα θὰ ρθοῦν σύμφωνα μὲ τίς δικαίαις ἀπαιτήσεις τῆς ἀμοιβαίας μας λατρείας!... Ἐπὶ τὸσον καιρὸν τῶρα, φροντίζω ἀκατάπαυστα γιὰ τὴ μέλλουσα εὐτυχία μας... Μὴ φοβάσαι!

Ἡ αἰσιοδοξία της τὸν συνεπῆρε, πάλι. Τὴν σφιχταγκάλιασε καὶ πάλι, με καινούργια παραφορά. Λογία τρελλὰ ἀγάπης, ἐβγαίνουν μισοβραχιασμένα ἀπ' τὰ λαχανιασμένα λαρυγγία τους. Ὁ κόσμος ὅλος εἶχε ἀρχίσῃ νὰ σέβη ἀπ' τὰ μάτια τους.

Ξαφνικὰ, σὰν κάποιο προαίσθημα μελλουσῆς συμφορᾶς νὰ πάγωσε τὴν καρδίαν της, ἡ κόμψα σκίρτησε καὶ χλωμιάσει. Τὸ βλέμμα της, σκοτεινιάσει. Τὸ μέτωπό της, ζάρωσε ἀπὸ θαθεῖες ρυτίδες. Κι' ἡ σάρκα της ἔμενε ψυχρὴ τῶρα, στὰ φλοῦρα χάδια τοῦ ἐραστοῦ της...

Ὁ Ἀσλεῦ ἐνοιώσε αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητὴ μεταμόρφωσιν της. Σήκωσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀπορίαν, καὶ τὴν κυττάζει στὰ μάτια ἐρωτηματικά. Ἀμέσως ἐκείνη φάνηκε νὰ συνέχεται. Φάνηκε, σὰν νὰ ἐρχοταν ἀπὸ πολὺ μακρὰ τὸ μυαλό της. Εἶδε τὴν ἀπορίαν καὶ τὴ χλωμάδα τοῦ Ἀσλεῦ, ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό του ἔντονα.

Τοῦ χαμογέλασε, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ. Ἀλλὰ τὰ χεῖλη της, ἐξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀναίμα καὶ ξερὰ, καὶ τὰ βλέφαρά της παιχιδίσαν δισταχτικὰ ἀπάνω στὰ θεϊκά της μάτια.

Κάτι φαινόταν ὅτι εἶχε σταθῇ ἀνάμεσα, στοὺς δυὸ ἀγαπημένους ἐραστὰς. Κάτι εἶχε φτερουγίσει, ἀσύλληπτο κι' ἄορατο, ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀγκαλιασμένα τους κορμιά. Κάτι εἶχε ρίξει τὴ θαρειὰ σκιά τοῦ ἀπάνω τους, κι' εἶχε παγώσει τίς ψυχὰς τους ἄοριστα κι' ἀνεξήγητα...

Κι' αὐτὸ τὸ «κάτι», τοὺς προειδοποιῶσε ὑπερφυσικά, πὼς κάποιος κίνδυνος — ἀγνωστος μὰ κοντινός — ἀπειλοῦσε ἀκόμα τὸν ἐρωτὰ τους καὶ τὴν εὐτυχίαν τους...

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὁ Ἀσλεῦ κι' ἡ κόμψα ντὲ Μοντεσπᾶν ἐρισκόντουσαν ἀπάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοίαρχου.

Ἐκεῖνος τοὺς δέχτηκε μὲ τὴ συνηθισμένη σιωπηλὴ ἀβρότητά του, στὴν ὁποία ὅμως ἕνας προσεχτικὸς παρατηρητὴς θὰ ἐξεχώριζε κάτι τὸ ἀλλόκοτον. Θὰ ἐξεχώριζε, δηλαδὴ, μιὰ κρυφὴ ἐπίσης ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ ἀπεριορίστου κι' ἀφοσιώσεως ὑπερτάτης, ἀπέναντι τοῦ θελκτικοῦ ἀτόμου τῆς κομῆσας.

Τὸν ἦρξαν νὰ κυττάξῃ τότε τὸν οὐρανὸ καὶ πότε τὸ θαρόμετρο, μὲ φόβον ἀνήσυχης συλλογῆς. Μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του ἐξερευνοῦσε κατόπιν, τὰ θάθη τοῦ ὁρίζοντος. Καὶ κάτι μικρὰ συννεφάκια, ἀραιὰ καὶ μολυβδόχρωμα, φαινόντουσαν νὰ τὸν ἀπασχολοῦν περισσότερο ἀπ' τὸ κάθε τί, τριγύρω του.

Ἡ θερμοκρασία ἀρχισε νὰ δυναμώνῃ, σιγά-σιγά. Ἡ θάλασσα, γαλήνια καὶ γκριζόχρωμη, ἔμοιαζε μὲ ἀναλυτὸ μολύβι. Ἡ κορυφὰ τοῦ γιγνόντος ἀνυπόφορου, τῶρα. Κι' ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε ντυθῇ μ' ἐναν ἀποπνιχτικὸ πέπλο καυτερῶν ὑδρατμῶν.

— Τρικυμία θάχουμε ἐξάπαντος! μουρμούρισε ἀνάμεσα στὰ σφιγμένα δόντια του, ὁ πλοίαρχος, σὰν νὰ μονολογοῦσε. Μὰ ἔχω ποιήσει στὴν ἀντοχὴ τοῦ πλοίου!

Δίχως νὰ δώσῃ ὕστερα περισσότερη προσοχὴ, στὸ σιωπηλὸ κοντὰ του ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων, πῆρε στὸ χεῖρ τοῦ τὸν τηλεθόρα, κι' ἀρχισε νὰ δίνει στὸ πλήρωμα διαταγὰς ξερὰς, γοργὰς, κι' ἐπιταχτικὰς.

Ὁ Ἀσλεῦ παρατήρησε, ὅτι ἡ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ πλοίαρχου δινόντουσαν σὲ μιὰ ἀλλόκοτὴ γλῶσσα, τελείως ἀγνωστὴ του. Ἡ κόμψα ὅμως — ὅπως πρόσεξε ἐπίσης ὁ Ἀσλεῦ — ὄχι μονάχα καταλάβαινε αὐτὴ τὴ γλῶσσαν, ἀλλὰ ἐνοιώθη ἐπίσης καὶ τὴ ναυτικὴ σημάσια τῶν διαταγῶν τοῦ πλοίαρχου. Καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ὕστερα ἀπὸ κάθε διαταγὴ τοῦ πλοίαρχου, ἡ κόμψα ἐστρεφε τὸ κεφάλι της σὲ ὠρισμένο μέρος τῆς θαλαμηγοῦ, στὸ ὁποῖο πραγματικὰ φαινόταν σὲ λίγο μιὰ ὁμάδα ναυτῶν, ποὺ ἐκτελοῦσαν, βουβοὶ σὰν αὐτόματα καὶ

σβέλτοι, τούς σχετικούς χειρισμούς...

Κρύβοντας τους μυστικούς του στοχασμούς ο "Ασλεϋ, κι' άδιαφορώντας προσωρινά για τον επικείμενο κίνδυνο της τρικυμίας, ήταν απορροφημένος στο να περιεργάζεται λαθραία την αινιγματική αγαπημένη του. Η χλωμάδα της, αλλά κι' η παγερή εκφραση του προσώπου της, την μεταμορφώναν σε μία κερινή Σφιγγα, ουυθή, ανεξιχνίαστη, υπερφυσική, για την οποία δεν υπήρχε πια κόσμος και περιβάλλον, παρά μονάχα ο ασύλληπτος κόσμος των κρυφών σκέψεών της.

Εν τῷ μεταξύ, ένας δυνατός άέρας είχε άρχισει να φυσάει. Άέρας όμως, ο οποίος αναστάτωνε σιγά-σιγά τη θάλασσα, αλλά και δυνάμωνε συγχρόνως τη θερμοκρασία. "Εμοιαζε σαν άέρας, πού ξεπηδούσε όρμητικά από τεράστιον αναμμένο φουρνο, πυρπολώντας την ατμοσφαιρα με τη φλογερή πνοή του κι' έξατμιζοντας τη θάλασσα σε ατμούς που ζεματούσαν...

Ήταν ή φοβερή άναπνοή, της θυέλλης που πλησίαζε. Τά πρόσωπα των δυό θουβών έραστών ήσαν κατάθρεχτα τώρα, από άφθονον ιδρώτα, όπως και τα πρόσωπα του επίσης θουβού κι' άλλόκοτου πληρώματος. Η άναπνοές τους γινόντουσαν κοπιώδεις. Τά στήθη τους λαχάνιαζαν. Οι πνεύμονές τους δεν μπορούσαν να λειτουργήσουν, με τον άχνιστό κι' άποπνιχτικόν άέρα, τον πλημμυρισμένον από ζεματιστούς σχεδόν υδρατμούς.

Ο "Ασλεϋ, συνηθισμένος στο παγερό συνήθως κλίμα της πατρίδος του, είχε κυριολεκτικώς έξαντληθί μέσα στη φλογερή αυτή κόλαση. Άσφυκτιούσε κι' άγωνιούσε. Η κόμησσα όμως, συνηθισμένη ήδη — όπως ήταν φανερό — δοκίμαζε θέβαια μεγάλη στενοχωρία, αλλά όχι κι' άγωνία. Θάλεγε κανένας, όμως, ότι άδιαφορούσε τώρα όλοτελεια για την τρικυμία: Η προσοχή της, βαθεία κι' επίμονη και κρυφή, ήταν καρφωμένη στις σβέλτες εκείνες ομάδες των σιωπηλών ναυτών, οι οποίοι έκτελούσαν τά παραγγέλματα του πλοιάρχου!

Τί κυττούσε έτσι, με τόσο κρυφή προσοχή, ή κόμησσα ντε Μοντεσπάν; Τί την άπασχολούσε τώρα;... Και γιατί τό θλέμμα της γινόταν πιο σκοτεινό και μυστηριώδες, όσο περνούσε ή ώρα κι' όσο πλησίαζε τό τρομαχτικό ξέσπασμα της θυέλλης;

Η άπορίες αυτές φούντωναν μέσα στο μυαλό του θουβού "Ασλεϋ, αλλά έμεναν οίχως άπάντησι και δίχως έξήγησι. Τό ύφος της άγαπημένης του, άφάνταστα μεγαλοπρεπές τώρα, αλλά κι' άνέκφραστα παγερό, τον κρατούσε σε άπόστασι, επιφυλακτικόν και μουδιασμένον. Θά ήθελε να τη ρωτήσει σχετικώς, έστω και για ν' άκούση μονάχα την ποθητή φωνή της, κι' άς μὴν ικανοποιόταν επιτέλους ή άπορία του κι' ή περιέργειά του...

Μά ή επιβλητική παγερότης της κομήσσης ντε Μοντεσπάν, τον κάρφωνε στη θέση του, και τούδενε τη γλώσσα. Του φαινόταν ή θελητική και νεαρή αυτή γυναίκα, ότι είχε μεταμορφωθί ξαφνικά σε μία θαλασσία σειρήνα, ή οποία έσπρνε γύρω της τά μάγια, τη γοητεία και τον έξωτικό κι' υπερφυσικό τρόπο!

Ο ζεματιστός άέρας, λίθας άνέκφραστης όρμης και φλογερότητας, σφύριζε τώρα ανάμεσα στα ξάρτια της θαλαμηγού. Τά όγκώδη κύματα, τά μολυβδόχρωμα και τραμαχτικά, σφυροκοπούσαν τά πλευρά της. Ολόκληρο τό κομψό σκάφος έτριζε φριχτά, καθώς κλυδωνιζόταν σαν φλοϋδι καρυδιού άπάνω στο συνταραγμένο ύγρό στοιχείο. Ο ούρανός είχε μελανιάσει, βαρυφορτωμένος από κατάμαυρα σύννεφα, τά όποια είχαν τόσο πολύ χαμηλώσει, ώστε άγγιζαν σχεδόν τη θάλασσα...

Μιά μακρυνή άστραπή, έξέσχισε άπότομα τη φλογισμένη θαυπάδα της ατμοσφαιρας. "Ενα υπόκωφο, συνταρακτικό μουγκρητό βοογής της έπακολούθησε. Και τ' άστραπόβρανα, πιο έντονα και πιο συχνά

όσο περνούσε ή ώρα, άρχισαν να έκτυφλώνουν τά μάτια τώρα, να ξεκουφαινον τ' αυτιά και να συγκλονίζουν από τρόπο τούς δύστυχους επιβάτες της θαλαμηγού.

Χονδρές σταγόνες βροχής έπεφταν τώρα με όρμή, κόβοντας κάπως τη δύναμι του άνέμου. Οι άφροι των κυμάτων, καθώς αυτά ξεσποϋσαν καταγωδέστατα σ' όλες τις πλευρές του πλοιου, κι' ή βροχή — ή ραγδαία, τώρα — δεν άργησαν να περιλουσουν τό καταστρώμα και τις γέφυρες και να καταμουσκεϋουν τούς ναύτες και τό πλήρωμά του.

Ο "Ασλεϋ, στάζοντας ολόκληρος από νερό και βλέποντας την άγαπημένη του διάβροχη τελείως, τόληψε επιτέλους να την πλησιάσει και να της ψιθυρίσει με δειλή τρυφερότητα:

—Μά γιατί δεν καταβαίνεις κάτω;... Πώς άφηφας τον κινδυνώδη αυτόν καιρό;... Θά κρυώσης... Μπορεί κανένα κύμα, από στιγμή σε στιγμή, να σαρώσει τις γέφυρες και να βρεθούμε καταμεσής στη φριχτή θάλασσα...

—Φοβάσαι, "Ασλεϋ; του ψιθύρισε με άχνό χαμόγελο, και με μυστηριώδες ύφος εκείνη.

Κι' έπειδή ο "Αγγλος εύπατρίδης πήρε πονεμένη έκφρασι, κι' έκανε να διαμαρτυρηθί, πονεμένος και πικραμένος απ' τά λόγια της, εκείνη πρόσθεσε ξερα και με άλλόκοτη άγριότητα στο ύφος της και στη φωνή της:

—Συγχώρεσέ με... Δεν ήθελα να σε θίξω... Μά ή παρουσία μου είναι άπαραίτητη, εδώ... Κάτι παρακολουθώ με τρόπο, τό όποιο μ' ένδιαφέρει άφάνταστα!

Τον πλησίασε περισσότερο, τώρα. "Ερριξε μια λιγόστιγμη λοξή και κρυφή ματιά προς τον πλοίαρχο, ο όποιος κυβερνούσε τό σκάφος ανάμεσα στη μαγία της θυέλλης, σιωπηλός πάντα κι' άνεξιχνίαστος σαν αίνιγμα. Κύτταξε ύστερα επίμονα, σε μία ομάδα ναυτών, οι όποιοι στεκόντουσαν κάτω από μία κοντινή τέντα, προφυλαγμένοι απ' τη βροχή κι' έτοιμοι να έκτελέσουν κομμιά καινούργια διαταγή του πλοιάρχου. Και στα τελευταία, ξανάστρεψε τό θλέμμα της προς τον "Ασλεϋ, έσκυψε κοντά του για να άκούσουν τά λόγια της μέσα στη βορυβώδη παραζάλη της φουρτούνας, και του μωρμούρισε με μυστηριώδες ύφος, αλλά και με φωνή σκληρή σαν από άτσάλι:

—Μην ταραχτής, άγαπημένε μου, από όσα πρόκειται να δής!... Κάτι είχα υποψιαστή άόριστα, απ' την άρχή άκομα της επιβίβασεώς μας στη θαλαμηγού... Μά όσο περνούσαν ή ήμέρες, ή υποψία μου έγινε βεβαιότης παιά!...

Ψυχρή σαν άγαλμα από πάγο τώρα, έσφιξε τα δόντια της, και τά βαθυγάλας μοιραία μάτια της πέταξαν σκοτεινές αναλαμπές. Κι' απ' τά λεπτά της χείλι, τά στενά και σφιγμένα, ξεπήδησαν σαν σφύριγμα έρπετο αυτές ή φοβερές φράσεις:

—"Εχεις πιστόλι άπάνω σου, "Ασλεϋ;... "Ετοιμάσου!

"Εκθαμβος από πριν, ο "Αγγλος εύπατρίδης, μαρμάρινσε κυριολεκτικώς τώρα, από κατάπληξι. Η αινιγματικές φράσεις της νεαρής γυναίκας, που έκλειναν ώστόσο μέσα τους ένα άγνωστο, όσο και τραμαχτικό νόημα, τον συγκλόνιζαν ως τά βάθη της ψυχής του. Μωρμούρισε με δισταλμένα από άπορία μάτια:

—Ποτέ δεν λείπει από πάνω μου, τό πιστόλι!... Μά γιατί;... Τί θέλεις να πής;... Τί έννοείς;

—Έννοώ, ότι έφτασε ή ώρα της δράσεως! άπάντησε χαμηλόφωνα και με καταχθονία άταραξία ή κόμησσα ντε Μοντεσπάν. Έννοώ, ότι από πολλές ήμέρες πριν, έχω βεβαιωθεί για τη σιγουριά των πρώτων μου υποψιών!... Μά έλαβα ήδη τά μέτρα μου, "Ασλεϋ... Δεν είμαι από κείνες, ή όποιες μπορούν να θυσιαστούν τόσο εύκολα!... "Οχι μονάχα θ' άμυνθώ κεραυνοβόλα, αλλά και θά συντρίψω όλους

όσοι επιβουλεύονται τη ζωή μου και την ευτυχία μου!

Απότομα, και δίχως να προσεχη πειά τα θαμπωμένα βλέμματα του Άσλεϋ, η νεαρή γυναίκα εστρέψε το κεφάλι της προς την ομάδα των ναυτών της τέντας. Στο επίμονο κύταγμα της προς τα εκεί, ένας απ' τους ναύτες — είδος κολοσσού γιγαντοσώμου, με άγρια μορφή, αλλά ειλικρινή ωστόσο και τιμία — εστρέψε το βλέμμα του κι εκείνος προς την κόμησση, και την κύταξε καταμαμάτα με την ίδια επιμονή. Κατόπιν, έβγαλε με σημασία ένα κόκκινο, πελώριο μαντήλι, το ανέμισε αδιάφορα, κι άρχισε να σκουπίζει με αυτό τα μουςκεμένα απ' τη βροχή μαλλιά του κεφαλιού του.

Παρειθύς, τότε, ξετυλίχτηκαν μπρός στα μάτια του καταπληκτου Άσλεϋ, σκηνές άστραπιαίες και φριχτές, σκηνές κολάσεως, αίματος και τρομού...

Μόλις ο άγριος εκείνος γίγας άρχισε να σκουπίζεται με το κοκκινόχρωμο μαντήλι, μιά-δυό-τρεις πιστολιές αντήχησαν απ' τη γέφυρα του σιωπηλού πλοίαρχου, ενώ συγχρόνως στριγγλιάρικες συνθηματικές σφυριγματιές — απ' την άτμοσφύριχτρα της θαλαμηγού — ξεσχίσαν γοερά τον άνταριασμένο αέρα!

Ήταν ο πλοίαρχος, αυτός που πυροβόλούσε κατά της ομάδος εκείνης των ναυτών, τραβώντας συγχρόνως βία και συνθηματικά το σκοινί της άτμοσφύριχτρας!

Άλλά, κατά τις ίδιες αυτές έφιαλτικές στιγμές, δυό άλλοι άπαισιοι πυροβολισμοί αντήχησαν. Η κόμησση ντε Μοντεσπάν, με άγρια αλλά και παγερή έκφρασι στο αίνιγματικό της πρόσωπο, είχε τραβήσει άστραπιαία το πιστόλι της απ' τη δερμάτινη τσάντα που κρατούσε κι είχε πυροβολήσει με στανική ψυχραιμία, δυό φορές, έναντιον του καταχθονίου πλοίαρχου!

Εκείνος, κυλίστηκε άμέσως χάμω, θάζοντας αίμα απ' το στόμα του και μουγκρίζοντας όδυνηρά. Τα μουγκρητά του αυτά, μπερδεύόντουσαν τώρα — σε μιά διαβολική συναυλία — με τα μουγκρητά της βροχής και του ανέμου, με τις θλαστήμιες του γιγαντοσώμου ναύτου και των συντρόφων του, και με τις πονεμένες κραυγές ενός απ' τους ναύτες αυτούς, ο όποιος είχε πληγωθή στο πόδι από μιά σφαίρα του πλοίαρχου.

—Τό πιστόλι σου, Άσλεϋ! ψιθύρισε στεγνά η κόμησση, στον κατάπληκτο απ' τα άπίστευτα αυτά γεγονότα αγαπημένο της. Γρήγορα τό πιστόλι σου, γιατί μπορεί να χρειαστή!

Μά δεν χρειάστηκε πειά καμιά βοήθεια, γιατί άλλες, άνέλπιδες επίσης κι άπροσδόκητες σκηνές έπακολούθησαν άμέσως.

Στα συνθηματικά δηλαδή σφυρίγματα του πλοίαρχου, μιά κίνησι εξαιρετική παρατηρήθηκε στο πρώτο κατάστρωμα του πλοίου. Μερικοί ναύτες ένοπλοι, φάνηκαν να τρέχουν προς τη σιδερένια σκάλα, θέλοντας ασφαλώς ν' άνεβούν άπάνω στο δεύτερο κατάστρωμα, όπου βρισκόταν ο πλοίαρχος, η νεαρή γυναίκα, η ομάδα εκείνη των ναυτών της τέντας κι, ο Άσλεϋ. Ήταν δέ όλοφάνησαν, ότι οι σκοποί τους δεν ήσαν καθόλου φιλικοί, κι ότι ασφαλώς ήσαν έμπιστα όργανα του κακούργου πλοίαρχου, του όποιου τις διαταγές έτρεχαν να εκτελέσουν...

Άλλά δεν πρόλαβαν ούτε στο κατάστρωμα ν' άνεβούν, ούτε και τους έχθρικούς σκοπούς των να εκτελέσουν. Γιατί άμέσως, ο γιγαντοσώμος ναύτης κι' οι άλλοι συνάδελφοί του, οι όποιοι είχαν δεχτή τις δολοφονικές σφαίδες του πλοίαρχου, είχαν τραβήσει — απ' την πρώτη στιγμή, άκόμη — τα μεγάλα επαναληπτικά πιστόλια τους. Είχαν τρέξει, στο κεφαλόσκαλο της σιδερένιας σκάλας. Κι' άφου ώχυρώθηκαν πρόχειρα κι' άστραπιαία, πρότειναν τα όπλα μνα χέρια των κατά των ναυτών που προσπαθούσαν ένοπλοι ν' άνεβούν τη σκάλα, και τους σταμάτησαν εκεί δισταχτικούς...

Συγχρόνως, ο στιβαρόκορμος εκείνος κολοσσός, με την άγρια αλλά ειλικρινή μορφή — ο οποίος, φαίνεται, εξασκούσε μεγάλη επιρροή στους συναεلفους του — φώναξε δυνατά:

—Σύντροφοι, σταθήτε!... Για το θεο!... Ξερετε ότι έχομε άναμεταξύ μας, τη λατρευτή ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ μας;... Κι' ότι κινδυνεύει η ζωή της Μεγαλειότητας, απ' τα συνωματικά σχέδια του κακούργου πλοίαρχου μας;

Την ίδια εκείνη στιγμή, έσκυψε απ' τη θέσι της κι' η νεαρή γυναίκα, και φώναξε μ' έξαψι επιβλητική:

—!Ιοιός απ' τους πιστούς μου ύπηκόους, θά τολμήση ποτέ να επιβουλεύει τη θωσίλισά του;... Ξεχάστηκαν λοιπόν τόσο γρήγορα, η αγαθοεργίες μου κι' η λατρεία μου προς τον λαό μου;

Ω, μοναχα τα στοιχεία της μανιασμένης φύσεως άκούγόντουσαν, τώρα. Γιατί οι άνθρωποι εκείνοι, όλοι τους, απ' τη νεαρή και θελκτική Μεγαλειότητα της ως τον τελευταίο ναύτη, κι' ως τον άποσπασμένο απο έκστασι Άσλεϋ, στεκόντουσαν βουβόι, άκίνητοι, λαχταρισμένοι οι μισοί και μαρμαρωμένοι από κατάπληξι οι άλλοι!

Ζήτη η βασίλισσά μας, σύντροφοι! θροντοφώναξε τότε ο γιγαντοσώμος ναύτης, κυριαρχώντας τό βοητό της φουρτούνας με τη θροντοφή φωνή του. Φωνάξετε κι' έσεις τό ζήτω μαζί μας, σύντροφοι!...

Ασφαλώς δεν ξέρατε την παρουσία της λατρευτής βασίλισσας μας, αναμεταξύ μας!... Ασφαλώς, σάς πλανεψε ο κακούργος πλοίαρχός μας με ύποσχέσεις πλουσιών αμοιβών... Ζήτησε τη βοήθειά σας για τα δολοφονικά του σχέδια, κρυβοντάς σας την πραγματικότητα και την αλήθεια!... Πλανηθήκατε άθελά σας, σύντροφοι... Και τώρα που ο ανανδρος κακούργος κοιτάται νεκρός, φωνάξετε όλόψυχα μαζί μου: «Ζήτω η λατρευτή βασίλισσά μας»!

Βροντεροφώνα «ζήτω» έκ μέρους του πληρώματος, σκέπασαν για αρκετές στιγμές τό μουγκρητό της θάλασσας και του ανέμου. Κι' όταν οι ναύτες σταμάτησαν πειά τις ζητωκραυγές των, η νεαρή γυναίκα, η αίνιγματική αυτή κόμησση ντε Μοντεσπάν — η όποία άποκαλυπτόταν τώρα, στα μάτια του έκστατικού Άσλεϋ, μιά βασίλισσα λατρευτή απ' τον λαό της — φώναξε ξανά:

—Σας ευχαριστώ με την καρδιά μου, για τις εκδηλώσεις σας.... Πλανηθήκατε, και πέσατε θύματα σκοτεινών ραδιουργιών, των όποιων ξέρω τους πραγματικούς ένόχους... Γυρίστε πάλι ήσυχoi στα καθήκοντά σας, αγαπητοί μου... Η τρικυμία είναι τρομερή, κι' ο κίνδυνος άμεσος... Απ' τη στιγμή αυτή, και μέχρις ότου φτάσουμε στην πατρίδα μας, διορίζω πλοίαρχο της θαλαμηγού μου τον πιστό μου Μπερέκ!

Καινούργιες ένθουσιαστικές ζητωκραυγές έπακολούθησαν, κι' ύστερα οι ύυκεντρωμένοι ναύτες διαλύθηκαν. Ο καθένας των τράβηξε για τα καθήκοντά του, γιατί η θαλασσοφουρτούνα μάνιαζε κυριολεκτικώς, και τό φτωχό πλοίο δερνόταν φριχτά απ' τα κύματα.

Ο Μπερέκ έτρεξε άμέσως στη γέφυρα του πλοίαρχου, όπου τον καλούσαν τα καινούργια και γεμάτα από εύθυνες φοβερές καθήκοντά του. Σκόρπισε γύρω του μερικές θροντερόφωνες διαταγές, κι' έπιασε τό δυσκολοκυβέρνητο τιμόνι του πλοίου με τα ίδια του τα χέρια.

Κι' ενώ η θαλαμηγός τώρα, στιβαρά χαλινωγώγημένη προσπαθούσε να ξεφύγη τη μανία της τρικυμίας, με όσο τό δυνατόν λιγώτερες ζημιές... η νεαρή κι' αίνιγματική Μεγαλειότητα της άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά τη σκάλα προς τα διαμερίσματά της, ενώ ο Άσλεϋ βουβός άκόμα, θυβισμένος σ' έκστασι θείκη, αλλά και σε κατάπληξι άπερίγραπτη, Τήν ακολουθούσε άργά-άργά, με σκυμμένο κεφάλι...

Κ ΑΘΙΣΜΕΝΟΙ οι δυο τους τώρα, στην ιδιαίτερη καμπίνα της κομψής ντε Μοντεσιάν — δηλαδή, της Μεγαλειότητός της — σιωπούσαν, κι' αλληλοκυτταζόντουσαν με ύφος παρα-
... Η μὲν νεαρή γυναίκα είχε στα χείλη της ένα χαμόγελο, γαλή-
νιο πειά αλλά αίνιγματικό. 'Ο "Ασλεϋ, γλάρωνε εξακολουθητικά τα
ματια του απο καταπληξι, και την κυττούσε μ' έκφρασι εύλαθείας,
φόβου, λατρείας κι' αφάνταστο θυμασμού μαζύ...

— Ποιά είστε, επιτέλους; κατώρθωσε να ψιθυρίση, ύστερα από
άρκετης ώρας έκθαμβή σιωπή. Είναι τόσο απίστευτα, τὰ ὅσα εἶδα
κι' ακούσα πρὸ ὀλίγου, ὥστε μού φαίνεται πὼς ὀνειρεύομαι! Ποιά
είστε λοιπόν;

— Εἶδατε καλά, κι' ἀκούσατε καλά! ἀπάντησε μὲ ἔκφρασι παιχνι-
διάρικη, ἀλλὰ καὶ μυστηριώδη ἐπίσης, ἡ νεαρή γυναίκα. Εἶμαι ἐκεῖ-
νο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖο ἀκούσατε πρὸ ὀλίγου!... Εἶμαι μὴ Μεγαλειο-
τάτη, λατρευτὴ μου φίλε... Εἶμαι ἡ βασιλίσσα ἑνὸς Ἀσιατικοῦ
Κράτους καὶ ξαναγυρίζω τώρα ἀθελά μου στὸν θρόνο μου καὶ στὴν
πληξί μου!

Ὁ "Ασλεϋ, σαγηνευμένος σὲ ἀφάνταστο σημεῖο, ὑποδουλωμένος
ἀπ' τὴν ἀνεκφραστα ἡγεμονικὴ ἐπιβλητικότητά καὶ χάρι τῆς ἑστέμ-
μενης λατρευτῆς του, σηκώθηκε ἀργά-ἀργά ἀπ' τὸ κάθισμά του. Ὑ-
ποκλίθηκε εύλαθικὰ μπροστά της, μὲ ἀβρότητα τελείου αὐλικοῦ καὶ
μὲ λαχτάρια ἀγαπημένου, καὶ φίλησε κατόπιν ἀπαλά τὸ χέρι της.
Στὰ τελευταία, ρώτησε:

— Εὐάρεστεῖται ἡ Μεγαλειότης Σας, νὰ μού ἐξηγήσῃ μερικά
σκοτεινὰ σημεῖα τῆς τρισευτυχισμένης αὐτῆς περιπέτειάς μου μαζύ
της;... Ἐλπίζω νὰ μὴ φανοῦν ἀδιάκριτες, ἡ δικαιολογημένες ἁλ-
λωςτε ὁποριές μου!

Ἡ νεαρή γυναίκα χαμογέλασε, μὲ ὕφος ἐπεικοῦς συγκαταβά-
σεως, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόκριτης τρυφερότητας. Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι
της, ἐβραϊώθηκε ὅτι ἡ πόρτα τῆς καμπίνας ἦταν καλὰ κλεισμένη, κι'
ὕστερα πλησίασε τὸν "Ασλεϋ. Καὶ πέφτοντας πειὰ στὴν ἀγκαλιά του,
μὲ τὴν ἀμέριμνη εὐτυχία γυναίκας ποὺ λατρεύει, κι' ὄχι βασιλίσ-
σης ποὺ δέχεται τιμές, μουρμούρισε:

— Ἀγαπημένε μου... Πόσο μεθᾶ ἀπ' τὴν τωρινή μου εὐδαιμο-
νία!... Βρήκα σὲ σένα τὴν ἀγάπη, τὴν ὁποία μάταια ζητοῦσα ἐπὶ
τόσα χρόνια... Κοντὰ σου, πέρασα τίς πὺ εὐτυχισμένες στιγμές, τῆς
γεωτῆς ἀπὸ πληξί ὡς τώρα ζωῆς μου... Κοντὰ σου, ἐπὶ τόσες ἐβδο-
μάδες, χάρηκα τὴν ἐλευθερία, τὴν ἐξεγνωσιαία, τὴν πρόσχαρη ζωή,
τὴν ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ἐνοχλήσεις ἐθιμοτυπίας καὶ προλήψεων!...

Θὰ ποὺ τὰ πῶ ὅλα, ἀγαπημένη μου!... Δὲν θὰ σοῦ κρύψω τίποτα...
Θὰ σοῦ ἀνακοινώσω ἐπίσης, καὶ σὲ τί ἀποφάσεις ἔχω καταλήξει γιὰ
τὴ μελλοντικὴ ζωὴ μου!... Κι' ἀπὸ σένα θὰ ἐξαρτᾶται πειὰ, ἂν θὰ
ἐναρριχθῶ στὴ χρυσωμένη φυλακή μου, τὴ γεμάτη ἀπὸ μελαγχο-
λία, ἢ ἂν θὰ ζήσω πειὰ αἰώνια κοντὰ σου, ἐλεύθερη, εὐτυχισμένη
ρουφώντας τὴν ἀγάπη ἀπ' τὰ γλυκά σου χεῖλη!

Ὁ "Ασλεϋ ἐκατακίος, τὴν ἐσφίξε μὲ διψασμένη λαχτάρια στὴν
ἀγκαλιά του. Καὶ σκύβοντας στὸ αὐτί της, γιὰ νὰ γράψῃ εὐτυχίαν:

— Σοῦ ἀρκεῖ ἡ θυσία τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ γράψῃς εὐτυχίαν;
Πρῶτο σου τὴ χαρίζω, ἀδίστατα, καὶ στὸ πρῶτο γνέσιμό σου!...

— Ὁ, μὴν ἀποκαταστής ποτὲ τὴν θυσία μου, ἂν πρόκειται νὰ σοῦ χρησι-
μεύῃ ἔστω καὶ στὸ ἐλάχιστο!

Ἡ νεαρή γυναίκα, τὸν κύτταξε ἀκόμα μὴ φορὰ μὲ ἀπέραντη
τρυφερότητα. Ὑστερα, παίρνοντας ἀπότομα ὕφος σοβαρὸ, καὶ ξανα-
εὐρίσκοντας παρעוθὺς τὴν αὐθόρμητη κι' αὐόγκριτη μεγαλοπρέπεια
τῆς ἐμφανισεώς της, κάθησε ἀντίκρου τοῦ σ' ἑνα ντιβάνι. "Εμεινε, με-

ρικές στιγμές, σκεπτική καὶ σιωπηλή, διστάζοντας ἀσφαλῶς ἀπὸ
ποῖο ἀκριβῶς σημεῖο ν' ἀρχίσῃ τίς ἐξηγήσεις της καὶ τίς ἐκμυστηρεῦ-
σεις της.

Τέλος, παίρνοντας μὴ σταθερὴ ἀπόφασι, ἄρχισε τὴ μακρὰ διή-
γησί της μὲ φωνὴ ἀργή καὶ χαμηλή:

— Ἰρο ἀρκετῶν χρόνων, ἀγαπημένε μου "Ασλεϋ, κι' ὅταν ἀκρι-
βῶς ξέσπασε ἡ μπολσεβίκικὴ θύελλα στὴ Ρωσσία, ἐγὼ ἤμουν μὴ
νεαρωτάτῃ Μεγάλῃ Δούκισσα, μὴ θελκτικὴ παιδούλα... Οἱ γονεῖς
μου, Μεγάλοι Δούκες καὶ στενοὶ συγγενεῖς τῆς τσαρικής οἰκογε-
νίας, διώχθηκαν σκληρὰ ἀπ' τοὺς μπολσεβίκους... Φυλακίστηκαν,
ἐξωρίστηκαν καὶ θὰ τουφεκίζοντουσαν ἀσφαλῶς, ἂν δὲν προλαβαῖναν
νὰ δραπετεύσουν στὴν Ἀμερική, δωροδοκώντας γενναία τοὺς δεσμο-
φυλάκας των...

Εγὼ ἀπόμεινα σὲ μὴ θλιθερὴ ὀρφάνια, ἀρπαγμένη ἔτσι
δίακα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῶν γονέων μου κι' ἀπ' τὴν πολυτελὴ μεγα-
λοπρέπεια τῶν οἰκογενειακῶν μου ἀνακτόρων... Μὲ εἶχαν συμμα-
ζέψει σπλαχνικά στὸ φτωχοκάλυδό τους ἑνα ἀνδρόγυνο ἀγαθῶν μου-
ζικῶν οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἄλλοτε εὐεργετηθῇ ἀπ' τοὺς γονεῖς μου καὶ
λάτρευαν μυστικά τὴν οἰκογένειά μου...

Ἄν κι' ἤμουν μὴ νεαρωτάτῃ ἀκόμα δεσποινιδούλα, ἂν
κι' εἶχα μὴ μὸρφωσι πραγματικὰ τεραστία καὶ δυσανάλογη μὲ τὴν
ἡλικία μου, κι' ἂν κι' ὡμορφία μου καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸ μου ὁ-
φος ἦσαν κίνδυνος θανάτου γιὰ τοὺς ἀγαθοὺς προστάτας μου,
ὥστόσο κατώρθωσα νὰ ξεφύγω τοὺς κατασκόπους τῶν μπολσεβί-
κων. Τὸ χωριάτικο ντύσιμό μου, κι' ἡ διαρκὴς παραμονὴ μου μέσα
στὸ ταπεινὸ καλυβάκι τῶν προστατῶν μου, μὲ προφύλαξαν σίγουρα
ἀπὸ κάθε κίνδυνο, γιὰ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα...

Ὡστόσο, δὲν μποροῦσα νὰ ἐξακολουθῶ περισσότερο,
αὐτὴ τὴ φριχτὴ ζωὴ τοῦ διαρκοῦς τρόμου καὶ τοῦ διαρκοῦς περιορι-
σμοῦ. Ἄλλωστε, ἀγωνιοῦσα κάθε τόσο ὄχι μονάχα γιὰ τὴ δική μου
ζωή, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι
μ' ἐκρῦβαν κοντὰ τους... Ἡ ὡμορφία μου καὶ τὸ ἡγεμονικὸ αἷμα
τῆς καταγωγῆς μου, δὲν μποροῦσαν πειὰ νὰ κρυφτοῦν... Ὅσο περ-
νοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο μεγάλωνα καὶ τόσο τὰ φυσικά χαρίσματά μου
δυνάμωναν τὴ σωματικὴ μου γοητεία...

Ὑστερα ἀπὸ πάμπολλες σκέψεις ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα,
καὶ χάρις στὴν ἐπιμονή μου τὴν ἀσάλευτη νὰ δραπετεύσω, οἱ προστά-
τες μου ἀναγκάστηκαν νὰ μὲ χωριστοῦν, δακρύβρεχοι κι' ἀπαρηγό-
ρητοι... Ἀπ' τὴ Νότιο Ρωσσία ὅπου ἐρρίσκοντο, κατώρθωσα νὰ ξε-
φύγω στὸ Ἀφγανιστάν, ὕστερα στὴν Περσία καὶ τέλος σ' ἑνα κοντι-
νὸ — μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ χώρα — Ἀσιατικὸ βασιλεῖο... Στὶς ἀπε-
ρίγραπτες καὶ κινδυνώδεις αὐτὲς περιπλανήσεις μου, μὲ συνώδευε ὁ
μοναχογιὸς τῶν προστατῶν μου, ὁ γιγαντώσωμος καὶ πιστὸς κι' ἀ-
νεκτίμητος Μπερέκ, τὸν ὁποῖο ἔξερις ἤδη... Μὲ λάτρευε μὲ τὴν ἀφο-
σίωσι πιστοῦ σκύλου, ὁ ἀδελφάντινος στὴν ψυχὴ καὶ χαλύβδινος στὸ
κορμί, μουζικός αὐτός!... Καὶ μὴ θέλοντας νὰ χωρισθῇ ἀπὸ κοντὰ
μου, ἐγίνε κυριολεκτικῶς ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ μου, προστατεύοντάς με
πάντα ἀπὸ φριχτοὺς κινδύνους, ὑπηρετῶντάς με εύλαθικά, καὶ δια-
κινδυνεύοντάς με ἀβθαστὴ αὐταπάρνησι τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ σώξῃ τὴ
δική μου τόσες φορές ὡς τώρα!

Σὰν φτάσαμε ἐπιτέλους ἐγὼ κι' ὁ πιστὸς μου Μπερέκ, στὸ
Ἀσιατικὸ αὐτὸ βασιλεῖο, νοιώσαμε ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι ὕστερα
ἀπ' τίς τόσες καὶ τόσες ἀφάνταστες περιπέτειές μας... Ὁ κόσμος
ἦταν ἀγαθός, ἡ κοινωνία φιλόξενη καὶ σπλαχνικὴ γιὰ τοὺς δυστυ-
χεῖς, κι' ἑνας ἀέρας καθαρῶς εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ξεχινδῶν παν-
τοῦ στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἀσιατικοῦ αὐτοῦ Κράτους...

Ἦταν καιρὸς πειὰ, νὰ θρῶ λίγη γαλήνη καὶ ἀσφάλεια,

ὕστερα ἀπὸ τοσοῦς κινδύνους κι' ἀγωνιώδεις περιπλανήσεις... Χρησιμοποιώντας τὴ μορφωσί μου, κατάρθωσα νὰ προσληφθῶ ὡς ὑπάλληλος σ' ἓνα καταστήμα γυναικείων εἰδῶν πολυτελείας... Νοίκιασα ἓνα μικρὸ διαμερίσματάκι, σὲ κάποια φτωχὴ γειτονιά τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ τοῦ Κράτους, μὲ ἑνοικιο φθηνότατο... Ἐνα δωμάτιο γιὰ μεν, ἓνα γιὰ τὸν πιστό μου Μπερέκ, ἓνα σαλονάκι καὶ μιὰ κουζίνα μὲ τ' ἀπαραίτητα μαγειρικά σκεύη... Αὐτὸ ἦταν ὁλο-ὅλο τὸ ταπεινὸ μου διαμερίσματάκι, τὸ ὁποῖο ὥστόσο μοῦ φαινόταν πιὸ ἀνέτο κι' ἀπ' τὰ πατρικά μου ἀνάκτορά ἀκόμη!

Ὁ μισθός μου ἦταν ὑπερσærκετός, γιὰ τίς λιτὲς ἀνάγκες μας... Ἐγὼ ἐργαζόμουν ὀλημερίς στὸ κατάστημα, ἐνῶ ὁ Μπερέκ ἤφροντιζε γιὰ τὸ νοικοκυριο μας... Καὶ τόσο καλὰ τὰ κατάφερνε, ὁ κολασσὸς αὐτός μὲ τὴν ἐντελῶς παιδικὴ ψυχὴ, ὥστε τὸ ἔραδν — ὅταν γύριζα κουρασμένη ἀπ' τὴν ἐργασία μου, — ἔβρισκα συγυρισμένο καὶ παντακάθαρο τὸ ἀπαρτεμάν μας, κι' ἓνα φαγητὸ ζεστὸ καὶ οὐναμωτικὸ νὰ ἐτοιμάζεται στὴν κουζίνα!

Ὁ καιρὸς, ἡ ἐβδομάδες κι' οἱ μῆνες, κυλοῦσαν ἀμερίμνα ἐπὶ, κι' εὐτυχισμένα. Ἡ ἀφώσιωμένη ἐργασία μου στὸ κατάστημα ἐκτιμήθηκε μὲ τὸ παραπάνω, ἀπ' τοὺς ἀγαθοὺς προϊστάμενους μου. Εἶχα κατορθώσῃ νὰ προσελκύσω ἐκεῖ, τὴν πιὸ διακεκριμένη πελατεία τῆς πρωτεύουσας, μὲ τοὺς εὐγενικοὺς μου κι' ὑπομονετικοὺς τρόπους, μὲ τὴν ἐμφυτὴ ἀρχοντιά τῆς σχεδὸν αὐτοκρατορικῆς καταγωγῆς μου, καὶ μὲ τὴν ἀσύγκριτη πραγματικῶς καλλονὴ καὶ χάρι τοῦ ἀτόμου μου.

Ἔτσι, ὁ μισθός μου ἦταν μεγάλος, πολὺ μεγάλος πεινᾶ. Μποροῦσα καὶ ντυνόμουν μὲ ἀπλότητα μὲν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀφάνταστη κομψότητα. Ἡ ὑψηλὴ γυναικεῖα ἀριστοκρατία τῆς πρωτεύουσας, ντυνοτὰν καὶ στολιζόταν σύμφωνα μὲ τίς δικές μου συμβουλές, μὲ τίς δικές μου ὑποδείξεις καὶ μὲ τὴ δική μου καλαισθησία.

Δὲν ἀργησα νὰ γίνω διάσημη στὰς ἀνάγκους κύκλους, καὶ στὰ ἀνάκτορα ἐπίσης, χάρις στὰ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ προσόντα μου. Καὶ μιὰ ἡμέρα, ἀέχεαστη καὶ μοιραία γιὰ τὴ ζωὴ μου, τὸ κατάστημα δέχτηκε τὴν Ὑψηλὴ ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἦρθε δῆθεν γιὰ νὰ ψωνίσῃ κατὶ γιὰ τὸ χαρμί του, προγραμματικὰ ὅμως γιὰ νὰ ἀντιληφθῇ κι' ὁ ἴδιος τὴν πολυθρύλλητη πειὰ καλλονῇ μου... Εὐκολα, βέβαια, θὰ κατάλαβες ὡς τώρα, ὅτι τόσο ὁ βασιλεὺς ὅσο κι' οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ Κράτους ἦσαν μωαμεθανοὶ τὸ ὕρῃσκευμα, παρ' ὅλη σχεδὸν τὴν εὐρωπαϊκὴν μόρφωσιν καὶ τὸν εὐρωπαϊκὸν σχεδὸν πολιτισμὸν τοὺς!

Θὰ χρειάζομαι ὥρες ὁλόκληρες, γιὰ νὰ σοῦ περιγράψω τὴ συνταρακτικὴ ἐντύπωσιν, τὴν ὁποία προξένησε στὸν βασιλεῖα ἡ ἡγεμονικὴ ἐμφάνισιν τοῦ γοητευτικοῦ ἀτόμου μου... Δὲν περιαυτολογῶ, ἀγαπημένε μου Ἀσλεῦ, ὅταν βεβαιῶν ἓνα πρᾶγμα τόσο ὁλοφάνερο!... Καλὰ!... Καλὰ!... Ξέρω τί θὰ μοῦ πῆς, ἀγαπημένε μου!

Καὶ διακόποντας ἐδῶ τὴν ἀφήγησίν της ἡ Ἐστεμμένη καὶ ἰδανικὴ λατρετὴ τοῦ Ἀσλεῦ, τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μ' ἓνα φίλημά της, γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ ξεχειλίσμα τῆς ἀνέκφραστης ἀγάπης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ, ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ λαχταρισμένου κι' ἐκστατικοῦ Ἀγγλου εὐπατρίδου.

Κι' ἐνῶ αὐτὸς περιωρίστηκε, ἀναγκαστικὰ πειὰ, νὰ τῆς ἀνταποδῶσιν τρυφερά τὸ φίλημά της — δίχως νὰ μιλήσῃ — ἡ ἀσύγκριτη ἐκείνη σειρήνα ἐξακολούθησε τὴ διήγησίν της ἀργὰ καὶ χαμηλόφωνα, σὰν πρὶν:

— Λοιπὸν, ὁ βασιλεὺς ἔμεινε κυριολεκτικὰ ἐκστατικὸς μπρὸς στὴν καλλονὴν μου καὶ στὴν ἀρχοντιά μου... Διάλεξε ἀπ' τὰ γέοια μου σημαντικὰ ποσότητες μεταξωτῶν καὶ γυναικείων, καὶ διέταξε παρῆς τὴν πληρωμὴν τοὺς, χωρὶς καμμιὰ συζήτησιν γιὰ τὴν τιμὴν

τοὺς... Μὲ τρόπο κατόπιν ἐμαθε, ἀπ' τοὺς ἐκθαμβοὺς γιὰ μιὰ τόσο εὐνοία προϊστάμενους μου, ὅτι τὸ ὄνομά μου Μαρία-Λουίζα Πετρόνα θὰ ἦταν ἀσφαλῶς ἓνα ψευδώνυμο, ὅπως κι' ἦταν ἄλλωστε... Κι' ὅτι κάτω ἀπ' τὸ ψευδώνυμο μου αὐτό, κι' ἀπ' τὴν σεμνὴ καὶ μετριοφρονα ἐμφάνισιν μου, θὰ κρυβόταν ἀσφαλῶς ὄνομα πρίγκηπικό ἀπ' τὰ πιο λαμπρά κι' ἐνδοξὰ τῆς Ρωσίας!

Ὁ βασιλεὺς ξανᾶρθε πολλὰς φορὰς κατόπιν, στὸ κατάστημα ποῦ ὑπηρετοῦσα. Ἦταν ἓνας μεγαλοπρεπὴς, λίγο ἡλικιωμένος, ἀλλὰ πολὺ αὐστηρὸς καὶ σοῦαρος. Ἰὸ χαρμί του ἦταν φημισμένο, γιὰ τίς καλλονές ποὺ ἐκλείνε. Καὶ τὰ ἀνάκτορά του, παρ' ὅλον τὸν μωαμεθανικὸ ρυθμὸν τοὺς, ἦσαν ἐξευρωπαϊσμένα ἐντελῶς...

Ἐπιτέλους, μιὰ ἡμέρα, ὁ βασιλεὺς μοῦ προτείνει χωρὶς περιστροφές, νὰ μὲ πάρῃ στὸ χαρμί του!... Ἐμεινᾶ ἀναυδῇ, καὶ χλωμιασὰ φριχτὰ... Μοῦ φάνηκε ἀνήκουστη αὐτὴ ἡ πρότασις, ἡ ὁποία θὰ ὑποδούλωνε τόσο ταπεινωτικὰ τὸν ἐγωισμόν μου ὡς γυναικῆς κι' ὡς μεγάλῃς δουκίσσης... Ἐκμυστηρευτῆκα στὸν αὐστηρὸ αὐτὸν Ἀσιάτη ἡγεμόνα, ὅλο τὸ παρελθόν μου, κι' ὅλον ἐπίσης τὸν σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς μου γιὰ τὴν πρωτοφανὴ πρότασίν του...

Δὲν θύμωσε. Ἡ, τοῦλάχιστον, δὲν ἔδειξε καθόλου θυμὸ ἡ ἀγανάκτησιν τοῦ ἐπιβλητικοῦ προσώπου του. Μόνον τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀλλόκοτα ἀπὸ ἓναν διαρκὴ καὶ δύσκολοσυγκρατημένον πόθο, καθὼς μὲ περιεργαζόντουσαν ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Καὶ τόσο ἦταν ὁ πόθος του αὐτός, ὥστε εἶχε ἀποφασίσει ὁ φιλήδονος ἡγεμὼν νὰ μὲ κἀνῃ δική του, χωρὶς νὰ διστάσῃ μπρὸς σὲ κανέναν τύπο καὶ σὲ καμμιὰ θυσία ἐκ μέρους του.

Γι' αὐτό, ἄρχισε νὰ μοῦ προτείνῃ δῶρα ἀμύθητης ἀξίας, πλοῦτῃ ἀφάνταστα, ὑπέρτατες τιμές. Ἀρνιόμουν εὐλαβικὰ μὰ σταθερά, ἀποφασισμένη νὰ κρατήσω ἀθικτὴ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου. Καὶ στὰ τελευταῖα, ὁ φιλελεύθερος καὶ εὐγενικός — πρέπει νὰ ὁμολογήσω — αὐτὸς βασιλεὺς, μοῦ πρότεινε ἀδίστακτα νὰ γίνω νόμιμη γυναῖκα του, ἡ πρώτη τοῦ χαρμιού του, μὲ καθαυτὸ βασιλικὴ θέσιν καὶ τιμές!... Καὶ γιὰ νὰ πνίξῃ εὐκολὰ καὶ τοὺς τελευταίους δισταγμοὺς μου, ἔδωσε μόνος του τὴν ἐξῆς πρωτάκουστη ὡς τότε συμβιβαστικὴ λύσιν τοῦ ζητήματος: Θὰ παντρευόμαστε ἐπίσημως, μὲ γάμον πολιτικόν, σύμφωνα μὲ τὸ εὐρωπαϊκὸ αὐτὸ ἔθιμο, τὸ ὁποῖο μόλις τότε εἶχε ἐφαρμόσῃ καὶ στὸ Κράτος του ὁ φιλοπρόδοος ἐκεῖνος ἡγεμὼν. Ὅσο γιὰ τὸ θρησκευτικὸ μέρος τοῦ γάμου μας, θὰ τὸν εὐλογοῦσαν πρῶτα μωαμεθανοὶ ἱερεῖς ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ καὶ κατοπιὶ χριστιανοὶ ἐκ μέρους μου!

Ἐκθαμβῆ ἀθελὰ μου, δὲν μποροῦσα πειὰ παρὰ νὰ δεχθῶ!... Ἡ τελετὴ τῶν γάμων μας, συντάραξαν μὲ τὴ μεγαλοπρέπειάν τοὺς ὁλόκληρο τὸ Κράτος ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας... Ζοῦσα πραγματικῶς σὰν μέσα σ' ὄνειρο, περιστοιχισμένη ἀπὸ ὑπέρτατες τιμές κι' ἀπὸ ἀφάνταστα μεγαλεῖα, μέσα στὸ παραμυθεῖναι λαμπρότητος ἀνάκτορο τοῦ βασιλικοῦ συζύγου μου... Εἶχα κατορθώσῃ, ἀπ' τίς πρώτες ἀκόμα ἐβδομάδες τῆς κοινῆς ζωῆς μας, νὰ τὸν ὑποδούλωσω κυριολεκτικῶς μὲ τὴ σωματικὴ καὶ μὲ τὴν πνευματικὴ γοητεία μου... Καὶ στὰ τελευταῖα, τοῦ ἔγινε τόσο ἀπαραίτητη, κι' ἐξασκούσθηκε ὁ λῶφυσ καὶ ὁλοκληρωτικὰ σὲ μένα!

Ἔτσι, περνοῦσαν οἱ μῆνες καὶ τὰ χρόνια. Ἀν κι' ἤμουν ἀφώσιωμένη στὰ ὕψηλὰ βασιλικά καθήκοντά μου κι' ἀπορροφημένη ἀπ' τὴν ἀγαθοεργὸν δράσιν μου, εἶχα ἀρχίσῃ σιγά-σιγά νὰ πλῆττω μέσα στὴ χρυσὴν μου φυλακή... Σὲ ὅλες μου τίς ἐπιθυμίες ἔκανε διαρκῶς ὑποχωρήσεις, ὁ βασιλικὸς μου σύζυγος ποῦ μὲ λάτρευε ἀφάνταστα... Ἀλλὰ στὸ ζήτημα τοῦ πρωτοκόλλου καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας ἦταν ἀμείλιχτος, σὰν ἓνας γνήσιος Ἀσιάτης ἡγεμὼν... Πνιγό-

μουν, άσφυκτιούσα μέσα στους ένοχλητικούς εκείνους τύπους, οι όποιοι μ' έσφιγγαν από παντού, με ύποχρέωναν σ'ε μιά ζωή μονότονη και γεμάτη από έννοιες κι' άσυχολίες μονότονες κι' αυτές... Και για νά βρίσκω κάποια άνακούφισι, αφιέρωνα στήν άγαθοεργία τις λίγες ώρες που μου έμεναν ελεύθερες.

...Οι ύπηκοοί μου με λάτρευαν, κι' οι δυστυχείς με θεωρούσαν για μιά σωστή Θεία Πρόνοια, ή όποία τους συμπονούσε και τους βοηθούσε... Χρησιμοποιούσα την επιρροή μου για ν' άποφυλακίζω δυστυχείς ανθρώπους, τους όποιους ή δυσμένεια απλώς των ίσχυρών κρατούσε φυλακισμένους και ξεχασμένους επί χρόνια, μέσα σ'α θλιβερά κελλιά τους... Είχα όλότελα σχεδόν καταργήσει τη θανατική ποινή και τ'α φριχτά βασανιστήρια, τ'α όποια ήσαν τόσο συχνά προηγούμενως και τ'α όποια έπιβαλλόντουσαν με άσιατική σκληροτητα και άμεριμνήσια έναντίον δυστυχισμένων μικρολ'ωποδυνών κι' άθλών τις περισσότερες φορές καταδίκων... Συσσίτια φθινότατα, τ'α όποια είχα ιδρύσει στις μεγαλύτερες πόλεις του Κράτους, άνακούφιζαν άφάνταστα τις φτωχές λαϊκές τάξεις... Και μιά σειρά από ευεργετικά άνθρωπιστικά μέτρα, τ'α όποια είχα εφαρμόσει άυστηρά, μου χάρισαν την ολόφυχη λατρεία όλων σχεδόν των υπηκόων μου.

...Άλλο όσο περνούσαν τ'α χρόνια, τόσο έγώ μαραινόμουν... Τόσο πειά με είχε άποπνίξει ή άσφυκτική έθιμοτυπία, ώστε μαραινόμουν σιγά-σιγά μ'α σταθερά, δίχως νά βρίσκω άνακούφισι στη φιλανθρωπία και στην εξάσκησι των βασιλικών μου καθηκόντων... Μιά άνυπόφορη — μ'α άυστηροτάτη — σειρά από μεγαλοπρεπείς τύπους και πομπώδεις τελετές, κανόνιζε έκ των προτέρων τ'ο πρωινό μου ζύπνημα, τ'ο πρωινό λουτρό μου, τ'ο ντύσιμό μου, τ'ο πρόγευμά μου, τ'ο κοινό νεύμα με τόν σύζυγό μου και τ'ο κοινό μας δείπνο, "is άπογευματινες δεξιώσεις και τις επίσημες άκροάσεις στην όνειρώδη «Αίθουσα του Θρόνου», την έραδυνή προετοιμασία μου για τόν ύπνο, τις έπισκέψεις μου σ'α φιλανθρωπικά ιδρύματα; κλπ., κλπ., κλπ!... Και τόσο τυραννική είχε καταντήσει πειά, σ'ατή ή γεμάτη από μ'α-ταιες έπιδείξεις ζωή μου, ώστε κυριεύτηκα έπιτέλους από άθερά-τευτη μελαγχολία, κι' έσθυνα κυριολεκτικώς όσο περνούσε ό καιρός!

Με λάτρευε, είν' αλήθεια, ό σύζυγός μου... Μ'α ήσαν κι' ένας άυστηρός και σκληρά σχολαστικός τηρητής της έθιμοτυπίας... Μ' έβλεπε πού έσθυνα, κι' άνησυχούσε άγωνιώδως... Μ'α δέν άποφάσιζε, ωστόσο, νά μου κάνη τη ζωή πιο άπλη, άνακούφιζόντάς με άπ' την πνιγηρότητα και την άνία του περιβάλλοντός μου... Κι' έτσι, άρρώστησα έπιτέλους βαρεια, και ξεπλώθηκα σ'α κρεβάτι, παλεύοντας άπελπισμένα με τόν θάνατο!

...Οι καλύτεροι ίατροί της Εύρώπης και της 'Ασίας, μαζεύτηκαν τότε γύρω μου... 'Ο σύζυγός μου έγενυτούσε συχνά σ'α προσκέφαλό μου, πονεμένος, αλλά όχι μετανοημένος... Μέσα σ'ατους παροξυσμούς του πυρετού μου, είχα άρχισει πειά νά τόν μισώ, γιατί αίσθανόμουν τη φριχτή έθιμοτυπία νά εξακολουθή νά κανονίζει τόσο τις έπισκέψεις του κοντά μου, όσο κι' αυτές άκόμα τις κουταλιές των φαρμάκων πού κατάπινα!... Τρελλός ήταν, ό σύζυγός μου;... Μονομανής;... Δέν ξέρω άκριβώς τί ήταν, από αυτά τ'α δυό!... Ξέρω μονάχα, ότι ως και σ'αυτό άκόμα τ'ο χαροπάλαίμά μου, έννοούσε νά τ'ο τριγυρίσει με γελοίους και πομπώδεις τύπους!

...Γλύτωνα έπιτέλους τόν θάνατο, χάρις σ'ατην κράσι μου τη νεανική και χάρις σ'α τις φροντίδες τόσων σοφών έπιστημόνων γύρω μου... Άργισε μιά άνάρρωσι, πολύμηνη, άνιαρή, εξακολουθητικά πονεμένη... Οι ίατροί συμβούλεψαν τότε, άλλαγή του περιβάλλοντος, ταξίδι μακρυνό και ξένοιαστο, και την άπολλαγή μου άπ' την πληγή των καθηκόντων μου των βασιλικών, για όσο τ'ο δυνατόν μακρότερο χρονικό διάστημα!... Είχαν καλά καταλάβει, οι σοφοί εκείνοι άν-

θρωποι — άπ' τ'ο είδος της άσθενείας μου κι' άπ' τ'α παραληρήματά μου — ποιά ήσαν ή πραγματική άφορηή της καταστάσεώς μου!... Άπερίγραπτη ήταν ή δυσάρεσκεια του συζύγου μου, κι' ή άγανακτισμένες άντιρρήσεις του, σ'α τις συμβουλές αυτές των ίατρών... Μ'α έπιτέλους, του δηλώθηκε ωμά κι' άπερίφραστα ότι έπρόκειτο πειά για την ίδια τη ζωή μου, κι' άναγκάστηκε έτσι νά ύποχωρήση... Διέταξε όμως άπόλυτη μυστικότητα, για την άναχώρησή μου αυτή... Ήταν πρωτοφανές νά ταξιδεύη μόνη της και μακρυνά, ή νόμιμη σύζυγος ενός 'Ασιάτου βασιλέως, και μάλιστα Μωαμεθανού σ'α θρησκεία!

...Άδυνατούσε ό ίδιος νά με συνοδεύση, έμποδισμένος από σούαρές έπαναστατικές ταραχές κάποιου όμόρου Κράτους, καθώς κι' άπ' την καταστολή μιάς επικίνδυνης στάσεως σ'ε μιά μακρυνή έπαρχία του Κράτους του... Διέταξε όμως νά έπιβιάστώ σ'ατην ιδιαίτερη θαλαμηγό μας, με έφωδίασε με τεράστια χρηματικά ποσά για τις άνέσεις του ταξιδιού μου και με τριγύρισε με ανθρώπους έμπιστους του κι' άπόλυτα άφωσιωμένους σ'αυτόν... Πήρα όμως κι' έγώ μαζί μου την ιδιαίτερη καμαριέρα μου, καθώς και τόν άχώριστο σύντροφο της παληάς μου δυστυχίας, τόν πιστό μου σωτήρα Μπερέκ... Έτσι, ταξιδεύοντας πειά «ίνκόγκνιτο», και με τ'ο ψευδώνυμο «κόμησα ντέ Μοντεσπάν», άρχισα νά περιηγούμαι επί μήνες τ'α πιο ήλιόλουστα και γελαστά μέρη του κόσμου... Κάποια μοιραία ή-μέρα, κατέληξα και σ'ατη Μασσαλία, για νά επισκεφθώ κατόπιν τις χλοερές ίσπανικές άκτές... Μ'α εκεί, έκανα τη γνωριμία σου — με τόν γνωστό μας τρόπο — καλέ μου κι' άγαπημένα μου "Ασλεύ!

...Ε;... Θυμάσαι την πρώτη μας γνωριμία;... Ή φωνή της βασιλικής Μεγαλειότητος Της, έγινε άφάνταστα τρυφερή, σ'αυτό τ'ο σημείο της άφηγήσεώς Της. 'Ο διαρκώς έκθαμβος και καταταμνεμένος "Ασλεύ, σηκώθηκε, Της φίλησε με περιπάθεια τ'ο ιδανικό χέρι, και ξεανακάθησε σ'ατη θέσι του σιωπηλός. Κι' εκείνη εξακολούθησε:

—Ε;... Θυμάσαι την πρώτη μας γνωριμία, άγαπημένα μου "Ασλεύ;... "Ω, πόσο ήμουν γοητευμένη τότε, με την ελεύθερη πειά ζωή μου, την άμεριμνη και γεμάτη από εύτυχία!... Συννέφιαζε όμως συχνά τ'ο μέτωπό μου, γιατί έλειπα πειά επί μήνες πολλούς άπ' τ'α άνάκτορά μου, κι' ό σύζυγός μου είχε άρχισει νά με καλή κοντά του... Δέν έπαυα κάθε τόσο νά λαβαίνω έπείγοντα τηλεγραφήματά του, κι' έκτάκτους άπεσταλμένους, έκ μέρους του...

...Μ'α ή γνωριμία μου μαζί σου, μ' έκανε άναποφάσιστη... Δίσταζα νά έγκαταλείψω τόσο γρήγορα, τόν μόνο άνδρα σ'ατον κόσμο ως τ'ώρα, ό όποιος μπόρεσε νά μίληση σ'ατη καρδιά μου τόσο γλυκά, όπως μίλησες εσύ!... Ποθούσα νά χαρώ άκόμα κοντά σου την ελεύθερη ζωή μου, πηγαίνοντας όπου ήθελα, τρώγοντας όπως ήθελα, πέφτοντας σ'α κρεβάτι μου νά κοιμηθώ, και ξυπνώντας κατόπιν, όπως κι' όποτε μου άρεσει!

...Άλλά την πρωτοδοκίμαστη κι' άφάνταστη εύτυχία πού δοκίμαζα κοντά σου, μού τη δηλητηρίαζαν εξακολουθητικά, κι' άπειλητικά πειά τηλεγραφήματά του συζύγου μου νά επιστρέψω... Πικραίνόμουν άπερίγραπτα, όσο σκεπτόμουν τόν χωρισμό μου από σένα, τη διακοπή της εύτυχισμένης ζωής μου, και την έπιστροφή μου ξανά σ'α φριχτό εκείνο περιβάλλον της άνίας, της μελαγχολίας και των άνυποφόρων και γελοίων άπαιτήσεων της έθιμοτυπίας...

...Έν τ'ω μεταξύ, έφτασε μιά καινούργια ομάδα άπεσταλμένων του συζύγου μου, με έπικεφαλή τόν ίδιο του τόν Μεγάλον Αύλαγον... Θυμάσαι τόν άπροκάλυπτα άπειλητικό τρόπο, με τόν όποιο μού μίλησε — εκεί σ'α το ρεστωράν — ό άνώτατος αυτός τιτλούχος, ό όποιος αυτοσυστήθηκε ως «κόμης ντέ Ροσεφόρ», και με τόν όποιο

μονομάχησες κατόπιν...

...Τα κατοπινά, είνε γνωστά σέ σένα... Για νά καταλάβης μονάχα μερικά σκοτεινά κι' ανεξήγητα σημεία, σχετικά με τις προηγούμενες αιματηρές σκηνές, σου δίνω τις έξης διασαφήσεις. Ο βασιλικός σύζυγός μου, με μισεί αφάνταστα, τώρα... Πληροφορήθηκε έγκαιρως τον αισθηματικό δεσμό μου μαζί σου, κι' ή αιματηρή μονομαχία σου με τόν έμπιστό του Αύλαρχη έπιβεβαίωσε τις υποψίες του... Καί στέλνοντας επείγουσες κρυπτογραφικές οδηγίες στον πλοίαρχο της θαλαμηγού μου, διέταξε αúστηρά την έξόντωσι και των δυο μας, κατά τη διάρκεια της επιστροφής μου και πριν ακόμα πατήσω τó πόδι μου στο Κράτος του!

...Εύτυχώς, ό πιστός μου Μπερέκ, και μερικοί άφωσιωμένοι σέ μένα ναύτες της θαλαμηγού, με έκαναν έγκαιρως ένήμερη αúτης της συνωμοσίας έναντίον μας... Η τρικυμία, θά χρησίμευε ως θαυμασία πρόσκαιρη νά μάς πνίξουν και τούς δυο στη θάλασσα, και νά δικαιολογηθί κατόπιν ή δολοφονία μας ως ενα συνηθισμένο δήθεν θαλάσσιο δυστύχημα... Ο πόνος του συζύγου μου για τόν δεσμό μου μαζί σου, καθώς κι' ό άσιατικός έγωϊσμός του ως άνδρος κι' ως βασιλέως, τόν έσπρωξαν νά με τιμώρησι σκληρά κι' άμείλιχτα...

...Κι' άσφαλώς θά πέφταμε θύματα της έκδικητικής μανίας του, άν δέν με βοηθούσε ό άνεκτίμητός μου Μπερέκ, κι' άν δέν σκότωνε έγκαιρως τόν κακούργο πλοίαρχο της θαλαμηγού μου!

Τελείωσε την αφήγησί της τώρα, ή ιδανική αúτη γυναίκα, και κύτταξε με γλυκό χαμόγελο τόν "Άσλεϋ. Έκείνος, έκστατικός ακόμα, και θαυμάζοντας ολόψυχα την αίθερία ύπαρξί της και την άσυνήθιστη τόλμη και γενναιότητα του χαρακτήρος της, μουρμούρισε με άπορία:

—Και τώρα;... Τί θά γίνη, τώρα;... Πού παμε, ύστερα από όσο συνέβησαν έν τώ μεταξύ;... Δέν φοβάσαι, άγαπημένη μου, πού έπιστρέφεις μόνη σου και θεληματικά, στην άγρία έκδίκησι του συζύγου σου;... Μπορείς θέβαια νά ύπολογίσης άπόλυτα, σέ μένα... Προτιμώ νά κομματιαστώ ζωντανός, και νά πεθάνω με τά πιο φριχτά βασανιστήρια, παρά νά χωριστώ από σένα και νά σέ χάσω!... Άλλά δέν με νοιάζει καθόλου, για τη ζωή μου!... Έσύ όμως;

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε αφάνταστη εύτυχία κι' ίκανοποίησι, ακούγοντας αúτά τά ειλικρινή λόγια του άγαπημένου της. Γλυκό χαμόγελο τέντωσε τά χείλη της. Με σιγανή φωνή, γεμάτη από περιπάθεια, του είπε:

—Ήσυχασε, καλέ μου "Άσλεϋ... Είμαι θεάβια, ότi άσφαλώς ό σύζυγός μου θά με συγχωροϋσε, άν γύριζα κοντά του μονάχη μου και δίχως έσένα... Μά είμαι έτοιμη κι' έγώ, νά ύποστώ κάθε θυσία, παρά νά σέ χάσω!... Έχω ποδοπατήσει ήδη, μέσα μου, και θρόνους και βασιλεία, και δόξες και μεγαλεία... Καί προτίμησα, όριστικώς κι' άμετακλήτως, νά ζήσω κοντά σου μιά ζωή ξενοιάσθη κι' εύτυχισμένη, μιά ζωή άμοιβάσις λατρείας κι' άφοσίωσης, παρά νά θυσιάστώ πάλι στη χρυσωμένη κι' άστραφτερή μελαγχολία των άνακτων μου!

Και μ' έξαψι άληθινή τώρα, ζωγραφισμένη στα λαμπερά θαυγάλαζα μάτια της, πρόσθεσε:

—Στό πρώτο λιμάνι πού θά προσεγγίσουμε, θά αποβιβάσω στην έρημιά με ήγεμονικά δώρα, όσους άπ' τó πλήρωμα έπιθυμούν νά γίνωρίσουν στην πατρίδα τους, και κοντά στους δικούς των και τόν σιληλά των... Οι άλλοι πού θά μείνουν κοντά μου πειά, θά μού έξάφωσιωμένοι ειλικρινά με την ψυχή τους... Καί τότε, λατρευτά μου "Άσλεϋ, μακριά από κάθε κίνδυνο κι' από κάθε ένόχλησι, θά συνήχισουμε τó ταξίδι αúτό της άγάπης μας προς τις άραιότερες χώρες της οίκουμένης!... Θά είνε άληθινή μαγεία, τó έρωτικό μας αú

ταξίδι... Κι' όταν γυρίσουμε πεικ στην Ευρώπη, μακριά απ' τις ζηλοτυπες έκδίκησις του συζύγου μου, θά ζήσουμε ενωμένοι κι' αχώριστοι για πάντα, άν... άν τó θελήσης, έννοείται!... Ιό θέλεις "Άσλεϋ, αúτό;

Δέν της μίλησε καθόλου, ό ευγενικός "Άγγλος εύπατρίδης. Μονάχα, χωρίς κι' αúτός νά καταλάβη πως, έρεθίκε γονατιστός στα πόδια της, κυττώντας την σιωπηλά στα μάτια με άπειρη κατανυξι, τρυφερότητα, και λατρεία...

Δυστυχώς, ή πραγματικότητα, ή σκληρή και πεζή πραγματικότητα, επεμβαίνει συχνά κι' αναποδογυρίζει σε σωρούς ερειπίων τά πιο ωραία κι' ιδανικά όνειρά μας. Η, ακόμη πιο συχνά, άπλώς επιβραδύνει την πραγματοποίησι των όνείρων αúτων, εμποδίζοντας την εξέλιξί τους τη γρήγορη με καινούργιες κι' άπροσδόκητες περιπετειές...

Ιό τελευταίο αúτό συνέβη και με τούς δυο συμπαθείς έρωτευμένους μας. Ένώ ηλιπίζαν, ότi τα βάσανά τους είχαν πειά τελειώσει, κι' ότi τα ωραία όνειρά τους θά συνεχιζόντουσαν γαλήνια, ή πεισματάρια και φθονερή μοίρα θέλησε νά τούς πικράνη άκομα, ρίχνοντάς τους σέ μια καινούργια δυσάρεστη περιπέτεια, άπ' την όποια — ΕΥ — — — μπορούσαν νά ξεμπλέξουν χωρίς θανάσιμες συνέπειες, κι' ή οποία ήταν τó τελευταίο σημείο της καταπινής ούράνιας εύτυχίας των...

Μά άς δοϋμε, τί συνέβη:

Ένώ, λοιπόν, ή κομψή θαλαμηγός διεσχίζε σαν γλάρος τά έξωτικά νερά της Έρυθράς Θαλάσσης, κι' ένώ έμπαινε πειά σ' ένα άπ' τά λιμάνια εκείνα — για νά αποβιβάστοϋν, όσοι άπ' τούς ναύτες ήθελαν — ξαφνικά, μιά τρομερή έκρηξι συνέβη!

Τό ωραίο πλοίο σχίστηκε στα δυο, και τινάχτηκε στον άέρα. Δυό-τρεις ναύτες άπ' τó πλήρωμα, οι όποιοι έκτελούσαν κάποια ύπηρεσία άπάνω στο κατάρωμα, κατά τη στιγμή εκείνη, σκοτώθηκαν οίκτρα άπ' τη βιαιότητα της έκρήξεως. Καί τó υπόλοιπο πλήρωμα, κατατρομαγμένο, κι' έλαφρά τραυματισμένο, έρεθίκε μονομιάς στη θάλασσα, κινδυνεύοντας νά πνιγί και μήγαντας κραυγές άπογνώσεως και τóμου.

Εύτυχώς, ή μυστηριώδεις έκρηξις συνέβη ήμερα, πριν ακόμη άπ' τó μεσημέρι, κι' ένώ ή θαλαμηγός έμπαινε πειά σ' ένα άπ' τά πιο πολυσύχναστα λιμάνια της Έρυθράς Θαλάσσης. Έτσι, πρόλαβε κι' είδε την καταστροφή αúτη κάποιο κολοσσίο άγγλικό θωρηκτό, τó όποιο ήταν άγκυροβολημένο «στ' άνοιχτά» του λιμανιού εξ αίτίας του τεραστίου όγκου του.

Άμέσως λοιπόν, πολυάριθμες βάρκες άπ' τó θωρηκτό, ρίχτηκαν στη θάλασσα, κι' άρχισαν νά μαζεύουν τούς δυστυχούς ναυαγούς, οι όποιοι πάλευαν με τά κύματα. Σε λίγη ώρα, όλοι οι ναύτες της θαλαμηγού, μαζί με τά πώματα των δυο νεκρών συναδέλφων των, και μαζί με τόν καταπικραμένο "Άσλεϋ — ό όποιος κρατούσε σφιχτά στην άγκαλιά του τó έρεμμένο και λιπόθυμο κορμί της λατρευτής του — έρθηκαν πειά περίθαλψι και προστασία στις ωραίες καμπίνες του γιγαντώδους θωρηκτού...

Ο ύποναύαρχος σέρ "Άρθουρ Κάριπεντερ, ένας μεσόκοπος θαλασσόλυκος με ευγενική φυσιογνωμία, ήταν ό κυβερνήτης του άγγλικού εκείνου θωρηκτού, κι' έτυχε νά είνε παλινός φίλος του λόρδου Λάιον "Άσλεϋ. Η συνάντησι λοιπόν, των δυο αúτων συμπατριωτών και φίλων — και σέ τέτοιες συνθήκες, μάλιστα — ύπέρβε συγκινητική.

Κι' ένώ ή λιπόθυμη Μαρία-Λουίζα συνερχόταν σιγά-σιγά, ξαπλω-

μένη στην ιδιαίτερη πολυτελή καμπίνα του κυβερνήτου Κάρπεντερ, χωρίς στις φροντίδες των ιατρών του θωρηκτού, ο Άσλεϋ εξηγούσε με λίγα σύντομα αλλά διαφωτιστικά λόγια, όλη την παράξενη περιπέτειά του, και τα όσα αιματηρά κι' αινιγματικά γεγονότα είχαν διαδραματιστή ως τη στιγμή εκείνη.

Ο σέρ Άρθουρ Κάρπεντερ είχε ακούσει τη διήγηση, με θαυμάσια προσοχή. Πότε-πότε, γύριζε και κυττάζε με σιωπηλον θαυμασμό την ιδανική εκείνη γυναίκα, η οποία είχε συνέλθει έν τώ μεταξύ, κι' η οποία έπιβεβαίωνε με γενεήματα ή με μονοσύλλαβα επιφωνήματα, τις διάφορες λεπτομέρειες της διηγήσεως του άγαπημένου της.

Και στα τελευταία, σκεπτικός συνωφρυνμένος, είπε:

—Μεγαλειοτάτη!... Φίλε μου Άσλεϋ... "Όσο επικίνδυνη και μπερδεμένη φαίνεται, έκ πρώτης όψεως, ή υπόθεσις αυτή, τόσο εύκολα κανονίζεται με λίγη σύνεσι και καλή θέλησι έκ μέρους όλων μας... Πρώτα-πρώτα, η άνατίναξι της θαλαμηγού σας όφείλεται άσφαλώς σέ έγκληματικά χέρια... Μένει, μονάχα, ένα σκοτεινό σημείο, έδώ: Ποιό είναι, τό έγκληματικό αυτό χέρι;... Μήπως είναι ό πλοίαρχος της θαλαμηγού σας, τόν όποιο σκοτώσατε κατά τό προηγούμενο έκείνο έπεισόδιο κι' ό όποιος θα είχε κάπου κρυμμένη καμιά βόμβα με έλατήριο και τό ρολόγι εκρήξεως, κανονισμένης έκ των προτέρων με κατάλληλο κούρδισμα;... "Η είναι κανένας άπ' τούς ναύτες του πληρώματος, ό όποιος ήταν προηγούμενος έμπιστος του κακούργου πλοίαρχου, ό όποιος δήλωσε κατόπιν ψεύτικη ύποταγη κι' άφροσύνη σέ σας — μετά τόν φόνο του κυρίου του — κι' ό όποιος προκάλεσε τώρα κρυφά καμιά εκρηξι στα καζάνια της θαλαμηγού σας;... Δυστυχώς δέν μπορούμε νά τά εξακριβώσουμε τώρα, αυτά τά πράγματα, γιατί τό πλοιο σας κομματιάστηκε και θυθίστηκε άμέσως... Ούτε πιστεύω νά άποκαλυφθή τίποτε, άπ' την άνάκρισι των ναυτών σας, την όποία ένεργεί τώρα ένας άπ' τούς αξιωματικούς του πλοίου μου!

"Εμεινε γιά λίγα δευτερόλεπτα σκεπτικός, ό σέρ Κάρπεντερ. Κι' ένώ οι δυο έκλεκτοι φιλοξενούμενοί του τόν κύτταζαν με σιωπηλή κι' αγωνιώδη προσοχή, έκείνος εξακολούθησε κατόπιν:

Νά παραδώσουμε όλους τούς ναύτες στο έδώ λιμεναρχείο του ξένου αυτού Κράτους;... "Όχι, θέβαια, γιατί δέν θέλουν ν' άποχωριστούν άπό σας, ούτε και σείς νά τούς χωριστήτε!... "Αλλωστε, αν έπιστρέψουν στην πατρίδα των δίχως εσάς, Μεγαλειοτάτη, είναι πιθανόν νά τιμωρηθούν σκληρά άπ' τόν ήγεμόνα των.

...Νά τούς κρατήσω, πάλι, στο πολεμικό πλοιο μου πολύν καιρό, κι' έκείνους κι' Εσάς, Μεγαλειοτάτη;... "Ασφαλώς, ή κυβέρνησι της πατρίδος μου θα είχε δυσάρεστες διπλωματικές περιπλοκές με την κυβέρνησι του Κράτους Σας!... Πώς θα τ' άποφύγουμε αυτά;...

Τό δίλημμα ήταν αγωνιώδες, κι' οι τρεις έκλεκτοι συνομιληταί σιωπούσαν χλωμοί κι' άμήχανοι. Πρώτη, ή Μαρία-Λουίζα διέκοψε τη σιωπή κι' είπε άπόφασιστικά:

—Κύριε κυβερνήτα, άναγναρίζω τη λεπτοτάτη θέσι σας... "Αλλά έχω ήδη άποφασίσει νά θυσιάσω τόν θρόνο μου και τά άνιαρά μεγαλεία του, πρds γάρην της όγάπης μου πρds τόν έκλεκτό συμπατριώτη σας!... Τι μπορώ νά κάνω, γιά νά διευκολύνω τί λεπτή σας θέσι;

Τά ίδια, πήγαινε τώρα νά πη κι' ό "Ασλεϋ, ρίχνοντας συγχρόνως βλέμμα λατρείας κι' εύγνωμοσύνης πρds την άγαπημένη του. Μα ό κυβερνήτης του άγγλικού θωρηκτού, πρόλαβε κι' είπε με χαρούμενη άνακούφισι:

—Μεγαλειοτάτη, όλα τακτοποιούνται έτσι, ύστερα άπ' την άνιδοτελή και ύψηλή αυτή έπιθυμία Σας!... Θα ύπογράψετε άμέσως μιá δήλωσι, σύμφωνα με την όποία θα παραιτήσθε έπίσήμως άπ' τόν

θρόνο Σας, άπ' τά δικαιώματά Σας ως Έστεμμένης επιβάτιδος του πλοίου μου, και συγχρόνως θα δηλώνετε, ότι τίθεσθε υπό την προστασία της άγγλικής σημαίας τόσο Έσείς, όσο κι' ύπήκοοί Σας ναύται της θαλαμηγού, οι όποιοι Σας συνοδεύουν... Έννοείται, ότι κι' έκείνοι θα ύπογράψουν μιá παρομοία δήλωσι!... "Ετσι, με έλεύθερα πειά τά χέρια μου, χωρίς νά ύποχρεώνωμαι νά χαιρετήσω με κανονισμούς την παρουσία Σας στο πλοίο μου, και χωρίς νά ύψώσω στο κατάρτι τη σημαία του Κράτους Σας, μπορώ θαυμάσια νά άναφέρω τά περιστατικά αυτά στην κυβέρνησί μου... Και κατόπιν, νά σας οδηγήσω όλους μαζί στην Άγγλία, άσφαλείς άπό κάθε καταδίωξη πειά, χωρίς δυσάρεστα διπλωματικά μπλεξίματα με τό Κράτος του Ύψηλτου συζύγου Σας... "Από κει κι' ύστερα, ως ρυθμίση πειά τη ζωή Σας ό Έρως κι' ή Εϋδαιμονία!

Τόσο ό "Ασλεϋ, όσο κι, ή Μαρία-Λουίζα, παραδέχτηκαν μ' εύγνωμοσύνη κι' άνεκάλυπτη χαρά, τις προτάσεις αυτές του εύγενικού κυβερνήτου. Μισή ώρα άργότερα, όλα τά τυπικά έμποδια είχαν εξαλειφθή, κι' ένα μακρό κρυπτογραφικό ραδιοηλεκγράφημα του κυβερνήτου σέρ Κάρπεντερ γνωστοποίησε στην κυβέρνησί του τις λεπτομέρειες της τρυφερής, όσο και περιπετειώδους αυτής ύποθέσεως.

Και κατό τη νύχτα πειά, όταν τακτοποιήθηκαν ή σχετικές διατυπώσεις και με τό Λιμεναρχείο επίσης του ξένου έκείνου Κράτους — στο λιμάνι του όποιου είχε συμβή ή τρομερή άνατίναξι της θαλαμηγού — τό θωρηκτό άρχισε ν' άποπλή μεγαλοπρεπώς, με κατεύθυνσι πρds την Άγγλία...

Μεσάνυχτα πειά, ύστερα άπό λίγες ώρες.

Οι γιγάντιοι έλικες του πλωτού έκείνου κολοσσού, χτυπούσαν τη θάλασσα με μανιώδη ταχύτητα. Τό τερατώδες σέ όγκο θωρηκτό, διέσχισε τώρα τό ύγρό στοιχείο όλοταχώς. Γύρω του, βασίλευε μιá μούρη σκοτεινιά, και στόν ούρανό μόλις και με δυσκολία τρεμόσβυναν μερικά άστέρια, άνάμεσα άπ' τά θαιρεία σύννεφα που έτρεχαν στόν άέρα.

Στό πλοίο βασίλευε επίσης σκοτεινιά. Μονάχα τά κανονισμένα φώτα της πορείας ήταν άναμμένα, φωτίζοντας άμυδρά ένα μικρό κομμάτι άπ' την πλώρη, άπ' την πρύμνη, κι' άπ' τά δυο πλευρά του πλοίου, όπου ήταν τοποθετημένα. Στίς σκοτεινές καμπίνες, κοιμώντουσαν βαθεία οι ναύτες του πλοίου κι' ναυαγοί της θαλαμηγού. Και μονάχα άπ' τις όπες της κλειδωνιάς, τριών ως τεσσάρων διαμερισμάτων των αξιωματικών, έβγαίναν άμυδρές άχτίνες φωτός, που έδειχναν ότι άγρυπνούσαν άκόμα όσοι έρισκόντουσαν έκεί μέσα.

"Ορθος στη γέφυρα του πλοίου, στεκόταν ό «άξιωματικός της πορείας» ύποπλοίαρχος Δραϊκέν. Ήταν ό πραγματικός άρχηγός του πλοίου, κι' ό μόνος ύπεύθυνος άπέναντι του κυβερνήτου, κατά τις ώρες αυτές της «βάρδιας» του άπ' τά μεσάνυχτα ως τις τέσσερες τό πρωί, γιά ότιδήποτε θα συνέβαινε τυχόν.

Κι' έχοντας συναίσθησι της θαιρείας εϋθύνης του ό νεαρός έκείνος αξιωματικός, άνοιγε γλαρά και προσεχτικά τά μάτια του, γιά νά παραδώση λευκή κι' άσπλη την ύπηρεσία του κατόπιν, στόν αντίκαταστάτη συνάδελφό του. Πλάι του, στεκόταν ό «άξιωματικός παρατηρητής» της ναυτικής πυξίδος, ό όποιος σημείωνε διαρκώς τις άποκλίσεις της μαγνητικής θέλωνης. Και λίγο πιο πέρα, γαντζωμένος στόν τροχό του τιμονιού, ό «πηδαλιούχος ναύτης», κανόνιζε με στίβαρό χέρι την πορεία του πλοίου, σύμφωνα με τις διαταγές του «άξιωματικού της πορείας» και του «άξιωματικού παρατηρητού» της ναυτικής πυξίδος.

Ξαφνικά, μέσα στη νεκρική σιγαλιά της νύχτας — την όποία τάραζαν μονάχα ή μανιώδεις στροφές των έλικών και τά τριξίματα

του τροχού του τιμονιού — ο «άξιωματικός της πορείας» υποπλοίαρχος Δραίκεν, σπηλώσε απότομα το ψηλό κορμί του. Κάτι το άσυνη-βιστο συνέβαινε, φαίνεται, στο έσωτερικό του πλοίου. Κι ένας άσυ-νήθιστος θόρυβος, ακαθόριστος όμως έντελώς, ανέβαινε τώρα ως ά-πανω στη γέφυρα, ανάμεσα από κάποιον «φωναγωγό» σωλήνα, απ-τούς πολλούς που υπήρχαν εκεί για να συγκοινωνή ή ψηλή γέφυρα με το κατάστρωμα και με το έσωτερικό του θωρηκτού!!

Ανήσυχος ο Δραίκεν, ξεχώρισε άμέσως από ποιόν ακριβώς φω-ναγγο σωλήνα, ανέβαινε ο υπερδεμένος κι' υποτοπος εκείνος θόρυ-βος. Ήταν ο «φωναγωγός», ο όποιος συγκοινωνούσε με τη μεγαλο-πρεπή καμπίνα του κυβερνήτου-πλοίαρχου σέρ Άρθουρ Κάρπεντερ.

Και τρέχοντας προς τα κεί ο νεαρός υποπλοίαρχος, και κολλών-τας το αυτί του με λαχτάρα, στο στόμιο του φωναγωγού σωλήνος, άκουσε -- καθαρά τώρα -- μιιά χαμηλόφωνη, πνιγμένη έπίκλησι, κάτι σαν κραυγή αγωνιώδη, πούλεγε:

— Βοήθεια!... Γρήγορα!... Φόνος!... Με σκοτώνουν!... Με σκο-

τώνει. Ξαφνιασμένος, έξαλλος και χλωμός ο Δραίκεν, γύρισε στον ανή-συχο έπίσης βοηθό του «υπαξιωματικό-παρατηρητή», ο και φώναξε έπιταχτικά:

— Κάτι το τρομερό γίνεται στην καμπίνα του ναυάρχου μας Άρ-μπερ!... Θα πεταχτώ ο ίδιος να δω, τί συμβαίνει!... Έσύ, άνοιξε τα μάτια σου, παιδί μου, κι' αντικατέστησέ με όσο θα λείπω κάτω!... Πρόσεξε καλά όσο θα λείπω, Άρμπερ!

Μά εν τω μεταξύ, ο Δραίκεν είχε πηδήσει τ' άστραφτερά κάγκελα της γεφύρας, και κατρακυλώντας σχεδόν τη σκάλα, είχε έρεθθί κιόλας στο κατάστρωμα. Από κεί, με πηδήματα τίγρεως, διέ-σχισε μερικούς διαδρόμους, κατρακύλισε σέ μερικές ακόμα σκάλες, και έρέθηκε μπρός στην κλειστή πόρτα του διαμερίσματος του ναυάρ-χου του.

Την άνοιξε άστραπιαία. Με τρία-τέσσερα πηδήματα διέσχισε το μικρό, κομψό, σαλόνι. Βρέθηκε μπρός στην κλεισμένη έπίσης πόρτα του κοιτώνας του σέρ Κάρπεντερ. Κι' άνοίγοντάς την με πυρετώδες χέρι, δίχως καν να χτυπήσει προηγουμένως, αντίκρουσε ένα φρικω-δες θέαμα, μπρός στο όποιο στάθηκε άλαλος πειά και κεραυνό-πληκτος:

Έκεί, καταμεσής στον πολυτελή και μικρόν κοιτώνα της καμπί-νας του, κοιτονταν αιματόφυστος κι' αναισθητος ο κυβερνήτης του θωρηκτού υποναύαρχος σέρ Άρθουρ Κάρπεντερ!

Ιά χερια του άτυχούς κυβερνήτου, ήσαν συσπασμένα απ' τον πόνο, και γαντζωμένα ακόμα στον «σωλήνα-φωναγωγό», μέσα στον όποιο φώναζε προηγουμένως την αγωνιώδη έπίκλησί του σέ βοήθεια. Μιά μεγάλη πληγή, σαν από χτύπημα σιδερένιου ροπαλού, έχασκε στο κεφάλι του, λουζοντάς το με άφθονη ποσότητα άχνιστού άκόμη αίματος. Και τα σκιρτήματα του πόνου, τα όποια συγκλόνιζαν πό-τε-πότε το αιματόφυρτο έπίσης -- και σωριασμένο χάμω -- κορμί του ναυάρχου, έδειχναν ότι κάθε έλπίδα σωτηρίας του δεν είχε άκόμη χαθή, κι' ότι ο θάνατος δεν είχε άκόμη έπισκεφθί το άτυχο θύμα της υυστηριώδους αυτής άποείρας!

Άνίκανος να κινηθί, απ' την τρομαγμένη κατάπληξι του ο ύπο-πλοίαρχος Δραίκεν, έτριψε τα μάτια του για να βεβαιωθί μήπως ώ-νειρευόταν. Μά τα χειροπιαστά ίχνη της θραυστάτης αυτής κι' αί-νιγματικής δολοφονικής άποείρας, ήσαν εκεί μπροστά του, και τον έπεισαν ότι έπρόκειτο περί φοβεράς πραγματικότητας κι' όχι περί έ-φιαλτικού όνειρου.

Σινά-σιγά, βόηκε έπιτέλους την ψυχραιμία του. Έκλεισε προ-σεχτικά την πόρτα της καμπίνας, μήπως γίνη άντιληπτή ή φρικια-

στική εκείνη σκηνή από κανέναν άνδρα του πληρώματος, περαστι-κόν τυχόν απ' τον διάδρομο. Ύστερα, θάδισε προφυλακτικά προς τον «φωναγωγό-σωλήνα», έσκυψε, και φώναξε πνιχτά:

— Έ, απ' τη γεφυρά!... Έεεε!... Ο Άρμπερ, αυτού:... Με άκούς καλά, παιδί μου Άρμπερ;

— Μάλιστα, κύριε υποπλοίαρχε! άπάντησε, πνιχτή έπίσης, ή φω-νή του «υπαξιωματικού-παρατηρητού» Άρμπερ, από πάνω απ' τη γεφυρά της πορείας. Διατάξτε!

— Άκουσε, παιδί μου Άρμπερ! Ξανάπε ο υποπλοίαρχος Δραι-κέν. Να καλέσης άμέσως με τη σφυρίχτρα σου, τον άγγελιαφόρο ναύτη. Στείλε τον κατόπιν, να ξυπνήση τον άντικαταστάτη μου ύπο-πλοίαρχο Κούρζεν, για να αναλάβη άμέσως τα καθήκοντα της θάρ-διας του ως «άξιωματικού της πορείας»... Κι' έξηγήσέ του έπίσης, ποιος έπιταχτικός λογος προκάλεσε την άνωμαλία αυτή της πρόωρης θάρδιας του... Κατόπιν, να σταλή ο ίδιος ναύτης, και να είδοποιη ή άμέσως τον κύριο ύπαρχο, καθώς και τον λόρδο Άσλεϋ... Ξέρεις, τον έπιβάτη εκείνον που μαζέψαμε κατά την άνατιναξι της θαλαμη-γού, εκεί στο λιμάνι... και να τους παρακαλέση να τρέσουν άμέσως, έδώ στην καμπίνα του κυβερνήτου μας, όπου βρίσκομαι έγώ... Ό-λα αυτά όμως, θα γίνουν με άπόλυτη έχεμύθεια... Κανένας άλλος απ' το πλήρωμα κι' απ' τους έπιβάτες του θωρηκτού μας, δεν πρέπει να μάθη περί τίνος πρόκειται, εκτός βέβαια απ' τα πρόσωπα που σου ανέφερα!... Έμπρός, τώρα... Γρήγορα, και προσοχή, κι' άκρα μυ-στικότης!

— Έννοια σας, κύριε υποπλοίαρχε! βεβαίωσε πρόθυμα ή φωνή του Άρμπερ, εκεί απ' τα ύψη της γεφύρας.

Κι' άπορώντας ο υπαξιωματικός, για όσα άκατανόητα συνέβαι-ναν -- και για τα όποια δεν τολμούσε να ζητήση πιό σαφείς έξηγή-σεις -- έιάστηκε να εκτελέση τις διαταγές του προϊσταμένου του.

Περασαν αρκετά λεπτά της ώρας, αγωνιώδη κι' άτελείωτα σαν αιώνες, για τον όλομοναχο στην πένθυμη εκείνη καμπίνα υποπλοίαρ-χο Δραίκεν. Κι' έπιτέλους, δήματα θιαστικά άκούστηκαν έξω στον σιδεροστρωμένον διάδρομο πρώτα, και στον παχύ τάπητα του πλαινού σαλονιού κατόπιν, κι' εϋθως άμέσως ή πόρτα της καμπίνας του ναυάρχου άνοιξε: Στο κατώφλι της, χλωμοί απ' το άπροσδόκη-το θέαμα και βουβοί, στεκόντουσαν τώρα ο ύπαρχος του θωρηκτού πλωτάρχης Μπέρσον, κι' ο λόρδος Άσλεϋ!

— Κύριε ύπαρχε, έρρηκα τα πράγματα έδώ μέσα, ακριβώς όπως τα βλέπετε κι' έσείς! ψιθύρισε! εϋλαβικά στον Μπέρσον, ο υποπλοίαρ-χος Δραίκεν. Τίποτε άπολύτως δεν έβιξα, περιμένοντας εν τω μεταξύ την εμφάνισί σας!

Με λίγα λόγια, κατόπιν, διηγήθηκε στους δυο άνδρες, τί είχε συμβή ως τη στιγμή εκείνη.

— Σας συγχάριω για τις ένέργειές σας, κύριε υποπλοίαρχε! ά-πάντησε ο ύπαρχος Μπέρσον, ικανοποιημένος. Ήταν περιττό να γνω-στοποιηθί στο πλήρωμα, ή κακοϋργος αυτή άπόπειρα κατά του σε-βάσματο μας κυβερνήτου... Θ' ανήσυχούσαν άδικαιολόγητα, οι άν-δρες... Είδοποιείστε λοιπόν, προσωπικώς έσείς, τον ίατρο του πλοίου να τρέξη έδώ άμέσως... Τοποθετείστε κατόπιν δυο έμπίστους ναύτας ως φρουρούς, στις δυο άκρες του διαδρόμου, με τη διαταγή να έμπο-δίσουν την προσέγγισι προς τα έδώ του κάθε άτομου, όποιοσδήποτε κι' άν είνε ο θάμνος του ή ή θέσι στο πλοίο... Καί, τέλος, γυρίστε έ-δώ, για να εξετάσουμε τα αίτια και τους πιθανούς δράστας του μυ-στηριώδους και θδελυρού αυτού έγκλήματος!

Ή διαταγές αυτές του ύπαρχου, εκτελέστηκαν άμέσως και με ά-πόλυτη μυστικότητα. Κι' όταν ο υποπλοίαρχος Δραίκεν ξαναγύρισε, έρρηκε τον ίατρο του πλοίου να εξετάζη προσεχτικά και να έπιδένη

τήν πληγή του αναισθητού ναυάρχου, ενώ ο υπαρχος Μπέρσον κι' ο "Άσλεϋ περιμένα, σιωπηλοί κι' ανήσυχοι, το αποτέλεσμα της ιατρικής αυτής εξέτασης.

— Η πληγή είναι σοβαρώτατη! είπε επιτέλους ο Ιατρός, τελειώνοντας το δεξιό του επιδέσμου. Εύτυχως όμως, ο ναυαρχός μας δεν κινδυνεύει σίμενα, παρ' όλη την αναισθησία του... Ο δολοφόνος σ' εν πρόλαβε ν' αποτελειώσει το θύμα του, γιατί φοβήθηκε, πέταξε το φονικό του ρόπαλο, και θιάστηκε να εξαφανιστή, πριν τρέξουν εδώ και τον προλαύσουν!... Ίδου, τώρα, και το όργανο της στυγερής αυτής αποπειρας!

Και με το χέρι του, έδειχνε χάμω, σε μια παράμερη γωνιά της πολυτελούς καμπίνας, ένα κοντόχονδρο σιδερένιο αγκίστρι, από αυτό που χρησιμεύουν, για να κουνούν τις εσχάρες των μεγάλων θερμαστρών, για να πέφτη κάτω ή στάχτη.

— Είναι καταματωμένο, αυτό το σίδερο! μουρμούρισε ο Δραϊκεν, τρέχοντας προς τα κει, σκύβοντας, κι' εξετάζοντας προσεχτικά το σιδερένιο αγκίστρι. Κάτι τέτοια αγκίστρια, χρησιμοποιούν οι θερμασταί μας, κάτω στους λέβητας του θωρηκτού.

— Σας αναθέτω τις πρώτες ανακρίσεις, υποπλοίαρχε Δραϊκεν! είπε τότε ο υπαρχος, στον νεαρό αξιωματικό. Κι' αν εν τω μεταξύ συνέλθω, όπως ελπίζω κι' εύχομαι, ο ναυαρχός μας, τότε ή κατάθεσής του θα βοηθήσει πολύ στην ανακάλυψη του θρασυτάτου και κτηνώδους δολοφόνου!

Με άκρα προσοχή, ξάπλωσαν το αναισθητο ακόμη κορμί του σέρ Άρθουρ Κάρπεντερ, άπάνω στο κρεβάτι του. Κι' όταν ο Ιατρός αποσύρθηκε στο φαρμακείο του πλοίου, για να έπιστατήση στην έτοιμοσσία μερικών έπειγόντων φαρμάκων για τον πληγωμένο, οι τρεις άλλοι άνδρες — ο υπαρχος Μπέρσον, ο υποπλοίαρχος Δραϊκεν, κι' ο λόρδος "Άσλεϋ — κλείστηκαν στην καμπίνα του ναυάρχου.

Εκεί, μιλώντας σιγαλόφωνα, κι' ελπίζοντας από στιγμή σε στιγμή να δουν τον αγαπημένο τους άρχηγό να συνέχεται απ' τη λιποθυμία του, άρχισαν να εξετάζουν τις διάφορες όψεις της μυστηριώδους αυτής υποθέσεως, προσπαθώντας να θρούν τη λύσι της...

— Αγαπητέ μου Δραϊκεν, πρέπει να εξετάσουμε άμέσως τον φάκελλο του άχιθερμαστού Ντύγκαν! είπε ξαφνικά σε μια στιγμή ο υπαρχος Μπέρσον, ριχνοντας μια εξεταστική ματιά στον αλματωφόρο αγκίστρι. Θυμήθηκα, ότι κάποιο προηγούμενο υπάρχει, μεταξύ του ναυάρχου μας και του υπαξιωματικού αυτού με το μοχθηρό και μέθυσο πρόσωπο!... Ακριβώς, δεν ξέρω τί είναι αυτό το «προηγούμενο», το οποίο θυμήθηκα μόλις τώρα, κι' άξαφνα έντελώς... Έλπίζω όμως, να μας διαφωτίση σχετικά ο άτομικός φάκελλός του!

— Κύριε υπαρχε, θα τρέξω άμέσως στο γραφείο σας, και θα σας φέρω τον φάκελλο αυτόν! άπάντησε με λαχτάρα, ο Δραϊκεν. Έσεις έχετε περισσότερο καιρό από μένα, που υπηρετείτε σ' αυτό το πλοίο, και συνεπώς έχετε καλύτερα τὰ πρόσωπα και τὰ πράγματα, εδώ μέσα!... Ο Θεός να δώση, ώστε αυτή ή ύποψία σας να βοηθήση στην τελική ανακάλυψη του ένόχου!... Βρίσκετε σωστό, να διατάξω έν τω μεταξύ την προφυλάκισι και την άπομόνωσι του ύπόπτου αυτού άρχιθερμαστού Ντύγκαν;

— Προς Θεού, όχι! Έκανε ζωηρά, ο υπαρχος. Το πλήρωμα δεν πρέπει να μάθη τίποτα, για να μην άνησυχήση... Πιθανόν, να άποδώση την δολοφονική αιτία άπόπειρα, σε κανέναν κρυφό κατάσκοπο... Πιθανόν να νομίσουν άκόμα, οι άπλοϊκοί ναύτες μας, ότι μετά την άποτυχούσα άπόπειρα κατά του ναυάρχου μας, ίσως να έπακολουθήση καμιά άπόπειρα άνατινάξεως του πλοίου μας στον άέρα!... Καί...

— Συγχωρείστε μου μια διακοπή, κύριε υπαρχε! πετάχτηκε τό-

τε κι' είπε ο λόρδος "Άσλεϋ, ξαφνικά πύ χλωμός άκόμα από μια κρυφή κι' άπροσδόκητη σκέψι του. Μοϋ πέρασε απ' το μυαλό, τώρα, μόλις ξεστομίσате τὰ τελευταία λόγια σας, ή έξης δικαιολογημένη ύποψία Μήπως ή άπόπειρα, κατά του σεβαστού μου φίλου και ναυάρχου σας, όφειλεται στο ίδιο εκείνο έγκληματικό χέρι, το όποιο άνατίναξε στον άέρα τη θαλαμηγό μας;... Καί μήπως, αυτός ο κτηνάνθρωπος και μυστηριώδης κακούργος, έπιχειρήση τυχόν και την άνατίναξι του θωρηκτού στον άέρα, μετά την άποτυχούσα άπόπειρα του κατά του ναυάρχου;

Ο υπαρχος κύτταξε έκθαμβος τον λόρδο "Άσλεϋ, καθώς έπίσης κι' ο υποπλοίαρχος Δραϊκεν. "Ήξεραν ήδη άρκετά, σχετικώς με το ειδύλλιο του εύπατρίδου συμπατριώτου των και της γοήσεως Έστεμμένης, την όποία φιλοξενούσαν τώρα στο πλοίο των. Κι' ήξεραν άκόμα, όλες τις συνομοτικές μηχανορραφίες, ή όποιες είχαν έκτυλιχθή — αλματηρές και μυστηριώδεις — γύρω απ' το έκλεκτό αυτό ζευγάρι των έρωτευμένων.

Για ποιόν όμως, μπορούσε να σχετιστή μια άπλη δολοφονική άπόπειρα κατά του "Άγγλου ναυάρχου, με όλες αυτές τις προηγούμενες συνομοτικές μηχανορραφίες;... Δεν θα ήταν ίσως πύ εύκολη, και δεν θα έξυπηρετούσε ίσως καλύτερα τους κρυφούς σκοπούς του κακούργου, μια δολοφονική άπόπειρά του κατά της Μαρίας-Λουίζας, άντι της άποπειρας του κατά του "Άγγλου ναυάρχου;

Αυτές τις σκέψεις έκανε, άστραπιαία, ο υπαρχος Μπέρσον. Και βρίσκοντας προτιμότερη, μια άμση εξέτασι του φακέλλου του ύπόπτου άρχιθερμαστού Ντύγκαν, έστειλε στο γραφείο του τον Δραϊκεν για να τον φέρη, άναβάλλοντας για άργότερα την εξέτασι των ύπολοιπων σκοτεινών σημείων αυτής της υποθέσεως.

Σε λίγο, έπέστρεψε στην καμπίνα του ναυάρχου, ο υποπλοίαρχος Δραϊκεν, κομίζοντας τον άτομικό φάκελλο του άρχιθερμαστού. Ο υπαρχος έσκυψε στα διάφορα έγγραφα του φακέλλου, κι' άρχισε να τὰ μελετάη λεπτομερώς, ενώ ο "Άσλεϋ κι' ο Δραϊκεν σιωπούσαν.

Στα τελευταία, ο υπαρχος σήκωσε το κεφάλι του λαχταρισμένος. Γά μάτια του άστραποβολούσαν. Με φωνή ζωηρή, μά σιγαλή, είπε:

— Μοϋ φαίνεται, πως θρήκαμε τον ένοχο!... Είναι πραγματικώς, ο άρχιθερμαστής Ντύγκαν... Νά, διαβάστε αυτό εδώ το έγγραφο... Είναι παλόν... Κι' ή ήμερομηνία του δείχνει, ότι έχει συνταχθή πρό όχτώ χρόνων περίπου... Τότε ακριβώς, ο ναυαρχός μας ήταν αντιπλοίαρχος, και κυβερνήτης του άντιτορπιλικού «Ντυφένς»... Κι' όπως φαίνεται απ' το έγγραφο αυτό, το όποιο μάλιστα ύπογράφει κι' ο ίδιος, στο άντιτορπιλικό «Ντυφένς» υπηρετούσε τότε, ως άρχιθερμαστής έπίσης, ο Ντύγκαν!

— Και τί συμπεραίνετε απ' το έγγραφο αυτό, κύριε υπαρχε; ρώτησε με ζωηρό ένδιαφέρον ο "Άσλεϋ, διακόπτοντάς τον.

— Δεν συμπεραίνει τίποτα, έγώ! άπάντησε ήρεμα τώρα, ο υπαρχος. Άπλούστατα, το έγγραφο αυτό τὰ λέει όλα, μόνο του!... Λέει, δηλαδή, ότι πρό όκταετίας ο άρχιθερμαστής Ντύγκαν είχε πέσει σε βαρύτατο πειθαρχικό παράπτωμα... Είχε μεθύσει σ' ένα ξένο λιμάνι, κατά τη διάρκεια κάποιου ταξιδιού του άντιτορπιλικού του, κι' είχε έξυβρίσει χυδαιότατα τον περιπολάρχη άξιωματικό του... Ο κυβερνήτης του, ο σημερινός δηλαδή ναυαρχός μας, θυμωμένος για τη διαγωγή αυτή του άνοιθερμαστού — ή όποια νταόπιαζε το τιμημένο Ναυτικό μας, στο ξένο εκείνο Κράτος — διέταξε άμέσως τη συγκρότησι «Έκτάκτου Πειθαρχικού Συμβουλίου», άνατίον του ένόχου άρχιθερμαστού... Όπως ήταν φυσικό, ή άπόφασι του Συμβουλίου υπήρξε καταδικαστική... Ο Ντύγκαν έπαθε έκπτώσι του βαθμού του, και ξανάγινε άπλος ναύτης - θερμαστής... Πέρασαν εξ ής

έφτα χρόνια από τότε, ως την ημέρα που προβιβάστηκε πάλι ο Ντύγκαν, κι' έγινε πάλι υπαξιωματικός - αρχιθερμαστής... Ένώ, αν δειχνοταν τότε επεικότερος απέναντί του ο ναύαρχός μας, ο Ντύγκαν θα ήταν σήμερα ασφαλώς αξιωματικός - διοικητής των λεβητοστασιών του πλοίου!... Λοιπόν;

— Λοιπόν, ασφαλώς αυτός θα είναι ο ένοχος! απάντησε με την ίδια θέρμη, όπως και πριν, ο υποπλοίαρχος Δραϊκέν. Είπε φανερό, ότι από τότε ο Ντύγκαν έτρεφε άσπονδο και κρυφό μισος, έναντιον του ναύαρχου μας... Θα παραμυνευε με λύσσα μία κατάλληλη ευκαιρία, για να εκδικηθή τον αίτιο της καταστροφής του μέλλοντός του, όπως κατηγορούσε άδικα τον ναύαρχό μας, αντί να κατηγορήσει τον μέθυσο και χυδαίο εαυτό του... Και μόλις πρό όλίγων μηνών ετυχε να τοποθετηθή — κατά σατανική σύμπτωση — πάλι στο ίδιο πλοίο με τον κυβερνήτη μας, βρήκε πρό όλίγου την ευκαιρία, την οποία τόσο διψούσε όλα αυτά τα χρόνια!... Τώρα, πώς εφτασε ως την καμπίνα του κυβερνήτου μας, και πώς κατώρθωσε να πραγματοποιήσει — ακίνδυνα εύτυχως — τό στυγερό σχέδιό του, όλα αυτά θα τα μάθουμε σε λίγο, και...

Σταμάτησε άπότομα να μιλά, ο ύπαρχος Μπέρσον, γιατί μία φασαρία από φωνές έπιταχτικές, άκούστηκε έξω στο διάδρομο. Γύρισαν κι' οι τρεις εκείνοι άνδρες τα κεφάλια τους προς την πόρτα του σαλονιού περιεργα, ενώ ο Δραϊκέν — σαν πιό νεαρός κι' άνυπόμονος — έτρεχε κίόλας προς τα κει, για να δει τί συνέβαινε.

Η πόρτα του σαλονιού, όμως, άνοιξε εν τώ μεταξύ θιαστικά. Κι ο φρευρός ναύτης του διαδρόμου, χαιρετώντας τον υποπλοίαρχο, είπε φωναχτά για να τον άκούσει κι' ο ύπαρχος:

— Κύριε υποπλοίαρχε, ο αρχιθερμαστής Ντύγκαν έπιμένει πολύ να μπει στο σαλόνι, και να παρουσιαστή ενώπιόν σας!... Τόν έμπόδισα όσο μπορούσα, σύμφωνα και με τις άπαγορευτικές διαταγές σας, αλλά έξακολουθούσε να έπιμένει και να δημιουργή θόρυβο!

Ο υποπλοίαρχος Δραϊκέν κύτταξε, έκθαμβος για μία τέτοια σύμπτωση, τον ύπαρχό του και τον λόρδο "Ασλεύ, οι όποιοι τόν κύτταζαν, επίσης έκθαμβοι κι' αυτοί. Τι να ήθελε άράγε — σκεπτόντουσαν κι' οι τρεις τους — ο τόσο ύποπτος αυτός αρχιθερμαστής, εκεί; Γιατί ζητούσε να δει τον ύπαρχο, τόσο έπειγόντως;... Και μάλιστα, κατά σατανική σύμπτωση, άπάνω στη στιγμή που τόν ύποψιαζόντουσαν όλοι, εκεί μέσα στο σαλόνι, ως ύποπτο της δολοφονικής άποπειρας κατά του ναύαρχου;... Και την όποια άπόπειρα, θάπρεπε βέβαια να άγνοη — αν δεν ήταν ο πραγματικός ένοχος της — εξ αίτίας της άπόλυτης μυστικότητας, ή όποια είχε τηρηθή, ως τη στιγμή εκείνη!

— Νά μη μέσα, ο αρχιθερμαστής Ντύγκαν! διατάξε έπιτέλους, ο ύπαρχος. Κι' εσύ, παιδί μου, έξακολουθήσε τη φρούρησι της θέσεώς του, και μην αφήνεις κανέναν να πλησιάσει, αν δεν διατάξω εγώ!

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο Ντύγκαν έμπαινε παραγμένος στο σαλόνι. Και χαιρετώντας εύλαβικά τους αξιωματικούς του, άνέφερε με φωνή γεμάτη από λαχτάρα:

— Κύριε ύπαρχε, κάτι τό φοβερό θα συνέβη ασφαλώς στον ναύαρχό μας!... Πού βρίσκεται, τη στιγμή αυτή;... Πού είναι;

— Εξηγήσου, Ντύγκαν! απάντησε ξερά, ο ύπαρχος. Έμεις εδώ, ξέρομε πού είναι ο ναύαρχός μας, και σε ποιά οίκτρη κατάστασι βρίσκεται!... Έσύ όμως, μπορείς να μάς εξηγήσεις την ύποπτη ταραχή σου, και την πιό ύποπτη διαγωγή σου;

Ο Ντύγκαν χλώμιασε, και ξεροκατάπιε. Με είλικρινή όμως φωνή, γεμάτη ώστόσο από άνησυχία και λαχτάρα, απάντησε άποφασιστικά:

— Κύριε ύπαρχε, επιτρέψτε μου να ξεχάσω τους άδικους ύπαι-

νιγμούς σας, των όποιων άλλωστε δεν μπορώ να κατάλάβω την άληθινή σημασία!... Αυτό που έχω έπειγόντως να σας αναφέρω, είναι τό εξής: Πρό όλίγης ώρας, κάποιος απ' τους θερμαστές μου κατω στο λεβητοστάσιο, έπαθε σοβαρό έγκαυμα στο δεξί του χέρι... Τόν άντικατέστησα άμέσως κι' έναν άλλον θερμαστή, κι' εγώ ο ίδιος έτρεξα να είδοποιήσω τον ιατρό του πλοίου... Για να φτάσω γρηγορώτερα στο ιατρείο, αναγκάστηκα να λοξοδρομήσω και να μη χρησιμοποιήσω σκάλες, αλλά να σκαρφαλώνω άπευθείας στα διάφορα κατασπρώματα, άνεβαίνοντας απ' τις έξωτερικές πλευρές των, εκεί άκριβώς που δένονται ή «βάρκες κινδύνου» του θωρηκτού μας!

Η στιγμή όμως, που διάβαινα κοντά από μία τέτοια βάρκα, άκουσα μία χαμηλόφωνη συνδιάλεξι, ή όποια με παραξένεψε πολύ!... Ποιοι να μιλούσαν άράγε, σε μία τόσο άκατάλληλη ώρα, και σ' ένα τόσο άκατάλληλο μέρος του πλοίου;... Τι ήθελαν εκεί;

Μαρμάρωσα παρενθύς, κράτησα την άναπνοή μου, και ζάρωσα σκυφτός στη θέσι μου, ώστε να μη με άντιληφθούν καθόλου... Και τότε, άκουσα καθαρά την εξής τρομαχτική συνομιλία... Η μία φωνή σιγόλεγε στην άλλη: «...μά δυστυχώς, δεν πρόλαβα να τόν συγυρίσω καλά... Δεν πρόλαβα, να τόν κάνω από ναύαρχο αρχιναύαρχο!... Η πρώτη σιδεριά που τούδωσα στο κεφάλι, δεν πέτυχε καλά... Έτσι, πριν τόν δώσω και τις άλλες, πρόλαβε ο καταραμένος να φτάσει στο φωναγωγό, και να μπήξει τις φωνές!... Τούδωσα άλλη μία γερή, λιποθύμησε' αλλά δεν πρόλαβα να τόν άποτελειώσω!... Προτίμησα να ξεφύγω θιαστικά, πριν έρθουν και με τσακώσουν εκεί μέσα»... Τότε, ή άλλη φωνή απάντησε, νευριασμένη: «Η άτιμη ή τύχη φταίει, που δεν τα κατάφερε καλά!... Σε ξέρω πιστόν κι' άφωτισμένο, και δεν μπορώ να παραπονεθώ έναντιόν σου!... Τι γίνεται όμως τώρα, με μάς τους δυό;... Κυττάξαμε, προσπαθήσαμε όσο μπορούσαμε, για να δυσκολέψουμε τη θέσι της καταραμένης βασίλισσας μας, για να εκδικησουμε έτσι την άδικοπροδομένη τιμή του Υψηλού Κυρίου μας... Θα σκοτώναμε τον ναύαρχο... Θα αφήναμε την έπιστολή που θά μαρτυρούσε, ότι δυό έμπιστοι άνθρωποι του περιβάλλοντός της φιλοξενούμενης στο πλοίο βασίλισσας δολοφόνησαν — κατά διαταγή της! — τόν φιλοξενούντα ναύαρχο... Υστερα θα δραπετεύαμε έγκαίρως... Κι' άς τα ξεμπλέκε κατόπιν με την άγγλική κυβέρνηση, ή άπιστη αυτή νυναικα με τόν ήλιθιο έραστή της!... Βέβαια, κανέναν δεν θα την ύποψιαζόταν πραγματικά, για ήθικό σούτουργό της δολοφονίας, ούτε και θα πίστευε σχετικώς στις διαβεβαιώσεις της έπιστολής μας... Έφτανε όμως να της άνοιξη μπόλικες θάσαριες τό γεγονός, ότι πρό άνθρωποι άφωτισμένοι της διεπράξαν αυτό τό έγκλημα!»...

Η πρώτη φωνή, τότε, ρώτησε με άγωνία φωνή: «Τι θα κάνουμε τώρα, αρχηγέ;»... Η δευτέρα φωνή τότε, ή νευριασμένη, ξανάπε: «Απλούστατα, θα δραπετεύσουμε!... Όσο να ύποψιαστούν έμάς και να μάς άναζητήσουν, θα μείνουμε εδώ κρυμμένοι... Κατά τα βαθεία χαράμματα, τό θωρηκτό θα φτάσει σ' ένα στενέ σημείο της Έρυθρός Θαλάσσης, όπου ή στεριά θα είναι πειά κοντά μας... Και τότε, γαντζωμένοι στα δυό αυτά σφαιρίδια, θα τηδήσουμε άπαρητήρητοι στη θάλασσα, και θ' άπομακρυνθούμε κολυμπώντας στη στεριά... Θα είναι σκοτάδι άκόμα, τότε... Πρόσεξε μονάχα να κολυμπήσεις άμέσως ρωμαλέα, μήπως προλάβει και σ' άρπάξει τό κύμα, και σε φέρει προς τους Έλικας... Θα κομματιάσής έξάπαντος!»...

... Αμέσως, κύριε ύπαρχε, φρόντισα ν' άπομακρυνθώ από κει, γλιστρώντας με την κοιλιά χάμω... Έφτασα εδώ γοργά, και σας αναφέρω τα όσα άκουσα εκεί πάνω!... Οι δυό αυτοί κακούργοι, βρίσκονται άκριβώς στη δεξιά πλευρά του δευτέρου καταστρώ-

ματος, κρυμμένοι μέσα στη «δωδεκάτη θάρκα κινδύνου». ... "Αν στα-
λουν εγκαίρως μερικοί άνδρες, θά τους συλλάβουν ασφαλώς εκεί!...

Ο αρχιθερμαστής Ντύγκαν σταμάτησε να μιλάει, πειά. Η ά-
προσδοκητή και καταπληκτική αφήγησή του, είχε κυριολεκτικώς κε-
ραυνώσει τους τρεις άνδρες, και προπάντων τον κατάχλωμο "Ασλεύ.
Δεν φανταζόταν ποτέ, ότι η αγαπημένη του θα περφε θυμά μιας τόσο
καταχθονίας έκδικήσεως, έξ αιτίας της αγάπης της γι' αυτόν.

Επίσης κι' οι άλλοι δυό, ο ύπαρχος Μπερσον δηλαδή κι' ο ύπο-
πλοίαρχος Δραϊκέν, ήσαν έκθαμβοι κι' ένοιωθαν τύψεις γιά την έπι-
πολαία κρίσι τους προηγουμένως. "Αν δέν συνέβαινε η από Θεία
Πρόνοια έπεμβάσι αυτή, του δυστυχισμένου Ντύγκαν, εξάπαντος θά
τόν θεωρούσαν ως ένοχο της δολοφονικής αποπείρας, και ύά τόν έ-
στελλαν με ήσυχη συνείδησι στο Ναυτοδικείο όπου θά τόν περίμενε
ασφαλώς η εις θάνατον καταδίκη του.

Με μεγάλη μυστικότητα, οι τρεις άνδρες πήραν μαζί τους κι'
άρκετους έμπίστους ναύτες. Κι' οδηγούμενοι άπ' τόν Ντύγκαν, έφτα-
σαν στο ώρισμένο εκείνο σημείο του θωρηκτού, και συνέλαβαν ξαφνι-
κά — και χωρίς καμμιά αντίστασι — τους δυό άθλίους κακούργους.

Τους απομόνωσαν αύστηρά. Με κυνικήτητα εκείνοι, και με την
ανάτολιτική μοιρολατρεία τους, διηγήθηκαν λεπτομερώς τό έγκλη-
μά τους. Θά σκότωναν μονάχα την άπιστη κι' άλλόθρησκη βασίλισ-
σά τους, γιά να έκδικήσουν την τιμή του κυρίου τους. Αλλά έπειδή
δέν προλάβαιναν αποφάσισαν να δολοφονήσουν τόν ναύαρχο.

Αλλά και πάλι θά ήταν η κατάστασι κρίσιμη, άν δέν την έσωνε
ο μεγαλόψυχος ίπποτισμός του "Αγγλου ναυάρχου. Μόλις την έπομέ-
νη τό πρωί κατώρθωσε να συνέλθη άπ' τη λιποθυμία του, ο αγαπημέ-
νος του φίλος "Ασλεύ του έξήγησε λεπτομερώς όλα τά συνταρακτι-
κά γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Και τόν ικέτευσε θερμά, να
τακτοποιηθή η ύπόθεσι έτσι, ώστε να μη μάθη την πραγματική αλή-
θεια η αγαπημένη του: Τό χτύπημα θά ήταν τρομερό, γιά τά ήδη
συντριμμένα και κατασκακισμένα νεύρα της!

Ο ίπποτικός ναύαρχος σύμμορφώθηκε πρόθυμα με την
ίκεσία του παιδικού του φίλου. Την ίδια νύχτα κιόλας, τό θω-
ρηκτό προσήγγισε σ' ένα κοντινό λιμάνι, κι' αποβίβασε μερικούς άπ'
τους ναύτες της θαλαμηγού, οι οποίοι έπιθυμούσαν να έπιστρέψουν
στην πατρίδα των. Φυσικά, μεταξύ αύτών, ήσαν κι' οι δυό κακούργοι,
τών οποίων όμως τό έγκλημα τηρήθηκε μυστικό άπ' τους συντρό-
φους των.

Λίγες ήμέρες άργότερα, τό θωρηκτό προσήγγισε σ' ένα άλλο λι-
μάνι της Νοτίου Αφρικής. Εκεί, αποβιβάστηκαν η Μαρία-Λουίζα, ο
αγαπημένος της "Ασλεύ κι' όσοι άπ' τους ναύτες της θαλαμηγού θέ-
λησαν ν' ακολουθήσουν πιστά τη λατρευτή τους κυρία. Και τό θωρη-
κτό απομακρύνθηκε κατόπιν γιά τόν προορισμό του, άφου προηγήθη-
κε μία συγκινητικωτάτη σκηνή αποχαιρετισμού μεταξύ του ναυάρ-
χου και των φιλοξενουμένων του.

Η άνύποπτη Μαρία-Λουίζα — στην οποία έξήγησαν τόν τραυ-
ματισμό του σωτήρος της ναυάρχου, ως προερχόμενον δήθεν από μία
τυχαία πτώσι του — άρχισε πειά να χαίρεται την εύτυχία της άμέρι-
μνη, πλάι στον αγαπημένο της. Αγόρασαν στο λιμάνι εκείνο μία και-
νούργια κομψή θαλαμηγό. Κι' έλεύθεροι πειά άπ' τόν φθόνο του κό-
σμου, και σκλάβοι μονάχα της άμοιβαίας των αγάπης, άρχισαν να
ταξιδεύουν άμέριμνοι κι' εύτυχισμένοι...

Ακόμα συνεχίζουν τόν μαγικό περίπατό τους στην ύφήλιο, οι δυό
αγαπημένοι έρασταί, ζώντας κι' απολαμβάνοντας άχόρταστα την
εύτυχία της άμοιβαίας των λατρείας!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Γύρισε με κεφάλι βαρύ, με μάτια
κόκκινα.

Έρριξε τό μικρό δεματάκι της,
τό σκεπασμένο με έφημερίδα, πάνω
στην καρέκλα και είπε μία «καλη-
σπέρα» ξερή χωρίς να φιλήση τό χέ-
ρι της μητέρας της, χωρίς να χα-
μογελάει στα μικρά αδερφάκια της.

— Γιατί χτές δέν ήρθες, Κλεοπά-
τρα μου; έπεν η μητέρα άνήσυχος.
Έτριψε λιγάκι τους όφθαλμούς, έρ-
ριψε τόν πύλον της επάνω εις άλλην
καρέκλαν και άφου έβηξε αρκετά,
είπε χασμαμένη:

— Εγώ... ξενύχτισα στο νυκτέρι.
Κακιά γυναίκα η κυρία μας, ούτε
φωτιά δέν άναψε, μόνο παγώνανε τά
δαχτυλάκια μας, τ' άχνιζα με τό
στόμα μου και ζωντανεύανε γιά να
πιásουν τό βελόνι.

— Νυκτέρες; "Αχ, δυστυχισμένο
μου παιδί, κι' εγώ κοιμώμουνα στο
ζεστό κρεβάτι μου. Σ' έφερα στον
κόσμο γιά να σε τυραννώ.

— Αρχισε να κλαίει πικρά δάκρυα.
"Η Κλεοπάτρα ύψωσε τους ώμους
και μετέβη εις τό δωμάτιόν της, μι-
κρόν, σκοτεινό, με μίαν κλίνη άπε-
ριποίητον.

Έξεδύθη όσα ένδύματα έπρόφθα-
σε και έρρίφθη επί της κλίνης ψιθυ-
ρίζουσα:

— Χά, χά, νυκτέρι! νυκτέρι με
βάλς, με μαζούρκα ρωσική και
λανσιέ! τί εύκολοπίστευτες είνε η
μαννούλες! Τώρα κλαίει, ένω εγώ
πέρασα την ώραίότερη νύχτα της
ζωής μου... Τί νύχτα... Θαρρώ πως
ήταν όνειρο. Εκείνη η σάλα η στο-
λισμένη με σημαίας και με χαλιά
και με άνθη, τί μικρή που φαίνυν-
ταν από τό πλήθος! Αλήθεια! δια-

σκεδάσα περίφημα! Καλά μου είπε
η Σμαρώ: πως δέν είνε ντροπή, ού-
τε άμαρτία! Ντροπή... άμαρτία... έ-
νώ υπάρχουν άνθρωποι, οι όποιοι
περνούν όλη τους τη ζωή με μία
συλλογή μονάχα, πως να διασκεδά-
σουν!

Είνε αλήθεια πως έτρεμα λιγακι
στην αρχή, όταν η Σμαρώ μου εί-
πε: «Ο κύριος είνε ο καθαλλιέρος
σου» και έβαλε τό χέρι μου μέσα
στα χέρια ενός άγνωστου. "Η καρ-
διά μου χτυπούσε δυνατά και κάτω
από τη μάσκα τό πρόσωπό μου έ-
βγαζε φλόγες.

Δυό φορές τόν έτυράνησα εκεί-
νον τόν ώραίο νέο. Με πήγε στον
μπουφέ να με τρατάρη κι' εγώ δέν
έβγαλα τη μάσκα μου.

— Αυτή η μάσκα δέν είνε δυνατόν
να παραστρατήση λιγάκι γιά να δώ
τό πρόσωπό που κρύπτεται; μου είπε.
Εγώ την έφόρεσα καλύτερα. "Η-
ξευρα πως θά ήτο έκπληξις γι' αυ-
τόν τό ώραίο προσώπάκι μου.

Τά μεσάνυχτα η Σμαρώ έφόρεσε
τό επανωφόρι της και μ' έβοήθησε
να φορέσω τό ιδιόν μου.

— Θα φύγουμε, Σμαρώ; έρώτησα
με πίκρα.

— Βλέπε χωρίς να μιλής.
Πήγαμε στο ξενοδοχείο «Σπόνεκ»
να φάμε στρεϊδία και μαύρο χαδιά-
ρι, δια τά όποια τρελλαινεται η
Σμαρώ.

— Βγάλε τη μάσκα σου, μου είπε,
άμα εκάθισες στο τραπέζι.

Εγώ έτρεμα τότε εκείνη έλυσε
μόνη της τη μάσκα μου και ο κα-
θαλλιέρος μου είπε με χαρά:

— Τί ώραίο κοριτσάκι!
Εγώ έκοκκίνησα και έτρεμα πε-

ρισσότερο· δὲν ἔλεγα τίποτε· ἡ Σμαρῶ ἔτρωγε μὲ φοβερὴ ὄρεξι.

Ἦθελα νὰ ἐπιστρέψουμε γρήγορα στὸ χορὸ· προτιμοῦσα ἐκείνην τὴν φωτοπεριχυμένη αἶθουσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ καθαλιέρος μου μοῦ ἐφόρεσε τὴ μάσκα μου καὶ ἐφίλησε θαρρῶ τὰ μαλλιά μου, διότι ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά. Πήγαμε στὸ χορὸ.

— Μ' ἀγαπᾷς; μ' ἔλεγε στὸ δρόμο· μ' ἀγαπᾷς; μ' ἔλεγε ἐνῶ χορεύαμε· μ' ἀγαπᾷς; μ' ἔλεγε ἐνῶ περιπατοῦσαμε.

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε, γιατί ἡ Σμαρῶ μοῦ εἶχε πῆ: «Ἄν θέλῃς νὰ διασκεδάξῃς καλὰ ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ μὴν ἀγαπήσῃς κανένα ἀπὸ τοὺς καθαλιέ-

 ρους αὐτοὺς, ποὺ φαίνονται ταπεινοί, σὰν σκλάβοι, γιατί ὕστερα γίνονται ἄγριοι καὶ ἄπονοι σὰν ἀφεντάδες. Φάγε, πιε, ἄς πληρῶνουν, μὴν τοὺς λυπάσαι... μὰ πρόσεχε μὴν τοὺς πιστέψῃς καὶ τοὺς ἀγαπήσῃς, γιατί χάθηκες· δὲν θάχῃς πειὰ οὔτε κεφάλι γιὰ τὸ βελό-
 νι, οὔτε καρδιά ἡσυχῇ».

Ἦ Σμαρῶ εἶχε δίκιο. Αὐτὰ εἶπε μέσα στὰ δόντια της, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας, μὲ χεῖλην ἡγρὰ καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνο της χαμογελᾷ· τί ἐνθυμεῖται ἄρά γε; Τὸ φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης της, ἡ τὸ «μ' ἀγαπᾷς» ἐκείνο, τὸ ὁποῖον τὴν συνώδευε τόσο ἐλκυστικὸν καὶ τὸ ὁποῖον τόσο ὑπόσχεται εἰς νεαράν εἰκοσαέτιδα καρδίαν;

Ἦ μητέρα της σιγὰ-σιγὰ ἔρχεται καὶ τὴν καλοσκεπάζει· εἶνε ἀκόμη δακρυσμένη καὶ φιλεῖ σιγὰ τὰ χεράκια ποὺ τὸ βελόνι τὰ πληγώνει γιὰ νὰ τῆς φέρουν ψωμί. Μπαίνει στὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ λέγει στὰ παιδάκια της:

— Παιδιά, σιγὰ νὰ παίξετε· πολὺ

σιγὰ, γιατί κοιμᾶται ἡ ἀδελφίτσα σας, ποὺ ἐξενύχτισε γιὰ σᾶς στὸ νυχτέρι.

Ἦ μεγαλύτερη τὰ μαζεύει γύρω τῆς καὶ τοὺς λέγει σιγὰ-σιγὰ ἕνα παραμῦθι καὶ ἐκεῖνα ἀκούουν φρόνιμα-φρόνιμα.

* * *

Ἦ Πατρίτσα τὴν ἄλλη Κυριακὴν ἐπῆγε στῆς Σμαρῶς τὸ δωμάτιον. Ἦτο γεμάτο ἀπὸ κουρέλια διαφόρων χρωμάτων καὶ τὸ τραπέζι εἶχε ἀκόμη τὰ ψίχουλα καὶ τὰ πιᾶτα τοῦ χθεσινοῦ δείπνου της. Ἦ ἰδία ἡ το ντυμένη σὰν πριγκιπέσσα σωστή, φοροῦσε λιγάκι στραβὰ τὸ καπέλλο της καὶ ἔβαζε τὰ γάντια της.

Θάβῃς ἔξω;

— Ἐγὼ ἀκόμη μισὴ ὥρα.

— Ἐγὼ πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ πῶ.

— Σ' ἐδιώξε ἡ κυρία σου;

— Ὅχι καὶ σύ... μὰ ξεύρεις...

— Ποῦ νὰ ξέρω.

— Τὸν ἀγαπᾷς;

— Τὸν ἀγαπᾷς;! εἶσαι τρελλή, ἐχάθηκες.

Ἦ Κλεοπάτρα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Λέγε νὰ δοῦ-
 με...

— Ἀκουσε, ἔχω

δίκιο νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

— Σοῦ εἶπε πὼς θὰ σὲ πάρῃ! Χά, χά, χά, παληὰ δουλειά...

— Ἀκουσε πρῶτα. Τὸν εἶδα τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαينا ἀπ' τὸ κατάστημά μου καὶ μὲ συνώδευσε ἕως τὸ σπίτι.

— Ἀ... τὸ διάβολο!

— Μοῦ εἶπε πὼς καὶ εἶδε στὸν ὕπνο του· ὅτι χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ὑποπτευθῇ μὲ ἀγάπησε μὲ τὰ σωστά του καὶ τώρα θὰ μὲ ζητήσῃ ἀπὸ τὴ μητέρα μου, ἅμα τελειώσῃ ἡ δίκη τὴν ὁποῖαν ἔχει καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐλπίζει πολλά. Βλέπεις; δὲν εἶνε κακός... δὲν λέγει ψέματα.

— Αὐτὸς δίκη ἔχει; Ἄλλοι ἔχουνε μάννες ἐτοιμοθάνατες, ἄλλοι ἀπὸ γρηῃς θεῖες περιμένουν κληρονομί-
 ας, ἄλλοι ἀδελφὴ ἔχουνε νὰ παντρέ-

ψουνε κτλ. Αὐτὰ ὅλα εἶνε ἡ παροιμία: «Ὅποιος δὲ θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντε μέρες κοσκινίζει». Τώρα αὐτὰ ἦσαν ὅλα;

— Ναί...

— Σὲ λυποῦμαι, θὰ ὑποφέρῃς πολὺ, μὰ εἶνε ἀδύνατον, ὅπως φαίνεται, νὰ μὴν περάσῃ ἡ καρδιά κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι. Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀγαπήσα μιά φορὰ καὶ πήρα γιὰ ἀπάντησι «δυὸ-τρία φαρμακερὰ λόγια» ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὰ ξεχάσω... Τώρα σκούπισε τὰ μάτια σου καὶ ἔλα νὰ κάμουμε ἕναν περίπατο ὡς στὸ Στολὴ, νὰ πάρῃς λίγον ἀέρα, γιατί ὁ ἀέρας εἶνε ὠφέλιμος εἰς ὅλα, ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα.

* * *

Ἦ Κλεοπάτρα εἶνε ἄρρωστη. Ἦ γρηὰ ἡ μητέρα της κτυπᾷ στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι της καὶ λέγει:

— Ἐγὼ τὸ θανάτωσα τὸ παιδί μου, ἡ ξένη ἡ δουλειὰ τὸ ἔφαγε.

Φτύνει αἷμα καὶ βῆχει νύχτα-μέρα ἡ Πατρίτσα. Καμμιὰ φορὰ μέσα στὸ παραμυθιό της λέγει καὶ ἕνα ὄνομα.

Ἦ Σμαρῶ ἦλθε νὰ τὴν δῇ.

— Δὲν σοῦ τὸ εἶπα νὰ μὴν ἀγαπήσῃς;

— Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πὼς μ' ἐγελοῦσε· μόνο ὅταν εἶδα τὴν ἐφημερίδα ποὺ ἔγραφε γιὰ τοὺς γάμους του, πίστεψα κι' ἐ-

 τρεξά σὰν τρελλὴ στὸ γραφεῖο του.

«Καλὲ μικρούλα μου, μοῦ εἶπε κι' ἐτόλμησε νὰ χαϊδέψῃ τὰ μάγουλά μου, εἶμαι τριανταπέντε χρόνων· δὲν σοῦ φαίνεται πὼς ἀρκετὰ διεσκέδασα; Εἶνε καιρὸς νὰ νοικοκυρεθῶ. Γώρα πᾶρε αὐτὰ τὰ εἰκοσι φράγκα ν' ἀγοράσῃς ἕνα ζευγάρι γάντια καὶ ἕνα ριπιδι' ἀντίο... ἔχω δουλειά». Τί νὰ σοῦ πῶ; Ἐφυγα ἀποκαμωμένη. Ἐπρόφθασα καὶ πέταξα τὰ εἰκοσι φράγκα, ἦλθα καὶ ἔφτυσα τὸ πρῶτο αἷμα, ἀπὸ τότε ὅλο φτύνω αἷμα.

— Ἐπρεπε νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃς καὶ τόσο στὴν ἡσυχία του, λίγη βοή ἔπρεπε νὰ κάμῃς.

— Μὲ τί δικαίωμα; Ἄν βαστοῦσα δῖπλο... θαρρῶ πὼς θὰ τὸν σκότωνα.

— Δὲν σοῦ ἔλεγα νὰ μὴν ἀγαπή-

σης;

— Ναί, μοῦ τὸ ἔλεγε, μὰ ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα πικρὸ παράπονο μαζὺ σου.

— Λέγε...

— Γιατί νὰ μὲ πλανέψῃς καὶ νὰ μὲ πᾶς στὸ χορὸ; Ἦμουνα τόσο ἡσυχὴ μὲ τὸ βελόνι καὶ τὴν εὐχὴ τῆς μάννας μου. Γιὰ μᾶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχουν κακὸ τέλος. «Μιά τόση δὰ διασκέδασις ὕστερα ἀπὸ τόσοις κόπους δὲν μᾶς ταιριάζει;» λέμε καὶ τρέχουμε στοὺς χορούς; ἡ κρυώνουμε ἡ ἀγαπῶμε καί... πεθαίνουμε.

Ἦ Σμαρῶ ἔφυγε πολὺ συλλογισμένη καὶ ἡ Κλεοπάτρα σὲ λιγάκι ξεψύχησε.

Ἦ γρηὰ μάννα της τραβᾷ τὰ μαλλιά της καὶ ξεφωνίζει πὼς τὸ παιδάκι της τὸ ἔφαγε ἡ πολλὴ δουλειὰ. Ἄλλοιμονο! ἡ δουλειὰ γλυτώνει, δὲ θανατώνει. Τὴν Κλεοπάτρα τὴν ἔφαγε μιά τρελλὴ συμβουλὴ καὶ μιά κακὴ ἀπόφασις.

Ἦλθαν τὰ κορίτσια τῆς γειτονιάς καὶ τῆς ἔρραψαν ἄσπρο νυφικὸ φοστάνι, τὴ στολίσαν μὲ λουλούδια λεμονιάς καὶ πήγε ἡ κόρη νύφη στὸ Χριστό.

Τ' ἀδέλφια της θαρροῦσαν πὼς κοιμᾶται καὶ λέγανε:

— Σιγὰ... νὰ μὴν κάμουμε βοή, γιατί γλυκὰ κοιμᾶται ἡ Πατρίτσα μας.

Στὸ δρόμο ἐσταυρώθηκε τὸ λείψανο μ' ἕνα ἀμάξι πλοῦσιο.

— Τί νέα! ἡ καυμένη! εἶπε ἡ κυρία τοῦ ἀμαξιοῦ.

Ὁ κύριος ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ πικρὸ χαμόγελο τῆς πεθαμένης, ἐχλώμιασε λιγάκι καὶ ἐπείτῃ παραδόξῃ στὴ φλυαρία τῆς κυρίας του.

Ἐκάμναν νυφικὴν ἐπίσκεψιν.

Ἀκούσαν τὰ ξεφωνητὰ τῆς μάννας, ποὺ ἔλεγε:

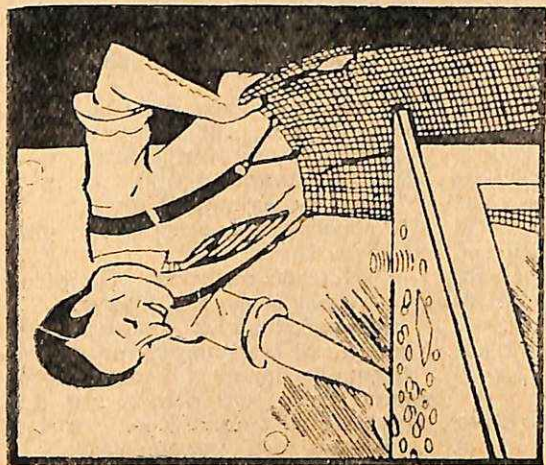
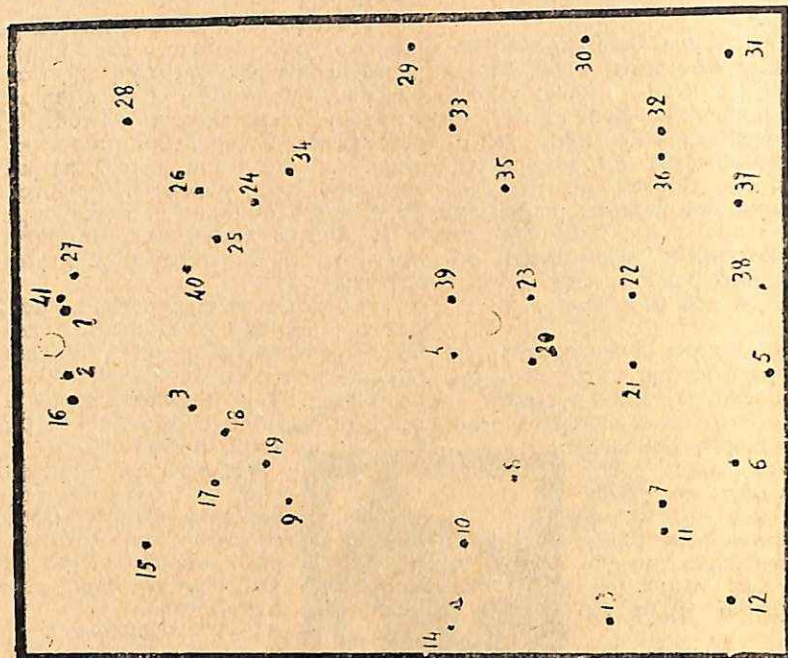
— Ἐγὼ σὲ σκότωσα, Πατρίτσα μου, ἡ ξένη δουλειὰ σ' ἔφαγε.

— Τί πρόστυχα ποὺ κλαίει! εἶπε ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος ἐχαμογέλασε.

Ἐξηκολούθησαν τὰς ἐπισκέψεις, πήραν εὐχὰς ἀπὸ φίλους καὶ ἀπὸ συγγενεῖς κι' ἐγύρισαν κουρασμένοι λιγάκι, μὰ πολὺ χαρούμενοι.

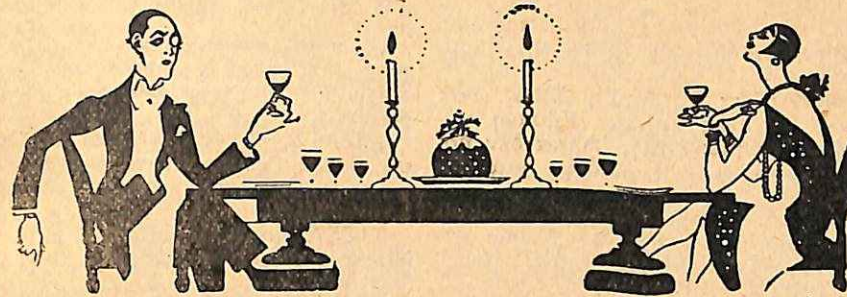
† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Ο κ. Πουσανίας μέρησε τις οικονομίες και έβρισκε ότι μπορεί ν' αγοράσει επιτέλους κάποιο πράγμα που λachταράει από καιρό.
Ποιό είναι όμως αυτό το πράγμα;

Για να βρήτε το πράγμα που θέλει ν' αγοράσει ο κ. Πουσανίας δεν έχετε παρά να ενώσετε τις κουκκίδες του πλαστικού τετραγώνου με γραμμές ακόλουθας από το 1 καί φτάνοντας στο 41

ΜΙΚΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΙΝΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Επισκόμαστε στο Παρίσι του Σεπτεμβρίου με τα γυμνά δέντρα τού, τούς σκονισμένους δρόμους του και τη μελαγχολική φθινοπωρινή όψη του. Ο Μωρίς Ντορέ και η Τιζέλ ντε Σ... που αγαπιώνται πρό ενός έτους, έδωσαν ραντεβού για πρώτη φορά μετά το χωρισμό τού καλοκαιριού, στη μικρή φωλιά τους, της οδού Μονώ. Πόσες γλυκειές ώρες έχουν περάσει εκεί μέσα! Η Τιζέλ και ο Μωρίς ήσαν και οι δυο στην έξοχη, εκείνη με τον άντρα της, εκείνος με τούς φίλους του. Πόσες ψευτιές είπαν και οι δυο για να κατορθώσουν να ξεφύγουν και να συναντηθούν. Φτάνουν σχεδόν συγχρόνως στο σπιτάκι, στη σιωπηλή φωλιά, χωρίς να αισθάνονται τον πυρετό της ανυπομονησίας, όπως άλλοτε. Συναντώνται στην πόρτα. Εκείνος ψάχνει στην τσέπη για το κλειδί. Εκείνη είχε λίγο έκνευρισμένη.

ΜΩΡΙΣ.— Μπα! φτάσαμε μαζί. (Χωρίς να γυρίση το κεφάλι του προς αυτήν, ανοίγοντας την πόρτα). — Καλημέρα.

ΤΙΖΕΛ.— Καλημέρα. "Ανοιξε γρήγορα. Δεν πρέπει να μάς δούν!

ΜΩΡΙΣ.— "Αργησες!

ΤΙΖΕΛ.— Και σύ! Σκέψου μάλιστα αν είχα έλθει ακριβώς στην ώρα μου! Θά εβρισκα την πόρτα κλειδωμένη.

ΜΩΡΙΣ (μπαίνει κατόπιν της).— Διάβολε! Τι δυσάρεστη μυρωδιά! Δεν είναι άερισμένο το δωμάτιο αυτό. Τι ζώο ο θυρωρός...

ΤΙΖΕΛ (ανοίγει τὰ παράθυρα).—

Τι μυρίζει εδώ μέσα; Είνε άπελπισία.

ΜΩΡΙΣ.— Τό σπιτάκι μας άλλαξε. Ήταν καλύτερο άλλοτε! Δεν βρίσκεις;

ΤΙΖΕΛ.— Ναι. Η ανάμνησις τὰ ωμορφαίνει όλα.

ΜΩΡΙΣ.— Έγώ λέω να αναπαυθούμε έως ότου άερισθῇ καλά τὸ δωμάτιο.

ΤΙΖΕΛ.— "Ας καθήσωμε.

ΜΩΡΙΣ.— Τι αἰτία βρήκες για να δικαιολογήσης τὸ ταξίδι σου;

ΤΙΖΕΛ.— Πῶς έπρεπε να δῶ τὸ γιατρό μου. Πῶς έχω ένοχλήσεις στοὺς πνεύμονες καὶ τούς βρόγχους. Τι δυσάρεστα πού εἶνε αὐτὰ τὰ άνόητα ψέματα! Καὶ σὺ ήσουν στήν έπαυλι τοῦ Μπριόν;

ΜΩΡΙΣ.— Ναι, ήμουν όπως πάντα ὁ διοργανωτής τῶν διασκεδάσεων καὶ τῶν έκδρομῶν. Όταν άνηγειλα τήν άπομάκρυνσί μου έχάλασε ὁ κόσμος! Όλοι με πείραζαν, μού έκαναν διάφορους έρωτήσεις. Εἶπα πῶς έχω μιὰ σοβαρή υπόθεσι με τὸν τραπεζίτη μου. "Αχ! Δεν εἶνε εύκολο να ξεφύγη κανείς τῇ φιλοξενία τῶν ντε Μπριόν! Καὶ σεις; Εἴχατε πολλούς προσκεκλημένους στή βίλλα σας;

ΤΙΖΕΛ.— Άρκετούς. Τούς Ταλέφ, τούς ντε Όρσιέρ, τὸν Ταρού, τὸν Ζαρόν...

ΜΩΡΙΣ.— "Α! Μιλούν πολύ για τὸν Ζαρόν. Λένε πῶς εἶνε τέλειος

Δόν Ζουάν...

ΤΙΖΕΛ.— Είνε χαριτωμένος. Και σεΐς; Μοῦ εἶπαν ὅτι γνωρίσατε ἐκεῖ μιὰ ὠραιότατη Ἀγγλίδα, τὴν κυρία Σκῶτ.

ΜΩΡΙΣ.— Τὴ λαΐδη Σκῶτ, ναί. Πολὺ εὐγενὴς κυρία. Ἐξυπνὴ γυναῖκα. (Σηκώνεται). Ἀλλὰ δὲν ἤρθαμε ἐδῶ γιὰ νὰ μιλοῦμε γιὰ ἄλλους!

ΤΙΖΕΛ.— Ἐχεις δίκη! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως πῶς δὲν βλέπω νὰ σαι πολὺ ἐνθουσιασμένος μαζί μου...

ΜΩΡΙΣ.— Πῶς;

ΤΙΖΕΛ.— Δὲν ὀρίσκεις;

ΜΩΡΙΣ.— Ναί... Ἴσως φταίει ἡ μακρὰ ἀπουσία. Ξέρω κι' ἐγώ! Εἴμαστε καὶ οἱ δυὸ ἀλλαγμένοι. Δὲν ἐφιληθήκαμε ἀκόμα.

(Φιλιούνται στὰ μάγουλα)

ΜΩΡΙΣ (θυμωμένος).— Τί φίλημα εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀνταλλάξαμε; Δὲν εἴμαστε πειὰ οἱ ἴδιοι, Τιζέλ. Τί συμβαίνει;

ΤΙΖΕΛ.— Ἀλήθεια! Σὲ κυττάζω! Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι ἕνας ξένος!

ΜΩΡΙΣ.— Καὶ σὺ μοῦ φαίνεσαι ξένη. Δὲν μοιάζουμε καθόλου σὰν ἐρωτευμένοι. (Τὴν πλησιάζει). Τιζέλ μου, πές μου πῶς μ' ἀγαπᾷς! Ἐγὼ σοῦ τὸ λέω: Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ!

ΤΙΖΕΛ (ξηρὰ).— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, γιατί νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ; Κι' ἐν τούτοις...

ΜΩΡΙΣ.— Ὁρισμένως κάτι παράξενο, κάτι ἀπροσδόκητο συμβαίνει. (Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἡ Τιζέλ φαίνεται ἀδιάφορη).

ΜΩΡΙΣ.— Ἐχω μιὰ ἰδέα. Κανεὶς δὲν ξέρει πῶς βρισκόμαστε στὸ Παρίσι. Εἴμαστε σχετικῶς ἐλεύθεροι. Νὰ πάρωμε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ νὰ πάμε νὰ γευματίσωμε στὸ δάσος, σ' ἕνα ἀνθισμένο δωμάτιο, μὲ φῶτα, μὲ εὐθυμία.

ΤΙΖΕΛ.— Καὶ μὲ σαμπάνια;

— Βέβαια. Ἡ καρδιάς μας κρουλόγησαν, Τιζέλ, δὲν ξέρω ποῦ... Ἰσως ζεσταθοῦν καὶ πάλι.

ΤΙΖΕΛ. (Φορεῖ χαρούμενη τὰ γάντια της).— Πάμε ἀμέσως... Ἐδῶ αὐ-

τὸ τὸ σπῖτι μὲ παγώνει. Ἴσως εἶνε μιὰ ἐντύπωση ποὺ θὰ περάσῃ! Πάμε!

(Μέσα στὸ αὐτοκίνητο μιλοῦν μὲ περισσότερη ἐλευθερία. Στὸ ρεστοράν κάθονται μὲ διάθεσι. Τοὺς σεργιῶν ἀφθονα φαγητὰ καὶ σαμπάνια).

ΜΩΡΙΣ.— Ἀχ! Δὲν εἶσαι καλύτερα τώρα; Ἐλυώσαν τὰ χιόνια. Σὲ ξαναβρίσκω ὅπως ἦσουν, ἐξυπνη, χαριτωμένη...

ΤΙΖΕΛ (μειδιᾷ).— Καὶ σὺ εἶσαι ὁ Μωρίς ὁ ἀληθινός. Εὐθυμος, διασκεδαστικός...

ΜΩΡΙΣ.— Τί ἐπάθαμε ἐκεῖ πέρα, στὸ σπῖτι; Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσης;

ΤΙΖΕΛ (τὸν κυττάζει μὲ κάποια σοβαρότητα).— Τί ἐπάθαμε; Τὸ ξέρουμε καλὰ, Μωρίς, ἀλλὰ δὲν τολμοῦμε νὰ τὸ ποῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Ἐμπρός, θάρρος! Πές το!...

ΜΩΡΙΣ (ζωηρὰ).—

Ὅχι ἐγώ!

ΤΙΖΕΛ.— Ἐννόησες λοιπὸν τὴ σκέψι μου;

ΜΩΡΙΣ.— Καὶ βέβαια! Εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς τέτοια πράγματα...

ΤΙΖΕΛ.— Γιατί; Ἀφοῦ ξαναβρήκαμε τὸ πνεῦμα μας; Ἄν δὲν εἴμαστε εἰλικρινεῖς θὰ εἴχαμε τὴ βλακεία ὅλων τῶν ἐρωτευμένων ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθεια. Ἐμπρός λοιπὸν, ἄς μιλήσουμε. Ἄς ποῦμε τὴ σκέψι μας.

ΜΩΡΙΣ (ἀποφασιστικά).— Ἐμπρός! Ἀλλὰ μαζί καὶ οἱ δυὸ. Καλύτερα μαζί! Ἐνα, δύο, τρία...

(Καὶ οἱ δυὸ συγχρόνως).— Δὲν ἀγαπιώμαστε πειὰ.

ΤΙΖΕΛ (εὐχαριστημένη).— Ἐπιτέλους! Δὲν εἶνε καλύτερο αὐτὸ παρά τὸ μῖσος, τὸ δηλητήριο, τὸ μαχαίρι, ἡ ζήλεια καὶ τὰ παρεπόμενα;

ΜΩΡΙΣ.— Ὑπάρχουν καὶ χειρότερες συμφορές: τὸ ψέμα, ἡ ὑποκρισία... Ἡ ἀγάπη καμμιά φορὰ δηλητηριάζεται, γίνεται στάχτη! Ἀχ, ναί. Ἐκάμαμε καλὰ νὰ βάλωμε τελεία καὶ παῦλα στὴν πεθαμένη ἀγάπη μας μέσα στὰ φῶτα, τὰ ἄνθη καὶ τὴν χαρὰ! Ἄς ποῦμε μιὰ

σαμπάνια, Τιζέλ, εἰς ὑγείαν τῆς νέας μας φιλίας.

ΤΙΖΕΛ (πίνει χαμογελῶντας).— Τώρα εἴμαστε πιὸ ἐλαφροί, πιὸ ἐλεύθεροι, πιὸ εἰλικρινεῖς, Μωρίς. Δὲν κυττάζουμε πειὰ μὲ βαρεῖα τὴ συνείδησι.

ΜΩΡΙΣ.— Ἀλήθεια! Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα αἶσθημα, ποὺ δὲν μᾶς ρωτᾷ τὴ γνώμη μας.

ΤΙΖΕΛ (μὲ δόσι εἰρωνείας).— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι λέμε ἀπόψε βαθεῖες φιλοσοφικὲς ἀλήθειες.

ΜΩΡΙΣ.— Κοροϊδεύεις; Ἐξηγήσε μου γιατί, ἐνῶ εἴμαστε ἐρωτευμένοι πρὸ τριῶν μηνῶν, συναντηθήκαμε σήμερα σὰν ξένοι;

ΤΙΖΕΛ.— Δὲν χωρεῖ καμμιά ἐξηγήσις, Μωρίς. Προτίμησε νὰ περάσωμε ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὴ φιλία.

ΜΩΡΙΣ (ἐνθουσιασμένος).— Ἀχ! ἡ φιλία ποὺ γεννιέται ἀπὸ τίς στάχτες! Τώρα γνωρίζομαστε καλύτερα ἀπὸ ἄλλοτε. Τώρα κουβεντιάζουμε γιὰ τόσα πράγματα. Γιὰ πές μου, ὁ Ζαρὸν εἶνε τὸ νέο σου φλέρτ!

ΤΙΖΕΛ.— Καθόλου! Δὲν θέλω νὰ πῶ πειὰ φέματα στὴ ζωὴ μου.

(Γελῶν).

Ἐπειτα ἡ Τιζέλ μένει γιὰ λίγη ὥρα σκεπτική καὶ συλλογίζεται τίς γλυκεῖες ὥρες ποὺ δὲν θὰ ξαναγυρίσουν ποτέ.

ΜΩΡΙΣ (λίγο σκεπτικός).— Τί ἔχεις Τιζέλ; Γιατί σιωπᾷς; Τί σκέπτεσαι; Μελαγχολήσες;

ΤΙΖΕΛ.— Ἐχεις δίκη! Δῶσε μου ἕνα τσιγάρο. Θὰ τὰ πνίξῃ ὅλα ὁ καπνός!... Ἀντίο ἀγάπη, ἀντίο!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΙΝΣ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«ΑΣ ΕΙΜΑΙ ΜΙΚΡΗ!...»

— Κοπελλούδα, ὠραία δροσερὴ βιολέττα, θὰ σ' ἀγαποῦσα, μὰ εἶσαι πολὺ μικρή.

— Ἀγάπα με, καλέ μου! Κι' ἐγὼ θὰ μεγαλώσω. Καὶ τὸ μαργαριτάρι εἶνε μικρὸ, ὅμως στολίζει τὸ λαιμὸ τῶν γυναικῶν. Καὶ τ' ὀρτύκι εἶνε μικρὸ πουλάκι, ὅμως, σὰν πετὰ, καὶ ἄλογα περνᾷ καὶ καθαλλάρηδες.

ΗΜΕΡΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

᾽Ω! πόσο μακρὴν εἶνε ἡ μέρα! Μένω ἐδῶ στὸ σταυροδρόμι καὶ κυττάζω μακρὰ τὴ θάλασσα, τὴν πικροκυματοῦσα, ἂν ὁ καλὸς μου ταξιδεὺς, ἂν ἡ σημαία τοῦ κυματίζῃ στὸν ἄνεμο, ἂν παίξῃ τὸ βιολί του μὲ πάθος φλογερὸ, ἂν μὲ θυμᾶται, κι' ἂν στά τραγουδία του ἀναφέρῃ τ' ὄνομά μου.

Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ

Ἀχ! Τί νὰ κάμω τώρα, γλυκεῖά μου κοπελλούδα; Ἀπ' τὸ λευκὸ σου πρόσωπο μοῦρθε ἕνα βέλος καὶ μὲ πλήγωσε. Τὰ μάτια σου εἶνε γιὰ μέσαις, βάσανο φοβερὸ τὰ μπράτσα σου. Τώρα ἔλα, ψυχὴ μου, νὰ γιὰτρέψῃς τίς ἀνοιχτὲς πληγές μου, μὲ τὴν ἀσπράδα τὴ λαμπερὴ τοῦ στήθους σου.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Στίς ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις χρειάζονται ψεύτικες ἀπαντήσεις.

Γερμανικὸ ρητὸ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΥΓ ΛΕΡΜΙΝΑ

ΔΥΟ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Α'.

Ἄνταμώσανε μιὰ βραδυὰ τοῦ Δεκέμβρη στὸν δρόμον τοῦ Βιέλ ντὶ Τάμπλ ἀντικρὺ σ' ἓνα μπακάλικο καὶ ψωμάδικο. Ἐκεῖνος ἐκύτταζε μὲ πείναι καὶ λαχτάρα τὰ λουκάνικα ποὺ ἦσαν κρεμασμένα ἔξω ἀνάμεσα σὲ ρέγκες, σαλάμια καὶ κονσέρβες. Ἐκεῖνη εἶχε τὸ πρόσωπό της κολλημένο στὸ τζάμι τοῦ ψωμά κυττάζοντας μερικά φραντζολάκια μέσα στὴν θιτρίνα.

Ἐκεῖνος εἶχε ἓνα πρόσωπο κατακίτρινο ἀπ' τὴν πείνα γιατί δὲν θυμᾶται ποτὲ νὰ χόρτασε ἀφότου γνῶρισε τὸν κόσμο! Μάτια βαθουλωτά, ρουδούνια σὰν τοιμημένα, περνοῦν ἀτρίχωτο, καὶ χεῖλη ποὺ ἐθγαζάν αἷμα κάθε φορὰ ποὺ ἔβηγε! Φοροῦσε ροῦχα λινὰ κουρελιασμένα, εἶχε τὰ πόδια του μέσα σὲ τρυπημένες γαλότσες, ἓνα παλὸ κασκέτο ὑπὸ κεφάλι, καὶ τὰ χεῖριά του μέσα στὴν τσέπη. Δυὶ-τρεῖς φορές ρώτησε τὸν μπακαλόγατο ποὺ τὸν κύτταζε κρυφά, τί κοστίζουν τὰ λουκάνικα καὶ τὰ σαλάμια καὶ καθότανε ἀκίνητος μὲ μάτια καρφωμένα ἔπάνω στὰ τρόφιμα αὐτά.

Ἐκεῖνη νέαι ὕψηλὴ μὲ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικά κρατοῦσε στὸ δεξιὸ της μπράτσο ἓνα πανέρι πλύστρας ἄδειο, γιατί εἶχε παραδώσει τὰ πλυμένα ροῦχα καὶ κύτταζε περιεργῶς καὶ συγκινημένη τὸ ἀδύνατο κορμὶ τοῦ νέου, ποὺ τὸ ἐτάραζε ὁ ἀδιάκοπος ξηρὸς θήχας. Τέλος ἐμουρμούρισε ἠθκώνοντας

τοὺς ὤμους:

— Δυστυχισμένο παιδί!
Ὑστερα πλησίασε σιγὰ σιμὰ του γιὰ ν' ἀκούσῃ τί ψιθύριζε μόνος του.

— Τί ὥμορφο, θᾶνε αὐτὸ τὸ λουκάνικο! μουρμούριζε ὁ νέος.
Μόλις τὸ ἀκούσε ἡ πλύστρα μπήκε στὸ μπακάλικο καὶ θύηκε κρατώντας τὸ λουκάνικο τυλιγμένο μέσα σ' ἓνα χαρτί κίτρινο.

Ἐκεῖνος ἐκάρφωσε τώρα τὰ μάτια του ἔπάνω στὴν πλύστρα. Αὐτὴ τοῦ ἔγνεψε νὰ πλησιάσῃ καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ λουκάνικο.

Νᾶ, πάρε το, γιὰ σένα τ' ἀγόρασσα.

Αὐτὸς ἐσούφρασε τὸ κατακίτρινο μοῦτρο του, ἔμεινε θουβὸς μερικὰ λεπτά, καὶ ὕστερα εἶπε μὲ φωνὴ θυμωμένη:

— Γιατί θέλεις νὰ μὲ κοροϊδέψης; Κανένας ὡς τώρα δὲν γέλασε τὸν φτωχὸ Μπίμπης...

— Ἐγὼ νὰ σὲ κοροϊδέψω; Τί θλάκας ποῦσαι, εἶπεν ἡ πλύστρα θυμωμένη, δὲν θαστιέσαι στὰ πόδια σου ἀπ' τὴν πείνα καί...

— Καλὰ λές.

— Πάρτο λοιπὸν σοῦ λέω!

— Ὡστε δὲν χορατεύεις;

— Στὴν πίστι της Ἰρμας, ὅπως μὲ λένε, πᾶρ' το. Ξέρω τί θὰ πῇ πείνα. Μιὰ φτωχὴ γυναῖκα ποὺ ἔμεινε στὸ ἴδιο πάτωμα μαζὺ μου καὶ πῆσαν τὸν περισπῶμένο μῆνα εἶμε τέτοιες πείνες. Ἡ καρδιά μου δὲν εἶνε πέτρινη, τί διάβολο! Κι' ἐκεῖνη ἔβηγε καὶ μ' ἔκανε ν' ἀνατρι-

χιάζω...

Ἡ Ἰρμα σῶπασε καὶ ἐμουρμούρισε.

— Τί ζῶν εἶμαι νὰ τοῦ λέω τέτοια λόγια μέσα στὴ μύτη του!

Β'.

Ὁ Μπίμπης δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Ἀφοῦ ἐδίστασε λιγάκι, ἄρπαξε ἀπ' τὰ χεῖριά της Ἰρμας τὸ λουκάνικο καὶ τὸ δαγκασε ὡς τὴ μέση.

— Φτωχόπαιδο! εἶπεν ἡ Ἰρμα, πῶς τρώει!.. Ἄντε, τώρα περπάτα γιατί μᾶς κυττάζουν. Εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν ἔφαγες;

— Ἀπὸ χτὲς τὸ πρωῒ. Ἐχω στὴ τσέπη μου ἀκόμα ἓνα ξεροκόμματο, μὰ δὲν πάει κάτω ξερὸ. Ζήλεψα τὰ λουκάνικα καὶ λῖνο ἔλειψε νὰ τὰ κλέψω.

— Νὰ τὰ κλέψης!

— Ναί, νὰ τὰ κλέψω. Σοῦ φαίνεται παράξενο γιατί θὰ τρῶς, φαίνεται τακτικά.

Ἡ πλύστρα τὸν κύτταζε κι' ἀποροῦσε. Αὐτὸς συνέχισε τρυπουρίζοντας!

— Ὡ λά, λά! Τί κρύο κάνει στὸ ὕπαιθρο!

— Κοιμάσαι στὸ ὕπαιθρο;

— Τί νὰ κάμω; Κοιμάμαι ἐπὶ προκυμαῖα ἢ ὅπου ἄλλοῦ μπορῶ. Μπρρρ!...

— Θεέ μου! ἐφώναξε ἡ Ἰρμα συγκινημένη, εἶνε δυνατόν;

Ὁ φτωχὸς Μπίμπης τὴν ἀκολουθοῦσε πάντοτε τρεμουλιασμένος ἀπ' τὸ κρύο, τὰ δόντια του χτυποῦσαν, καὶ ἡ ἀναπνοή του σταματοῦσε ἀπ' τὸν θῆχα.

— Εἶσαι τίμιο παιδί; τὸν ρώτησεν ἡ Ἰρμα ἀφοῦ σκέφθηκε λιγάκι.

— Νομίζω πῶς εἶμαι.

— Ναί, μὰ ἐσκόπευες νὰ κλέψης.

— Γιὰ πρώτη φορὰ. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποὺ μοῦ ἔρχεται αὐτὸς ὁ πειρασμός. Ὑστερα τί θάχαναν αὐτοὶ οἱ πλούσιοι μπακάληδες μ'

ἓνα λουκάνικο περισσότερο ἢ λιγώτερο!

Ἐξαφνὰ ἔεκοψε νὰ φύγῃ καὶ τῆς φώναξε:

— Ἀντίο καὶ εὐχαριστῶ... εἶσαι ἓνα καλὸ κορίτσι!

Ἡ Ἰρμα τὸν κράτησε ἀπ' τὴν ἄκρη τῆς μπλούζας του.

— Στάσου, τοῦ εἶπε. Μὲ τέτοιο καιρὸ δὲν θ' ἀφίνα οὔτε ἓνα σκυλί νὰ κοιμηθῇ ἔξω στὸ δρόμο, καὶ θ' ἀφίσω ἐσένα! ἔλα στὴν κάμαρά μου νὰ ζεσταθῇς. Κι' ἂν πεινάς ἀκόμα, μὰ τὴν πίστι μου ἅμα ἔχει γιὰ ἓνα στόμα θὰ φτάσῃ καὶ γιὰ δύο!

Ὁ φτωχὸς Μπίμπης τὴν κύτταξε μὲ δυσπιστία καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη τὴν ἀκολούθησε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ἄμα περάσανε τὸ δρόμο τῶν θυγατέρων τοῦ Γολγοθά, μπήκαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ αὐλὴ, ἀνεβήκανε τρία πατώματα, κι' ἔπειτα μπήκανε στὴν κάμαρά της. Ἐκεῖνη ἀνάψε τὴν λάμπα.

— Οὐφ! εἶπε ἡ Ἰρμα, μὲ φωνὴ εὐχαριστημένη τώρα εἶμαστε στὸ σπιτί μας.

Γ'.

Στὴν κάμαρα αὐτῇ θρискόντανε τέσσερες καρέκλες, ἓνα παλὸ κομποδίνιο, ἓνα τραπέζι, ἓνα παλὸ κρεβάτι καὶ ἓνα μαγκάλι γιὰ τὸ σιδερωμα. Παντοῦ γύρω ἦταν καθαριότης καὶ τάξις.

Σὲ λιγάκι ἀνάψε τὸ μαγκάλι. Ἡ Ἰρμα ποὺ ἐζέστανε τὴν σούπα καὶ ἔφτιαχνε μιὰ ὀμελέττα ἀκούσε ἔξαφνὰ ἀναστενάγματα. Γύρισε ἔαφνιασμένη καὶ εἶδε τὸν Μπίμπη ν' ἀπλώνῃ τὰ κοκκαλιασμένα χεῖριά του στὴ φωτιά καὶ νὰ κλαίῃ!

— Τί ἔχεις λοιπὸν καὶ κλαῖς; τὸν ρώτησε.

— Τί ὥμορφη ποῦνε ἡ φωτιά! εἶπε αὐτὸς μὲ θλίψη, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζὺ, εἶνε καλύτερη ἀπ' τὸ λουκάνικο... μὰ αὔριο...

— Αὔριο; Αὔριο μὰ τὸν Θεό... θὰ

προσπαθήσω να σε θάλω στο νοσοκομείο, εκεί είναι η θέση σου! Απόψε θα κοιμηθής στο κρεβάτι μου και εγώ σε ένα στρώμα μέσα στο καμαράκι.

"Ετσι κι έγινε. "Εφαγαν και κοιμήθηκαν. Την άλλη όμως ημέρα ο Μπίμπης δεν μπήκε στο νοσοκομείο.

Διηγήθηκαν ο ένας στον άλλον την ιστορία τους που έμοιαζε καταπληκτικά. Και οι δυο δεν γνωρίσανε ούτε πατέρα, ούτε μάνα.

"Η "Ιρμα όρφανή από εξ χρονών ανατράφηκε από μια πλύστρα Μαρτίνα, μια μπεκρού που μεθούσε και τη χτυπούσε με το παραμικρό. "Η Μαρτίνα πέθανε κατόπιν και η "Ιρμα πούχε μάθει να πλένη εργαζότανε όλη την έβδομάδα για να ζήσει.

Ο Μπίμπης θυμότανε πως σαν ήταν παιδί γύριζε στους δρόμους και πωλούσε κάτι χόρτα για τα πουλιά. Άλλαξε πολλές τέχνες μὰ δεν ήταν τυχερός σαν την "Ιρμα να βρή καμιά σαν την γρηά Μαρτίνα να του μάθη μια τέχνη. "Αμα άρχιζεν ο χειμώνας χωρίς δουλειά και χωρίς ψωμί, κανένας δεν τον ήθελε βλέποντας τα χάλια του, και έτσι έγινε αλήτης και ζούσε άπως μπορούσε. Κοιμότανε όπου έβρισκε, πάντοτε αδύνατος και άρρωστος μὰ και πάντα τίμιος.

"Η "Ιρμα μονάχη καθώς ήταν, χωρίς φαμίλια, αισθάνθηκε ελπίδα για τον αλήτη και σιγά-σιγά η συμπάθειά της μετεβλήθη σε μητρικήν αγάπη.

Δ'.

Όχι τώ μέρες περάσανε και ο Μπίμπης ήταν κρεβάτωμένος σπι-

τι της Σιγα-σιγα συνάμωνε με τις περιποιήσεις της "Ιρμας. Ο θήχας είχε λιγυστέψει, το πρόσωπο του άρχιζε να ξεκιτρινίζει και να παχύνει. Η "Ιρμα εολεπε αυτή τη ψευτική καλυτέρευσι και είχε μια κρυφή έλπιδα.

— Παίρνει επάνω του, έλεγε. Φαίνεται θάτανε κατάρρους...

"Ήταν συγκινημένη και σαν περνούσε κοντά του του έπιανε το χέρι και το φιλούσε.

Τέλος ο Μπίμπης έγινε καλά σηκώθηκε και άρχισε να την βοηθήσει να μπορούσε. Κουβάλούσε τα ρούχα στο πλυντήριο, κατόπιν στά αιτία των πελατών και συχνά έκοναίριζε τα άσπρόρρουχα.

Ύστερα για να μπορέσει να φέρνει και αυτός κανένα κέρδος στο σπίτι, μια θραδύα την ρώτησε αν μπορούσε να του δανείση είκοσι φράγκα.

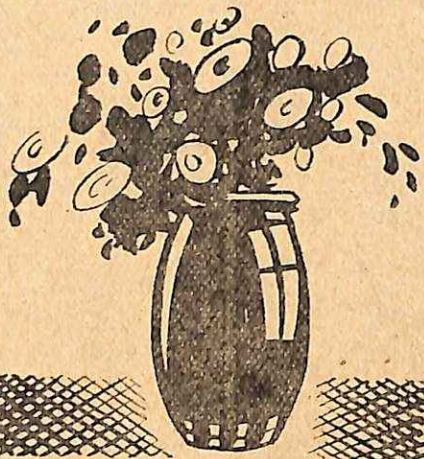
"Η "Ιρμα άναστέναξε και του έδωσε τα μόνα 80 φράγκα πούχε για το νοίκι.

— Πάρτα του είπε, ώσούτου όμως με πληρώσουν οι πελάται που μου χρωστάνε τα ιλυστικά, θά τρώμε αγοράζοντας θερεσέ...

— "Εγνοια σου, είπεν ο Μπίμπης με πεποίθησι.

Την άλλη μέρα ο Μπίμπης πήγε πολύ πρωί στα φαράδια με ένα πανέρι σε κάθε μπράτσο. Αγόρασε ψάρια και τα διαλαλούσε όλην την ημέρα στους δρόμους. Το θράδυ μετρώοντας τα λεπτά βόηκε πως είχε κέρδος τέσσερα φράγκα. "Απ' εκείνη τη στιγμή χαρούμενος και σβέλτος έφερνε το κέρδος στην "Ιρμα κάθε θράδυ.

"Η άνοιξις έφθασε. Μια Κυριακή απόγευμα και οι δυο καλοφορέμένοι πήγαν στο δάσος των Βιγκενών μ' ένα καλάθι γεμάτο φα-

γητά και φάγανε πάνω στην πρασινάδα.

Ο ήλιος λαμποκοπούσε, στα δένδρα κελαϊδούσαν τα πουλιά. "Απέφυγαν τα μέρη που ήταν κόσμος και χωθήκανε στο βάθος του δάσους. Καθήσανε στα άνθισμένα χορτάρια και αγκαλιασμένοι τρώγανε και μιλούσαν. "Όταν βγήκανε απ' το δάσος, αγαπιότανε περισσότερο από πριν.

Ε'.

Το ειδύλλιο αυτό θάσταξε λίγο καιρό στην φτωχή καμαρούλα τους. "Όταν έφθασε το φθινόπωρο ο θήχας του Μπίμπη ξανάρχισε τρομερός και ατέλειωτος. Του εξέσχιζε τα στήθια!

Ένα πρωί που έπεφτε πυκνό χιόνι, ο Μπίμπης δεν μπόρεσε να σηκωθεί και δεν ξανασηκώθηκε πια απ' το κρεβάτι του!..

"Επί τρεις μήνες, η "Ιρμα καταβεβλημένη, χωρίς λεπτά, μέρα και νύκτα τον περιποιότανε με αγάπη και υπομονή.

"Ένα θράδυ τέλος ο Μπίμπης πέθανε στην αγκαλιά της. Την άλλη μέρα χιόνιζε. Κουβάλησαν το νεκροκράβδάτο του στο νεκροταφείο του "Ιδρύ. Δυο-τρείς γειτόνισσες ακολουθούσαν.

"Αμα γύρισε απ' αυτή τη λυπηρή και μακρινή έκδρομή η πλύστρα κλείστηκε ολομόναχη στην καμαρούλα της.

Με τα χέρια στο στήθος έκύτταζε την άδεια καμαρα στενάζοντας και κλαίγοντας.

"Ύστερα με μια χειρονομία γεμάτη ενέργεια ξεδίπλωσε ένα μπόγιο άσπρόρρουχα πάνω στο τραπέζι και άναψε το μαγκάλι με πολλή φωτιά για να ζεστάνει τα σίδερα του σιδερώματος.

Μὰ το βλέμμα της σταμάτησε σταμάτησε για εκατοστή φορά επάνω στο σκοτεινό μέρος της κάμαρας, εκεί ακριβώς στο κρεβάτι που πέθανε ο Μπίμπης.

Πλησίασε στο κρεβάτι πνίγοντας τα δάκρυά της και κύτταξε απάνω στο σινδόνι το αποτύπωμα του κορμιού του νεκρού!

"Η "Ιρμα γονάτισε, έκρυψε το

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΕΤΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

"Ο άνθρωπος γλυκογελά, θρηνεί (και πάλιν χαίρει το στήθος του αισθήματα αιώνια (δεν φέρει.

Π. Σοῦτσος

Κατάπτυστος έθνοστυγής ή του τυ (ράννου θέα ό θρόνος του, ή πόλις του, είν' ά- (παντα άπευκταία.

Ι. Ρίζο, Ραγκαβής

Ποιός τάχ' από τον έρωτα στο πάν (Θεός είν' άλλος, πλέον σεμνός και σοβαρός και αιώ- (νια μεγάλος;

Α. Χρηστόπουλος

Το πεπρωμένον ό Θεός έχάραξεν έκάστου.

Α. Ρ. Ραγκαβής

Κι' άν έπλасс' ό Πλάστης τον ψύλ- (λον μικρόν κι' ό φύλλος σās πνίγει εάν αδική- (ται.

Θ. Όρφανίδης

...Μέγιστοι έχθροί των μοναρχούντων είν' οι κόλακες, και μόναι φίλοι, υσοι την αλήθειαν το θάρρος έχουν προς αυτούς να λέγωσι.

Α. Ι. Αντωνιάδης

Μισώ, μισώ τα στέμματα τα γαυράς (όψωμένα, άλλ' αγαπώ πλείοτερον πολύ τα (συντριμμένα.

Α. Χ. Παράσχος

κεφάλι της μέσα στα χέρια της και έμεινε άκίνητη...

Σ' αυτή την στάσι την βρήκανε το πρωί οι γείτονες που σπάζανε την πόρτα της καμαράς της. Το μαγκάλι είχε κάμει τη δουλειά του! "Εξω χιόνιζε. Χιόνιζε ακόμη κι' όταν την εκήδεψαν, και την έθαψαν πλάι στον καλό της, εκεί στο έρημικο νεκροταφείο του "Ιδρύ.

ΖΥΛ ΛΕΡΜΙΝΑ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛ ΔΕΣ

ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΣΧΛΟΣΕΡ

ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Μιά γρηά εκάθονταν στο κρεβάτι της μαζί με την έγγονή της. Το πρόσωπο της γρηάς ήταν ωχρο και ζαρωμένο ενώ το πρόσωπο της νέας κόκκινο και θροσερό. Η γρηά έψαχνε σ' ένα κουτί που θρίσκονταν μπροστά της. Η έγγονή της την κυττούσε έχοντας άκουμπισμένο το καλοχτενισμένο κεφάλι της στο άσπρο της χέρι. "Αξαφνα η γρηά θρήκε μέσα στο κουτί μια μικρή εικόνα από έλεφαντόδοντα και άφησε μια κραυγή θαυμασμού. "Ήταν η ίδια της εικόνα αυτή που έβλεπε.

Κόρη μου, είπε, έτσι ήμουν κι' εγώ όταν ήμουν δεκαέξι χρονών. Τότε με λέγανε ωραία Ροζούλα.

Η έγγονή παρατήρησε με δειλία το πρόσωπο της γρηάς. Μιά ξένη σκιά εκάθονταν άπάνω σ' αυτό. "Έτσι τα μάτια τους συναντήθηκαν. Της μάμμης ήσαν ωραία ακόμη αλλά θαμπά. Το κάθε τι είχε γεράσει σ' αυτήν έξω από τα μάτια της τα κρυστάλλινα αυτά παλάτια της ψυχής. Και η γρηά εκύτταζε το παρελθόν στα μάτια της κόρης κι' η κόρη εκύτταζε το μέλλον στα μάτια της γρηάς.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΦΥΛΑΚΙΟ

Ο μικρός μου άνεπιός επήγαινε για πρώτη φορά στο σχολείο. Του είχα δώσει ένα μικρό βιβλιοφυλάκιο, γα το άποϊον εκόμπαζε δεξιά και άριστερά. Δέν εκαταλάβαινε άκόμα ότι το βιβλιοφυλάκιο ήταν

το πρώτο θάρος στη ζωή του. Άλλά μέσα σ' αυτό δέν ήσαν παρά η πλάκα και η άρθμητική και δέν τον εθάρυναν άκόμη.

Παρουσιάζεται λοιπόν ο μικρός μπροστά μου με τα χέρια στις τσέπες του πανταλονιού του και με κυττάει με άλλαζωνεία και μου λέει:

— Θεϊε, γιατί δέν έχεις και σ' υ βιβλιοφυλάκιο;

— Και γ'ω εκουβάλησα το βιβλιοφυλάκιο μου και άκόμη το κουβαλώ και όλοι μας φέρνουμε ένα τέτοιο και όλοι είμαστε παιδιά του σχολείου που τρέχαμε στο δρόμο της ζωής ο όποιος τελειώνει στην πόρτα του νεκροταφείου. Μερικοί έχουν θареιά βιβλιοφυλάκια, άλλοι έλαφρυά, άλλοι πηδούν χαρούμενοι, άλλοι γελούν, άλλοι σούρνουνται σιωπηλά με το κεφάλι γυρμένο για το σπίτι τους γιατί έτιμωρήθηκαν στο σχολείο ή επήραν κακό βαθμό. Και έπί τέλους έρχονται ή μεγάλες παύσεις και πετάμε το βιβλιοφυλάκιο σε τ' ά γωνιά κι' άρπάζουμε το ραβδί του ταξειδιώτη και πηγαίνουμε σε ταξείδι. Ναι, αλλά ποΰ;...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

"Όταν παντρεύτηκε η άδελφή μου τον εξόδελφό μου, ήμουν άκόμα ένα μικρό παιδί που έχασκε μπρος στον κόσμο. Μιά ήμέρα έκαναν περίπατο οί άρραβωνιασμένοι κάτω από τα δέντρα του κήπου του σπιτιού μας. Έτριγυρίζα στίς πρασιές κι' έκοβα τα ψηλά χορ-

τάρια.

Εξαφνα σήκωσα το κεφάλι μου άπάνω.

Η άδελφή μου είχε άκουπήσει το κεφάλι της στο χέρι του άρραβωνιαστικού της, ο όποιος έσκυβε κι' έκολλούσε τα χείλη του, στα δικά της.

Τους εκύτταζα έκθαμβος άρκετην ώρα επείτα δέ έτρεξα στον εξάδελφό μου και τον ρώτησα γιατί δαγκώνει την άδελφή μου.

Εκείνος γέλασε δυνατά. Η άδελφή μου κοκκίνησε και μου έρριξε ένα βλέμμα. Τότε μου είπε ο εξάδελφός μου:

— Περίμενε, θρέ μωρό, και επείτα από δέκα χρόνια θα κάνης και σ' τα ίδια.

Άλλά εγώ το έδοκίμασα το ίδιο θράδυ και έφίλησα στα χείλη την μικρή Κατίνα με την όποια έπαιζα. Εκείνη όμως μ' επάτασε και μου είπε σοβαρά σάν μεγάλη κυρία ότι αυτό εΐνε ντροπή.

Αργότερα έκαμα πραγματικά κι' εγώ το ίδιο, έφίλησα το ιερό φίλημα της φιλίας και το πικρότατο των φιλημάτων, το φίλημα του άποχαριτισμού επάνω στα ψυχρά χείλη του πατέρα μου.

Εγνώρισα όμως και άλλο φίλημα.

Το φίλημα του έρωτα.

Και ήταν γλυκό-γλυκό και πικρό σάν φαρκάκι.

ΣΑΤΥΡΑ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

(Αθρόατον)

Πρέπει στο νοΰ σου ναμαι και νύχτα (και ήμέρα)
Πρέπει και σ' να μ' άγαπής, καθώς (σε άγαπώ,

Γιατί ή ώρα ήγγικε, ξανθή μου, να (στο πώ

Πώς θα σου πάρη ο διάλογος τον (σεβαστόν πατέρα!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ

Θέλετε να μάθετε πότε ιδρύθηκαν και από ποιους τα περισσότερα των ιδρυμάτων και φιλανθρωπικών καταστημάτων των Αθηνών; Ίδου σχετικές πολύτιμες και άκριβεις πληροφορίες:

—Το Δημοτικόν Νοσοκομείον ιδρύθηκε το έτος 1842, τη γενναία συνδρομή του Βασιλέως Όθωνος και διαφόρων φιλανθρώπων όμογε- νών.

—Επίσης ή Άστυκλινική εκτίσθηκε υπό της Κυβερνήσεως το έτος 1857.

—Τήν ίδρυσι του Όφθαλμιατρείου ένεπνεύσθη πρώτος ο εις όλόκληρη την Ελλάδα γνωστός για την ιατρική έμπειρία του, την ευσυνειδησία και την φιλανθρωπία του γιατρος Βερνάρδος Ρόζερ. Τη εισηγήσει αυτού ανέλαβε υπό την προστασία της το ευεργετικό αυτό ίδρυμα ή Βασίλισσα Άμαλία. Αρχισε δέ να κτίζεται το 1847, αλλά μόλις κατά το 1854 άρχισε να λειτουργή.

—Το Βρεφοκομείον ιδρύθηκε το 1859, επί της Δημαρχίας του Γεωργίου Σκούφου.

—Τήν έμπνευσι της ίδρύσεως του Άμαλίου όρφανοτροφείου συνέλαβεν ή αείμνηστος Μαρία Ύψηλάντη, εκτίσθη δέ αυτό το 1854 και το ανέλαβε υπό την προστασία της ή Βασίλισσα Άμαλία. Το φιλανθρωπικό αυτό ίδρυμα προήχθη επίσης χάρις εις τας ένεργείας και τον ζήλο του Κοζάκη Τυπάλδου.

—Το Όρφανοτροφείον Χατζηκώστα ιδρύθη το έτος 1865 τη συνδρομή διαφόρων φιλανθρώπων πολιτών προς εξάλειψιν της έπαιτειας, ή όποια έμάστιζε τας Αθήνας και τον Πειραιά.

—Τέλος ή Έταιρία των Φίλων του Λαού ιδρύθη το 1866, για την υλική και την πνευματική ανάπτυξη του λαού.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΟΠΑΣΣΑΝ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Ἡ θάλασσα μαστιγώνει τὴν ἀκτὴ μὲ τὸ μικρὸ καὶ μονότονο κύμα της. Μικρὰ λευκὰ σύννεφα περνοῦν γοργὰ μέσ' τὸν ἀπέραντο γλαυκὸ οὐρανὸ, πού τὰ σπρώχνει ὁ ἀνεμὸς σὰν πουλάκια. Καὶ τὸ χωριό, σὲ μιὰ δίπλα τῆς κοιλάδος, πού κατεβαίνει πρὸς τὸν ὠκεανὸ, ζεσταίνεται στὸν ἥλιο.

Μπαίνοντας στὸ χωριό, στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, μόνο, συναντᾷ κανεὶς τὸ σπίτι τῶν Μαρτὲν-Λεβέκ. Εἶνε ἕνα σπιτάκι ψαράδων, μὲ τοίχους ἀπὸ ἄργιλλο, στέγη ἀπὸ καλάμια κι' ἕνα περιβόλι μικρὸ, στὸ ὁποῖο φυτρώνουν ἀνάκατα κρεμμύδια, κουνουπίδια καὶ μαϊνάνος.

Ὁ ἄντρας λείπει στὸ ψάρεμα κι' ἡ γυναῖκα, μπρὸς στὴν καλύβα, ξεμπλέκει τοὺς κόμπους ἐνὸς μεγάλου μαύρου δίχτυοῦ, ἀπλωμένου στὸν τοῖχο, σὰν ἕνα τεράστιο δίχτυ ἀράχνης. Ἐνα κοριτσάκι δεκαεσσάρων χρόνων στὴν εἰσοδὸ τοῦ κήπου, καθισμένο σὲ μιὰ ψάθινη καρέκλα, γυρμένο μπροστὰ, μπαλῶνει ἀσπρόρρουχα, ἀσπρόρρουχα φτωχικά, ξαναμπαλωμένα τόσες φορές ὥς τώρα. Μι' ἄλλη παιδοῦλα, ἕνα χρόνον πὺδ μικρὴ, νανουρίζει στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μωροδάκι, πού οὔτε περιπατεῖ, οὔτε μιλάει ἀκόμα. Καὶ δυὸ ἄλλα μικρὰ, δυὸ ὥς τριῶν χρόνων, μαλλώνουν πετάγοντας χόματα τὸ ἕνα στὰ μοῦτρα τοῦ ἄλλου.

Κανεὶς δὲ μιλάει. Μόνο τὸ μωρὸ πού προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀποκοιμίσουν, κλαίει διαρκῶς μὲ μιὰ φωνούλα διαπεραστικὴ καὶ λεπτή. Μιὰ γάτα κοιμάται στὸ παράθυρο κι' ἡ γαρυφαλιὲς ἀνοιγμένες γύρω

στὸν τοῖχο κάνουν ἕνα ὠμορφο στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, ἐπάνω στὰ ὁποῖα πετοῦν θιβινίζοντας ἕνα σωρὸ μυῖγες.

Ἡ κοπέλλα πού μπαλῶνει στὴν εἰσοδὸ τοῦ κήπου, φωνάζει:

— Μαμά!

Ἡ μητέρα ἀπαντᾷ:

— Τί θέλεις;

— Νά τον, πάλι...

Εἶνε ἀνήσυχες ἀπὸ χτές τὸ πρωῒ, γιατί ἕνας ἄντρας τριγυρίζει γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἕνας γέρος πού φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ φτωχός. Τὸν πρωτοεῖδαν ὅταν πῆγαν μὲ τὸν πατέρα τους στὸ καΐκι, γιὰ νὰ τὸν μπαρκάρουν. Ἦταν καθισμένος πάνω ἀπὸ τὸ χαντάκι, ἀπέναντι στὴν πόρτα τους. Ἐπειτα, ὅταν ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν παραλία, τὸν ξανάβρυν ἐκεῖ νὰ κυττάζῃ τὸ σπίτι.

Φαινόταν ἄρρωστος καὶ ἀξιολύπητος. Ἐμεινε ἔτσι χωρὶς νὰ κινηθῇ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα. Ἐπειτα βλέποντας πὼς τὸν κυττοῦσαν μὲ ὑποψία, σηκώθηκε καὶ ξεμάκρυνε, σέρνοντας τὰ πόδια του μὲ κούρσι.

Μὰ σὲ λίγο τὸν εἶδαν νὰ ξαναγυρίζῃ μὲ τὸ ἀργὸ καὶ κουρασμένο του βῆμα. Αὐτὴ τὴ φορά κάθησε κάπως μακρύτερα καὶ τίς παραμόνευε.

Ἡ μητέρα κι' ἡ κόρες της φοβότουσαν. Ἡ μητέρα προπάντων φοβόταν υπερβολικὰ γιατί ἦταν πολὺ δειλὴ καὶ ὁ ἄντρας της, ὁ Λεβέκ, δὲ θὰ γύριζε ἀπὸ τὸ ψάρεμα πρὶν πέση γιὰ καλὰ ἡ νύχτα.

Ὁ ἄντρας της λεγότανε Λεβέκ. Αὐτῆς πάλι τὸ ἐπώνυμο ἦταν Μαρτὲν κι' ὅλοι τὴ φώναζαν Μαρτὲν-Λεβέκ. Καὶ νὰ τὸ γιατί: Εἶχε ἔρθει

σὲ πρῶτο γάμο μὲ κάποιον ναύτη λεγόμενο Μαρτὲν, πού κάθε καλοκαίρι πῆγαινε στὴ Νέα Γῆ, στὸ ψάρεμα τῆς μουρούνας. Μετὰ δυὸ χρόνια ἔκαναν ἕνα κοριτσάκι κι' ἡ Μαρτὲν ἦταν ἔγυος ἔξ μηνῶν, ὅταν τὸ πλοῖο πού ἦταν μπαρκαρισμένος ὁ ἄνδρας της, οἱ «Δυὸ Ἀδερφές», ἕνα τρικάρτο τῆς Ντιέππης, χάθηκε.

Ποτὲ δὲν ἔμαθαν τίποτε γι' αὐτό· κανένας ναύτης ἀπὸ τὸ πλήρωμά του δὲ γύρισε κι' ἔτσι τὸ καράβι τὸ θεώρησαν χαμένο μαζὺ μὲ τὸ πλήρωμά του καὶ πολὺ σωστά.

Ἡ Μαρτὲν περίμενε δέκα χρόνια τὸν ἄντρα της μεγαλώνοντας ἐν τῷ μεταξύ μὲ μεγάλες δυσκολίες τὰ δυὸ της κορίτσια. Ἐπειδὴ ἦταν γενναία κι' ἀγαθὴ γυναῖκα, ἕνας ψαρᾶς τοῦ τόπου, ὁ Λεβέκ, χήρος κι' αὐτὸς μ' ἕνα παιδί, τὴ ζήτησε σὲ γάμο. Τὸν παντρεύτηκε κι' ἔκανε κι' ἀπ' αὐτὸν δύο παιδιὰ σὲ τρία χρόνια.

Ζοῦσαν μὲ κόπο, δουλεύοντας. Τὸ ψωμί ἦταν ἀκριβὸ καὶ τὸ κρέας σχεδὸν ἀγνωστὸ στὸ σπίτι τους. Συχνὰ μάλιστα, τὸν χειμῶνα, τὴν ἐπιτυχὴ πού ἔπιαναν ἡ μεγάλες τρικυμίες, καταχρεωνόντουσαν στὸ φούρναρη. Τὰ παιδιὰ, ὡστόσο, θαστοῦσαν καλὰ. Καὶ στὸ χωριὸ λέγανε γι' αὐτοὺς:

— Εἶνε γενναῖοι ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Μαρτὲν-Λεβέκ. Ἡ Μαρτὲν εἶνε ὑπομονητικὰ στὴ φτώχεια κι' ὁ Λεβέκ δὲν ἔχει τὸν ὁμοῖό του στὸ ψάρεμα...

*

Ἡ κόρη πού μπάλωνε, ξαναεἶπε στὴ μητέρα της:

— Θάλεγε κανεὶς πὼς μᾶς γνωρίζει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού μᾶς παραμονεύει κεῖ κάτω ἀπ' τὸ πρωῒ. Μήπως εἶνε ἀπ' τὸ γειτονικὸ χωριό;

Μὰ ἡ μητέρα τους δὲ γελιότανε. «Ὁχι, ὄχι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν ντόπιος.

Ἡ Μαρτὲν βλέποντάς τον νὰ

καρφώνει τὰ μάτια του μ' ἐπιμονὴ στὸ σπίτι τους, ἔγινε σὰν μανιασμένη, κι' ἐπειδὴ ὁ φόβος τὴν ἔκανε γενναία, ἄρπαξε ἕνα φτιάρι ἀπὸ τὸ περιβόλι καὶ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; ρώτησε τὸν ἀλήτη.

Αὐτὸς ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ θραχνιασμένη:

— Παίρνω τὸ φρέσκο μου, μήπως σὰς θλάφτω;

— Γιατὶ στέκεσαι μπρὸς στὸ σπίτι μου, νὰ μᾶς κατασκοπεύεις;

Αὐτὸς τῆς ἀπάντησε:

— Ἐγὼ δὲν πειράζω κανένα. Μήπως δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάθωμαι στὸ δρόμο;

Μὴ βρίσκοντας τίποτε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Μαρτὲν σῶπασε καὶ κάθησε.

Ἡ μέρα περνοῦσε ἀργά. Κατὰ τὸ μεσημέρι ὁ ἀγνωστὸς χάθηκε. Ξαναπέρασε κατὰ τίς πέντε κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεἶδαν ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα.

Ὁ Λεβέκ γύρισε τὴ νύχτα στὸ σπίτι. Τοῦ εἶπαν τὸ πρᾶγμα κι' αὐτὸς ἔδωλε κάποιον συμπεράσμα:

— Θὰ εἶνε φυγόδικος ἡ κανένας κακὸς ἄνθρωπος.

Καὶ κοιμήθηκε ἡσυχῶς, ἐνῶ οἱ δικοί του, συλλογίζοντάς τον τὸν ἀλήτη πού τοὺς κύτταζε μὲ τόσο ἀλλόκοτα μάτια.

Ὅταν ἐξημέρωσε εἶχε πάρει δυνατὸς ἀέρας κι' ὁ ψαρᾶς βλέποντας πὼς δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀνοιχτῇ γιὰ νὰ ψαρέψῃ, κάθησε σπῆτι, βοηθώντας τὴ γυναῖκα του στὸ μπάλωμα τῶν δίχτυων.

Κατὰ τίς ἑννέα, ἡ μεγάλη κόρη τοῦ Μαρτὲν πού εἶχε πάει γιὰ ψωμί, ξαναγύρισε, τρέχοντας τρομαγμένη, φωνάζοντας:

— Μαμά, νὰ τον πάλι!

Ἡ μητέρα ταραχτήκε καὶ, κατάχλωμη, εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Πῆγαινε νὰ τοῦ πῆς, Λεβέκ, νὰ μὴ ξαναπέρασῃ ἀπὸ δῶ, γιατί φοβάμαι.

Καὶ ὁ Λεβέκ, ποδὶν γερός ναύ-

της, ήλιοψημένος, με γένεια δασά και κόκκινα, μάτια γαλανά και χαμηλό σβέρκο, βγήκε ήσυχος και πλησίασε τον αλήτη. "Αρχισαν να μιλούσαν. "Η μητέρα και τα παιδιά τους έβλεπαν από μακριά μ' άγωνία και τρόμο.

"Αξαφνα είδαν τον άγνωστο να σηκώνεται και να έρχεται με το Λεβέκ στο σπίτι. "Η Λεβέκ, τρομαγμένη, έκανε να κρυφτεί, μά ο άντρας της της είπε:

— Δός του ένα κομμάτι ψωμί και ένα ποτήρι κρασί. "Έχει να φάει από προχτές.

Οί δύο άντρες μπήκαν στο σπίτι, ακολουθούμενοι από τη Μαρτέν και τα παιδιά. "Ο αλήτης κάθισε κι' άρχισε να τρώει, με το κεφάλι σκυμμένο, κάτω από τα βλέμματα όλων.

"Η μητέρα όρθη τον έτρωγε με τα μάτια της. "Η δυο μεγάλες της κόρες, στηριγμένες στην πόρτα, κάρφωναν άπάνω του άχόρταγα βλέμματα και τα δυο μικρά καθισμένα μες στις στάχτες του τζακιού, είχαν πάψει τα παιχνίδια τους, για να δουν καλύτερα αυτό τον ξένο.

"Ο Λεβέκ παίρνοντας μια καρέκλα τον ρώτησε:

— Λοιπόν έρχεσαι από μακριά;
— "Ερχομαι από τη Σέττ.
— Με τα πόδια;
— Ναί, με τα πόδια. "Όταν λείπουν τα μέσα τι να κάνη κανείς;
— Και πού πήγαινες;
— "Ερχόμουν εδώ.
— Ξέρεις κανέναν εδώ;
— Μπορεί να ξέρω.

"Εσώπασαν. "Ετρωγε σιγά, άν και ήταν πεινασμένος, και έπινε μια γουλιά κρασί ύστερ' από κάθε μπουκιά ψωμί. Το πρόσωπό του ήταν καταπονημένο, γεμάτο ρυτίδες, βαθουλιασμένο παντού και φαινότανε να είχε υποφέρει πολύ.

"Ο Λεβέκ τον ρώτησε άξαφνα:

— Πώς σε λένε;
"Εκείνος απάντησε χωρίς να σηκώσει τα μάτια του:

— Με λένε Μαρτέν.
Μια άνατριχίλα πέρασε τη μητέρα. "Έκανε ένα θήμα μπρός, σά να ήθελε να δη καλύτερα τον αλήτη και στάθηκε απέναντί του με τα χέρια κρεμασμένα και το στόμα ανοιχτό. Κανείς δέν έλεγε πειά τίποτα.

"Ο Λεβέκ έπ' τέλους ξαναρώτησε:
— Είσαι από δω;
"Ο ξένος απάντησε:
— "Από δω είμαι.

Και καθώς σήκωσε το κεφάλι του τα μάτια της γυναίκας και τα δικά του συναντήθηκαν ακίνητα μπερδεμένα, σά να είχαν μπλεχτεί τα βλέμματά τους.

"Αξαφνα εκείνη με μια φωνή αλλοπαγμένη, χαμηλή, τρέμουσα, είπε:

— "Εσύ σαι ο πρώτος μου άντρας;

— Ναί, εγώ είμαι, άρθρωσε άργα ο ξένος. Δέν δόξαλεψε διόλου κι' έξακολούθησε να τρώει το ψωμί του.

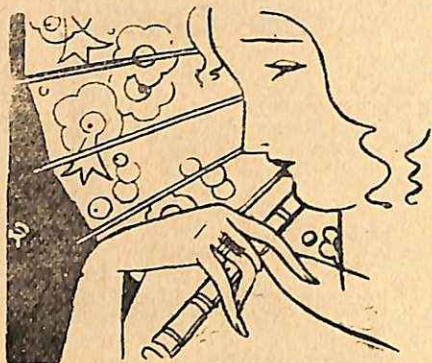
"Ο Λεβέκ, περισσότερο έκ-

πληκτος παρά συγκινημένος, ρώτησε:

— "Εσύ σαι, Μαρτέν;
"Ο άλλος απήντησε απλά:
— Ναί, εγώ είμαι.
"Ο δεύτερος σύζυγος ξαναρώτησε:

— Κι' από πού έρχεσαι;
"Ο πρώτος απηγήθηκε:

— "Από την "Αφρική. "Είχαμε τρεκάρει τότε, με τις "Δυο "Αδερφές", πάνω σ' έναν ύφαλο. Σωθήκαμε μόνο τρεις: "Ο Πικάρ, ο Βατινέλ κι' εγώ. "Επειτα μās έπιασαν οί άγριοι και μās κράτησαν δώδεκα χρόνια. "Ο Πικάρ κι' ο Βατινέλ πέθαναν. "Ενας "Αγγλος ταξιδιώτης, με πήρε μαζί του περνώντας και με ξανάφερε στη Σέττ. Και να με!

"Η Μαρτέν άρχισε να κλαίει κι' έκρυψε τα μούτρα της στην ποδιά της. "Ο Λεβέκ είπε συλλαβιστά:

— Τι θα κάνουμε τώρα;
"Ο Μαρτέν ρώτησε:
— "Εσύ σαι ο άντρας της;

"Ο Λεβέκ απήντησε:
— Ναί, εγώ είμαι!

Κυττάχτηκαν και σώπασαν. Τότε ο Μαρτέν κυττάζοντας τα παιδιά που ήσαν μαζεμένα σε κύκλο γύρω του, ξεχώρισε τις δυο κόρες του και ρώτησε:

— Αυτές είν' η δικές μου;
"Ο Λεβέκ είπε:
— Αυτές είν' η δικές σου.

Δέν σηκώθηκε καν να τις φιλήσει, περιωρίστηκε μόνο να πη:

— Θεέ μου, πόσο μεγάλωσαν!

"Ο Λεβέκ ξαναρώτησε:

— Τι θα κάνουμε;

"Ο Μαρτέν, μπλεγμένος, δέν ήξερε κι' αυτός τι να κάνουν. Τέλος είπε αποφασιστικά:

— "Εγώ θα κάνω ό,τι θέλεις. Δέν θέλω το άδικο, ούτε και τους καυγάδες. "Εχω τρία παιδιά, έχω τρεις, καθένας τα δικά του. "Η μητέρα δική σου ή δική μου; θα κάνω αυτό που σ' άρέσει μά το σπίτι είναι δικό μου, γιατί ο πατέρας μου μού τ' άφησε, γιατί έχω γεννηθεί εδώ και γιατί έχω τα χαρτιά του στο συμβολαιογράφο.

"Η Μαρτέν έκλαιγε πάντοτε. "Η δυο κόρες είχαν πλησιάσει και κύτταζαν μ' άνησυχία τον πατέρα τους. "Ο Μαρτέν είχε τελειώσει το φαί του. Τώρα ρωτούσε κι' αυτός:

— Τι θα κάνουμε;
"Ο Λεβέκ είχε μια ιδέα:

— Πρέπει να πάμε στον παπά, αυτός θ' αποφασίση.

"Ο Μαρτέν σηκώθηκε και καθώς προχώρησε προς την γυναίκα του, εκείνη ρίχτηκε στην άγκαλιά του με λυγμούς:

— "Αντρα μου! "Εσύ σαι Μαρτέν, φτωχέ μου Μαρτέν!

Και τον κρατούσε μέσ' στην άγκαλιά της. Μια πνοή του παρελ-

θόντος την ξέσχιζε, ή άναμνήσεις που της θύμιζαν τα είκοσι της χρόνια και τα πρώτα της σφιχταγκαλιάσματα.

"Ο Μαρτέν, συγκινημένος κι' αυτός, τη φιλούσε στο σκούφο της. Τα δυο μικρά, στο τζάκι, άρχιζαν να ούρλιαζουν μαζί άκούγοντας τη μητέρα τους να κλαίει και το μωρό στην άγκαλιά της δεύτερης κόρης του Μαρτέν, έβγαζε μια φωνή διαπεραστική σαν πύερο.

"Ο Λεβέκ ύρθιος περιέμενε.
— "Εμπρός, είπε, πρέπει να ταχτοποιηθούμε.

"Ο Μαρτέν άφησε τη γυναίκα του και καθώς κύτταζε τις δυο κόρες του, ή γυναίκα του είπε σ' αυτές:

— Φιλήστε τον πατέρα σας!

"Εκείνες έπλησίασαν μαζί, με στεγνά μάτια, έκπληκτες κάπως, φοβισμένες. Και τις φίλησε και τις έβυδ στα μάγουλά τους.

"Επειτα οί δυο άντρες βγήκαν μαζί.

Καθώς περνούσαν από τη ταβέρνα ο Λεβέκ είπε:

— Τι λές; Να πιούμε κανένα;

— Κι' εγώ αυτό λέω, απάντησε ο Μαρτέν.

"Εμπήκαν και κάθισαν στο μαγαζί που ήταν άδειο ακόμα.

— "Ε! Σικό, κόνα δροσιστικό, άπ' το καλό, είν' ο Μαρτέν που ξαναγύρισε, ο Μαρτέν ο άντρας της γυναίκας μου, ξέρεις ο Μαρτέν που χάθηκε με τις "Δυο "Αδερφές.

Κι' ο κάπελας με τρία ποτήρια στο ένα χέρι και με τη μισή στο άλλο πλησίασε κυλαράς, γιγμάτος αήμα, φουσκωμένος από λίπος και ρώτησε με ύφος ήσυχο:

— Μπα! "Εσύ σαι, Μαρτέν;
"Ο Μαρτέν απάντησε:

— Ναί, εγώ μαι!...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Δανείσου καλοπλήρωσε να σε ξαναδανείσουν.

Δέν με μέλλει πώς γηράζω όσο ζώ τόσο μαθαίνω.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΓΑΤΑ

II

(Χειρόγραφο τρελλού)

Τούτο έγινε χτές βράδυ.

Δέν είχα προφτασει καλά-καλά νά κλείσω την πόρτα (την οξώπορτα), μόλις πήγα να ακριβώς για ν' ανεβώ τα σκαλοπάτια, την ώρα κείνη, ξάφνα...

Πρέπει όμως να σάς το διηγηθώ απ' την αρχή και ταχτικά:

Είπε πολλές μέρες, τώρα που πάει κάτι να γίνη μέσ' στο σπίτι.

Τίποτα δέν είνε στη θέσι του. Οι τοίχοι ράισαν, ξεθώριασαν, ψηλώσαν, δέν τους φτάνει πειά το ξεσκονόπανο. Κανένας άλλος δέν το ξέρει από μένα. Και δυό-τρία λόγια σχετικά, που άφησα να μου ξεφύγουνε μπροστά στην Κατερίνα, της άνοιξαν τα μάτια τόσο άστεία, που ώρα πολλή κρατιόμουν να μη γελάσω. Κι' όμως αυτό είνε θέσιο — δέ μπορεί κανείς να τ' άρειθθ. Κ' ύστερα, ή γάτα του σπιτιού, ή γάτα που με κύτταζε στα μάτια, πάντα καθαρά και μ' ειλικρίνεια — έ, ή γάτα μου, είνε τώρα τρεις εβδομάδες, που με στραβοκυτάζει. Δέ μπορώ να το εξηγήσω αυτό και σπάσω το μυαλό μου, να καταλάβω τώρα τί της έκανα.

Προχτές όμως τ' απόγιομα, το έβρηκα το μυστήριο: 'Η γάτα που γυρίζει τώρα σπίτι, και κάθεται άπάνω στις καρέκλες — δέν είνε, όχι, ή γάτα του σπιτιού! Είνε μιά ξένη γάτα, που μπήκε μέσ' στο σπίτι, δέν ξέρω πώς, άληθινά, — και που δέ μπορεί να με χωνέψη. Με κυττάει καλά-καλά στα μάτια, και λέει πώς δέν την έχω καταλάβει. Κουτό ζωώ! Δέν ξέρει, πώς όλα τώρα τά καταλαβαίνω...

Τά αλλόκοτα που είδα τον καιρό αυτό, θα τά βάνω στη σειρά, να

ιδήτε:

Και α) 'Η μάνα κλαίει. Πάω κοντά της, μου χαμογελάει. Κλαίει μαζί και μου χαμογελάει... Μανιούλα μου, μην έχεις τρελλαθί;

Γιατί να κλαίη; — δέν την πείραξα ποτέ μου.

Πικραίνεται ό,τι να της πω. Κάθε φορά που της μιλάω για τη γάτα, τα δάκρυά της τρέχουνε ποτάμι. Καυμένη μου μανιούλα — σε λυπώμαι...

Και γώ, από δω και στο εξής, θα το πάρω απόφασι, να μη της λέω τίποτε.

β). Είνε τώρα κάμποσος καιρός, παύρηται σπίτι ένας ξένος άνθρωπος. Είνε, λέει, παλιός φίλος του πατέρα (πριν πεθάνη ο πατέρας, έηνοςίται) κι' έχει γυρίσει απ' την 'Αμερική!

Με κυττάει κι' αυτός καλά — καλά. Κι' έρχεται ταχτικά, κάθε πρωί.

Γιατί νάρχεται κάθε πρωί; Δουλειά δέν έχει;

Δέν καταλαβαίνει πώς είνε πειά ντροπή να κουβαλιέται κάθε μέρα σ' ένα σπίτι — κάθε μέρα, κάθε μέρα, κάθε μέρα...

Τόν θαρριούνταν πειά, στα τελευταία...

Τις προάλλες μέναμε οί δυό μας, και πιάσαμε κουβέντα.

'Εγώ καθόμουν στον καναπέ, και σφύραγα.

'Ηρθε κοντά μου τότε. Τόν φοβήθηκα...

'Ομως θαησώ κι' αυτός πώς με φοβάται. Φοβόμαστε κι' οί δυό, ένας τόν άλλο καθέννας για λογαριασμό δικό του. Λέει πώς ήταν φίλος του πατέρα... Μά ο πατέρας

είνε τώρα πεθαμένος.

Τί θέλει, τί θέλει αυτός ο ξένος;...

14) Το έβρηκα πάλι τώρα. Δέ μιλάει.

Μοιάζει σαν έξω απ' τη ζωή, τόσο είνε γερασμένο. Και τ' αγαπούσα τόσο, μιά φορά!

"Ενα μάτσο καστονόχρυσά μαλλιά...

Είνε πολύς καιρός, που τόχα λησμονήσει. Το γύρευα παντού, και δέ μπορούσα να το βρω! σήμερα όμως, άνοιγοντας, πρωί-πρωί, το δεξί το συρταράκι του κομοού — το ξαναβρήκα πάλι. Που νάτανε κρυμμένο; 'Η μάνα θα μου τόκρυψε, θαρρώ, να μην το βλέπω...

Στην αρχή με τρόμαξε, και θέλησε να φύγη. Είχε και κείνο να με ιδη τόσο καιρό... Κατόπι όμως ξεθάρρεψε, μιλήσαμε πολλά.

Είχα να το ιδω τόσο καιρό...

9) Κ' ύστερα — Θεέ μου — ύστερα;...

Τά κεριά, θυμάμαι, γύρω από την κάσα, δυό κεριά, πολλά κεριά, πολλά κεριά γιομίζανε την κάμαρη, και θγαίνανε στο δρόμο. Πεπατούσανε δυό-δυό μαζί στο δρόμο. Μιά θαρειά άτμοσφαιράρα από λιθάνι.

Γύρω-γύρω, ή κάμαρη, με ψηλά ταβάνια.

Στη μέση ακριβώς ήταν ή κάσα...

Κ' ή ψηλή ή κάμαρη, έλαμπε σά ναός...

Μπροστά ο δρόμος άσπρος, σκοτισμένος. Πήγαινε σε μιά τούφα κυπαρίσσια. Τραβούσε πάντα προς τα κυπαρίσσια. Δέ λόξευε καθόλου — σά σπαθί...

— Μάννα, της λέω, δέ μπορώ, κρυώνω! (μπροστά ή κάσα, φύσαγε, χειμώνας) μάννα, της λέω, δέ μπορώ, κρυώνω...

Σήκωνα το παλτό μου το γιακά — κι' ωστόσο κρυώνω.

— Μάννα, της λέω, δέ μπορώ, κρυώνω...

Μέ πήρε από το χέρι και με χάιδεψε...

.....

Θά μπορούσα, Θεέ μου, θά μπορούσα!

Δέν το πιστεύανε γυρίζαν το κεφάλι. Οί χαζοί — κανένας δέ με πίστευε...

Θά μπορούσα, Θεέ μου, σάς το λέω... Μά γιατί όχι, Θεέ μου, ΓΙΑΤΙ ΟΧΙ;!...

...Και δέ μ' αφίνουν, μπαίνουνε μπροστά μου. Με τυραινούνε, μου κρατάν τα χέρια.

Μου ματώνουν την ψυχή με τις κακιές τους.

Και γώ το πήρ' απόφασι, μιά μέρα που θα λείπουν, που θα λείπουν όλοι από το σπίτι, — θα πάρω ένα σουγιά, και θα το κάνω...

Ποιό;!

Δοκίμασα να τους το πω, δέ μ' άκουσε κανείς τους.

Κι' αυτό ήταν ή πρώτη σφοδρά μου. "Επειτα ήρθαν κι' άλλες, ένα

πλήθος.

Ποιός φταίει;

Το πάρκο ήταν ήσυχο, γιομάτο μαργαρίτες.

Μέ περιμένει. Περιμένει πάντα. Την είδα χτές. ΤΗΝ ΕΙΔΑ. Μου μιλούσε...

'Ηταν ή ίδια πάντα, σαν και τότε...

Μου λέει: «Είμαι μόνη, και κρυώνω»...

Της λέω: «Τι με θές, αγαπημένη μου;»

Μου λέει: «Είμαι μόνη, και κρυώνω»...

Δέν είμαι γώ, δέν είμαι γώ. Το ξέρω.

Είμαι ακριβώς «ό,τι δέν είμαι».

Είμαι ο πρώτος τώρα που το ξέρω. Άλλα θα γίνω σίγουρα κι' ο δεύτερος...

Τι καύμός, ωστόσο τι καύμός!

Σε λίγο, θα μάθουν πιο καλά. Θα με κυττάνε τότε, και θα τρέμουν. Θα ιδούνε, τότε, με ποιόν έχουνε να κάνουνε. Και τότε θα γινώ και γώ ΘΕΟΣ.

Χά-χά, Ο ΘΕΟΣ...

Χτές αυτό. — Νάν το πώ; να μην το πώ;

Η Κατερίνα, κι' αυτή με κατατρέχει. Όλος ο κόσμος θέλει το κακό μου. Μά τι τους έχω, Θεέ μου, κανωμένο;

Και γώ γαυγίζω «γάου, γάου!», σά σκυλί. Ύστερα κάνω πάλι το μυν-τρόσκυλο, πιο δυνατά και σοβαρά «γάβ, γάβ!». Και εκείνη τότε μπηγεί τις φωνές. Θέλει να με σκοτώσει, με σκοτώνει.

Βάνω και εγώ το σούρτη, κάθε βράδυ.

Τόχεις πολύ, να ρθῃ και να με πνί-ξη;...

200 β) Φριχτό, φριχτό.

Κοιμόμουνα βαθεία, πρὸς τὰ χαράματα. Άκούω ξαφνικά πατημασιές!

Ποιὸς εἶνε; Τινάζουμαι ὀλόρθος παγωμένος!

Ποιὸς εἶνε; Κανέναν δὲ μιλάει... Παίρνω ἕνα λουκέτο, ἕνα ψαλλίδι, καὶ πάω νὰ θαρέσω στὸ σκοτάδι!

«Ποιὸς εἶνε;» λέω, καὶ σηκώνω τὸ λουκέτο...

Τί τυραννία, τυραννία, Θεέ μου...

Ὡς πότε θὰ βαστάξῃ αὐτό, Θεέ μου;

Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου—λυπήσου με καὶ πέ μου!...

«Αὔριο στὶς πέντε»... Ἦρθε, ἦρθε!

Ἦμουν αὐτὴ φωτιά, καὶ τὴν περιμένα.

Μοῦ λέει: «ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΗ, ΚΑΙ ΚΡΥΩΝΩ»...

Τὴν τρώει τὸ σαράκι. Δὲν τὸ λέει.

+ ΤΟ ΣΑΡΑΚΙ.

«Ὑστερ' ἀπ' ἕνα μῆνα, τίποτα δὲ θὰ φαίνεται. Θὰ τὴν ἔχουν σκεπα-σμένη τὰ χορτάρια.

Ἐκατὸ φορὲς σήμερα.

...Ξαφνικά, στὰ σκαλοπάτια, τὸ ψαλλίδι!

Λέω: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐλθέτω ἡ...»

Τότε καὶ ἐγώ...

...Μάννα μου, MANNA MOY —

Η ΓΑΤΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΒΟΗΘΕΙΑ!...

II

III

Κυρία ν Μ. Π.
Ἀθήνας

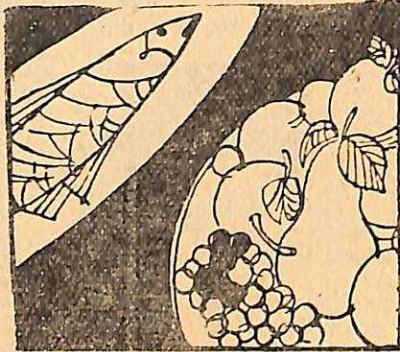
Μητέρα,

Ἐνας χρόνος πέρασε, πιστεύω, ἀπ' τὴν ἡμέρα πού με κλείσατ' ἐδῶ μέσα. Ἀλήθεια, πότε πέρασ' ἕνας χρόνος; Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν τραγική τὴν κωμωδία, πού παίχτηκε τόσον καιρὸ εἰς βάρος μου, μιὰ θλίψη μούχει μένει στὴν καρδιά...

Εἶμαι λυπημένος, λυπημένος...

Θαμμένος ἐδῶ—μέσα ζωντανός—τί μπορῶ νὰ περιμένω τώρα; Μὲ περικυκλώνουν οἱ τρελλοί. Ὀλην ὥρα κλαῖνε καὶ φωνάζουν. Κλαῖω καὶ ἐγώ, σὰν τὸ μωρὸ παιδί.

Νὰ μ' ἐβλεπες, πὼς ἔχω φρονιμῆ-ψει! Ὁ γιατρός εἶν' εὐχαριστημέ-νος. Σκοπεύει νὰ σοῦ γράψῃ νὰ με πάρῃς. Πάρε με, μητερούλα, σ' ἐ-

Ξορκίζω!

Θυμάμαι τώρα πάλι τὸ σπιτάκι μας—κ' ἡ νοσταλγία μου μαραίνει τὴν καρδιά...

Χαίρετίσέ μου καὶ τὸ μπάριπα—Τάσι: Φωνάζει, σὰν καὶ πρὶν, γιὰ τὶς κατσίκες, πού τοῦ ρημάζουν τὰ λαχανικά;!

Χαίρετίσέ μου καὶ τὴν Κατερίνα. Ὅλους μαζί σὰς ἀγαπῶ, καὶ θέλω νὰ σὰς δῶ...

Εἴμ' ἐντελῶς καλὰ—σ' τὸ ξανα-λέω. Θὰ βάλω νὰ σὸ γράψῃ καὶ ὁ γιατρός, γιὰ νὰ σοῦ φύγουν ἡ ἀμφιβολίες.

Καὶ σένα τώρα σὲ λυποῦμαι φο-θερά, πολυαγαπημένη μητερούλα μου, ὅτι μποροῦσες, τόκανες γιὰ μένα.

Σ' ἔκανα πολὺ νὰ ὑποφέρῃς—μὰ τάχα μήπως τόθελα καὶ ἐγώ; Εἴ-μαστε ὅλοι τὰ νευρόσπαστα τῆς Μοίρας, καὶ τίποτα δὲν κάνομε μὲ θέλησι δική μας...

Μητερούλα, ἔλα νὰ με ἰδῇς. Ἐ-λα νὰ με ἰδῇς, καὶ νὰ με πάρῃς.

Τώρα κοντεύει πάλι καλοκαίρι—ἀποφάσισε αὐτὸ τὸ ταξιδάκι.

Ἄν ἤξερες πόσο καλὸ θὰ μοῦ-κανες, μ' αὐτὸ τὸν πολυπόθητο ἐρ-χομό σου! Μαζί με σένα ἔτσι τὸ φαντάζομαι—θὰ ξανάρθῃ κι' ἡ ὑ-γεία, κι' ἡ χαρά...

Ἐδῶ μέσα πλήττω, πλήττω, πλήτ-τω! Δὲν θρίσκω οὔτε μιὰν ἐφημε-ρίδα... Στείλε μου τίποτε θιβλία νὰ ξεσκάσω. Θάθελα τώρα νὰ διαβά-σω στίχους, νὰ ξαναγεννηθῶ στὴν κοινωνία...

Ἐπάρχει μέσα—δῶ, κ' ἕνας τρελ-λός, πού τὸν συμπονῶ ἰδιαίτερος: ἔχει τὴ δική μου ἱστορία. Ἀγαποῦ-σε μιὰ κοπέλλα, καὶ τοῦ πέθανε—κι' ἀπ' τὰ τότες ἔμεινε τρελλός!—Ὅμως, φοβᾶμαι, δὲ θὰ γιγνευτῇ: τὸν ἔχουν κλείσει μὲ τοὺς «ἀνιά-τους». Μοῦ ραγίζεται ἡ καρδιά μου πού σ' τὸ γράφω.

Περιμένω νάρθῃς νὰ με πάρῃς. Λυπήσου με, καὶ πάρε με ἀπὸ δῶ. λιγάκι ἀκόμα, καὶ θὰ... τρελλαθῶ!

Βλέπεις, μητερούλα; ἀστειεύο-μαι...

Εἴμ' ἐντελῶς καλὰ—σ' τὸ ξανα-λέω.

Σοῦ φιλῶ με σεβασμὸ τὸ χέρι,

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΣ

Ὁ ἔραστής γονατίζει, ὁ ἄνδρας σῦρεται.

Στὴν ἀρχὴ ἡ γυναῖκες φοβοῦνται τὴν ἀγάπῃ. Ἐπειτα ὁμῶς παίζουν μ' αὐτῇ.

Ὅταν ἀπαγορεύουν στὶς γυναῖ-κες ν' ἀγαποῦν, εἶνε σὰ νὰ τοὺς ἀ-παγορεύουν νὰ ζοῦν.

Ἡ μετριοφροσύνη ὠφελεῖ πολὺ τὴν γυναῖκα, ἐξυψώνει τὴν ὠραιότητά της καὶ εἶν' ἕνα πέπλο γιὰ τὴν ἀ-σχημία της.

Ἡ τουαλέττα εἶνε ὁ πρόλογος τῆς γυναίκας, συγγὰ ὁμῶς εἶνε καὶ ὅλο τὸ ἔργον.

Ἡ μεγαλοφυΐα τῶν γυναικῶν ἐ-δρεῖ στὴν καρδιά τους.

Ἐνα σπῆτι χωρὶς γυναῖκα, εἶν' ἕ-νας χρόνος χωρὶς ἀνοίξῃ καὶ μιὰ ἀ-νοιξὶ χωρὶς ρόδα.

Γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ὠμορφιά στοὺς ἀγγέλους, τοὺς ζωγραφίζουν νὰ ὁμοιάζουν μὲ τὴν γυναῖκα.

Ἡ παραφροσύνη τῆς καρδιάς, πού ἐμπνέει πίστιν πρὸς κάθε τί τὸ ἀ-δύνατο, αὐτὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς ἔρω-τας.

Ἡ καρδιά ἔχει λόγους, τοὺς ὁ-ποίους ἀγνοεῖ τὸ λογικόν.

Σ' ἄνδρα ἔχοντα πνεῦμα, ἀρμό-ζει σύζυγος ἔχουσα καρδιά. Εἶνε πολλὰ δύο πνεύματα μέσα στὸ ἴδιον σπῆτι.

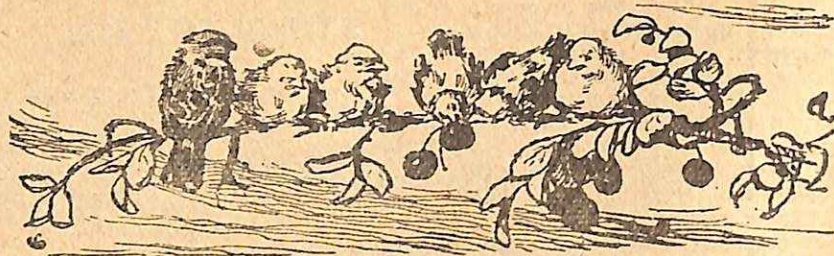
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ρθῇς,

Ο ΓΕΩΡΓΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ.—Ἐχεις νὰ μοῦ γράψῃς πέν-τε μῆνες. Δὲν ξέρω τί νὰ θάλω μὲ τὸ νοῦ μου. Γιατὶ δὲ γράφεις τώρα, μητερούλα;

Ἐδῶ, πολλοὶ μοῦ εἶπαν πὼς πέ-θανες... Γράψε μοῦ λοιπὸν ἂν εἶν' ἀληθεῖα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΝΤΕ ΜΕΡΕ ΠΡΟΣ
ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΥΓΚ

Από τότε που εφύγατε, τίποτε στον κόσμο δεν με διασκεδάζει. Πληττω μέχρι θανάτου και η καρδιά μου είναι γεμάτη πικρία και μεταμέλεια. Γιατί σάς αφήσα να φύγετε;

Δεν είχα παρά να ειπώ μία λέξη για να σας κρατήσω κοντά μου, σφιχταδεμένη στην αγάπη μου.

Αυτή τη λέξη δεν την επρόφερα! Γιατί; Ήταν μικροφιλοτιμία, υπερηφάνεια, δειλία ή αδιαφορία; Όταν εφύγατε, τότε μονάχα κατάλαβα στο βάθος της καρδιάς μου τί λάθος έκαμα!

Λάθος, που ίσως με απομακρύνει για πάντα από σάς.

Από σάς, που περιμένατε μία παράκληση, μία λέξη μόνο, για να μείνετε κοντά μου, για πάντα δική μου, αγαπημένη μου!

...Σας ίκετεύω να με δικαιολογήσετε, να με συγχωρήσετε! Δεν ήξευρα τί έκαμα.

Τώρα μόνο ξέσω...

Πρός Θεού, έλατε γρήγορα κοντά μου να με σώσετε από την πληγή και τις τύψεις που δηλητηριάζουν την ζωή μου!

Δικός σας
ΡΑΟΥΛ

ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ

Μεσάνυχτα! Και δεν έχω κοιμηθεί ακόμη. Πώς να κοιμηθώ; Πώς

να λησμονήσω τη σημερινή ημέρα; Θά την θυμάμαι πάντα την ημέρα αυτή. Δεν μπορώ να σου εκφράσω, αγάπη μου, όλες τις σκέψεις μου, και η ψυχή μου είναι γεμάτη από υπέροχες, μεθυστικές έντυπώσεις. Αισθάνομαι ότι η ύπαρξίς μου φωτίζεται από την ανάμνησι της θεσπέσιας ώρας που ήμουν σιμά σας. Μου έχαρίσατε στιγμές υπερτάτης ευτυχίας.

Υπάρχουν στη ζωή μας ημέρες γεμάτες από απροσδόκητες και αστόχαστες έντυπώσεις. Το θέλητρό τους μπαίνει. Θαθείά μέσα στην καρδιά και μάς χαρίζει τη χαρά της αναμνήσεως σ' όλη μας τη ζωή. Τότε ο κόσμος παίρνει για μάς μία ιδιαίτερη σημασία και μία καινούργια αξία. Βλέπουμε νέους ορίζοντας και ανακαλύπτουμε κρυφές ωμορφιές, εκεί που δεν έβλεπαμε τίποτε προηγουμένως. Σήμερα έζησα μία από αυτές τις μέρες που σβύνουν όλο το παρελθόν και σημειώνουν την αρχή του μέλλοντος, ενός μέλλοντος ευτυχισμένου. Μέσα στο σιωπηλό μου σπίτι ξαναζώ με τη φαντασία τις θείες στιγμές που πέρασαν... Αισθάνομαι πώς γίνομαι καλλίτερος και δυνατώτερος. Είμαι υπερήφανος... Ξαναγεννιέμαι!

Απόψε είμαι ικανός να ξεκινήσω για την κατάκτησι ενός νέου κόσμου. Συγχωρήστε με γι' αυτές τις τρέλλες! Μά μέρα σαν τη σημερινή δεν είχε ως τώρα παρουσιασθεί στο κατώφλι της πόρτας μου... Ή

παρουσία σας είχε όλη φώς! Όταν σας κυττάζω, τα μάτια μου θαμπώνουν από τη λάμψη της ωμορφιάς σας. Αυτά τα μάτια είχαν την ευτυχία να σάς κυττάζουν σήμερα όλη την ημέρα. Ω, τι υπέροχη ευτυχία! Γιατί να μη σάς γνωρίσω πιο έντορα; Και πώς να σάς ξεχάσω πειά; Πώς να ξεχάσω τη θραδειά που μ' αφήσατε να περάσω μαζί σας, στο σπίτι σας, τις κινήσεις σας που μοιάζουν με κινήσεις μυθολογικής Βασίλισσας που ξαναζή σ' ένα όνειρο και τη μουσική της φωνής σας, της γλυκειάς σας φωνής; Πόσα πράγματα γλυκά και αρμονικά σάς έχει χαρίσει η φύσις!

Είσατε μία Βασίλισσα περασμένων χρόνων. Έξούσατε στη Ρώμη πρό τριών αιώνων εις ένα εργαστήριο του Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι... Έρχεσθε από άγνωστους τόπους, από την ήδυπαση Αραβία... Και φέρνετε στον κόσμο το δώρο της θείας ωμορφιάς σας.

Φιλώ τα χέρια μου που σάς άγγιξαν και είμαι δυστυχής που δεν μπορώ να φιλήσω και τα μάτια μου που έβλεπαν τόσην ώρα την ωμορφιά σας. Πηγαίνω στον Ικαθρέπτη και κυττάζω θαθεία στα μάτια μου μήπως έμεινε μέσα ή θεία εικόνα της μορφής σας. Αναπνέω επάνω μου το άρωμά σας!...

Είσατε ο ουρανός, είσατε ο παράδεισος, είσατε η ζωή! Κάθε παλμός της καρδιάς μου, είναι για σάς. Είσατε μυστηριώδης και μακρινή. Είσατε ωραία και επίφοδη σαν τη Ζωή. Μου θυμίζετε την Μπουνχίλδη, που ήταν συγχρόνως και θεά.

Φιλώ τα λευκά χέρια σας. Αύριο... αύριο...

ΡΟΥΣΣΩ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΔΙΑ

Είμαι πάλι τρελλός. Ο Θεός να

μου δώσει άντοχή για ν' αντέξω στην τρικυμία αυτή της αγάπης.

Είσατε από τις γυναίκες που τρελαίνουν τους άνδρας. Θα έπρεπε να παραφρονούν και να σφάζονται εμπρός σας. Νά παίρνουν ζωή από τα χείλη σας και να θανατώνονται από τα μάτια σας!

Ο θαυμασμός μου για σάς είναι άπερίοριστος. Κατέχετε όλη μου την σκέψη, δεν υπάρχει τίποτε άλλο από σάς στον κόσμο.

Σήμερα πάλι μου χαρίσατε στιγμές ευτυχίας. Όταν έπαιζατε την Μπαλάντ του Σοπέν, σάς φίλησα το χέρι. Το χέρι αυτό έτρεμε. Κυττάχθηκα χωρίς να προφέρω λέξη. Υστερα έφυγα...

Η εικόνα σας πλαισιωμένη από το χρυσάφι των μαλλιών σας φω

τίζει το δωμάτιό μου, με παρακολούθει, σαν μυστηριώδες σύμβολον χαράς και θανάτου.

Τώρα μου διαφεύγει η σημασία της ζωής. Είμαι σαν μεθυσμένος. Δεν ξέρω αν αυτό που αισθάνομαι είναι λύπη ή χαρά, αγάπη ή μίσος. Δεν ξέρω αν πρέπει να σας όνομάσω Κυρία ή Φίλη. Χαίρετε.

ΡΟΥΣΣΩ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΘΑΥΜΑ ΨΙΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ένα αληθινά θαυμαστό κατόρθωμα αναγράφεται εσχάτως στον αμερικανικό τύπο. Ο κ. Καρλ Τόμαν, χαράκτης στη Νέα Υόρκη, κατόρθωσε να γράψι το «Πάτερ ημών» καθώς και τον «Δεκάλογον» του Μωϋσή, μέσα σ' έναν κύκλο που είχε διάμετρο ενός εκατοστού του μέτρου! Το σύνολο των γραμμάτων που έχαραγθησαν μέσα στον μικροσκοπικό αυτόν κύκλο ανέρχεται σε 1.150!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝ. ΜΟΡΑΝ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Βρικόμαστε στο 1841 στο Μεσ-νίλ της Καμπανίας. Στο κελλί του παπᾶ Σαντελούπ η ἀνεψιά του Λίζα, κορίτσι δεκαοχτώ χρονῶν, ἐργαζότανε στὸ φῶς τῆς λάμπας. Πέρα ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούγονται φωνές μακρινές καὶ φαίνονται μεγάλες φωτιές. Εἶνε ὁ στρατὸς τῶν Ἀγγλων, τῶν Πρώσων καὶ τῶν Ρώσων ποὺ μῆταν στὴ Γαλλία γιὰ νὰ πολεμήσουν τὸν Ναπολέοντα.

Ἀέσφνα μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ ἀκουστήκανε πατήματα ἀλόγων (καὶ κρότος σπαθίων καὶ σπηρουνῶν καθαλαρίας. Χτυπούσανε γερὰ τὴν αὐλόπορτα, τὴν σπρώχνανε μὲ βία γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξουνε καὶ στὸ τέλος μῆταν μέσα στὴν αὐλὴ δυὸ Κοζάκοι ἀξιωματικοὶ καθαλαρέοι.

Ὁ γέρο Γιάννης Μπιγκόρ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ παπᾶ Σαντελούπ, ἄφρισε ἀπὸ τὸ θυμὸ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει:

— Ἀ, τοὺς ἀχρεῖους, τοὺς κατεργάρηδες! Θέλουν νὰ μποῦν στὸ σπίτι.

— Γιάννη, τί τρέχει; ρώτησαν ἡ Λίζα ἀνήσυχη.

— Οἱ Κοζάκοι, κόρη μου, μᾶς περικύκλωσαν ντὸ σπίτι. Μὰ ἐγνοια σας. Θὰ τοὺς δεῖξω ἐγώ.

Σκύβοντες ἄρπαξε ἕνα βαρὺ καντηλιέρι ἀσημένιο τῆς ἐκκλησίας, ποῦτανε πάνω στὸ

τραπέζι καὶ εἶπε:

— Εἶμαι ὁ Γιάννης Μπιγκόρ, ἄλλοτε λοχίας τοῦ 12ου τάγματος τῆς καθαλαρίας. Λαβώθηκα στὴ μάχη τοῦ Ἀρκὸλ στὴν Ἰταλία μὲ τὸν Ναπολέοντα, ἔφαγα μιὰ σπαθιά στὸ Λύτσεν τῆς Πρωσίας, κόντεψα νὰ σκοτωθῶ στὸ Μαρέγκο καὶ μισοπεθαμένο μὲ σηκώσανε στὴ μάχη τῆς Ἰένυς! Τὰ χέρια μου εἶνε γερὰ ἀκόμη καὶ θὰ κτυπηθῶ μαζί τους!...

— Ἀφισέ τους, ἀφισέ τους, φώνανε ἡ Λίζα κατακίτρινη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς.

— Νὰ τοὺς ἀφίσω; Τί λές, κόρη μου; Ὁ παπᾶς δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ ποτέ. Γιατί ἐδῶ δὲν εἶνε μόνον τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, μὰ εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ σπίτι τοῦ παπᾶ Σαντελούπ, κι' ἂν σήμερα εἶνε παπᾶς, πρὸ πέντε χρόνων ἦτανε ταγματάρχης καὶ ἔστειλε πολλοὺς ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς τῆς Γαλλίας στὸν ἄλλο κόσμο.

Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ Κοζάκους ποὺ εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξύ, θέλησε νὰ μῆ μέσα κι' ἔσπρωξε τὸν Γιάννη.

— Νὰ σὲ πάρουν χίλιοι διαβόλοι! οὐρλιάσε ὁ Μπιγκόρ. Ἄν κουνηθῇς, ἀξιωματικέ μου, θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι!

Ἐξαφνα ὁ μὴς ἕνα χέρι ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ ποὺ ἦ-

«Δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶνε ποτὲ εὐτυχισμένος καὶ μέγας ἕνας λαὸς, ὅταν τὸ βᾶθρον αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρο τὸ ἔθνος οἰκοδόμημα, ὅταν μὲ ἄλλα λόγια ἡ Ἐργατικὴ τάξις, ἡ Ἀγροτικὴ τάξις καὶ ἡ τάξις τῶν μισθωτῶν πάσχουν καὶ ὑποφέρουν καὶ τὴν ζωὴν τῶν τῶν περνοῦν σὺν βάρους».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ταν σηκωμένο γιὰ νὰ χτυπήσῃ καὶ ὁ παπᾶς, παρουσιάστηκε μπρὸς τοῦ.

— Τί τρέχει, Γιάννη; ρώτησε μὲ τὴν θρονιερὴ φωνή του.

— Παπᾶ μου... ταγματάρχα μου...

— Ἐξηγήσου λοιπόν.

Ἐπενέθη ὁ μὴς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ρώσους ἀξιωματικούς κι' ἐξήγησε πὼς ζητάει κατάλυμα γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ παπᾶ Σαντελούπ δὲν ταράχτηκε.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε. Θὰ σὰς ἐτοιμάσω μιὰ κάμαρη.

— Ποιὰ; ρώτησε φουρκισμένος ὁ Μπιγκόρ.

— Τὴν δική μου, ἀπήντησε ὁ παπᾶς.

Ὁ Γιάννης ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ μέσα στὰ δόντια του. Ὁ ἀξιωματικὸς πῆγε νὰ μῆ στὴν κάμαρα, μὰ ὁ παπᾶς τὸν κράτησε.

— Ξέρεῖς γαλλικά, κύριε; τὸν ρώτησε. Πολὺ καλὰ. Ἀκουσε λοιπόν. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σὰς φιλοξενεῖ ἀπόψε, ἐγώ, ὁ παπᾶ Σαντελούπ, ἦμουν ἄλλοτε στρατιώτης σὰν ἐσὰς. Ποδὲν χρόνων ἦμουν ταγματάρχης τῆς φρουρᾶς καὶ θὰ ἦμουν ἀκόμη, μὰ στὴ μάχη τοῦ Βαγράμ ἐνα βόλι μοῦ πῆρε δύο δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ κι' ἀποστρατεύθηκα. Ἐπειδὴ δὲν μπορῶ πεῖ νὰ βοηθήσω τὴν πατρίδα μου μὲ τὸ σπαθί, ἀπεφάσισα νὰ τὴν βοηθήσω μὲ τὸν σταυρό, κι' ἐγίνικ παπᾶς. Ἡ σημερινὴ θέσις μου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ εἶμαι μεσίτης ἀγάπης καὶ συμφιλίωσης ἀνάμεσα στὴν πατρίδα μου καὶ σὲ σὰς — δοῖστε μέσα, Κύριε. Θὰ μείνετε κοντὰ σὲ ἀνθρώπους χωρὶς ὑπεράσπισι. Ὁ βοηθὸς μου Γιάννης εἶνε σχεδὸν γέρος, καὶ ἡ ἀνεψιά μου παιδί ἀκόμα. Μπροστὰ στὸ Θεὸ ποὺ συγχωρεῖ καὶ παιδεύει, ἀφίνω τὸ σπίτι μου στὴν προστασία τῆς στρατιωτικῆς σας τιμιότητος.

Ἐμπρὸς τώρα, κύριε.

Ἦν νύχτα κατὰ τὰς 10 ἡ Λίζα ἐτοιμαζόταν ν' ἀνεβῇ στὴν κάμαρά της, ὅταν ὁ Γιάννης εἰδοποίησε τὸν παπᾶ πὼς ἕνα παιδί μουσκεμένο ἀπ' τὴ θροχὴ καὶ λασπωμένο, τὸν ζητοῦσε νὰ μεταλάβῃ τὴ μάνα του ποὺ τέβαινε.

— Θὰ πάω ἀμέσως, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Μὰ, παπᾶ μου, εἶπε ὁ Μπιγκόρ, σκέφθηκες τί ὥρα εἶνε; Πὼς θὰ περπατήσῃς τέτοια νύχτα ποὺ θρέχει μὲ τὸ ἄσκι; Ἐξω εἶνε σκοτάδι κι' ὁ διάβολος, ὁ ἴδιος δὲν βλέπει τὴ μύτη του!

— Δώσε μου τὸ καπέλλο μου, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Θὰ βρῆς ἀπ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ληστές, τοὺς Κοζάκους, σ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ δάσους, ξανάπε ὁ Μπιγκόρ καὶ συνέχισε: — Δὲν συλλογίζεσαι αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸ ποὺ ἄφισες ἐδῶ; Δὲν εἶσαι φρόνιμος, παπᾶ μου.

Θάσαι σὺ ἐδῶ, εἶπε ὁ παπᾶ Σαντελούπ. Κι' ἐξ ἄλλου ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες θάσαι ἐδῶ. Περὶ στὸν ξενοδόχο νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα ἄλογο. Πράττει νὰ πάω νὰ κάμω τὸ χρέος μου, προτοῦ νὰ ξεψυχῇ ἡ γυναῖκα αὐτή.

— Καλὰ, παπᾶ μου, κάμε ὅπως θέλεις...

Ἦσαν μεσάνυχτα περασμένα ὅταν γύρισε ὁ παπᾶς. Ἐδῶσε τὸ ἄλογο στὸν ξενοδόχο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του. Μόλις πλησίασε ἐκεῖ εἶδε μιὰ σκιά νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φωνάζοντος:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

— Εἶσαι σὺ Γιάννη; Πὼς βρέθηκες ἐξαπ' τὸ σπίτι, ρώτησε ὁ παπᾶς, γνωρίζοντας τὸν Μπιγκόρ.

— Ὁ ἀξιωματικὸς, παπᾶ μου, μ' ἐπέταξε ἐξω. Εἶνε στουπὶ καὶ δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ κάμῃ στὴ Λίζα.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀνοίξε τὸ παρά-

θυρο του σπιτιού κι' ή Λίζα, τρομαγμένη έσκυψε πρὸς τὰ ἔξω. Μὰ συγχρόνως ἓνα χέρι θούλωσε τὸ στόμα της (καὶ τὴν ἔσπρωξε μέσα χωρὶς νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ φωνάξῃ).

Ὁ παπᾶς ὤρμησε σὰν τρελλός. Σπάσανε τὴν πόρτα καὶ μπήκανε μέσα τρεχάτοι. Στὴ σκάλα ἀντίκρυσαν τὴν μικρὴ Λίζα λιγοθυμισμένη. Ὁ Κοζᾶκος ἔστεκε μπρὸς τῆς τύφλα στὸ μεθύσι.

— Γιάννη, εἶπε ὁ παπᾶς, ὠδήγησε τὴ Λίζα στὴ κάμαρά της καὶ ἔλα ἐδῶ πάλι. Σεῖς, κύριε, φώναξε κατόπιν στὸν ἀξίωματικό, μπήτε ἐκεῖ μέσα! καὶ τὸν ἔσπρωξε μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ καμαράκι, μπαίνοντας κι' ὁ ἴδιος κατόπιν του.

— Ἀκουσέ με,

τοῦ εἶπε τότε, κυττάζον τὰς τὸν στὰ μάτια. Στὴν Ἰταλία κυτὰ τὸν πόλεμο ἤμουν λοχαγός. Σὰν παραδόθηκε ἡ Πέργαμος, ἔνας στρατιώτης ποὺ εἶχε πολλὴ μῆσει παλληκαρίσια, τὸ βράδυ ἔκλεψε ἓνα ρολόγι. Διέταξα καὶ τὸν τουφεκίσανε! Στὴν Αἴγυπτο ὁ ὑπη-

ρέτης μου, ποὺ μοῦδε σώσει τὴ ζωὴ, χτύπησε ἓναν ντερβίσση ποὺ βγαίνει ἀπ' τὸ τῶμα. Διέταξα καὶ τὸν τουφεκίσανε! Στὸ Βαγράμ πρὸ πέντε χρόνων ἤμουν ταγματάρχης. Ἐνας λοχίας ἀτίμασε μιὰ γυναῖκα καὶ τὸν σκότωσα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ὁ ἀξιωματικός ἔσκυψε τὸ κεφάλι του. Ὁ παπᾶς ξανάρχισε:

— Ἐχετε χρέος νὰ δίδετε στοὺς στρατιώτας σας τὸ παράδειγμα τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς τιμῆς. Τὸ παραλείψατε, κύριε. Ἄν γυρίζα πῶς ἀργά, θὰ ἀτιμάζατε τὸ σπίτι μου, ποὺ ἐμπιστεύθηκα στὴ στρατιωτικὴ σας τιμὴ. Πρέπει νὰ δώσης λόγο. Ἄν ἀρνηθῆς μπορῶ νὰ σὲ θιάσω. Ἐσχάσε πὼς εἶμαι παπᾶς καὶ θυμῆ-

σου πὼς ἤμουν στρατιώτης...

Πλησίασε ὑστερὰ στὸν τοῖχο καὶ ξεκρέμασε τὸ σπαθί, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε πολεμήσει τόσα χρόνια.

— Ἐλα, Μπιγκὼρ, εἶπε στὸ Γιάννη, ποῦχε γυρίσει ἐν τῷ μεταξῷ, πάρε αὐτὸ τὸ φανάρι καὶ ἀκολούθησέ μας.

Περνώντας ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς ἀνεψιάς τοῦ ὁ παπα-Σαντελοῦπ τὴν ἄκουσε νὰ κλαίῃ καὶ μπήκε μέσα.

Σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει νὰ κλαῖς, κόρη μου. Ὁ πατέρας σου σκοτώθηκε στὸν πόλεμο χωρὶς νὰ φοβηθῇ καὶ σὺ πρέπει νᾶσαι γενναία, τῆς εἶπε.

Καὶ συνέχισε γλυκαίνοντας τὴ φωνὴ του:

— Ἄν θέλεις, φίλησέ με.

Ἀγκαλιαστήκανε καὶ φιληθήκανε.

— Τώρα γονάτισε καὶ παρακάλα τὸ Θεὸ γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ πεθάνῃ!

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια.

Οἱ τρεῖς ἄντρες κατεβήκανε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ περάσανε μέσα στὴν ἐκκλησίαν, ὅπου

λάμπανε τὰ καντήλια σὰν χρυσὰ ἀστέρια. Ὁ παπᾶς σταυροκοπήθηκε, ἀνοιξε τὸ πίσω πορτάκι τῆς ἐκκλησίας καὶ βγήκανε στὴν αὐλὴ.

— Ἐδῶ εἵμαστε καλά, εἶπε ὁ παπᾶς. Κρέμασε, Γιάννη, τὸ φανάρι σου!

Κατόπιν ἔκαμε τὸ σταυρὸ του μὲ τὰ κομμένα δάχτυλά του καὶ κρατώντας τὸ σπαθί του μὲ τὸ ἀριστερό, εἶπε στὸν Κοζᾶκο:

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, κύριε...

Ὁ Κοζᾶκος σκούπισε τὸν ἰδρώτα του καὶ ξεσπάθωσε.

Τὰ δυὸ μεγάλα σπαθιά συνεκρούσθησαν καὶ πέταξαν ἀστραπές.

Ὁ Γιάννης γονατιστὸς ψιθύριζε προσευχές:

— «Ἐλέησον, Κύριε, τὸν δοῦλον σου!»

Οἱ δυὸ ἄνδρες μονομαχοῦσαν μὲ λύσσα.

— Λαβώθηκα! φώναξε ἔξαφνα ὁ παπᾶς καὶ ἔκανε πίσω ἓνα βῆμα.

Εἶχε λαβωθῇ στὸ μπράτσο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ του.

— Δὲν μπορείς νὰ ξαναρχίσῃς πειά, παπᾶ μου, τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης.

Ὁ Κοζᾶκος πλησίασε ἐπίσης καὶ ψιθύρισε:

— Δὲν μπορῶ, κύριε, νὰ χτυπηθῶ μ' ἓναν ἄνθρωπο πληγωμένο. Μὲ τὸ δεξιὸ μου χέρι δὲν μπορείς νὰ κρατήσης τὸ σπαθί. Τοῦ λείπουνε δυὸ δάχτυλα.

Ὁ παπᾶ-Σαντελοῦπ ἀγρίεψε.

— Ὅχι δᾶ, μπορῶ καὶ παραμπορῶ μάλιστα, φώναξε. Τώρα θὰ δῆτε. Μπιγκὼρ, ἔλα δῶ! Δέσε μου γερὰ τὸ σπαθί στὴ φούχτα τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ μὲ τὴ ζώνη σου. Ἐμπρὸς! Στὸ διατάσσω!...

Ὁ Μπιγκὼρ ὑπάκουσε.

Ἡ μονομαχία ξανάρχισε μανιώδους.

Ἀρκετὴ ὥρα τὰ σπαθιά συνεκρούοντο καὶ πετοῦσαν σπίθες.

Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ μπράτσο τοῦ παπᾶ ἔτρεχε αἷμα ἀφθονο.

Ὁ Μπιγκὼρ ξανάχε γονατίζει καὶ προσηύχετο:

— «Ἐλέησον, Κύριε, τὸν δοῦλον σου!»

Ἐξαφνα ὁ Κοζᾶκος ὤρμησε κατὰ τοῦ παπα-Σαντελοῦπ μὲ τὸ σπαθί ὑψωμένο. Θὰ τοῦ ἔσχιζε τὸ κεφάλι στὰ δυὸ. Ὁ παπᾶς ἐπρόλαβε, ἔσκυψε καὶ τοῦ ἔχωσε τὸ σπαθί στὸ λαιμό. Ὁ Κοζᾶκος ἔπεσε κάτω θγάζοντας αἱματωμένους ἀφροδὲς ἀπὸ τὸ στόμα. Ὁ παπα-Σαντελοῦπ σὰν νὰ εὑπνησε ἀπὸ κακὸ ὄνειρο, ἄφησε τὸ σπαθί νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια, ἔσκυψε κοντὰ στὸν ἀντίπαλό του ποὺ ψυχορραγοῦσε κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ μὲ θλίψη καὶ συντριβή:

— «Ἐλέησον, Κύριε, τὸν δοῦλον σου!... Ἐλέησόν με, Κύριε!...»

ΕΥΓΕΝ. ΜΟΡΑΝ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Εἶνε κάποιο κάστρο μέσ' στὴν ἔρημο, ποὺ τώρα πειὰ δὲν κάθεται κανένας. Εἶνε κλειστὸ καὶ μόνο, μέσ' στὴν ἔρημο.

Καὶ βέβαια, μιὰ φορὰ, πὼς ἦταν ἄνθρωποι, ἄνθρωποι πλήθος ποὺ τὸ κατοικοῦσαν! μὰ τώρα εἶνε μονάχο μέσ' στὴν ἔρημο.

Ἡ σάλες του εἶχαν ἄλλοτε ἰδωμένες ἀφάνταστες γιορτές καὶ τελετὲς μοναδικές, ἀσύγκριτης λαμπρότητας! Αὐτὰ ὅμως τώρα πᾶνε, εἶνε καιρὸς...

Τώρα εἶνε μόνο, μόνο μέσ' στὴν ἔρημο...

Οἱ ἱππότες κ' ἡ ξανθὴς πυργοδεσποινες, ἀπὸ καιρὸ εἶνε τώρα πεθαμένοι μέσ' στὶς χίλιες τίς κάμαρές τους, μέσ' στὶς στοῖες καὶ μέσ' στοὺς διαδρόμους, τώρα δὲ σαλεύει μῆτε σκιά.

Ἡ σιωπὴ εἶνε τώρα πυργοδέσποινα — τὸ φεγγάρι, ὁ μοναχὸς ἱππότης, ὁ μοναχὸς ἱππότης κι' ἔραστής, ποὺ μπαينوβγαίνει ἀπὸ τίς χαραμάδες...

Κι' ὁ ἥλιος; — θὰ ρωτήσῃ ἴσως κανένας.

Τὸ κάστρο αὐτὸ δὲν φαίνεται στὸν ἥλιο: δὲ βγαίνει παρὰ μόνο δταν νυχτῶνῃ — καὶ χάνεται καὶ πάλι τὴν αὐγὴ.

Κανένας δὲν τὸ βλέπει, δὲν τὸ ἔρει. Εἶνε καιρὸς ποὺ δὲν ὑπάρχει πειά.

ὦ, ποῖός, ὦ, ποῖός θάρθῃ νὰ κατοικήσῃ τὸ στοιχειωμένο κάστρο τῆς ψυχῆς μου;

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΠΟ ΠΟΥΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΡΗΤΑ

Ἡ ἀρετὴ ἔχει τὴν πρώτην αὐτῆς ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Θεοτόκης

Μόνῃ ἡ ἀρετὴ καὶ νεκρὸν τὸν ἑαυτῆς ἐργάτην κοσμεῖ καὶ ἐπέκεινα τοῦ τάφου παρακολουθοῦσα τοῦτον ἐπιλαμπρύνει Οἰκονόμος

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

“Ενα αρχαίο έθιμο στο Βέλγιο, υποχρεώνει τον βασιλέα να γίνη ανάδοχος του έβδομου παιδιού μιάς οικογενείας οίασδήποτε κοινωνικής τάξεως κι’ αν είναι αυτή.

Το πρώτο κανόνι έφευρέθηκε στα 1330.

28 χιλιάδες άνθρωποι εργάζονται στα όρυχεία του θειαφιού στη Σικελία.

Ο βασιλεύς της Πορτογαλλίας Κάρολος εκάπνιζε 40 πούρα την ημέρα.

“Ενας οδοντοίατρος στο Παρίσι προσπαθεί να διασκεδάση τους πελάτες του με φωνόγραφο όταν τους θγάζη τα δόντια!

Ο διάσημος πιανίστας Δαρέφσκι, όταν ήταν ακόμα παιδί 10 ετών, ασφάλισε τα χέρια του αντί 5.000 λιρών, πληρώνοντας 200 λίρες το χρόνο.

Μιά καμήλα φορτωμένη με 200 οκάδες μπορεί να οδοιπορήση δώδεκα ως δεκατέσσερες ημέρες χωρίς νερό και να διανύη 40 μίλλια κάθε μέρα.

Δέρματα θατράχων αξίας εκατοντάδων λιρών εξάγει κάθε χρόνο ή Ιαπωνία. Από το δέρμα αυτό κατασκευάζονται τσιγαροθήκες, πορτοφόλια, πόρτ-μονέ και ειάφορα κομψοτεχνήματα.

Η Ολλανδία έχει πάνω από δέκα χιλιάδες ανεμομύλους!

Τα άρτεσιανά φρέατα ήσαν γνωστά στας θήβας της Αφρικής 2.000 χρόνια προ Χριστού.

Τα μεταλλεία του τσίγκου της Πρωσίας παράγουν το μισό όλου του σ’ όλον το κόσμο έξαγομένου ποσοδού μετάλλων.

Έφτά εκατομμύρια γάτες έχει η Αγγλία!

Εικοσιπέντε εκατομμύρια σκίουροι σκοτώνονται κάθε χρόνο στη Ρωσία για το δέρμα τους.

Κατά τον γαλλικό νόμο, δεν επιτρέπεται σε γιατρό να κληρονομήση άσθενή του.

Το καθαρό μέλι προφυλάσσει από τις ασθένειες του λαιμού και από τον βρογχίτη.

Πριν λίγες μέρες έπιασαν στο Γκάσχεντ της Αγγλίας έναν τεράστιο ποντικό. Το σώμα του είχε μήκος 19 ιντσών!

Το αίμα του ανθρώπου κυκλοφορεί με ταχύτητα έφτά μιλίων την ώρα.

Το φτερό του πουλιού εν σχέσει με το βάρος του σώματός του, είναι είκοσι φορές πιό δυνατό από τα μπράτσα ενός άνδρός.

Πολλά παμπάλαια σπίτια στην Ολλανδία έχουν μιά πόρτα ή όποια δεν ανοίγει παρά μόνον εν καιρώ γάμου ή κηδείας.

ΟΙ «ΑΣΤΕΡΕΣ»

Μιά τελευταία φωτογραφία της γοήσεως του Κινηματογράφου Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΑΛΛΑΙ

ΚΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ;...

“Ο νουνός του τοῦ εἶχε δώσει ἓνα ἄχαρο ὄνομα: Πολυντῶρ. Ἐμεῖς οἱ φίλοι του κρίναμε ὅτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἦταν γελοιωδέστατο καὶ τὸ μεταβάλαμε σὲ Κολυντῶρ, ἀπείρως προτιμότερο καὶ ἐντελῶς πρωτότυπο.

“Ο Κολυντῶρ ἔμεινε εὐχαριστημένος καὶ τὸ φέρνει πειὰ στὰ ἐπισκεπτήριά του.

Ἐχω δὴ πολλοὺς περίεργους τύπους στὴ ζωὴ μου, ποτὲ ὅμως δὲν εἶδα πρωτοτυπώτερον τύπο ἀπὸ τὸ φίλο μου Κολυντῶρ.

Κάθε φορὰ πού τὸν ἀντικρύζω, ἡ καρδιά μου τρέμει ἀπὸ εὐχαρίστησι καὶ εὐθυμία.

Ποτὲ δὲν πλῆττω μαζί του.

Χθὲς μοῦ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψί του. Εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ τὸν ἰδῶ καὶ τὸν ὑποδέχτηκα μ’ ἐνθουσιασμό.

— Κύτταξέ με καλὰ, μοῦ εἶπε, δὲν με βρίσκεις ἀλλαγμένο;

Παρατήρησα τὴ φάτσα του. “Ἰδια κι’ ἀπαράλλαχτη.

— Δὲν εἶσαι ψυχολόγος, μοῦ εἶπε. Παντρεύτηκε.

— “Α, μπᾶ!

— Ναί, φίλε μου. Εἶμαι παντρεμένος ἔδῳ καὶ μιά βδομάδα... Μετὰ 20 χρόνια θ’ ἀπολαύσω τὴν εὐτυχία τοῦ γάμου μου αὐτοῦ.

— Μετὰ 20 χρόνια;

— Εἴκοσι χρόνια, ναί!

— Εἴκοσι χρόνια; Εἶσαι τρελλός;

Τί θὰ σοῦ συμβῇ μετὰ 20 χρόνια;

— Θὰ εὐτυχίσω! Δὲν καταλαβαίνεις ἐσὺ;

— Μὲ νομίζεις τόσο κουτό;

— “Οχι, ἀλλὰ εἶνε περίπλοκη ἱστορία!

“Ο Κολυντῶρ σῶπασε στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ πῆρε ὕψος μεγαλοπρεπές. Ἐγὼ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ προβῶ καὶ μέχρῃς ἐγκλήματος, γιὰ νὰ μάθω αὐτὸ τὸ αἰνίγμα...

— Λοιπὸν; τοῦ εἶπα ψυχρὰ, μὲ προσποιημένη ἀδιαφορία, εἶσαι παντρεμένος;

— Μάλιστα!

— Εἶνε ὡμορφη;

— Εἶνε γελοία.

— Πλουσία;

— Ἀπένταρη!

— Τότε γιατί τὴν πῆρες;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω.

Εἶδε ὅμως τὰ ἱκετευτικά μάτια μου καὶ μὲ λυπήθηκε. Κάθησε στὴν πολυθρόνα, ἀναψε ἓνα τσιγάρο καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν περιπόθητη ἱστορία τοῦ γάμου του:

— Θυμάσαι τὴν ἀρρώστεια, πού μοῦ ἔστειλε ὁ Παντοδύναμος τὸν τελευταῖο Ἀπρίλη; “Αφῆσα τὸ Παρίσι λοιπὸν καὶ πῆγα στὴν Τρουβίλ νὰ περάσω ἓνα μῆνα κοντὰ στὴ θάλασσα. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ εἶνε μεγάλη φθίνεια ἐκεῖ. Νοίκιασα ἓνα ὀλόκληρο σπίτι κι’ ἐγκαταστάθηκα κοντὰ στὸ δρόμο τοῦ Ὀνφλέρ. “Ἐνα περιεργότατο σπίτι, φίλε μου! Φαντάσου ὅτι ἔμοιαζε μὲ φλωρεντινὸ παλατάκι καὶ τὸ πῆρα γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί... Καθημερινῶς ἔκανα δυὸ λουτρά καὶ διάφορες ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα.

Μιά Κυριακὴ —ὦ, αὐτὴ ἡ ἀλησμόνητη Κυριακὴ— εἶχα πάει στὸ Οὐλμπέκ, ἓνα μικρὸ χαριτωμένο λι-

μάνι, ὅταν ἄκουσα ἐκεῖ κοντὰ τοὺς ἁρμονικοὺς ἤχους μιᾶς μουσικῆς μπάντας.

Γύρω-γύρω ἀπὸ τὴν μπάντα ἦσαν οἱ εὐτυχεῖς κάτοικοι τοῦ Οὐλμπέκ, οἱ ὅποιοι ἄκουγαν μὲ θρησκευτικὸ θαυμασμὸ τίς μελωδίες τοῦ τελευταίου φῶξ-τρότ.

Μεταξὺ αὐτῶν... Ἀλλὰ στάσου! Πιστεύεις στὸν κεραυνοβόλο ἔρωτα; “Οχι; Τότε εἶσαι ἓνα κτῆνος! Οὐτε ἐγὼ δὲν θὰ πιστεῦα στὸν ἔρωτα πού ἔρχεται σὰν κεραυνός, ἀλλὰ τώρα πιστεῦω. Εἶνε σὰν ἓνα χτύπημα πού δέχεται κανεὶς στὸ κεφάλι, τὰπ! καὶ ξαπλώνεται ὁ πόνος στὸ στομάχι καὶ τὴν καρδιά. Τί περίεργο πράγμα εἶνε ὁ κεραυνοβόλος ἔρως, φίλε μου!

...Μεταξὺ τῶν κυριῶν τοῦ Οὐλμπέκ, ὅπως σοῦ ἔλεγα, εἶδα μιὰ ψηλὴ γυναῖκα μελαχροινή. Θὰ ἦταν σαραντάρα, ἀλλὰ θαῦμα ὡμορφιάς. Μόλις τὴν εἶδα, κατάλαβα πὼς τὴν εἶχα παθεῖ! Ἀγαποῦσα αὐτὴ τὴ γυναῖκα κι’ ἐνοιῶσα ὅτι θὰ τὴν ἀγαπῶ αἰωνίως...

...Κοροϊδέψέ με. Ἐν τούτοις ἔτσι εἶνε.

...Εἶχε μαζί της τὴν κόρη της, μιὰ δεσποινίδα εἴκοσι ἐτῶν, ἀσχημὴ ἀδύνατη καὶ ἀγαρμπῆ.

...Τὴν ἐπομένη ἐγκατέλειψα τὸ φλωρεντινὸ παλάτι μου κι’ ἐγκαταστάθηκα στὸ Οὐλμπέκ. “Ὅπως ἔμαθα ἐκεῖ ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ διευθυντοῦ τῶν Τελωνείων, ἑνὸς γέρου παράξενου, πού ἔπαιζε μπεζίκι ἀπὸ τὸ πρωὶ ὥς τὸ βράδυ.

...Ἐγὼ, πού δὲν ἔπιασα ποτὲ χαρτί στὴ ζωὴ μου, ἀποφάσισα νὰ μάθω τὸ ἄχαρο αὐτὸ παιγνίδι γιὰ νὰ προσεγγίσω τὸ εἶδωλό μου.

...“Ω! αὐτὲς ἡ θραδιὲς πού πέρασα στὸ καφενεῖο, ἡ πληκτικὲς αὐτὲς θραδιὲς, πού πέρασα μὲ τὸν γεροπαράξενο, ὁ ὅποιος μὲ τιτλοφοροῦσε μὲ τὴ λέξι «θλάκα» ὅταν ἤμουν ἀφηρημένος!

...Ἐφευγα κάθε βράδυ ἀπὸ κεῖ

μὲ πονοκέφαλο!

...Ἐπιτέλους, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μέρες μπεζικοπαζιάς; ἡ θυσίαι μου ἀνταμείφθηκαν. “Ο γεροπαράξενος μὲ προσκάλεσε σὲ γεῦμα.

...Χαριτωμένη ἡ γυναῖκα του! Μὲ δέχτηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ στὴν καρδιά μου ἀναψε μὲ περισσότερη δύναμι ἡ πυρκαϊά. “Αρχισα νὰ τῆς κάνω κόρτε, ἀλλὰ τίποτε! Ἡ γυναῖκα πού ἀγαποῦσα ἦταν πιστὴ στὸν γεροπαράξενο.

...Ἐνα βράδυ —τί ἀλησμόνητο βράδυ!— εἴμασσε στὸ σαλόνι. Τὸ εἶδωλό μου μοῦ ἔδειχνε ἓνα λεύκωμα μὲ οἰκογενειακὲς φωτογραφίες λέγοντας: «Ὁ ἐξάδελφός μου Δεῖνα, ἡ θεία μου Τάδε, ἡ νύφη τοῦ ἀνδρός μου, ἡ γιαγιά μου...»

...Ἀξαφνα πρόβαλε ἡ φωτογραφία μιᾶς κόρης ὡς 20 ἐτῶν, ἀσχημοτατης, φρικαλέας, ἀποκρουστικῆς.

— Τὴν γνωρίζετε αὐτή; μὲ ρώτησε τὸ ἱνδαλμά μου.

— Ναί, εἶπα, εἶνε ἡ δις Κλαίρη, ἡ κόρη σας. ...Ἦταν πράγματι ἡ ἴδια, ἀπαράλλαχτη ἡ Κλαίρη.

...Τὸ ἱνδαλμά μου ἔσκασε στὰ γέλια.

— Πέσατε ἔξω, μοῦ εἶπε. Δὲν εἶνε ἡ Κλαίρη, εἶμαι ἐγώ...

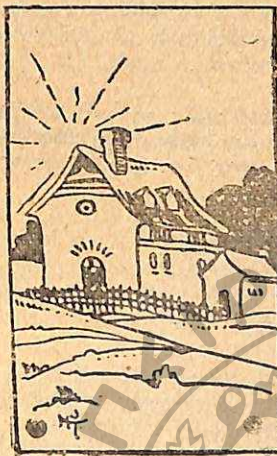
— Σεῖς!!!

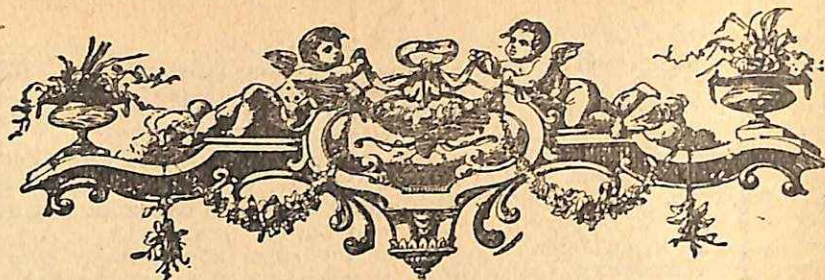
— Ναί, ἐγώ, πρὸ 20 ἐτῶν...

...Ἐμεινα κόκκαλο. Μοῦ διηγήθηκε τότε πὼς στὰ νεῖδατα της ἦταν ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν Κλαίρη, τὴν κόρη της. Πὼς αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ καὶ χαριτωμένη γυναῖκα, μὲ τὰ θεῖα λακκάκια πού εἶχε στὰ μάγουλά της ἦταν στὰ εἴκοσι χρόνια ἓνα κορίτσι ἀδύνατο καὶ ἄχαρο.

...Τότε, φίλε μου, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα, πού πλημύρισε τὴν ψυχὴ μου μὲ ἀφάνταστη χαρά.

...Κρατοῦσα στὰ χέρια μου τὴν εὐτυχία! Ἀφοῦ ἡ μητέρα ἔμοιαζε τόσο μὲ τὴν κόρη της, ὅταν ἦταν νέα, σκέφτηκα ὅτι καὶ ἡ κόρη θὰ ἔμοιαζε τῆς μητέρας της ὅταν θὰ

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Φθινόπωρο σ' αγάπησα, πού τὰ θλιμμένα φύλλα
πέφτουν κι' αφίνουν τὰ κλαριά γυμνά για τὸ χειμῶνα,
— πού βιάζονται τὰ δειλινά, κ' εἶνε τὰ ρόδα μῆλα,
κ' εἶνε τὰ βράδυα μόνα...

Καὶ στέκω πάλι καὶ ρωτῶ : — ποιά μοῖρα, καὶ ποιά μπόρα,
ἐκεῖ πού μόνος ἔλαμνα στὰ βάρη τῆς ἀθύσου,
ἀνέλπιδά κι' ἀκάλεστα, νὰ μ' ἔχη φέρει τώρα,
ζητιάνο στὴν αὐλή σου;...

Κι' ὅταν τὸ γιόμα χάνεται, κ' ἡ νύχτα κατεβαίνει,
καὶ σιωπηλά, σὰν τὰ βιβλία, τὸ φῶς τῆς μέρας κλείνει,
— νᾶρχομαι τώρα νὰ ἐπαιτῶ μιὰ ἡσυχία χαμένη,
σὰν μιὰ ἐλεημοσύνη...

Σ' αγάπησα φθινόπωρο, τὴν ὥρα πού τὰ φύλλα
πέφτουν κι' αφίνουν τὰ κλαριά, κ' εἶνε τὰ βράδυα μόνα.
Μ' ἀλήθεια νὰ σ' αγάπησα — ἢ μὴν εἶν' ἡ ἀνατριχίλα
τοῦ ἐρχόμενου χειμῶνα;...

ΩΡΕΣ ΒΑΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ...

Εἶν' ὥρες πού λυγίζει μὲ μιὰν ἄρρητη χαρὰ
κι' ὥρες πάλι πού δίνουμαι κατάκαρδα στὴ λύπη,
— καὶ σκέβουμαι τὸν θάνατο·

φτανε στὰ σαράντα. Καὶ χωρὶς νὰ
χάσω καιρὸ ζήτησα τὴν Κλαίρη σὲ
γάμο. Γιατί ὄχι; Τώρα εἶνε εἴκοσι
χρονῶν. Εἶνε ἄσχημη βέβαια. "Υ-
στερ' ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ὅμως θὰ
εἶνε ὡραία, ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν ἐ-
ξαίσια μητέρα της, πού τὴν ἐρωτεύ-
τηκα μὲ τὸ πρώτο... Θὰ περιμένω

λοιπόν... Εἴκοσι χρόνια εἶν' αὐτά,
θὰ περάσουν...

Καὶ ὁ Κολυντῶρ, ἐνθουσιασμένος
μὲ τὴν ιδέα του αὐτῇ, πρόσθεσε:

— Δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πῶς εἶμαι
κουτός... Εἶμαι κουτός;

— "Ὀχι, πιτσοῦνι μου, ὄχι!...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΑΛΛΑΙ

φέρνω στὸ νοῦ μου τὸν θάνατο γλυκά, κι' ὄχι σὰν ὄλοι,
— σὰν ἓνα πρᾶο κι' ἀνώδυνα γαλήνιο περιθόλι:
ἴσως ν' ἀνθοῦν τριαντάφυλλα...

Ν' ἀνθοῦν ἴσως τριαντάφυλλα, στὸν ἀχάρο τὸν κῆπο,
καὶ ν' ἀναδεύονται ἀπαλά, στὸν λυπημένον ὕπνο,
μὲ τὰ χλωμά τους πέταλα:

ρόδα λευκά καὶ σιωπηλά, πὺ πνεύματα παρὰ ἄνθη,
— πού ν' ἀναδεύουν ἀπαλά, μέσ' στὸν αἰώνιον ὕπνο,
τὰ θλιβερά τους πέταλα...

Τὸν ἴξερα τόσο πολὺ, προτοῦ νὰ ρθῶ στὴ ζήση!
"ἴσως — ποῖος ξέρει — σὰ βιβλίον, μιὰ νύχτα τελειωμένο,
— νάρθῃ καὶ νὰ μὲ κλείσῃ·

ἴσως νάρθῃ σὰν ἀδερφός, μὲ τ' ἀγαθὸ του χέρι,
νὰ μὲ κοιμήσῃ μαλακά, σὰν ἄνθος νὰ μὲ δρέψῃ,
— καὶ κάπου νὰ μὲ φέρῃ...

Εἶν' ὥρες πού λυγίζει μὲ μιὰν ἄρρητη χαρὰ,
— καὶ νοιώθω μέσα μου φτερά ν' ἀπλώνονται, φτερά!
Δὲν ξέρω ποῦ μὲ πᾶνε...

ΧΕΡΑΚΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΑ...

Ἦρθε ἀπόψε νὰ μὲ βρῇς
τρέμοντας, μέσ' στὴ μπόρα·
δῶσε μου τὰ χεράκια σου
νὰ τὰ ζεστάνω τώρα·

Τὰ πάγωσε ὁ κακὸς καιρὸς,
τὰ μούσκεψεν ἡ μπόρα:
δῶσε μου τὰ χεράκια σου
νὰ τὰ ζεστάνω τώρα.

Χεράκια παγωμένα μου,
χεράκια μου γλυκά μου,
ἔλατε νὰ πυρῶσετε
ξανά μέσ' στὰ δικά μου.

Τόση φωτιά, τρελλή φωτιά
πού μ' ἔχει κάψει ἐμένα,
— θὰν τὴ μοιράζουμε μαζί,
χεράκια ἀγαπημένα...

Ναπολέοντα Παπαδιώτης

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δὲν πίστεψα ποτὲ σ' ἐσέ, Παραδείσε,
κι' ἄς ἐξυμῇ ὁ παπᾶς τὴν πληρομὴν σου,
στὰ δύο πιστεύω μόνο, τὰ ματάκια της,
ποῦναι ἀκριβῶς τὸ φῶς τοῦ Παραδείσου.
Δὲν πίστεψα σ' ἐσέ, Θεέ καὶ Κύριε,
κι' ἄς εἶσαι ὁ ἰσχυρότερος τοῦ κόσμου,
πιστεύω στὴ μικρούλα τὴν καρδούλα της,
ποῦναι γιὰ μένα ὁ μόνος ὁ Θεός μου!
Δὲν πίστεψα διόλου τὰ μαρτύρια
τὴν Κόλασι, τοὺς πόνους, τὰ κακά της,
στὰ δύο πιστεύω μόνο, τὰ ματάκια της,
κι' ἀκόμα στὴ σκληρούλα τὴν καρδιά της.

(Τοῦ Ἑρρίκου Χάινε)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΗΣ ΚΑΜΙΛ ΠΕΡΤ

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ ΠΑΡΑ ΠΟΤΕ

Ἡ δεσποινὶς Φανὴ Τιμποτώ διάβασε γιὰ δεκάτη φορά αὐτὴ τὴν ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα τῆς:

«Νέος ὕψηλός, ὑγιής, ὠραῖος, ἐνεργητικοῦ χαρακτήρος καὶ ὑγιέστατος, ἐγκατεστημένος πρὸ πολλοῦ χρόνου εἰς τὴν Μαδαγασκάρην καὶ πλούσιος, ζητεῖ νέαν νόστιμὴ καὶ εὐθυμὴ, καλὴ νοικοκυρά, εἰς γάμον. Κατέχει ὠραιότατην ἐξοχικὴν ἐπαυλιν. Κλίμα θερμὸν, ἀλλ' ὑγιές. Ταξίδιον προπληρωτέον. Ἐάν οἱ χαρακτήρες δὲν συμφωνοῦν, ὁ ἐν λόγῳ νέος ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἐπιστροφὴν. Παρακαλεῖ νὰ ἀποσταλῇ ἀμέσως φωτογραφία. Ὁ κ. Κ... ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρῃ μίαν σύντροφον τοῦ βίου ἀφαισιωμένην καὶ δὲν ἀπαιτεῖ προῖκα. Διεύθυνσιν: Κον Φραγκίσκον Μ... Ταναναρίθην, Μαδαγασκάρην».

Ἡ Φανὴ πέταξε τὸ χαρτί μ' ἕναν στεναγμὸ ἀπογοητεύσεως.

— Ἀχ, τί κρίμα! εἶπε. Εἶνε πολὺ ἀργά. Εἶμαι τριανταοχτὼ χρόνων.

Ἦταν, στὰ νεῖατά της, μιά δροσερὴ κι' ὠμορφὴ νέα. Δυστυχῶς ἦταν φτωχὴ καὶ κανένας γαμπρός δὲν εἶχε ποτὲ φανῇ στὸν ὀρίζοντα. Ἡ Φανὴ ζοῦσε μόνη της καὶ κέρδιζε μερικὰ χρήματα μὲ τὰ κεντήματα ποῦ ἔκανε.

Ἡ δὲ Φανὴ ἦταν πολὺ αἰσθηματικὴ. Πάντα ὠνειροπολοῦσε ὅτι ἦταν ἡ ἡρώς τραγικῶν καὶ τρυφερῶν περιπετειῶν. Περνοῦσε ὁμῶς μιά μονότονη καὶ μοναχικὴ ζωὴ, χωρὶς σύντροφιές καὶ χωρὶς φίλες, μέσα στὴν καμαρούλα τῆς.

Ἐπὶ ὀχτὼ μέρες οἰκοδομοῦσε τὸ ὠραιότερο μυθιστόρημα, ἐνῶ διάβαζε τὴν ἀγγελία τῆς ἐφημερίδας. Ὁ κ. Φραγκίσκος τῆς φαινόταν σὰν ἕνας φίλος παλῆς καὶ τὸν σκεπτόταν μὲ μεγάλη συγκίνησι.

Τὸ πρῶτ' σκεφτόταν:

«Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ξυπνᾷ ὁ Φραγκίσκος!»

Ἐπειτα ἔλεγε, ἐνῶ ἐτοίμαζε τὸ πρόγευμά της:

— Ὁ καὶ μὲνός ὁ κ. Φραγκίσκος! Δὲν ἔχει κανένα ἐκεῖ πέρα νὰ τὸν περιποιηθῇ!

Τὴν ὥρα ποὺ κεντοῦσε συλλογὴ ζόταν τὸν ξενητεμένο, ὁ ὁποῖος μέρα μὲ τὴν ἡμέρα κατακοῦσε τὴν καρδιά της.

Σὲ λίγο δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἰδέα ὅτι τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ καὶ ἀδιάφορη.

— Θὰ τοῦ γράψω... εἶπε μιά μέρα. Μὰ τί νὰ τοῦ εἰπῶ; Πῶς εἶμαι μίαν γεροντοκόρη μὲ νόστιμο ἀκόμη πρόσωπο; Δυστυχῶς ἡ μέση μου δὲν εἶνε πειὰ κομψὴ καὶ τὰ ξανθὰ μαλλία μου ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν. Στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν μου σχηματίζονται μερικὲς ρυτίδες... Πῶς νὰ ὁμολογήσω τὰ τριανταοχτὼ χρόνια μου σ' αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ ζητεῖ μιά «νέα»;

Ἐπιτέλους ἀποφάσισε νὰ γράψῃ. Δὲν θὰ ἔκανε λόγο γιὰ τὴν ἡλικία της... Τί κακὸ θὰ ἔκανε; Ὁ κ. Φραγκίσκος ἦταν τόσο μακριὰ. Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ἀπλοῦ παιγνιδίου. Ἡ Φανὴ ἐχάραξε μὲ τρεμάμενο χέρι:

«Ἐδιάβασα τὴν ἀγγελία σας, κύριε. Εἶμαι ὄρφανὴ καὶ μόνη στὸν κόσμον. Θὰ ἀποφάσισα εὐχαρίστως νὰ ἐξορισθῶ, ἂν ἦμουν βεβαία πῶς θὰ συναντήσω αὐτοῦ κάτω μιά εἰλικρινὴ συμπάθεια...»

Τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεινε τὸ γράμμα ἡ Φανὴ, ἀνοίξε τὸ συρτάρι της καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα μιά φωτογραφία...

Ἦταν ἡ ἴδια σὲ ἡλικία 20 ἐτῶν. Μὲ μιά γρήγορη κίνησι ἔχωσε τὴν

φωτογραφία μέσα στὸ φάκελλο.

— Ἔτσι θὰ μάθω ἂν ἄλλοτε θὰ τοῦ ἄρεσα! εἶπε.

Ἡ ἐπόμενες μέρες τῆς φάνηκαν σὰν αἰῶνες. Τόσες φορές μάλλωνε μὲ τὸν ἑαυτὸ της γιὰ τὴν τρέλλα τῆς.

Ἀρὰ γε θὰ ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος;

Πέρασαν εἴκοσι μέρες. Ἐπιτέλους ἔφτασε ἡ ποθητὴ ἀπάντησις.

Περιεῖχε δώδεκα φύλλα καὶ μιά φωτογραφία,

Ἀχ! Ἦταν ὠραῖος νέος ὁ Φραγκίσκος! Δὲν θὰ ἦταν οὔτε τριάντα χρόνων! Καὶ τί συμπαθητικὴ, τί εἰλικρινὴς φυσιογνωμία. Τί χαριτωμένα μάτια!

Διάβασε τρέμοντας τὸ γράμμα τοῦ ξενητεμένου. Ἦταν χαρούμενος ποὺ εὗρισκε συντροφιά στὴ μοναξιά του καὶ ἦταν ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν φωτογραφία.

Ἐκανε χίλια σχέδια γιὰ τὸ μέλλον καὶ ὠνόμαζε τὴ Φανὴ «ἀγαπητὴ μου μνηστὴ». Τῆς ἔλεγε νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο ἀτμόπλοιο.

— Τί νὰ κάνω τώρα; εἶπε ἡ Φανὴ, μετανοιωμένη, ξετρελλαμένη καὶ ἀμήχανη...

«Υστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες ἡ Φανὴ ἔφτασε στὴν ἀφρικανικὴ γῆ. Εἶχε κάμει τὴν τρέλλα νὰ ταξιδέψῃ νὰ πάῃ στὸ ἀγνωστο, ἴσως στὴν πιὸ μαύρην καὶ πικρὴ ἀπογοήτευσιν. Ἦταν ὁ ξενητεμένος θὰ ἔκλεινε τὰ μάτια καὶ θὰ τὴν ὑποδεχόταν καλὰ. Ποιὸς ξέρει;

Κύτταξε μὲ ἀγωνία γύρω της. Ὁ κ. Φραγκίσκος θὰ ἦταν βεβαία ἔκεῖ, στὸ σταθμό. Θὰ διάβαζε ἴσως καὶ τὸ μάτι του ὅτι ἦταν αὐτός. Εἶχε χαραγμένα στὴν ψυχὴ της τὰ ἀδρά καὶ νεανικά χαρακτηριστικά του. Τὸ βλέμμα της ἐν τούτοις δὲν ἔβλεπε τίποτε. Ἐξαφνα τὰ βλέμματά της στάθηκαν ἐπάνω σ' ἕναν ἄνδρα ὠριμῆς ἡλικίας, μὲ σταχτιά μαλλιά, ποὺ φοροῦσε ἕναν μεγάλο παναμά. Πηγαίνοντο ἄνιους, σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι. Ἐπιτέλους τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε μὲ μεγάλη νευ-

ρικότητα:

— Κυρία... μήπως ἐταξιδέψατε μ' ἕνα πρόσωπο ποὺ περιμένω, τὴν δεσποινίδα Φανὴ Τιμποτώ;

Ἡ γεροντοκόρη ταραχτήκε.

— Περιμένετε τὴ Φα... Μὰ τότε, κύριε...

Περίεργο! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐμοιάζε μὲ τὸν κ. Φραγκίσκο.

— Μήπως... εἶσε ὁ πατέρας τοῦ κ. Φραγκίσκου Μ...;

— Ὁ πατέρας του; Γιατί ρωτᾶτε;

— Μὲ ποιὸν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μι-
λῶ; ἐπέμεινε ἡ Φανὴ.

Ὁ ἀγνώστος γέλασε, λίγο στενωχωρημένος, κι' ἔδειξε μιά σειρὰ ἀπὸ λευκὰ δόντια.

— Θὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια... Ὁ κ. Φραγκίσκος... εἶμ' ἐγώ.

Ἡ Φανὴ ἔγινε κατακόκκινη.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ δις Τιμποτώ!...

Ἀλλὰ ἡ φωτογραφία ποὺ μοῦ στείλατε...

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Εἶνε ἡ δική μου...

Ἀλλὰ τὴν ἔκαμα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.

Ἐτρεμε μὲ φανὴ πολὺ ἡλικιωμένος.

Ἡ δις Τιμποτώ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ ψέμα! Φεύγω, κύριε, φεύγω!

Ἀλλὰ κυρία μου, οὔτε ἡ δική σας φωτογραφία δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθεια! Καθόλου μάλιστα!

Ἐπιτέλους ἔπηρε μιά ἀπόφασιν.

— Ἀδίκως συζητοῦμε, δεσποινίς, εἶπε. Ἐλάτε στὸ σπίτι μου νὰ ἐξηγηθοῦμε.

— Ἀδύνατον! Θέλω νὰ φύγω! Ἐ-
στὼ κι' ἂν πληρώσω τὴν ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν τσέπη μου!

Συλλογιζόταν τὴν τρέλλα της... Εἶχε πουλήσει τὰ ἐπιπλά της καὶ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν πελατεία της.

Τί θὰ γινόταν πειὰ;

— Νὰ φύγετε; Δὲν φεύγει βαπόρι ἀπὸ δῶ πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Ἐλάτε στὴν ἐπαυλὶ μου καὶ σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ σὰς φέρω πάλι ἐδῶ.

Ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἡ ἐπαυλὶς ἦταν μαγευτικὴ. Πέρασαν δυὸ μέρες. Ἡ Φανὴ ἤθελε ν'

ἀποδείξει ὅτι, ἂν δὲν ἦταν πειὰ νέα, ἦταν τακτική καὶ νοικοκυρὰ πρῶτης τάξεως. Διηγείτο στὸν Φραγκίσκο διάφορες παρυσινὲς ἱστορίες ποὺ ἄκουγε αὐτὸς ἀπλήστως. Ὅταν τελείωνε ἡ μέρα, καθόντουσαν κ' οἱ δυὸ στὴν ταρατσα μὲ μιὰ γλυκεῖα μελαγχολία στὴν καρδιά.

Τὸ πρωὶ τῆς δεκάτης τρίτης ἡμέρας, ὅταν ὁ κ. Φραγκίσκος μπήκε στὴ σάλα, ἦταν μελαγχολικός καὶ ἀπρησυχολημένος, ὥστε δὲν παρατήρησε τὰ κοκκινισμένα μάτια τῆς Φανῆς.

Δὲν εἶχαν κοιμηθῇ κ' οἱ δυὸ τὴ νύχτα, γιατί συλλογιζόντουσαν τὴν ἀναπόφευκτη στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ἡ Φανὴ σερβίρισε σιωπηλὴ τὸν καφέ, ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος ἀνακάτευε στὸ φλυτζάνι τὴ ζάχαρι μὲ τρεμάμενα χέρια.

Ἄξαφνα ὁ Φραγκίσκος πέταξε μὲ δύναμι τὸ κουτάλι του στὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

— Λοιπὸν, ὄχι, ὄχι, ὄχι! Δὲν θὰ φύγετε! Θὰ μείνετε γιὰ πάντα μαζί μου!

— Κύριε Φραγκίσκο, εἶπε τρέμοντας ἡ Φανὴ, ἡ ὁποία ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε καλὰ τὰ ποθητὰ αὐτὰ λόγια. Τί εἶπατε;

— Θὰ μείνετε ἐδῶ, Φανὴ, θὰ γίνετε γυναῖκα μου... ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πειὰ χωρὶς ἐσάς, μόνος, ὁλομόναχος στὸν κόσμον. Εἴμαστε φτεισμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Ἡ μοῖρα ἔπρεπε μόνάχα νὰ μᾶς ἐνώσει πρὸ εἴκοσι χρόνων. Φανὴ, καλύτερα ἀργὰ παρὰ ποτέ!

Σὲ μιὰ βδομάδα ἔγιναν οἱ γάμοι τους!

ΚΑΜΙΛ ΠΕΡΤ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἐκεῖνος ποὺ προλέγει τὸ μέλλον τοῦ ἄλλου, ἀγνοεῖ τὴν τύχη του.

(Κινεζικὴ)

Ἐργασία τῆς σκέψεως, γαλήνη τῆς ψυχῆς.

(Ἰταλικὴ)

Μεγάλα λόγια, φτωχὲς πράξεις.

(Ἰαπωνικὴ)

ΤΟΥ ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

ΦΥΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ

Γυρίζει μεγαλοπρεπῆς στὴν αὐλὴ μου σὰν νὰ εἶνε κανένας ἐπίσημος.

Τάλλα πουλερικά δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ὅλη τὴν ὥρα παρὰ νὰ τρῶνε. Ὁ Ἰνδιάνος ὅμως ἐνδιαφέρεται πρὸ παντός νὰ φαίνεται ὡραῖος. Τὸν βλέπετε πάντοτε τεταμένον νὰ καμαρώνῃ. Ἡ ἄκρες τῶν φτερῶν του σκουπίζουν τὴ γῆ, σὰν νὰ θέλῃ νὰ χαράξῃ τὸ δρόμον ποὺ ἀκολουθεῖ, σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ:

— Ἀπ' ἐδῶ πηγαίνω, ἀπ' ἐδῶ πηγαίνω, ὄχι ἀπ' ἄλλου...

Ἀπὸ τὸ πολὺ καμάρι δὲν μπορεῖ ποτέ νὰ δῇ τὰ πόδια του. Δὲ φοβάται τίποτε.

Σὰν πλησιάζω κοντὰ του δὲν ἀνησυχεῖ.

Φαντάζεται ἴσως πῶς πρόκειται νὰ τοῦ ὑποβάλω τὰ σέβη μου.

Κι' ἀρχίζει νὰ κἀν «γλου-γλου» μὲ ὑπερηφάνειαν.

Εὐγενέστατέ μου Ἰνδιάνε, ἂν ἡσούν χήνα θὰ σοῦ ἔγραφα τὸν ὕμνον σου μ' ἕνα ἀπὸ τὰ φτερά σου. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας Ἰνδιάνος.

Φαίνεται ὅμως πῶς τὸν ἐσκότισα, γιατί, νὰ, ποῦ τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του. Ἡ ματιὰς του μοῦ δείχνουν πῶς μοῦ θύμωσε. Ἐχει γίνῃ ὁλόκληρος κατακόκκινος. Κουνάει ἔπειτα μὲ θυμὸ τὴ θεντάγια τῆς οὐρᾶς του καὶ κατόπιν, ὁ γαῖδαρος, μοῦ γυρίζει τὶς πλάτες...

ΖΥΛ ΡΕΝΑΡ

Ὁ θάτραχος μέσα στὴ γούθα του ἀγνοεῖ τὸ μεγάλο ὠκεανό.

(Ἰαπωνικὴ)

Ὅποιος δὲν ἔχει δεκάρα στὴν τσέπη του δὲν εἶνε γλυκομίλητος.

(Ἰνδικὴ)

Δὲν μπαίνει ἡ μυῖγα σὲ κλειστὸ στόμα.

(Ρωσσικὴ)

Καλὴ μνήμη ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία.

(Γαλλικὴ)

ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ

(Τῶν πρώτων ἐτῶν μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων)

Ο ΓΑΜΟΣ

Ἡ μάννα μου βουλήθηκε νὰ μὲ καλοπαντρέψῃ,

Ὅλο τὸν κόσμον κάλεσε, κι' ὅλη τὴν οἰκουμένη,

Τὴν πρώτη μ' ἀγαπητικιά δὲ θέλει νὰ καλέσῃ.

— «Μάννα μ', ἄς τὴν καλέσουμε κουμπάρισσα νὰ γίνῃ».

— «Μετὰ χαρᾶς σου, Γιάγκο μου, κι' ὅ,τι μοῦ πῆς νὰ κάμω».

Σέρνει καὶ πάει στὴν Ἀρετὴ δόνει καὶ μπαίνει μέσα.

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νάμπης».

— «Μετὰ χαρᾶς σου, μάννα μου, κι' ὅ,τι μοῦ πῆς νὰ κάμω.

Μόν' νὰ τὸ πῶ τῆς μάννας μου, κι' ὅ,τι μοῦ πῇ κι' ἐκεῖνη».

Σέρνει καὶ πάει στὴ μάννα τῆς δόνει κι' ἐμπαίνει μέσα.

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

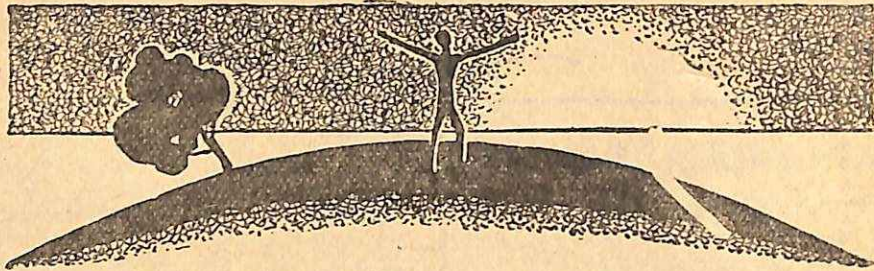
— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κουμπάρισσά του νὰ γίνω».

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ
Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ὁ Παῦλος ἀγαπῶσε πολλά πράγματα, πού δὲν τὰ εἶχε γνωρίσει ποτέ του. Μιὰ ἀπὸ τίς ἀγάπες του ἦσαν καὶ τὰ λουλούδια στὴ μικρή του ζωῇ, γιατί εἶχε γεννηθῇ τυφλός. Τὰ μεγάλα του γυαλιστερά μάτια ἔμεναν πάντα ἀκίνητα καὶ ἐκστατικά σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, στὸ πρόσωπό του ἦταν πάντα χυμμένη ἡ λευκὴ γαλήνη τῶν ὥραιων μαρμάρων καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὰ λόγια κυλοῦσαν ἀνάρρηκα καὶ καθαρὰ σὰν τὸν κρυστάλλينو ἦχο τῶν ἀποκρύφων πηγῶν.

Ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ τριαντάφυλλα, ὁ Παῦλος ἔλεγε πάντα: «Εἶδαμε τὰ περίφημα ἑκατόφυλλα πού ἀνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου Ναρκίσσου...» Καὶ ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὰ νούφαρα ἔλεγε: «Εἶδαμε σήμερα τὸ μεσημέρι, μέσα στὴ λευκὴ λαύρα τοῦ ἡλίου, εἶδαμε τὰ νούφαρα πού ἔκαναν τὸ λουτρό τους μέσα στὰ τριανταφυλλένια νερά τῆς λίμνης». Γιατί ὁ Παῦλος εἶχε μάθει νὰ βλέπῃ μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας.

Ἐβγαίνουν κάθε αὐγὴ χειροπιαστά κι' ἐτραβοῦσαν μακριὰ στὰ πλούσια περιβόλια, τὴν ὥρα πού ἐξυπνοῦσαν τὰ λουλούδια καὶ ἔλουζαν τὰ χρώματά τους ντροπαλὰ μέσα στὴν πρωϊνὴ πόχνη.

Ἡ Ἀνθούλα ἦταν φιλενάδα ὅλων τῶν λουλουδιῶν, καὶ ὅταν περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ θνήσκοντα κλαδιά, ἡ ἀκακίς καὶ τὰ σπάρτα καὶ

τὰ γιασεμιά καὶ ἡ ἀμυγδαλιὲς ἐτίναζαν μιὰ παρδαλὴ μοσχοβολισμένη θροχούλα στὸ ξανθὸ τῆς κεφαλῇ. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Παύλου, τοῦ αὐστεινε τοὺς φίλους τῆς ἑνα-ἑνα, ἀπὸ τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα πού ἀνθίζουν στὰ πόδια ἐνὸς μαρμαρένιου ναρκίσσου, ὡς τὰ ταπεινὰ χαμομήλια πού ὕφαιναν ἕνα κίτρινο κίλιμι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Καὶ εἶχε χίλια γλυκὰ λόγια γιὰ τὸ καθένα. Καὶ ὁ Παῦλος ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς Ἀνθούλας, ἔβλεπε τοὺς παραπονεμένους κισσοὺς πού ἀγκάλιαζαν τρομαγμένοι τοὺς μεγάλους κορμούς τῶν πλατάνων, ἔβλεπε τίς περιπλοκάδες, πού ἀνέβαιναν δειλὰ ἐπάνω στοὺς τοίχους, ἐκύτταζε τὰ χλωμά τριαντάφυλλα, πού κοκκίνιζαν ἐλαφρὰ ὅταν τὰ χεῖρα τους, ἐκαμάριζε τὰ πεταλούδες μὲ τὰ φτερά τους, ἐκαμάριζε τὰ περήφανα καὶ ἀκατάδεχτα κρίνα, ἐπάνω στὰ ψηλά τους κλωνάρια, ἐκύτταζε ψηλὰ τίς κίτρινες γαζίες, ἀγκάλιασμένες σφιχτὰ ἐπάνω στὰ ἀγκαθωτὰ κλωνάρια, ἐκαμάριζε τίς βιολέττες μὲ τὰ πολλὰ στολίδια καὶ τίς πολλὲς μυρωδιές, ἔπειτα ἔβλεπε τὰ δεινὰ δέντρα στὴ σειρά, σὰν στρατιῶτες, πού ἐφρουροῦσαν ὁλόγυρα τὰ δειλὰ ἀνθηρὰ καὶ τὸ μαλακὸ, τὸ θελουδένιο θρύον, πού ἐσκέπαζε τίς σκληρὲς πέτρες καὶ τοὺς γέρικους κορμούς τῶν δένδρων, καὶ τὸ ἀπαλὸ πολυτρίχι, στολισμένο μὲ τὰ διαμάντια τῆς

πηγῆς. Τὰ ἔβλεπε ὅλα ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ξανθῆς του ἀδελφούλας... Καὶ ὅταν ἐγύριζε στὸ σπίτι, ἡ Ἀνθούλα τὸν ἀγκάλιαζε γλυκὰ καὶ τοῦ ἔλεγε: «Εἶδες τί ὥραία πού ἦσαν σήμερα τὰ λουλούδια;» Καὶ ὁ Παῦλος, στύλωνοντας ἐπάνω τῆς τὰ μάτια του τὰ ἀκίνητα καὶ ἐκστατικά, σὰν τὰ μάτια τῶν λευκῶν ἀγαλμάτων, τῆς ἔλεγε: «Εἶδες τί ὥραία πού ἦσαν τὰ περήφανα ἑκατόφυλλα πού ἀνθισαν σήμερα τὴν αὐγὴ στὰ πόδια τοῦ μαρμαρένιου ναρκίσσου;»

Πολλὲς πρωτομαγιές εἶδεν ὁ Παῦλος μὲ τὰ μάτια τῆς ἀδελφούλας του. Καὶ τὰγάπησε τόσο πολὺ τὰ μεγάλα αὐτὰ μάτια, τόσο πού τώρα ὠρκιζότανε σ' αὐτὰ κι' ἔλεγε: «Νὰ χαρῶ τὸ φῶς μου!» Κι' ὁ κόσμος πού δὲν τὸ καταλάβαινε ἔλεγε: «Τί ἀνόητος τυφλός...»

Ἦρθε πάλι ἡ πρωτομαγιὰ. Μέσα στοὺς κήπους τὰ λουλούδια ἐμπνῆσαν μελαγχολικά, σκεπασμένα μὲ δάκρυα σκυμμένα ὅλα στὴ γῆ, σὰν νὰ ἦχαν νὰ στεφάνωσουν κανένα νεκρόν. Ὁ Παῦλος ἦτο κατάκοιτος στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάγουλα ἀναμμένα ἀπὸ τὴ θέρμη, μὲ τὰ μάτια του μισοσφαιλισμένα. Δίπλα του ἡ Ἀνθούλα τοῦ ἐχάιδευε τὰ μακριὰ μαλλιά του, τὰ σκορπισμένα στὰ λευκὰ προσκέφαλο. Καὶ ὁ Παῦλος τὴν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι σφιχτὰ, σὰν νὰ τὴν ὠδηγοῦσε μέσα στὰ παραμιλητά του. Καὶ μιλοῦσε ὁ Παῦλος μὲ μιὰ φωνὴ ξεχωριστὴ, μιὰ φωνὴ ἄλλου κόσμου. Μιλοῦσε γιὰ λουλούδια ἀγνωστά, καὶ νούργια λουλούδια, πού ἐφύτρωναν σ' ἕνα νέο περιβόλι. Καὶ ἔσερνε, ἔσερνε ὁλοένα τὸ μικρὸ χεράκι τῆς Ἀνθούλας ἐπάνω στὰ σεντόνια: «Ἐλα, καλὴ μου, ἔλα ἀπ' τὸ πρᾶσινο μονοπάτι, ἔλα νὰ σοὺ δείξω τὴν γειτονιά τῶν λουλουδιῶν. Ἐλα, καλὴ μου, ἔλα πέρ' ἀπὸ τὸ ποταμάκι τὸ ἱσοῦχο, ἔλα πίσω ἀπὸ τίς καλαμιές, ἔλα νὰ σοὺ δείξω τὰ μεγάλα κρίνα, ἔλα νὰ σοὺ δείξω τὸ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Κατὰ τῶν πυρετῶν

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δὲν μποροῦν νὰ χωνέψουν κίνηνη. Τρώγετε σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ἀγριολούπινα καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ. Τὸ παραδοξο τοῦτο καὶ εὐθιότατο φάρμακον ἔχει ὅλες τίς ιδιότητες τῆς κίνησης.

Κατὰ τῶν κηλίδων τῆς σκουριάς

Διαλύσατε ὀλίγο ἀλάτι κασιτίτου, θρέξατε τίς κηλίδες τῆς σκουριάς κι' ἀμέσως καθαρίζονται.

Πῶς διακρίνεται τὸ λινὸ ὕφασμα

Ἐάν θέλετε νὰ διακρίνετε τὸ λινὸ ὕφασμα ἀπὸ τὸ λινόβαμβάκο, κάνετε τὸ ἑξῆς: Ξηραίνετε στὴ φωτιὰ ἕνα τεμάχιον, τὸ θυθίζετε μετὰ ταῦτα ἐντὸς λαδιοῦ, τὸ ἀποστάζετε καλῶς καὶ ἐξετάζετε τὴν διαφάνειά του. Ἄν ὅλες ἡ κλωστής εἶνε στίλπνῃς ἡ διαφανεῖς, τὸ ὕφασμα εἶνε ἀπὸ καθαρὸ λινὸ· ἂν ὅμως ὕπάρχουν κλωστής θαμπές, τὸ ὕφασμα εἶνε λινόβαμβάκο.

δάσος τῶν ρόδων, τὰ περίφημα ἑκατόφυλλα πού ἀνθίζουν στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ...»

Καὶ τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς, τὸ παγωμένο ἀπὸ τὸ φόβο, καὶ τὴν ἔσερνε πάνω στὰ λευκὰ σεντόνια, τὴν ἔσερνε νὰ τῆς δείξῃ τὸ μαγικὸ περιβόλι. Καὶ ἡ Ἀνθούλα, μὲ τὰ μάτια κλειστά, κλειστά τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, τοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι καὶ ἀκουμπισμένη στὰ μάγουλά του, τὰναμμένα ἀπὸ τὴ θέρμη, ἔβλεπε τὴ μουσικὴ πρωτομαγιὰ, μὲ τὰ μάτια τοῦ Παύλου...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΠ' ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ο ΜΟΖΑΡΤ ΜΙΚΡΟΣ

Έφτα χρόνων παίζει πιάνο μπρός στον βασιλέα της Γαλλίας, την αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία και στον βασιλέα της Αγγλίας. — Ζητεί σέ γάμο τη Μαρία Άντουανέττα! — Δεκατριών χρόνων παρασημοφορείται από τον Πάπα!

Βρισκόμαστε στο Παρίσι. Ένα πρωί ο Λουδοβίκος XV είχε καλέσει στο παλάτι τον μικρό Μότσαρτ, μόλις άφίχθοντα έκ Βιέννης για να άκούση τό υπέροχο παίξιμό του.

Όλη ή άριστοκρατία της Αύλης είχε συγκεντρωθή στη μεγάλη αίθουσα του Παλάι - Ρουαγιάλ, όπου άστραποβολούσαν τά χρυσάφια και τά μετάξια. Μεταξύ των παρευρισκομένων ήταν και ή βασίλισσα και αυτοκράτειρα Μαρία-Θηρεσία, συνοδευομένη από τις άρχιδούκισσες, τις κόρες της.

Στις 10 άκριβώς ό τελετάρχης ανήγγειλε:

— Οί κύριοι και ή δεσποινίς Μότσαρτ.

Καί είδαν τότε ένα άλλόκοτο τριό.

Ο Λεοπόλδος Μότσαρτ, ό πατέρας, ήταν ένας άνθρωπος ισχνός, δειλός και κάπως άχαρος. Η κόρη του ήταν ένα «μωρό» έφτά χρόνων με λεπτοκαμωμένο πρόσωπο, με ύφος άποφασιστικό και με θλέμμα όνειροπόλο.

Μόλις οί νεοφερμένοι υπέβαλαν τά σέθη τους στο βασιλέα, ό μικρός Μότσαρτ έγκατεστάθη στο πιάνο της βασίλισσας και επί μία ώρα εγούθευσε παίζοντας τους παρισταμένους.

Οί αυλικοί τον υπέβαλαν σέ διάφορες δοκιμασίες για να πεισθοϋν περί του ταλέντου του κι αυτός τους έβαλε τά γυαλιά και θριάμ-

θεψε.

Η βασίλισσα Μαρία Θηρεσία τον έπηρε τότε στην άγκαλιά της κι άρχισε να κουβεντιάζη μαζί του. Ο Βόλφγκαγκ Μότσαρτ, παρ' όλα του τά έφτά χρόνια, μιλούσε έλεύθερα τά γαλλικά κι άπαντούσε άδίσταχτα στις έρωτήσεις της βασίλισσας. Τίποτα δεν τον έδειλίζει.

Σέ κάποια στιγμή γλύστρησε από τά χέρια της βασίλισσας και εξαπλώθηκε φαρδύς — πλατύς στο παρκέτο.

Η βασίλισσα περιστοιχιζότανε από τις κόρες της.

Μόνη άπ' όλες, ή άρχιδούκισσα Μαρία Άντουανέττα, ή κατόπιν τόσο τραγική βασίλισσα της Γαλλίας, έτρεξε προς τον μικρό και τον σήκωσε.

Έπηρε μάλιστα τον Μότσαρτ στην άγκαλιά της και τον έχάιδεψε με στοργή.

Ο Μότσαρτ, προικισμένος με καρδιά γεμάτη αισθήματα άρχισε να κλαίη.

— Χτύπησες; τον ρώτησε ή Μαρία Άντουανέττα.

— Όχι, της άπάντησε, κλαίω γιατί μου προξενήσατε μία εύτυχία.

Και πλησιάζοντας τη βασίλισσα Μαρία-Θηρεσία της είπε δείχνοντας τη Μαρία Άντουανέττα:

— Θέλω να με παντρεύετε μαζί της.

— Γιατί μαζί της; ρώτησε γε-

λώντας ή Μαρία Θηρεσία. Η άδελφές της θά ζηλέψουν.

— Η άδελφές της δεν έχουν καρδιά, άπάντησε ό μικρός δυνατά. Με είδαν να πέφτω χάμω και δεν έκαναν ούτε ένα θήμα για να με βοηθήσουν. Αυτή που είνε τόσο καλή, θά γίνη... δυστυχισμένη!

— Γιατί; ρώτησε ή βασίλισσα.

— Γιατί εκείνοι που έχουν μεγάλη καρδιά έχουν περισσότερους πόνους από τους άλλους.

Αυτή ή έτοιμολογία του μικρού — ή όποια, άλλοίμονο, έπρόκειτο να γίνη προφητεία — έκανε όλους τους παρισταμένους να γελάσουν.

Ο Μότσαρτ κατόπιν άφησε τό Παρίσι και πήγε στο Λονδίνο, προσκληθείς υπό του Βασιλέως Γεωργίου του ΙΙΙ. Μπροστά σ' αυτόν, κατάπληκτον από τό θαυμασμό του, έπαίξε στο πιάνο όλα τά έργα του Χαίντελ και του Μπάχ. Ο Βασιλεύς έκανε στο μικρό πριγκηπικά δώρα και θέλησε να τον κρατήσει στο Λονδίνο.

Μα ό Λεοπόλδος Μότσαρτ, ό πατέρας του, που δεν μπορούσε να συνήθισι στην άγγλική πρωτεύουσα, άνεχώρησε με τά παιδιά του για τη Σαπέλ του Σαλτσβούργου, την πατρίδα του.

Ο Μότσαρτ στο μεταξύ μεγάλωνε. Μία έπιθυμία του τον κατείχε όλόκληρο: να πάη στη Ρώμη, ή όποια ήταν τότε ό ναός της τέχνης.

Έτελειοποιήθηκε στα Ιταλικά και μία μέρα της Μεγάλης Έβδομάδος είχε την εύτυχία να φτάση, οδηγούμενος από τον πατέρα του, στην Αιώνια Πόλη.

Έπεσκέφθηκε την περίφημη μητρόπολι του Άγίου Πέτρου, όπου κατά σύμπτωση την ώρα εκείνη έπαίξε τό θαυμάσιο «Miserere», για τό όποίο οί πάπαι ήσαν τόσο περήφανοι, ώστε δεν έπέτρεψαν σέ κανένα να τό αντιγράψη. Κανείς δεν μπορούσε να παίξη αυτόν τον θρησκευτικό ύμνο.

Ο Μότσαρτ τον άκουσε με προσοχή. Όταν τελείωσε, έβγαλε από την τσέπη του μολύβι και χαρτί και νοικοκυρά.

έγραψε έκ μνήμης όλόκληρο τό «Miserere» και κατόπιν έκρουσε τό χειρόγραφο στο βάθος του καπέλου του.

Την άλλη μέρα έδωσε ένα κονσέρτο. Δεν περιγράφεται ή έκπληξις των άκροατών όταν άκουσαν αυτό τό παιδί — θαύμα να παίξη αυτόν τον ύμνο που ήταν άνέκδοτος ως τότε και δεν είχε παιχτή ποτέ εκτός του Άγίου Πέτρου. Όταν τελείωσε ή συναυλία τον απέθεώσαν. Τό ίδιο θράδυ τό γεγονός αυτό ήταν γνωστό σ' όλη την πόλη. Έφτασε και στ' αυτιά του Πάπα Κλημεντίου XIV, ό όποιος καταταράχτηκε. Θέλησε να δη κι' αυτός τό παιδί που έπαίξε μόνο του όλόκληρο, χωρίς κανένα λάθος, τό περίφημο «Miserere», που τό φύλαγε κρυμμένο σά θησαυρό του. Έτσι κι' έγινε.

Κι' ό Πάπας γέμισε από δώρα τό θαυμαστό παιδί, που έξετέλεσε και μπροστά του τό «Miserere» και του άπένειμε τό σταυρό και τον τίτλο του ίππότη της τάξεως του Χρυσού Πτεριστήρος.

Ο Μότσαρτ, στεφανωμένος τότε με μία παγκόσμιο δόξαν!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Κακή πληγή γιατρεύεται, κακό όνομα σκοτώνει. * * *

Η χάρι θέλει αντίχαρι και πάλι χάρι μένει. * * *

Η χελώνα τό παιδί της άγγελόπουλο τό κράζει. * * *

Καθένας άπ' τον τόπο του κρατεί ένα κομμάτι. * * *

Καθένας με την πήχη του μετράει τό πανί του. * * *

Κάθε τζάκι που καπνίζει έχει και την τσέπη του μολύβι και χαρτί και νοικοκυρά.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΝΤΥΠΟΥΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Μιά άκτινα ήλιου εφώτισε το δωμάτιο των άρρώστων, που μύριζε γιατρικά και ήταν μελαγχολικά επιπλωμένο.

Ο Έρρίκος σήκωσε το κεφάλι του και έπρόφερε αυτές τις λέξεις, που τόσες μέρες τώρα του έσφιγαν την καρδιά:

— Μαμά... θά ήθελα να την ιδώ για τελευταία φορά!

— Αυτήν; Έδώ; Παιδάκι μου, τί μου ζητάς; του είπε η μητέρα του που παράστεκε πλάι του. Συγχρόνως πλησίασε στο κρεβάτι και χάιδεψε το μέτωπο του άρρώστου.

— Έχεις πολύ πυρετό, Έρρίκε. Θά σου δώσω λίγο τίλιο.

Έκείνος έκαμε μία κίνησι άρνητική. Ένοιωθε μέσα του ένα μίσος για τις περιποιήσεις που του έκαναν οι δικοί του από τότε που είχε άρρωστήσει βαρεία και δεν μπορούσε να κουνηθή από το κρεβάτι. "Ήθελαν ίσως μ' όλα αυτά να πνίξουν τη θέλησί του και να τον υποχρεώσουν να λησμονήση τη γυναίκα π' αγαπούσε...

Μπορούσε όμως να γίνη αυτό; Στην άτιμόσφαιρα αυτή της έπαρχειώτικης ζωής άκουε τις σιγανές φωνές των γονέων του, συναντούσε τα βλέμματά των που ήσαν γεμάτα αυστηρότητα και άησυχία, άκουε διακριτικά θήματα στα χαλιά και ένοιωθε την συνομιλία των δικών του για εκείνο που ώνόμαζαν «το σφάλμα του». "Ένοιωθε την σκληρότητα της πατρικής, άγανακτήσεως και θυμόταν όλες τις σκηνές και τούς καυγάδες των περασμένων ημερών. Θυμόταν όλα τα

θάσανα, που είχε υποφέρει αυτά τα πέντε χρόνια του έρωτός του εκ μερους των γονέων του.

Η έρωτευμένη καρδιά του ένοιωθε άγανάκτησι εναντίον της μητέρας του, που χαίδεψε τα μαλλιά του με το μαλακό της χέρι.

Έκείνη έψιθύρισε:

— Γιατί την περιμένεις; "Όταν θά γίνης καλά θά πιάς να την δής... όπου θέλεις, άλλου... "Όχι όμως στο σπίτι μας.

— "Όταν γίνω καλά; ψιθύρισε αυτός. Κι' αν πεθάνω; Θέλω να την ιδώ. Είνε δικαίωμά μου. Άκούτε;

Η φωνή του ήταν τόσο σκληρή, ώστε η μητέρα του έπαυσε να τον χαιδεύη.

Θέλεις να δυσαρεστήσης τον πατέρα σου; Τί θά πη ό κόσμος; του είπε δειλά.

— "Ο κόσμος; Και τί με μέλλει έμένα. Έγώ δεν θά ζήσω! Σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, άφήστε με να την ξαναϊδώ.

— Την αγαπās περισσότερο από μās;

— Έσείς δεν μ' αγαπάτε, δεν μ' αγαπήσατε ποτέ. Ένώ αυτή...

— Έρρίκε! "Ω Έρρίκε!

Έσκυψε και τον φίλησε με δακρυσμένα μάτια. Και κείνος εδάκρυσε.

— Και ό πατέρας σου, παιδί μου; Πώς να τον καταφέρουμε; Ξέρεις τί αυστηρός, τί άμείλικτος που είναι σ' αυτό το ζήτημα!

— Θά τον καταφέρης εσύ, μαμά.

Έκείνη δεν άπάντησε. Άπεμακρύνθη από το δωμάτιο, σκεπτική, συγκεκινημένη με δακρυσμένα τα

μάτια.

Ένα βαρύ θήμα άκούστηκε σε λίγο στη σκάλα. Ήταν ό πατέρας. Μπήκε στο δωμάτιο του γιού του κατσουφιασμένος, άησυχος:

— Τί κάνεις, παιδί μου; είπε. Δός μου το χέρι σου! Έχεις πάντα πυρετό... Άναπαύσου, αγόρι μου... Έχεις άπόλυτη άνάγκη άναπαύσεως. Αυτό είπε ό γιατρός.

— Σου μίλησε η μαμά;

— Μοῦ μίλησε... Δεν πιστεύω να είναι σοβαρά ή άπαίτησίς σου.

— Είνε πολύ σοβαρά, πατέρα μου, σου το όρκίζομαι!

— Έγώ να μπάσω σπίτι μου την φιλενάδα σου; Τρελλάθηκες;

— Μιά φορά μονάχα, πατέρα. Άφου θά πεθάνω...

— Να ντροπιασθώ στον κόσμο, στην κοινωνία; Όλος ό κόσμος θά το μάθη. Μένει τίποτε κρυφό;

— Δεν είναι ντροπή, πατέρα... Άφου την αγαπώ...

— Δεν θ' αποφασίσης πια να την ξεχάσης αυτή τη γυναίκα; Μήπως έχεις παράπονο μαζί μας; Δεν σε περιποιείται ή μητέρα σου; Σου κάναμε την παραμικρή παρατήρηση για τη ζωή σου; γιατί επιμένεις; Αυτή είναι μία ξένη για σένα!

— Έγώ είμαι ένας ξένος για σας. Και να το ξέρετε, θά φύγω από εδώ, και θά πάω να πεθάνω άλλοῦ. Ναι, θά πάω στο νοσοκομείο, θά πληρώσω εγώ τα έξοδα, και θά είμαι ελεύθερος εκεί...

— Δεν θά σ' αφήσω να κάνης αυτό την τρέλλα!

— Είνε δικαίωμά μου. Δεν είμαι πια μικρό παιδί.

— Σ' αφήνω να σκεφθής, είπε ό πατέρας και άπεμακρύνθη θυμωμένος από το δωμάτιο.

Στο τραπέζι, ό πατέρας και ή μητέρα του Έρρίκου δεν άντήλλαξαν ούτε μία λέξι. "Όταν έπληραν τον καφέ, ό πατέρας είπε μ' όργη:

— Δεν πιστεύω να μιλήσ σοβαρά ό Έρρίκος. Θέλει, φαίνεται, να μās τρομάξη.

Κάποιος φίλος του Έρρίκου που πήγε εκείνη τη στιγμή, τούς είπε ότι ό γιός της τόν είχε στείλει από το πρωί στο νοσοκομείο για να του κρατήση μία θέσι.

— Τί σκάνδαλο! είπε ό πατέρας. Η μητέρα τόν εκύτταξε με ικετευτικό βλέμμα. Έκείνος όμως, από το φόβο του σκανδάλου, δεν είχε οίκτο στην καρδιά του.

— Κάνε του αυτή τη χάρη, είπε ή μητέρα με δάκρυα στα μάτια.

— Ποτέ! φώναξε ό πατέρας.

— "Όταν νυχτώση... Φεύγεις εσύ από το σπίτι... Κανείς δεν θά την δῇ.

— Ποτέ! ποτέ!

— Τί να κάμω, Θεέ μου; "Αν μιλούσαμε για την υπόθεσι αυτή στον άδελφόν Ρού. "Ο Έρρίκος τόν αγαπά πολύ. Ίσως ό άδελφός του δώση μία καλή συμβουλή.

— Καλή ιδέα. Μήνυσέ του να έλθη άμέσως.

Ο άδελφός έφτασε σε λίγο και υποσχέθηκε στους γονείς να καθηγήση το παιδί τους. "Όταν κατέθηκε από το δωμάτιο του άρρώστου, ήταν πολύ σοβαρός και φαινόταν λυπημένος.

— Νομίζω, κύριε, είπε στον πατέρα, πως πρέπει να γίνη το χατήρι του Έρρίκου. Δεν είναι καλά το κακόμοιρο το παιδί.

— Να τόν πάω στο νοσοκομείο;

— "Όχι, να αφήσετε τη νέα να έλθη εδώ.

— Αυτό το θρωμοκόριτσο; Και μοῦ προτείνετε σεις ένα τέτοιο πράγμα!

— Νομίζω πως δεν υπάρχει άλλη λύσις. Είμαστε χριστιανοί. Πρέπει να δείχνουμε γενναιοφυχία.

Ο πατέρας τόν κύτταξε αρκετή ώρα με άνοιχτό το στόμα. Τέλος έπληρε την άπόφασι να δεχθῇ.

Όταν η μητέρα ανήγγειλε στον Έρρίκο την καλή είδηση, λίγο αίμα ρόδιζε τα ωχρά μάγουλά της.

— Εύχαριστώ, είπε μονάχα. Κι' όταν έμεινε μόνος, έπηρε από το διπλανό τραπέζακι το καθρεφτάκι και παρατήρησε προσεκτικά το πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν τού μαύρα και πιδ μεγάλα, και η μύτη του ήταν πιδ λεπτή, τα χείλη του ωχρά και τὸ μέτωπό του ρυτιδωμένο.

— Θα τρομάξει όταν με ιδῇ!... έψιθύρισε.

"Αχ! θα ήταν πάντα ωραία η Άννα του! Την αναπολούσε με τὰ δροσερά μάγουλά της, τὰ γαλανὰ μεγάλα μάτια της, όπως την είχε ιδῇ για πρώτη φορά. Αναπολούσε τις περασμένες ευτυχίες, στην τρυφερή αγάπη της και τὰ μάτια του έβούρκωναν.

Τί είχε γίνει ἐν τῷ μεταξύ ἡ γλυκειά του Άννα; Ίσως έκλαιγε όταν συλλογιζόταν τὸν κίνδυνο πὸν διέτρεχε ὁ ἀγαπημένος της... Θα τὴν ἀποχαίρετοῦσε γιὰ τελευταία φορά, τώρα πὸν θα ἐρχότανε καὶ θὰ τῆς ἔκαμνε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἐνῶ θὰ τὴν ἔσφιγγε με πάθος στὴν ἀγκαλιά του:

— Μ' ἀγαπᾶς; Έμένα μόνο ἀγαπᾶς;

Θὰ διάβαζε στὰ λατρευτά της μάτια τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ πέθαινε ἡσυχος, ἐνῶ θὰ κρατοῦσε τὰ χέρια της στὰ δικά του χέρια.

Έγύρισε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κάρφωσε τὰ μάτια του ἐκεῖ με ὑπομονή.

Έξω εἶχε νυχτώσει ὅταν ἐκείνη ἔφθασε. Τῆς ἀνοίξε ἡ μητέρα τοῦ Έρρίκου. Εἶχαν διώξει σκοπίμως τὴν ὑπηρετριά. Ἡ νέα εἶπε:

— Καλησπέρα, κυρία!

— Ἀπ' ἐδῶ, ἀπήντησε ἡ μητέρα σιγανά.

Ἡ νέα τὴν ἀκολούθησε.

Έκείνη τὴ στιγμή μιά σκιά φάνηκε καὶ ἀκούσθηκε μιά ὀργισμένη

φωνή:

— "Ω εἰσθε σεῖς! Τί νὰ γίνῃ; Ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς δεχθῶ γιὰ χάρη τοῦ γιου μου!

Ήταν ὁ πατέρας, τοῦ Έρρίκου καὶ συνέχισε:

— Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι εἶνε ἄρρωστος. Μὴ μείνετε πολλὴ ὥρα. Νὰ φροντίσετε νὰ φύγετε γρήγορα.

— Έκείνος τὸ ἐξήγησε αὐτό; ῥώτησε ἡ νέα δειλά.

— "Ὀχι, τὸ ζητῶ ἐγώ.

Έκείνη στάθηκε. Μετρήθηκε ἐχθρικά με τὸ βλέμμα.

— Πόση ὥρα μοῦ δίνετε; ῥώτησε ἐκείνη μ' ἀγανάκτησι. Πέντε, δέκα λεπτά;

Τότε ὁ γέρος ἐξερράγη. Πῶς; Έρχόταν αὐτὴ στὸ σπίτι του γιὰ νὰ τοῦ μπῆ στὴ μύτη; Ἀρχισαν νὰ θρίζονται με πάθος, με ἔχθρα, καὶ ἡ θρισιὰ ἔφθαναν ὥς τὸ δωμάτιο τοῦ φωχοῦ ἄρρωστου καὶ τὸν κτυποῦσαν στὴν καρδιά. Ἀκούγε ὠχρὸς σὰν πεθαμένος, στήριγμένος στὸ μαξιλάρι του. Ἀκούγε μαζὺ με τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του, τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, πὸν προσπαθοῦσε νὰ συμβιβᾷ τὰ πράγματα. Ἐπὶ τέλους, ἄκουσε τὸ γέρο

νὰ λέγει αὐτὲς τις λέξεις:

— "Έξω ἀπὸ δῶ!

Ἀκούσθηκε μιά γυναικεία φωνή, ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του, πὸν φώναζε:

— Έρρίκε!

Τότε ἔκαμε μιά ἀπεγνωσμένη προσπάθεια καὶ κατέθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του... Προχώρησε... Ήταν τόσο ἀδύνατος, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει. Κατάρθηκε ὅμως νὰ φθάσῃ ὥς τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Έσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ δρομὸ καὶ ἐπρόφερε τὸ λατρευτὸ της ὄνομα... Εἶδε μιά σκιά νὰ ἀπομακρύνεται καὶ ἄκουσε ἕνα λυγμό.

Όταν ἡ σκιά χάθηκε, ὁ Έρρίκος ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ἐπεσε σὲ μιά πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο ἐξαντλημένος. Σὲ λίγο οἱ δικοί του

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΧΑΙΡΕ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Ἡ δεσποινὶς Σεσίλ Κουντάρ πρὸς τὸν κύριο Παῦλο ντὲ Λιστράν:

«Ἀγαπημένε μου Παῦλε, φοβοῦμαι τόσο πολὺ τὸ εἰρωνικὸ γέλιο σου, ὅταν ἀκούς «αἰσθηματικὲς κουταμάρες», ὅπως τις ὀνομάζεις, ὥστε εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη γι' αὐτὰ πὸν θὰ σοῦ γράψω.

Δὲν εἶμαι παρὰ μιά γυναικοῦλα τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη, μιά ἀπλὴ γυναικοῦλα σὰν ὅλες τις ἄλλες... Μεταχειρίζομαι τις ἰδιες κοινὲς λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνομαι. Καὶ αἰσθάνομαι ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι. Πῶς νὰ φερθῶ μαζὺ σου, πὸν τὰ παίρνεις ὅλα στὴν κοροϊδία;...

Ἦθελα ν' ἀρχίσω τὸ γράμμα μου με μιά φράσι πὸν ἄκουσα καὶ πὸν διάβασα πολλὲς φορές. Εἶνε ἡ φράσι πὸν μεταχειρίζονται ὅλες ἡ ἀνόητες γυναικοῦλες σὰν κι' ἐμένα σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι: «Φίλε μου,

τὸν περιεκύκλωσαν. Ήταν ὅμως ἄργα πια. Κάτι εἶχε σπάσει μέσα του. Κι' ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή ἄρχισε ἡ ἀγωνία.

Ὁ Έρρίκος δὲν μίλησε σὲ κανένα. Έρριχνε μόνο σ' ὅσους τὸν τρυγύριζαν βουβὰ βλέμματα περιφρονήσεως καὶ ξεψύχησε χωρὶς μιά λέξι ἀγάπης ἢ συγγνώμης...

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΝΤΥΠΟΥ'Ι

ὅταν διαβάξῃς αὐτὲς τις γραμμὲς δὲν θὰ ζῶ πειά...» Σκέφτηκα ἔπειτα πῶς αὐτὴ ἡ φράσις θὰ σοῦ φαινόταν ἀστεία, μελοδραματικὴ, μυθιστορηματικὴ καὶ θὰ σ' ἔκανε νὰ γελάσῃς —ξέρω τόσο καλὰ τὸν χαρακτήρα σου καὶ τις ἐκφράσεις σου. Δὲν ξέρω λοιπὸν τί νὰ σοῦ πῶ... Εἶνε ὅμως ἀλήθεια, ἀγάπη μου, ὅτι ἡ Σεσίλ σου θὰ εἶνε πεθαμένη τὴ στιγμή πὸν θὰ βρίσκεται στὰ χέρια σου τὸ γράμμα αὐτό...

Σὲ ἱκετεύω αὐτὴ τὴν φορά νὰ μὴ γελάσῃς, χρυσέ μου Παῦλε... Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ πεθάνω νέα καὶ ὀγμὴς γιὰτι εἶμαι δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη! Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ με λυπηθῇς... Καὶ ἂν δὲν με λυπηθῇς πολὺ, τοῦλάχιστο νὰ μὴ πάρῃς τὸ πρᾶγμα στὴν κοροϊδία, ὅπως κάνεις πάντα, νὰ μὴ γελάσῃς! Μονάχα αὐτὸ σοῦ ζητῶ, φίλε μου: γιὰ τελευταία φορά ἀφήσέ με νὰ σοῦ πῶ ὅλες τις ἀνοησίες πὸν λέει μιά γυναῖκα πὸν ἀγαπᾷ τρελλὰ, ὅλες τις «αἰσθηματικότητες» πὸν ἔχω στὴν καρδιά... Μὴ γελάσῃς! Εἶνε ἡ τελευταία φορά πὸν σ' ἐνοχλῶ... Νομίζω πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ κάνῃς αὐτὴ τὴν τελευταία χάρι...

Βλέπεις, Παυλάκη μου, δὲν μπόρεσες ποτὲ νὰ ἀντιληφθῇς τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης, τῆς τρέλλας, πὸν εἶχα γιὰ σένα... Όταν γνωριστήκαμε δὲν ἦμουν μικρὸ κοριτσάκι. Ἦμουν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, μὰ στὸ

Παρίσι μαθαίνει κανείς γρήγορα τη ζωή. "Ήσουν ο πρώτος άνθρωπος που αγάπησα, αυτό στο όρκίζομαι στο Θεό που σε λίγο θα με κρίνει. Σου έδωκα μια τρυφερή και ανέγγιχτη καρδιά. Έσύ δεν έλαδες καν τον κόπο να το αντίληφθης. "Όταν σου είπα: «Είσαι ο πρώτος άνθρωπος που αγάπησα», ξεκαρδίστηκες στα γέλια! Μου είπες: «Τά ξέρω αυτά! Πές μου τίποτε πιο πρωτότυπο!» Δεν έτόλμησα να το επαναλάβω. Σέ λάτρευα. "Ήμουν όλη δική σου κι' αυτό μου έφτανε. "Επειτα είχα δυό όνειρα: να μου λές καμμία φορά γλυκά και τρυφερά λογάκια άντι να τα κοροϊδεύς διαρκώς όλα... Και να πάμε να μείνωμε οκτώ-δέκα μέρες, έστω και δυό, σ' ένα μικρό έξοχικό σπιτάκι, τριγυρισμένο με δένδρα, οί δυό μας... "Όταν έτόλμησα να σου έκφράσω αυτόν τον πόθο με ρώτησες ειρωνικά «άν δεν προτιμούσα μια καλύβα και άν δεν ήθελα να φορέσης ένα κοστούμι βούσκου έποχής Λουδοβίκου δεκάτου έκτου για την περίστασι».

Τότε έννοιεις γιατί δεν σου μίλησα πειάγι' αυτό. Με πήγαινες διαρκώς στα ρεστωράν και στα θέατρα του Μπουλβάρ... "Αχ! "Αν δεν σε λάτρευα τόσο πολύ δεν θα σε άκολουθούσα με τόση προθυμία.

Εύλογώ όμως το Θεό για τη συνάντησί μας, γιατί μπόρεσα να σου δώσω λίγη χαρά και γιατί μ' αγάπησες στην αρχή της γνωριμίας μας. Μ' αγάπησες; Πρέπει να γράψω αυτή τη λέξι, που έχει την ιδιότητα να σ' έκνευρίζη ή να σε κάνει να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια; Μου έρχόταν πάντα να σου την πω αυτή τη λέξι τον πρώτο καιρο που συνδεθήκαμε, μα γρήγορα με έκανες να χάσω τη συνήθεια να την προφέρω... Κάθε μέρα μια όρμη τρυφερότητας με έσπρωχνε στην άγκαλιά σου και σου λεγα: «Σ' αγαπώ, Παύλο μου!...» "Υποδεχόσουν τις έκδηλώ-

σεις μου με τη συνηθισμένη ειρωνεία σου. Μου έλεγες: «"Αχ! τί συγκινητικό!» ή «Παύσε τις μελοδραματικότητες!» ή «"Αμ! έγώ; Κοντεύω να παραφρονήσω!» Δεν ξέρω άν αυτά τα λόγια θα έκαναν άλλες γυναίκες να γελάσουν για μένα ήσαν μαχαιριές στην καρδιά... Δεν είσαι κακός εν τούτοις, Παυλάκη μου. Με πειράζεις έτσι γιατί δεν έόλεπες τί γινόταν στην ψυχή μου.

Δεν έόλεπες γιατί ποτέ δεν σου ήλθε στο νοῦ να σκεφθής λιγάκι για μένα. "Ήσουν πεπεισμένος ότι ήμουν ευτυχισμένη μαζί σου. Μου έκανες μια ζωή γεμάτη διασκεδάσεις και ευθυμία, μια ζωή έορτών, Ταξίδια στο Μοντεκάρλο, θέατρα, χοροί, γεύματα, τί μου έλειπε; Πόσα δάκρυα μου κόστισε αυτή η θορυβώδης ζωή! Σου το έκρυβα όμως για να μη σε στενοχωρήσω! "Ήμουν καμωμένη για μια νοικοκυρίστικη ζωή μα είχα πιδ μεγάλη αγάπη και τρυφερότητα για σένα παρά είκοσι γυναίκες μαζί. Και έπρεπε να κρύβω την αγάπη μου, σάν να έκανα καμμία κακή πράξι και να υποφέρω γιατί δεν είχα πνεύμα για να σε διασκεδάσω.

"Υπέφερα για σένα και λυπόμουν που δεν έμοιαζα με άλλες γυναίκες έξυπνες, διασκεδαστικές και κακές. "Αχ, τί προσβλητικές λέξεις μου έλεγες, φίλε μου, όταν προσπαθούσα να κάμω κι' έγώ την έξυπνη και δεν το κατάρθωνα! Σου έλεγα ύστερα: «"Η άλλες έχουν περισσότερο πνεύμα μα δεν ξέρουν ν' αγαπούν».

Μια μέρα είχες τη σκληρότητα να μου άπαντήσης: «Σκοτίστηκε για την αγάπη! Θέλω να άποφύγω την πληξι! Καλύτερα τότε να παντρευτώ!»

Δεν παντρεύτηκες, φίλε μου, "Αλλά διαρκώς σε έχανα από το σπίτι. Εύρισκες συντροφίες διασκεδαστικώτερες από τη φτωχή σου Σεσίλ.

"Ομολογώ ότι ήσουν ειλικρινής αλλά μου έσχιζες την καρδιά με τις διηγήσεις και τις περιγραφές των διασκεδάσεών σου... Δεν τολμούσα εν τούτοις να κλάψω, ούτε να σου κάμω την παραμικρή παρατήρησι! Μια φορά που δεν μπόρεσα να κρατήσω ένα δάκρυ, μου είπες με αληθινή άπορία:

Πώς; "Εχομε και ζήλειες τώρα; Μήπως σου ώρκιστηκα πίστι; Δεν είμαι έλεύθερος; Σου άρέσω και μου άρέσεις. Περνούμε πλάι-πλάι αυτήν την άθλια χώρα των δακρύων και προσπαθούμε να πλήξωμε όσον το δυνατόν λιγώτερο. Τί θέλεις περισσότερο;»

Προσπάθησα να σ' ευχαριστήσω, αγάπη μου, να πάρω τη ζωή και την αγάπη όπως έσύ... στην κοροϊδία. Προσπάθησα να φανώ άδιάφορη γελαστή, όταν είχα τον θάνατο μέσα μου... "Επαιζα δύο χρόνια αυτή τη θλιβερή κωμωδία. Με νόμισες όριστικά θεραπευμένη από το αίσημα το «μελοδραματικό». Με συγκάρηκες γιατί κοροϊδεύα κι' έγώ... Λοιπόν όχι! Δεν έχω πειά τη δύναμι να παλεύω και να ψεύδωμαι! "Ο ρόλος μου μου κάνει φρίκη. Τόν εγκαταλείπω. Μια φορά στη ζωή μου σου λέω την πραγματική σκέψι μου, σου δείχνω την ψυχή μου. Κάθε ιδιοτροπία σου μου κόστισε πύρινα δάκρυα. "Επάτησες την κουρελιασμένη καρδιά μου δύο χρόνια, χωρίς οίκτο, χωρίς μια λέξι αληθινής αγάπης...

Δεν φταίς έσύ, το ξέρω. Είνε το σφάλμα της τύχης, που μας έκαμε να γνωρισθούμε. Δεν ήταν ταίριασμένοι οί χαρακτήρες μας... Θα σου κοστίση πολύ, το ξέρω, να μάθης ότι η μικρή σου Σεσίλ σκοτώθηκε από λύπη για να γλυτώση από τη ζωή των διασκεδάσεων, που της έδινες... Θα έννόησης τότε, έσως, ότι υπάρχει μια άλλη αγάπη από κείνη που γνωρίζεις, μια αγάπη που δεν «χορατεύει», μα που

υποφέρει, που ματώνει και που σκοτώνει... Και δεν θα κάμης κακό ποτέ σ' άλλη γυναίκα...

Χαίρε, Παυλάκη μου. Φεύγω χωρίς παράπονο. "Η καρδιά μου, όπως πάντα, είναι δική σου. "Ενα σπέρτο σε μια φουφοῦ, μια ώρα σ' ένα κρεβάτακι κι' όλα τέλειωσαν. Δεν θα σε ένοχλήσω ποτέ πειά. Δεν είναι αλήθεια ότι φεύγω όπως σ' άρέση, χωρίς να κάνω φασαρία στο «σπίτι μας», χωρίς να φανερώσω σε κανένα το λόγο του θανάτου μου; "Αφού πεθαίνω έτσι διακριτικά, ταπεινά, δεν θα κοροϊδέψης αυτό το θάνατο, δεν θα τόν βρής πολύ ρομαντικό; Κρίμα, αγαπημένε μου, ήθελα να φύγω άκόμα περισσότερο άθόρυβα, να γίνω μικρούλα, μικρούλα, για να χαθώ από τόν κόσμο... Μα τί να κάμω; Μη μ' άδικήσης γι' αυτό. Μη γελάσης μαζί μου! Μη με ξεχάσης πολύ γρήγορα... Σ' αφήνω, φίλε μου! Χαίρε για πάντα!

Σεσίλ

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΚΟΚΚΑΛΟΙ...

Του "Αλεξάνδρου Δουμά του άρεσε να υπερηφανεύεται για τις μεγάλες άμοιβές τις οποίες έπαιρνε από τις έφημερίδες για τα άρθρα του.

— Και πόση είναι η μεγαλυτέρα σας άμοιβή; τόν ρώτησε ένας άγνωστος κύριος σε κάποια συνάνταστροφή.

— Δέκα φράγκα για κάθε γραμμή, άπάντησεν ο Δουμάς.

— Μπα! Αυτό δά δεν είναι τίποτε! άπάντησεν ο άγνωστος. Εγώ παίρνω για κάθε γραμμή πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα!

— Για μια γραμμή, μισό έκατομύριο!! είπεν ο Δουμάς με ειρωνεία. Και τί είσθε, παρακαλώ;

— Είμαι έργολάθος σιδηροδρόμων!!

λονιών είνε πολύ πικάντικα καί αὐτά τὰ μαθαίνει κανεῖς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα. Στὴν Ἑλλάδα, ὅπως παντοῦ, βρίσκονται καλές ψυχές πού δὲν ἔχουν κανένα δισταγμὸ νὰ προσθέσουν στὸ ὄνομα κάθε γυναίκας ἕναν ὑποπτο ἰταλικὸ τίτλο κατὰ τὸ ἰταλικὸ καθολικὸν σεργάντε. Ἀλλὰ τὰ ἰταλικά ἦθη, πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ, ἂν καὶ τὰ ἔχη δεχθῇ πολὺς κόσμος, συναντοῦν στὴν κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν πολλοὺς ἐχθρούς.

Εἶνε λίγα χρόνια πού μίᾱ μεγάλη κυρία, πού δὲν τῆς ἄρεσε ἡ ἐλαφρότης τῶν ἡθῶν, ἀπεφάσισε νὰ τ' ἀναμορφώσῃ. Ἔκαμε ξεκαθάρισμα στὸν ἀθηναϊκὸ κόσμον καὶ δὲν ἀνοίγε τὸ σαλόνι τῆς παρὰ στὴν ἀψογὴ κοινωνία. Πολλοὶ νέοι ἐπανεστῆσαν κατὰ τῆς νέας αὐτῆς τάξεως πραγμάτων, καὶ ἡ πιὸ ωραῖες κυρίες δὲν ἐφάνησαν ἐνθουσιασμένες μετὰ τὴν κολυμβήθρα αὐτῆ τοῦ πουριτανισμοῦ. Ἡ κυρία ὅμως εἶχε τοὺς προσηλύτους τῆς στὴν ἀνιμορφωτικὴ τῆς προσπάθεια καὶ ἡ κοινωνία διηρέθη. Τὸ νέο σαλόνι ἦταν τὸ πιὸ ἐνάρετο τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ ἐδημιουργήθη ἀμέσως ἄλλο πού ἦταν τὸ πιὸ εὐθυμο. Δυὸ κόμματα ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀλλήλων, πρῶγμα πολὺ συχνὸ στὰς Ἀθήνας γιὰ τὸ κάθε τί...

Ὁ Ἀλέξης ντὲ Βαλὸν γράφει ὡραῖα πράγματα ἀκόμη γιὰ τὴν αὐλή τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού θὰ φανῇ παράδοξο εἰς πολλοὺς σήμερα εἶνε ὅτι οἱ παπποῦδες μας καὶ ἡ γιαγιάδες μας, πού εἶχαν πολλὰ ἄλλα ὡραῖα χαρακτηριστικὰ καὶ στοιχεῖα πού λείπουν ἀπὸ τοὺς δρωντας σήμερα ἐγγόνους καὶ ἐγγονὰς τοὺς δὲν ἦσαν λιγώτερο Εὐρωπαῖοι ἀπὸ μᾶς τὴν ἀνοίειν τοῦ 1843. Πρὸ ὀγδόντα δύο ὁλοκληρῶν χρόνων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Κάθε ἄνθρωπος πηδᾷ εὐκολὰ ἐνα μικρὸ χαντάκι.

(Ἀ ρ α β ι κ ῆ)

Σ' ὅλους τοὺς τόπους ὑπάρχουν καλοὶ δρόμοι.

(Ρ ω σ σ ι κ ῆ)

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΗΤΙΟΥ

Μὴν ἀφίνετε ποτὲ ἕνα κουτάλι μέσα σὲ ὅ,τι δὴποτε θέλετε νὰ βράσῃ γρήγορα. Τὸ κουτάλι τραβάει τὴ θερμότητα καὶ τὸ ὑγρὸ ἄργεϊ νὰ βράσῃ.

Πλένετε τὰ τζάμια με κρύο νερό κι' ὄχι με ζεστό. Τὰ τζάμια καθαρίζονται στιλπνότερα. Ἄλλ' ἂν τὰ πλύνετε με ζεστό, τότε περάσετε τὰ κατόπιν με κρύο.

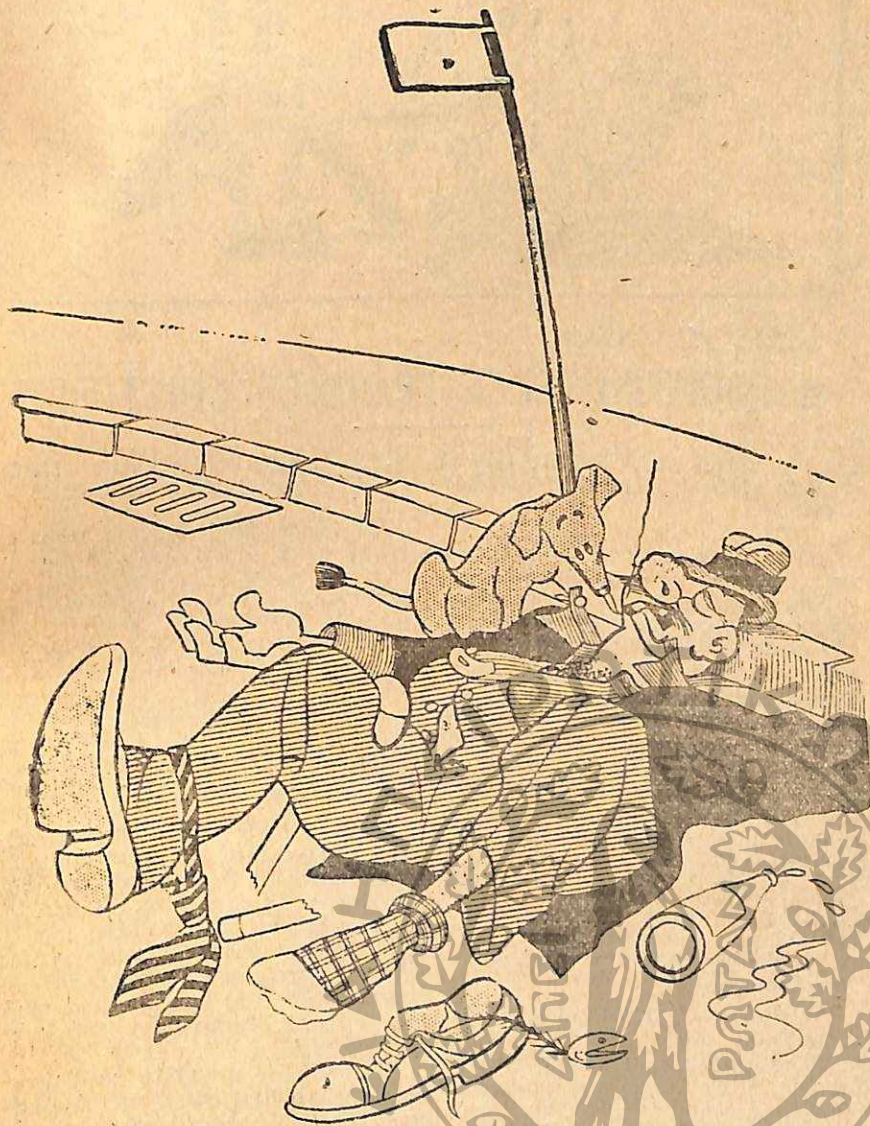
Σφουγγαρίζετε τὸ δάπεδο με νερό κρύο παρὰ με ζεστό. Γιατὶ τὸ κρύο νερό μουσκεύει δυσκολώτερα τὰ σανίδια καὶ κατὰ συνέπειαν στεγνώνουν γρηγορώτερα. Τὸ σφουγγάρισμα πρέπει νὰ γίνεται ἀπάνω καὶ κάτω κατὰ μῆκος τῶν σανιδίων καὶ ὄχι σταυροεδῶς.

Ἄν ἕνα αὐγὸ βράσῃ πολὺ ἐξ ἀμελείας καὶ καταλαβαίνετε ὅτι θὰ εἶνε πολὺ σκληρό, μπορείτε νὰ τὸ μαλακώσετε ὥς ἐξῆς: Βγάλτε τὸ γρήγορα ἀπὸ τὸ μπρίκι, βάλτε το στὸ καπάκι τοῦ καὶ ἀμέσως βάλτε το κάτω ἀπὸ τὴν βρύσιν καὶ ἀφήστε νὰ τρέξῃ ἀπάνω του ψυχρὸ νερό ἀρκετὴν ὥρα. Ἡ αἰφνιδία ἀλλαγὴ τοῦ ζεστοῦ νεροῦ στὸ κρύο ἔχει τὴν περίεργη ιδιότητα νὰ μυαλκῶνῃ τὸ αὐγὸ.

Ἡ ὑγρὴ ἀμωμνία ἐξαλείφει εὐκολώτατα τὶς κηλίδες τοῦ λαδιοῦ τῆς ραπτομηχανῆς, ἂν τυχὸν περάσετε ποτὲ κοντὰ ἀπὸ καμμιὰ ράφτρα καὶ σὰς πιτσιλίσῃ ἡ μηχανή τῆς.

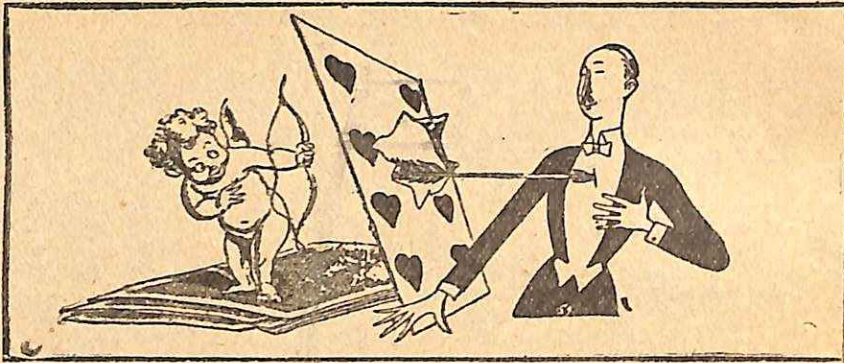
Ἄν θέλετε νὰ μεταχειροσθῆτε σκληρὰ βρασμένα αὐγά γιὰ γαρνιτούρα φαγητῶν, πρέπει ὅταν τὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ φωτιά νὰ τὰ βυθίσετε πρῶτα σὲ κρύο νερό. Αὐτὸ ἐμποδίζει τὸ ξεθώριασμα τῶν κρόκων, καθὼς καὶ τὸ τρίψιμο.

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ... ΕΑΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ.— "Ὁχι, ἀγαπημένη μου. Μὴ με φιλάς στὸ λαιμό... Μὲ γαρφαλάς..."

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

ΤΗΣ κ. ΝΤΕ ΣΑΜΠΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΝΤΕ ΜΠΟΥ-ΦΛΕΡ ΤΗΝ Κων ΝΙΝΑ ΝΤΕ ΚΙΣΤΙΝ

Δέν μοῦ ἀπάντησες ἀκόμα καί τρέμω μήπως σέ δυσαρέστησα.

Συγχώρησέ με, παιδί μου, συγχώρησε τή γυναικεία ἀδυναμία μου. Δέν εἶμαι υπεύθυνη γιά ὅ,τι αἰσθάνομαι καί γιά ὅσα ὑποφέρω!

Πῶς εἶνε καμωμένη ἡ ἱπωχή γυναικεία καρδιά; Γιατί νά πάσχουμε ἀπό αὐτή τήν υπερευαισθησία, πού σεῖς δέν τήν γνωρίζετε καθόλου; Δάκρυα καί λύπες εἶνε ὅλη ἡ ζωή μας, καί δίνουμε ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μας σ' ἐκείνον πού διαλέξαμε μεταξύ ὅλων τῶν ἄλλων... Καί σεῖς, ἄνδρες ἀχάριστοι, μισεῖτε τίς «σκηνές», ὅπως τίς ὀνομάζετε. Στά δάκρυα καί στίς λύπες πού μᾶς προξενεῖτε ἐδώσατε αὐτὸ τὸ ὄνομα: «σκηνές!»

Ἄς ἀφήσω τὰ παράπονα, πού σέ ἐκνευρίζουν. Καί πάλι συγχώρησέ με, ἀλλὰ γράψε μου ἢ ἔλα τὸ ταχύτερον. Ἡ ζωή μου κατήντησε ἀληθινὸ μαρτύριο, ἀκούς; Μόνο ἐσύ μπορείς νά ξέρης... καί μόνο ἐσύ, μὲ λίγη καλωσύνη, μπορείς νά γιastreψῇς τίς πληγές μου.

Ρενέ, καμμιά γυναῖκα σὸν κόσμο δέν ἀγάπησε σάν ἐμένα!

Ἡ τρυφερότης μου γιά σένα αὐξάνει κάθε μέρα. Δέν μπορῶ νά σοῦ περιγράψω τὴν εὐτυχία μου, πού σέ ξαναεῖδα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμψε γαλανώτερος καί φωτεινότερος, καί ὁ ἥλιος μὲ ἔλουσε μὲ τίς ζεστές ἀκτίνες του, σάν νὰ ἦμουν βασιληῆς!

Σοῦ εἶπα ἀπλῶς πὺς σ' ἀγαπῶ. Αὐτὴ ἡ λέξις ἀνήκει σ' ὅλους, καί λίγοι τὴν αἰσθάνονται πραγματικά, φίλη μου.

Σ', ἀγαπῶ!

Ὅλα γελοῦν γύρω μου, τὰ ἄνθη μοσχοβολοῦν, μὲ τὰ χτυπητὰ χρώματά τους. Τὰ δένδρα φόρεσαν τὴν ἀνοιξιάτικη στολή τους. Ἡ θάλασσα εἶνε ἡρεμὴ καί μοῦ δίνει μίαν ἀπροσδιόριστη γλυκεῖα μελαγχολία, ὅταν σκέπτομαι πὺς θὰ ἔλθῃ μίαν μέρα, πού δέν θὰ ἀπολαμβάνω πειὰ αὐτοῦς τοὺς θησαυροὺς, πού μᾶς δίνει ἡ γῆ!

Ἡ ἰδέα ὅτι μοιραῖος μίαν μέρα θὰ τὰ χάσω ὅλα αὐτά, πού ἀγάπησα, ἐσένα, τὸν οὐρανὸ, τὴν μαγεμένη φύσι, μὲ κάνει νὰ ἀγανακτῶ, γιατί γεννήθηκα ἄνθρωπος καί ὄχι θεός.

Εἶνε τόσο υπεράνθρωπη ἡ εὐτυχία μου... Ἡ ὀμορφιά σου ὁμως μὲ

μάγευσε περισσότερο ἀπὸ ὅλες τίς ὄλλες ὀμορφίες. Τὰ γαλανὰ σου μάτια ἔχουν ἀπέραντη γλυκεῖα ἐκφρασι καλωσύνης! Μὲ συγκινοῦν τὰ ὠραία ματάκια σου... Καί ἡ φωνή σου ἤχει σ' αὐτιά μου σάν ὑπεργήϊνη μουσική. Τὰ λόγια πού λές εἶνε γεμάτα καλωσύνη καί συμπάθεια γιά ὅσους ὑποφέρουν. Ἔτσι λυτῆθηκαν καί μένα, καί μοῦ ἀνοιξες τὴν ἀγκαλιά σου. Κράτησέ με ἐκεῖ σφικτά, ἕως ὅτου πεθάνω!

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΣ

ΤΗΣ ΤΣΑΝΓΚ-ΤΣΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ Βασιλεῖά μου,

Βλέπω ὅτι ἡ ἐπιμονή σας δέν ὑποχωρεῖ. Σᾶς παρεκάλεσα τόσο πολὺ νὰ μὴ μοῦ στέλνετε δῶρα καί γράμματα! Σκεφθῆτε ὅτι κινδυνεύει ἡ ὑπόληψίς μου καί ἡ ζωή μου ἀκόμη, ἂν ὁ ἄνδρας μου μοῦ ὑποπτευθῇ τίποτε!

Εἶνε εἰς τὸ κυνήγι, ἀλλὰ ἀπόψε ἐπιστρέφει. Πρὸς Θεοῦ, μὴ μοῦ στείλετε τὰ ἄνθη, πού μοῦ ὑποσχέθηκατε. Εἶνε ἄνθη, πού ὁ καθένας ξέρει ἀπὸ πού προέρχονται. Ὅταν ὁ ἄνδρας μου τὰ ἰδῇ, θὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸν ἀνακτορικὸ κήπο. Καί τότε δὲ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ πειὰ νὰ ἔλθω σὸ παλάτι... Ἔτσι δέν θὰ μὲ ξαναἰδῆτε ποτὲ πια... Ἀφοῦ λέτε πὺς ἡ μόνη εὐτυχία σας εἶνε νὰ μὲ βλέπετε, συμμορφωθῆτε μὲ τὴν παράκλησί μου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά ὅλα τὰ καλά σας λόγια, καί δέν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία ὅτι εἶνε εἰλικρινῇ. Δεχθῆτε ὁμως τὴ φιλία, πού σᾶς προτείνω, καί μὴ ζητᾶτε ἀδύνατα πράγματα. Μὲ ἀφοσίωσι καί συμπάθειά

ΤΣΑΓΚ-ΤΣΙ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΣΑΝΓΚ-ΤΣΙ

Σᾶς γράφω, ἀγαπητὴ Τσάγκ-Τσί, γιατί εὐρήκα ἕνα μέσον νὰ λάβετε τὸ γράμμα μου μὲ ἀσφαλῆ τρόπο. Κανείς ποτὲ δὲ θὰ ὑποπτευθῇ τίποτε. Ἐμπστεύθηκα τὴν πίστή μου παραμάνω, πού θὰ σᾶς παραδίδῃ σὰ χέρι σας ὅ,τι σᾶς στέλνω. Μπορεῖ νὰ πέσῃ στὴ φωτιά γιά μένα, εἶνε δὲ τριηρὴ καί ἐπιτηδεῖα.

Μὴ μὲ στερήσετε τῆς χαρᾶς νὰ σᾶς γράφω καί νὰ σᾶς στέλνω καμμιά φορὰ μίαν μικρὴ ἐνθύμησι, λατρευτὴ μου. Καταλαβαίνω τίς ἀνησυχίες σας καί τοὺς φόβους σας, ἀλλὰ νομίζω πὺς εἰσθε λίγο ὑπερβολική. Ὁ ἄνδρας σας δέν εἶνε ἀγριο θηρίο, ὅπως τὸν παριστάνετε. Ἦλθε χθὲς σὸ παλάτι καί μιλήσαμε ὀλόκληρη ὥρα. Δέν μοῦ ἔδειξε καμμιά ψυχρότητα, ἀπεναντίας μοῦ φάνηκε πολὺ εὐθυμὸς καί περιποιητικός.

Νομίζω πὺς ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σᾶς, καί ἔχει δίκιο. Εἶνε εὐτυχής, πού ἔχει μίαν ἀφωσιωμένη καί χαριτωμένη γυναικούλα σάν τὴν ὀμορφὴ Τσάγκ-Τσί.

Ἄς εἶνε, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὸ τὸ παλαιὸ κολλιέ. Δέν ἔχει ἄλλη ἀξία ἀπὸ τὴν ἐργασία του. Ἀφοῦ ἀποκροῦντε τὰ μαργαριτάρια θὰ δεχθῆτε ἕνα ἁπλὸ κόσμημα, γιά νὰ μὲ θυμᾶσθε, ὅταν στολίζετε μὲ αὐτὸ τὸν ὠραῖο λαιμό σας.

Μὲ ἀγάπη καί θαυμασμὸ
Α.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΣΚΛΗΡΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

Τὸ πιὸ τοῦ χωρισμοῦ εἶνε μεγάλη πίκρα. Ὑπάρχει ἀκόμα τρόπος νὰ ὑπομονεθῶ; Τρία πράγματα μοῦ ἐβόθησαν γιά νὰ διαλέξω: ἡ ἀπομάκρυνσι, ὁ χωρισμὸς κ' ἡ ἐγκατάλειψις — τρία πράγματα γεμάτα τρόμο.

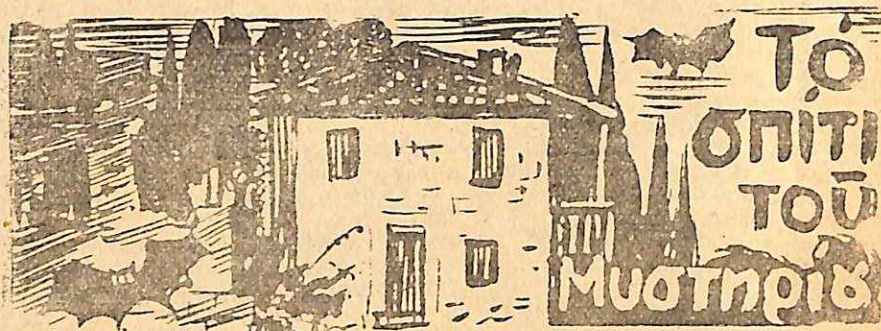
Πὺς μπορῶ νὰ διαλέξω, ἐγὼ πού ἔχω λυώσει ἀπ' τὴν ἀγάπη γιά ἕνα πλάσμα ὠραῖο πού μ' ἔχει κατακτήσει καί μὲ βάζει τώρα σὲ τόσο σκληρὸς δοκιμασίες;

Ἡ ΖΩΝΤΑΝΗ ὀΜΟΡΦΙΑ

Κανείς δέν ἀποφεύγει, φίλε, τὸ πεπρωμένο, εἴτε κρυφὸ εἶνε εἴτε φανερό, εἴτε ἔχει χαμόγελο γλυκὸ ἢ μούτρο κατσουφιασμένο. Λησμόνα, λοιπόν, ὅλα, ὦ φίλε, καί:

Πῖνε ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς ὀμορφιάς, ἂν μπορῇς, κί ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωντανὴ ὀμορφιά πού κανένας γυῖος τῆς γῆς δὲ θὰ μπορούσε νὰ κυττάξῃ μὲ ἀδιαφορίαν.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

Του συγγραφέως του «Καπετάν
Βρυκόλακα» ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

ΟΤΑΝ έπλησιασεν ο καιρός των εξετάσεών του, ο Μάλκολμ Μάλκολμσον απέφασε να αποτραβηχθῇ κάπου για να μελετήσει με ὅλη του τὴν ἡσυχία. Ἀπὸ μιᾶς μεριάς δὲν ἤθελε νὰ πάη σὲ κανένα παραθαλάσσιο μέρος κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀπέφευγε τὴν ἐξοχή. Κι' ἔτσι κατέληξε στὸ νὰ πάη σὲ καμμιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι, ὅπου τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν μελέτη. Ἀπεφυγε νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τῶν φίλων του, γιατί φαντάσθηκε πὼς ὁ καθένας θὰ τοῦ ὑποδείκνυε κι' ἀπὸ ἓνα μέρος ὅπου θὰ εἶχε κιόλας γνωριμίες. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μελετήσῃ ἐντελῶς ἀπερίσπαστος. Μάζεψε λοιπὸν ὅσα ρούχα εἶχε καὶ τὰ βιβλία ποὺ ἐχρειάζετο, κι' ὕστερα ἀγόρασε ἓνα εἰσιτήριο γιὰ κάποια πόλι ποὺ εἶδε τὸ ὄνομά της στὸν σιδηροδρομικὸν ὁδηγὸ καὶ τὴν ὁποία οὔτε καν ἐγνώριζε.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ταξίδι τριῶν ὥρῶν κατέβηκε στὸ Μπέντσορτς, ἦταν βέβαιος πὼς κανένας δὲν ἤξερε πὼς εἶχε καταφύγει στὴν ἀσημαντὴ πολίχνη ὅπου θὰ μπορούσε νὰ μελετήσῃ μ' ὅλη του τὴν ἡσυχία. Ἀπὸ τὸν σταθμὸ τράβηξε στὸ μοναδικὸ πανδοχεῖο ὅπου καὶ πέρασε τὴ νύχτα. Τὸ Μπέντσορτς τὶς μέρες τῆς ἀγορᾶς ἐβρίθην ἀπὸ κόσμον. Ὅλες ὅμως τὶς ἄλλες μέρες ἦταν παντῆρημον. Τὴν ἐπομένη τῆς ἀφίξεώς του ὁ Μάλκολμσον ἀρχισε ν' ἀναζητᾷ ἓνα μέρος ὅπου νὰ εἶνε ὁλοτελὲς ἀπομονωμένος. Καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τὸ βρῆκε. Ἦταν ἓνα παλιό, ἐτοιμόρροπο σπίτι, ἀσφαλῶς μεσαιωνικὸ μὲ θάφριες πόρτες καὶ παράθυρα, μέσα σ' ἓνα πάρκο περιτριγυρισμένο ἀπὸ μιὰ πανύψηλὴ μάντρα. Τὸ κτίριο αὐτὸ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ φρούριο παρά μὲ σπίτι.

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὺ ἀναζητοῦσα, συλλογίσθηκε ὁ Μάλκολμσον κι' ἂν μπορέσω νὰ τὸ νοικιάσω θὰ εἶμαι πολὺ τυχερός.

Ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρὰ του ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι τὸ σπίτι ἦταν ἀκατοῦρητο. Ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο ἔμαθε τὸ ὄνομα τοῦ κτηματομεσίτου ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ νοικιάσῃ τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

— Δὲν ξέρετε πόσο χαίρομαι, εἶπε στὸ νέο ὁ κτηματομεσίτης, ποὺ μοῦ δίδεται ἐπιτέλους ἡ εὐκαιρία νὰ νοικιάσω αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔτσι θὰ λείψῃ τοῦλάχιστον ἡ ἀνόητὴ πρόληψις ποὺ ἐδημιουργήθη στοὺς κατοίκους τοῦ Μπέντσορτς ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ μένει αἰώνιως ξενοίκιαστο.

Ὁ Μάλκολμσον θεώρησε περιττὸ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ ποιὰ εἶνε

ἡ ἀνόητὴ πρόληψις γιὰ τὴν ὁποία εἶχε μιλήσει ὁ κτηματομεσίτης. Ἠληρώσε λοιπὸν τὸ νοικί γιὰ τρεῖς μῆνες, πῆρε μιὰν ἀπόδειξι, φρόντισε νὰ ἔρῃ μιὰ γυναίκα ποὺ θὰ ἐρχόταν νὰ σκουπίξῃ καὶ ἐφυγε παίρνοντας μαζί τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ. Ὑστερα πῆγε στὸ πανδοχεῖο ὅπου εἶχε μείνει τὴ νύχτα, καὶ ρώτησε τὴν ἰδιοκτητριά του, μιὰ καλοκάγαθη γυναικὺλα, γιὰ τὶς προμήθειες ποὺ θὰ χρειαζόταν. Ἡ γυναικὶς σὰν ἄκουσε σὲ ποῖο μέρος ἐπρόκειτο νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ νοικάρης της τὰ ἔχασε:

— Μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε στὸ σπίτι τοῦ Δικαστοῦ! φώναξε ἡ καλὴ γρηούλα ποὺ εἶχε χλωμιάσει.

Ὁ Μάλκολμσον παραξενεύθηκε καὶ ρώτησε νὰ μάθῃ γιατί λεγόταν ἔτσι ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Ἡ γρηὰ ἀπήντησε πὼς πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια — ἴσως πάνω ἀπὸ ἑκατὸ — εἶχε ζήσει σὲ κείνο τὸ σπίτι ἓνας δικαστὴς ποὺ ὅλοι τὸν ἐφοβούντο γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴν αὐστηρότητα στὶς ἀποφάσεις ποὺ ἐβγαζε. Ὅσο γιὰ τὸ ἂν ὑπῆρχαν θρύλοι σχετικά μὲ τὸ σπίτι, ἡ γρηὰ δὲν μπορούσε νὰ πῇ τίποτε τὸ σχετικόν. Πολὺς φορές εἶχε ρωτήσει νὰ μάθῃ ἀπὸ τοὺς ντόπιους — γιατί αὐτὴ ἦταν ξένη — κανένας ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ τὴν πληροφωρήσῃ. Ὅλοι ὅμως πίστευαν πὼς κάτι ὑπῆρχε σὲ κείνο τὸ σπίτι. Κι' ὅπως εἶπε, ἡ ἰδία δὲν θὰ ἔμενε ἐκεῖ μέσα οὔτε μιὰ ὥρα, κι' ἂν ἀκόμα τῆς ἐδίδαν ὅλο τὸ χρυσάφι τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας.

— Κάνετε πολὺ ἄσχημα, κύριε, ποὺ πηγαίνετε νὰ μείνετε ἐκεῖ ὁλομόναχος, μουρμούρισε ἡ γρηὰ. Ἄν εἰσάσταν γυιὸς μου — καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε γι' αὐτὸ ποὺ λέω — δὲν θὰ μένατε ἐκεῖ οὔτε μιὰ νύχτα, κι' ἂν ἀκόμα χρειαζόταν γι' αὐτὸ νὰ πάω μόνη μου τὰ μεσάνυχτα νὰ χτυπήσω τὴν καμπάνα ποὺ ἐρίσκεται στὴν ὀροφὴ τοῦ καταραμένου αὐτοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ ἀγωνία τῆς γυναικὺλας ἦταν τέτοια ποὺ ὁ Μάλκολμσον πραγματικὰ συγκινήθηκε. Τὴν εὐχαρίστησε λοιπὸν γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον της καὶ πρόσθεσε:

— Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε γιὰ μένα, καλὴ μου κυρία Οὐίδαμ. Ἐνας ἀνθρώπος ποὺ μελετᾷ μαθηματικά, εἶνε πάρα πολὺ ἀπασχολημένος μὲ αὐτά, ὥστε νὰ μὴ τοῦ μὲνῃ καιρὸς νὰ ἀσχολῆται μὲ τὰ μυστήρια ποὺ σὰς ἀνησυχοῦν. Αἱ ἀριθμητικαὶ πρόοδοι, ὁ διαφορικὸς λογισμὸς καὶ οἱ ἐλλειπτικαὶ παράλληλοι ἔχουν ἀρκετὰ μυστήρια γιὰ μένα. Ὅστε νὰ μὴ χροιάζωμαι καὶ ἄλλα!

Ἡ γρηούλα ἀνέλαβε τότε νὰ φροντίσῃ γιὰ τὶς προμήθειες τοῦ νέου, κι' αὐτὸς πῆγε γιὰ νὰ βρῇ τὴν καθαρίστρια ποὺ τοῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ κτηματομεσίτης. Ὅταν ἐπιτέλους ἔβγασε μαζί μὲ τὴν καθαρίστρια στὸ σπίτι τοῦ δικαστοῦ, βρῆκε ἐκεῖ τὴν κυρία Οὐίδαμ νὰ τὸν περιμένῃ μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ κρατοῦσαν δέματα.

Ἀφοῦ ἐξήτασε ὅλο τὸ σπίτι, ὁ Μάλκολμσον ἀπέφασε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν μεγάλην τραπεζασιά. Καὶ ἡ κυρία Οὐίδαμ μαζί μὲ τὴν καθαρίστρια ἀνέλαβαν νὰ θάλουν τάξι στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ποὺ εἶχε μείνει ἀκατοίκητο ἐδῶ καὶ πενήντα τοῦλάχιστον χρόνια. Κι' ὅταν ἡ κυρία Οὐίδαμ τὰ συγύρισε ὅλα καὶ ἐτοιμαζόταν πειρὰ νὰ φύγῃ, γύρισε πὸς τὸν Μάλκολμσον καὶ μουρμούρισε:

— Ἡ Παναγία νὰ σὲ φυλάξῃ, γυιέ μου.

Ὅσο γιὰ τὴν καθαρίστρια, αὐτὴ φαινόταν νὰ μὴ συμμαοῖζεται τοὺς φόβους τῆς κυρίας Οὐίδαμ, καὶ παρετήρησε πὼς αὐτὴ δὲν πίστευε στὰ φαντάσματα:

— Τί νὰ σὰς πῶ, κύριε, εἶπε, τὰ φαντάσματα εἶνε ὅ,τι ἄλλο θέλετε

— ἐκτὸς ἀπὸ φαντάσματα! Φαντάσματα εἶνε τὰ ποντίκια, ἡ νυχτερίδα, ἡ πόρτες ποὺ τοῖζουν, οἱ τυχαῖοι θόρυβοι, ὁ ἄερας, ἡ βροχὴ! Καὶ βέβαια, σ' ἓνα τέτοιο παλιὸ σπίτι, ποὺ εἶνε ἔτοιμο νὰ σωριασθῇ, θὰ ὑπάρχουν παρᾶξενοι κρότοι! Μὰ οἱ κρότοι αὐτοὶ εἶνε φυσικοί.

καί δεν έχουν καμμιά σχέση με φαντάσματα κι' άλλες τέτοιες αρ-
λούμπες...

Ο Μάλκολμσον συνεχάρη την καθαρίστρια για την θετικότητα της, και βγήκε για να κάνει ένα περίπατο, παίρνοντας μαζί του ένα βιβλίο, όπως συνήθιζε. Όταν επέστρεψε, βρήκε το δωμάτιο έτοιμο, καθαρισμένο και συγυρισμένο, μια φωτιά να τριζοβολά στο τζάκι, την λάμπα ανάμμενη και το φαγητό του έτοιμο πάνω στο τραπέζι:

—Μου φαίνεται πως θα καλοπεράσω εδώ, είπε τρίβοντας τα χέ-
ρια του με ευχαρίστηση.

Αφού έφαγε, μάζεψε τα πιάτα, πήρε τα βιβλία του, έρριξε ξύλα στη φωτιά, ζώηρεψε το φως της λάμπας του και στρώθηκε στη με-
τέλη. Μελέτησε χωρίς διακοπή ίσαμε τις ένδεκα, όποτε σηκώθηκε για να ξαναβάλει ξύλα στη φωτιά και να φτιάξει λίγο τσάι. Ξαπλώ-
θηκε κατόπιν στην πολυθρόνα του για να πιη το τσάι του, και μόνο τότε άντελήφθη τον θόρυβο που κάναν τα ποντίκια.

—Μά είναι αδύνατον να κάνουν τόσο θόρυβο όταν μελετούσα, γιατί
θα τα άκουα! αναλογίστηκε. Κι' όταν άντελήφθη ότι ο θόρυβος
μεγάλωνε ολοένα, κατάλαβε ότι πράγματι τώρα είχαν αρχίσει τα
ποντίκια να θορυβούν. Φτίνεται ότι στην αρχή τα ποντίκια είχαν φο-
βηθή από την παρουσία ενός ξένου, κι' από το φως της φωτιάς και
της λάμπας σιγά-σιγά όμως είχαν συνηθίσει κι' είχαν αρχίσει να
ξεθαρρεύουν.

Μά τι τρομερό θόρυβο κάναν! Έτρεχαν μέσα στο ταβάνι, κά-
τω από το πάτωμα, στρίγγιζαν, ρουθούνιζαν, έβυναν με τα κοφτε-
ρά δοντάκια τους τα πάντα! Ο Μάλκολμσον χαμογέλασε και θυμή-
θηκε να λόγια της καθαρίστριας για τα φαντάσματα που δεν ήταν
φαντάσματα, αλλά ποντίκια. Έν τω μεταξύ το τσάι είχε τονώσει τα
νεύρα του και του είχε φέρει κέφι. Κι' έτσι προτού ξαναρχισθώ στη
μελέτη άπεφάσισε να ρίξει μια ματιά στο δωμάτιο εκείνο όπου έπρό-
κειτο να μείνη τρεις ολόκληρους μήνες. Πήρε στο χέρι του τη λάμπα
και άρχισε να κόβει βόλτες μέσα στο δωμάτιο, παραξενευόμενος που
ένα τόσο ήσυχο και τόσο ωραίο σπίτι είχε μείνει άκατοίκητο τόσον
καιρό. Η πόρτες και τα παρθουρά είχαν ωραιότατα ξυλογλυφι-
κά και στους τοίχους έκρέμοντο παλιές εικόνες, που όμως ήταν
σκεπασμένες με τσόη σκόνη, ώστε ήταν αδύνατο να ξεχωρίσει κανείς
τί παρίσταναν. Ένώ περπατούσε, έβλεπε σε καμμιά τρύπα του πατώ-
ματος την μουσούδα ενός ποντικού που τα ματάκια του άστραφταν
στο φως της λάμπας και που άμέσως εξαφανίζονταν στρίγγιζοντας.

Ένα πράγμα όμως του έκανε ξεχωριστή έντύπωση: και το πράγ-
μα αυτό ήταν το σχοινί μιας καμπάνας που υπήρχε στην όροφή, και
που κρεμόταν σε μια γωνιά του δωματίου, δεξιά από το τζάκι. Ο
Μάλκολμσον τράβηξε τότε κοντά στη φωτιά μια μεγάλη ξύλινη γλυ-
πτή πολυθρόνα, και κάθισε για να πιη ένα ακόμα ποτήρι τσάι. Υ-
στερα ξαναγύρισε στο τραπέζι. Για λίγη ώρα οι ποντικοί τον ένω-
χλησαν με το άδιάκοπό τους «πάνε κι' έλα» μά ο νέος δεν άργησε να
συνηθισθώ το θόρυβό τους όπως συνηθίζει κανείς το «τίκ-τάκ» ενός
ρολογιού. Και σε λίγο είχε απορροφηθώ τόσο πολύ από τη μελέτη
που τίποτε δεν μπορούσε πια να τον άνησυχήσει.

Ξαφνικά, ο νέος άνασκήκωσε το κεφάλι του: δεν είχε ακόμα κα-
τορθώσει να λύση το πρόβλημα που μελετούσε κι' όμως τον είχε κυ-
ριεύσει ένα παράξενο συναίσθημα. Ο θόρυβος των ποντικών είχε
σταματήσει. Μάλιστα ίσως το σταμάτημα του θορύβου αυτού να τον
είχε άνησυχήσει και να τον άποσπάση από τη μελέτη του. Η φωτιά
κόντευε να σβύση. Κι' ενώ κύτταζε ολόγυρά του, ξαφνιάσθηκε παρ-
όλο που ήταν πολύ ψύχραιμος.

Έκεί, πάνω στη γλυπτή ξύλινη πολυθρόνα που βρισκόταν στα
δεξιά του τζακιού, καθόταν ένας τεράστιος ποντικός που τον κύττα-

ζε κατάματα. Ο Μάλκολμσον έκανε μια κίνησι σαν για να τον
διώξη, αλλά ο ποντικός έμεινε άκίνητος. Τότε ο νέος έκανε δηθεν
ρίχνει κάτι. Μά ο ποντικός έμεινε πάλι άκίνητος, δείχνοντας τα ά-
σπρα δόντια του με θυμό. Και τα σκληρά μάτια του ζώου άστρα-
φταν στο φως της λάμπας με μιάν έκφρασι άφαντάστου μοχθηρίας.

Ο Μάλκολμσον τα έχασε, κι' άρπάζοντας την τοιμπίδα από το
τζάκι ώρμησε για να σκοτώση τον ποντικό. Προτού όμως προφθάση
να τον χτυπήση, το ζώο, άφήνοντας ένα στρίγγιγμα που φαινόταν
σαν να περικλείη όλο το μίσος του, πήδησε στο πάτωμα, και σκαρφα-
λώνοντας άπο το σχοινί της καμπάνας, εξαφανίσθηκε. Κι' άμέσως
τότε, κατά περίεργο τρόπο, ξανακούσθηκε ο θόρυβος των άλλων πον-
τικών.

Τώρα το μυαλό του Μάλκολμσον δεν ήταν πια στα μαθηματι-
κά. Κι' όταν άπ' έξω άκούσθηκε το λάλημα ενός πετεινού που χαι-
ρετούσε την αύγή, ο νέος έπεσε στο κρεβάτι του και άπεκοιμήθη.

Κοιμώταν τόσο βαθειά που δεν ξύπνησε όταν το πρωί ήλθε η κα-
θαρίστρια. Το φαγητό του ήταν έτοιμο όταν άπεφάσισε έπιτέλους να
σηκωθώ. Ήταν ακόμα κουρασμένος από την νυκτερινή μελέτη, μά
σαν έφαγε συνήλθε, και παίρνοντας ένα βιβλίο, βγήκε για τον τα-
κτικό του περίπατο, παίρνοντας μαζί του και μερικά «σάντουιτς».
Βρήκε ένα ήρεμο μέρος σε κάποιο κοντινό δάσος όπου πέρασε ολό-
κληρη σχεδόν την ημέρα μελετώντας. Σαν γύρισε δέ προς το θράδυ
βρήκε την ευκαιρία να περάση από το πανδοχείο για να ευχαριστή-
ση την κυρία Ουίδαμ. Η γρηούλα τον κύτταξε καλά-καλά, κι' ύστε-
ρα μουρμούρισε:

—Δεν πρέπει να κουράζεσθε τόσο πολύ, κύριε. Είστε πολύ γλω-
μύος σήμερα. Να μην ξενοχτάτε και να μην κουράζεσθε! Πέστε μου
ακόμα, κύριε, πως τα περάσατε αυτή τη νύχτα; Σαν ήλθε η καθαρί-
στρια και μου είπε πως σας βρήκε καλά, ξαναμπήκε η καρδιά μου
στη θέση της!

—Ω, τα πέρασα περίφημα! άπάντησε ο νέος γελώντας. Τα φαν-
τάσματα δεν με άνησυχσαν. Είδα όμως κι' έπαθα με τα καταραμέ-
να τα ποντίκια! Ένα μάλιστα άπ' αυτά πήγε και στρώθηκε στην πο-
λυθρόνα μου και δεν ήθελε να το κουνήση από εκεί, άσπου άναγκά-
σθηκαν να πάρω την τοιμπίδα και να το κουνήσω. Τότε ο γέρο διά-
βολος σκαρφάλωσε από το σχοινί της καμπάνας και εξαφανίσθηκε
κάπου στον τοίχο ή στο ταβάνι.

—Χριστέ και Παναγία! φώναξε η κυρία Ουίδαμ. Ένας ποντι-
κός να κάθεται σε πολυθρόνα, και μάλιστα πλάι στη φωτιά! Μά που
ξανακούστηκε τέτοιο πράγμα! Ά, κύριε, για τ' όνομα του Θεού, φυ-
λαχθήτε!

—Από τί να φυλαχθώ; Σας όρκίζομαι πως δεν σας καταλα-
βαίνω!

—Ποιός ξέρει, φώναξε η γρηά, ίσως ο ποντικός αυτός να ήταν ο
ίδιος ο διάβολος!

Κι' έπειδή ο Μάλκολμσον ξέσπασε σε πλατύ γέλιο, η γρηά
προσέθεσε:

—Όχι, κύριε, μη γελάτε! Έσείς οι νέοι συνηθίζετε να γελάτε
για πράγματα που έμάς τους γέροντες μάς κάνουν να τρέμουμε. Δεν
πειράζει όμως. Είθε να γελάτε πάντοτε όπως γελάτε τούτη τη
στιγμή!

—Με συγχωρείτε, έκανε ο Μάλκολμσον που φοβήθηκε μήπως είχε
προσβάλει την καλή γερόντισσα, μά ήταν τόσο άστειο αυτό που εί-
πατε: ότι την περασμένη νύχτα καθόταν στην πολυθρόνα μου ο ίδιος
ο διάβολος!

Και στη σκέψη αυτή ξαναγέλασε. Ύστερα επέστρεψε στο σπίτι
του για να δειπνήση.

Η θραδυσά εκείνη ο θόρυβος των ποντικών άρχισε νωρίτερα. Άφου έφαγε, ο Μάλκολμσον κάθησε πλάι στη φωτιά για να καπνίση με την ήσυχια του τό τσιμπούκι του. Κι' ύστερα, άφου καθάρισε τό τραπέζι από τὰ υπολείμματα του φαγητού, ξαναστρώθηκε στη δουλειά. Εκείνη τη νύχτα τὰ ποντικά τόν άνησύχησαν περισσότερο παρα τήν προηγούμενη. Χοροπηδούσαν, έτρεχαν, στρίγγιζαν, ούρλιαζαν σάν δαιμονισμένα! Γά ζωάκια ξεθάρρευαν τώρα όλόένα και περισσότερο, κι' από τις τρύπες του πατώματος πρόβαλλαν ή μουσουλίτσες τους, με τὰ ρόζ μάτια τους που άστραφταν από τό φώς της λάμπας και του τζακιού. Μά για τόν νέο τὰ μάτια των ποντικών δεν φανέρωναν καμμιά κακία τόν διασκεδάζε ή παιχνιδιάρια διάθεσι τους. Κάποτε τὰ τολμηρότερα ποντικά καναν κανένα σάλτο μέσα στο δωμάτιο και έτρεχαν από τη μία γωνιά στην άλλη. Τότε ο Μάλκολμσον χτυπούσε τό χέρι του πάνω στο τραπέζι για να τὰ τρομάξη, και τὰ ποντικά ώρμούσαν πάλι στις φωλές τους.

Έτσι πέρασε τό πρώτο μέρος της νύχτας και παρ' όλο τόν θόρυβο των ποντικών ο Μάλκολμσον δεν σήκωσε ούτε στιγμή τὰ μάτια από τό βιβλίο του.

Μά ξαφνικά, όπως και την προηγούμενη νύχτα σταμάτησε, σάν να τόν άνησυχούσε ή ξαφνική σιωπή που είχε άπλωθι μέσα στο δωμάτιο. Δεν άκούόταν τώρα άπολύτως τίποτε. Θαρρούσε κανείς πως τὰ ποντικά είχαν εξαφανισθι ως διά μαγείας. Ο νέος θυμήθηκε τό περίεργο περιστατικό της προηγούμενης νύχτας και σάν από ένστικτο έρριξε μία ματιά στην πολυθρόνα που βρισκόταν πλάι στο τζάκι. Κι' ένα σύγκρυο πέρασε τότε από την ραχοκοκκαλιά του.

Έκει, στην ίδια θέση, καθόταν πάλι ο τεράστιος ποντικός, που τον κύτταζε άκίνητος. Ο νέος άρπαξε τό πρώτο πράγμα που βρήκε μπροστά του, ένα βιβλίο και τό πέταξε έναντιόν του ποντικού. Δεν είχε όμως σημαδέψει καλά, και ο ποντικός έμεινε άκίνητος. Τότε, όπως και την προηγούμενη νύχτα, άρπαξε την τσιμπίδα και ώρμησε. Ο ποντικός πήδησε άμέσως από την πολυθρόνα, και σκαρφάλωσε στο σχοινί της καμπάνας. Και πάλι όπως την προηγούμενη νύχτα, ξανάρχισε ο θόρυβος των άλλων ποντικών, μόλις εξαφανισθηκε ο μεγάλος. Μά κι' αυτή τη φορά ο Μάλκολμσον δεν μπόρεσε να διησέ ποιό μέρος του δωματίου είχε εξαφανισθι ο παράξενος εκείνος ποντικός.

Σάν κύτταξε τό ρολόι του ο νέος είδε ότι πλησίαζαν μεσάνυχτα και διασκεδάζοντας για τό παράξενο εκείνο περιστατικό, ζωήρεψε τη φωτιά και άρχισε να ετοιμάξη τό τακτικό του τσάι. Είχε έργασθι άρκετά και ήθελε τώρα να καπνίση ένα τσιγάρο. Κάθησε λοιπόν στην ξύλινη πολυθρόνα πλάι στο τραπέζι για να άπολαύσι αυτό τό τσιγάρο. Ένώ κάπνιζε άρχισε να συλλογίζεται ότι θά ήταν άρκετά ένδιαφέρον να μάθι που εξαφανιζόταν ο ποντικός, γιατί σκεπτόταν την έπομένη να στήσι μία φάκα. Άναψε τότε μία άλλη λάμπα και την έτοποθέτησε έτσι που να φωτίζεται καλά ή δεξιά πρὸς τό τζάκι γωνιά του δωματίου. Ύστερα μάζεψε όλα τὰ βιβλία κοντά του ώστε να μpori να τὰ ρίξη κατά του ποντικού αν ξαναέκανε τό ζωο την εμφάνισι του. Τέλος πήρε την άκρη του σχοινού της καμπάνας και την έβαλε πάνω στο τραπέζι, κάτω άκριβώς από τη λάμπα. Ένώ κρατούσε στο χέρι του τό σχοινί, παρατήρησε πόσο γλυστερό ήταν και μουρμούρισε:

—Θά μπορούσε κανείς να κρεμάση έναν άνθρωπο μ' αυτό!

Κι' άφου τελείωσε όλες τις προετοιμασίες του, είπε κυττάζοντας δλόγυρά του:

—Και τώρα, φιλαράκο μου, θά λογαριασθούμε έμεις οι δύο!

Ύστερα, ξαναβυθίσθηκε στη μελέτη του και χάθηκε στον κόσμο των μαθηματικών υπολογισμών του.

Μά πάλι κάποιο άλλόκοτο συναίσθημα τόν έκανε να συνελθι. Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν ή ήσυχία, που είχε άπλωθι σ' όλο τό δωμάτιο, μζ ακόμα και ή ελαφρά κίνησι του σχοινού που ή άκρη του ήταν περασμένη κάτω από την λάμπα. Χωρίς καθόλου να κουνιθι, ο Μάλκολμσον κύτταξε για να διασπιστώσι ότι τὰ βιβλία βρίσκονταν πλάι του, κι' ύστερα έρριξε μία ματιά στο σχοινί. Τότε είδε τόν τεράστιο ποντικό να πηδά από τό σχοινί στην πολυθρόνα και να κάθεται εκεί, κυττάζοντάς τον. Ο νέος σήκωσε τότε ένα βιβλίο, και σημαδεύοντας προσεκτικά, τό έρριξε πάνω στον ποντικό, που παραμέρισε λιγάκι και απέφυγε τό χτύπημα. Τότε ο νέος έρριξε ένα δεύτερο βιβλίο, κι' ύστερα ένα τρίτο, μά πάλι χωρίς να πετύχι τόν άντίπαλό του. Στο τέλος, όταν ο Μάλκολμσον σήκωσε ένα τέταρτο βιβλίο, ο ποντικός άφησε ένα στρίγγλισμα σάν να φοβήθηκε. Ο Μάλκολμσον έρριξε τότε τό βιβλίο που πήγε και χτύπησε κατακέφαλα τόν ποντικό. Τό ζωο άφησε ένα άγριο στρίγγλισμα, και ρίχνοντας στον έχθρό του μία τρομερή ματιά, έκανε ένα τεράστιο σάλτο, άρπαξε τό σχοινί της καμπάνας και σκαρφάλωσε με ταχύτητα άστραπής. Ο Μάλκολμσον παρακολούθησε με τό βλέμμα τόν ποντικό και χάρις στο φώς της δεύτερης λάμπας τόν είδε να εξαφανίζεται μέσα σε μία μεγάλη τρύπα που ύπρχε στο έπάνω μέρος μιάς από τις εικόνες που εκρέμοντο στον τοίχο, μιάς από τις εικόνες αυτές που δεν διεκρίνοντο από τη σκόνη που τις σκέπαζε.

—Αύριο θά έπισκεφθω την κατοικία του φίλου μου! σκέφθηκε ο φοιτητής ένω πήγαινε να μαζέψη τὰ βιβλία του. Ο άθλιος κρύφθηκε σε μία τρύπα που ύπρχει στην τρίτη εικόνα!

Κι' ύστερα μαζεύοντας τὰ βιβλία του ο φοιτητής μονολόγησε:

—Η «κωνικές τομές» δεν τόν άνησύχησαν, ούτε «ή παλμική κίνησις», ούτε ή «θερμοδυναμική», ούτε τὰ «στοιχεία όλοκληρωτικού λογισμού». Για να δούμε τώρα τό βιβλίο που τόν έκανε να τό βάλι στο πόδια!

Και λέγοντας αυτά τὰ λόγια ο Μάλκολμσον μάζεψε τό βιβλίο και τό έξήτασε. Μά ξαφνιάσθηκε τότε, και μία περίεργη χλωμάδα άπλώθηκε στο πρόσωπό του. Κύτταξε άνήσυχα δλόγυρά του και προσπάθησε να ύπερνικήσι τό φόβο του, και ψιθύρισε στον εαυτό του:

—Είνε ή Βίβλος που μου χάρισε ή μητέρα μου! Τι περίεργη σύμπτωσης!...

Ύστερα κάθησε πάλι για να συνεχίσι τη μελέτη του, και τὰ ποντικά ξανάρχισαν τό πανδαιμόνιό τους. Τώρα όμως ο θόρυβός τους εύχαριστούσε τόν φοιτητή, γιατί του έδινε την έντύπωσι μιας συντροφιάς. Μά τό μυαλό του ήταν άλλου. Άφησε κατά μέρος τη μελέτη και περίμενε να ξημερώσι για να πέσι στο κρεβάτι του και να κοιμηθι.

Κοιμήθηκε θαρειά και είδε άλλόκοτα όνειρα. Κι' όταν ή καθαρίστρια τόν ξύπνησε κατά τό μεσημέρι, ήταν άκεφος και στην άρχή δεν φαινόταν να άντιλαμβάνεται που βρισκόταν. Η πρώτη του κουβέντα έκανε την καθαρίστρια ν' άπορήσι:

—Κυρία Ντέμπστερ, της είπε, όταν θά λείπω θά σας παρακαλέσω να ξεσκονίσετε αυτές τις εικόνες, ιδίως την τρίτη από τὰ δεξιά. Θέλω να δω τί παριστάνουν.

Τό άπόγευμα μετά τόν περίπατό του, ο Μάλκολμσον, που είχε

καταληφθή από ένα παράξενο κέφι πήγε να δει την καλή κυρία Ουΐδαμ στο πανδοχείο της. Στο σαλόνι του πανδοχείου βρήκε ένα ξένο, τον όποιον η γρηούλα του σύστησε ως τον γιατρό Θόρνχιλ. Η γρηούλα φαινόταν σαν ανήσυχη. 'Απ' άλλη μεριά ο γιατρός άρχισε να υποβάλλει στο νέο διάφορες έρωτήσεις. Αυτά τα δυο πράγματα ένεβάσαν στον Μάλκολμσον την ιδέα ότι η παρουσία του Θόρνχιλ δεν ήταν τυχαία. Τότε ο νέος είπε όρθά-κοφτά:

— Γιατρέ μου, θά άπαντήσω εύχαρίστως στις έρωτήσεις σας, αν κι' έσεις προηγουμένως δεχθήτε να άπαντήσετε σε μία μοναδική μου έρώτηση.

Ο γιατρός φάνηκε σαν να παραξενεύθηκε, μα ύστερα χαμογέλασε και άπήντησε:

— Σύμφωνοι! Τί θέλετε να μάθετε;

— Δεν είναι η κυρία Ουΐδαμ που σας παρεκάλεσε να έλθετε να με δειτε και να με συμβουλευέστε;

Ο δόκτωρ Θόρνχιλ για μία στιγμή τ' άχασε, και η κυρία Ουΐδαμ έγινε κατακόκκινη. Ο γιατρός όμως ήταν ένας ειλικρινής άνθρωπος και γι' αυτό άπήντησε:

— Πράγματι, έτσι είναι. Άλλά η κυρία Ουΐδαμ δεν ήθελε να μάθετε αυτό το πράγμα. Η βιασύνη μου με πρόδωσε. Η κυρία Ουΐδαμ μου είπε ότι δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα σας να μείνετε ολομόναχος στο Σπίτι του Δικαστού. Και με παρεκάλεσε να σας συστήσω να μη εξαγρυπνάτε και να μη πίνετε πολύ τσάι που καταστρέφει τα νεύρα σας. Έπιτρέψτε μου να σας δώσω αυτή την συμβουλή φιλικώς.

Ο Μάλκολμσον χαμογέλασε και είπε:

— Σας εύχαριστώ πολύ, γιατρέ μου. Η αγάπη που μου έχει η κυρία Ουΐδαμ αξίζει μία αντίδοσι. Σας υπόσχομαι πως δεν θα πιώ άλλο τσάι τη νύχτα και πως θα κοιμούμαι στη μία μετά τα μεσάνυχτα το άργότερο. Είναι αυτό άρετό;

— Υπεραρκετό! άπήντησε ο γιατρός. Και τώρα διηγηθήτε μας τί είδατε στο παλινό αυτό σπίτι.

Κι' έτσι ο Μάλκολμσον τους διηγήθηκε με όλες τις λεπτομέρειες τ' όσα είχαν συμβεί κατά τη διάρκεια των δυο τελευταίων νυκτών. Από καιρό σε καιρό τον διέκοπτε η κυρία Ουΐδαμ, που σαν άκουσε το έπεισόδιο της Βίβλου, άφησε να της ξεφύγει μία κραυγή τρόμου. Ο γιατρός πάλι άκουγε με μία έκφρασι σοβαρότητας στο πρόσωπό του, και όταν ο φοιτητής τελείωσε τη διήγησί του, ο Θόρνχιλ μουρμούρισε:

— Ο ποντικός κάθε φορά σκαρφάλωνε από το σχοινί της καμπάνας;

— Μάλιστα.

Άκολουθήσε μία σιωπή την όποία διέκοψε ο γιατρός λέγοντας:

— Ασφαλώς θά ξέρετε σε τί έχρησίμευε άλλοτε αυτό το σχοινί;

— Όχι.

— Είναι το σχοινί, είπε ο Θόρνχιλ, ξεχωρίζοντας μία-μία τις λέξεις του, που μ' αυτό ο δήμιος κρεμούσε όλους όσους ο δικαστής καταδίκαιζε σε θάνατο!

Η κυρία Ουΐδαμ ξεφώνησε και πάλι από τον τρόμο. Την φορά όμως αυτή η καλή γρηούλα λιποθύμησε. Ένώ ο γιατρός φρόντιζε για να την κάνει να συνέλθει, ο Μάλκολμσον κύτταξε την ώρα του, σηκώθηκε κι' έφυγε.

Όταν η κυρία Ουΐδαμ συνήλθε όλοτελα άρχισε να κάνει παρατηρήσεις στον γιατρό γιατί έβαζε κακές σκέψεις στο νου του φτωχού εκείνου νέου.

— Άγαπημένη μου κυρία, άπάντησε ο γιατρός είχα το σκοπό μου

που του είπα αυτό το πράγμα. Ήθελα να επισύρω ολόκληρη την προσοχή του στο σχοινί της καμπάνας. Θά του πρότεινα να πάω να μείνω μία νύχτα μαζί του, μα αυτό ασφαλώς θά τον προσέβαλλε. Πάντως μπορεί τη νύχτα ο νέος αυτός να φοβήθη κάτι, και θά ήθελα στην περίπτωση αυτή να σκεφθώ να τραβήξω το σχοινί της καμπάνας. Έτσι θά μάς ειδοποιήση ότι συμβαίνει κάτι στο Σπίτι του Δικαστού, για να προφθάσουμε να τον βοηθήσουμε, αν παραστή ανάγκη. Πάντως έγω σήμερα θά ξενυχτήσω και θά έχω το νου μου μήπως ακούσω την καμπάνα να χτυπά. Και μη παραξενευθήτε αν συμβή τίποτε το άλλοκοτο απόψε...

— Ω, γιατρέ μου, τί θέλετε να πητε; Τί θά συμβή;

— Άπλουτάτα, είναι πιθανόν, ή μάλλον είναι άπολύτως βέβαιον ότι απόψε θ' άκουσθώ ή καμπάνα του Σπιτιού του Δικαστού!

Και λέγοντας αυτά τ' όγια ο γιατρός έφυγε.

Όταν ο Μάλκολμσον έβγασε στο σπίτι του, άντελήφθη ότι η καθαρίστρια είχε κιάλας φύγει. Μία όμορφη φωτιά τριζοβολούσε στο τζάκι. Η βραδυά ήταν αρκετά ψυχρή, αν και ήταν Απρίλιος, και φυσούσε ένας άρκετά δυνατός άέρας που δυνάμινε όλοένα και περισσότερο. Ασφαλώς τη νύχτα θά ξεσπούσε μία τρομερή μπόρα. Όταν μπήκε στο δωμάτιό του, ο θόρυβος των ποντικών σταμάτησε για λίγα λεπτά· μα σε λίγο τ' άζωα συνήθισαν στην παρουσία του κι' άρχισαν πάλι το ποδοβολητό τους. Ο φοιτητής χαιρόταν που τ' άκουε, γιατί του δίναν και πάλι την ψευδαίσθησι μίας συντροφιάς. Τότε η σκέψι του πήγε στο περίεργο γεγονός ότι τ' αποντίκια σταματούσαν τον θόρυβό τους μόνον όταν έκαμνε την εμφάνισί του ο τεράστιος ποντικός με τ' αμοχηρά μάτια.

Ο Μάλκολμσον κάθησε να φάη με έξαιρετικό κέφι. Μετά το φαγητό του στρώθηκε στη δουλειά, αποφασισμένος να άφοσιωθώ ολοκληρωτικώς σ' αυτή, γιατί θυμόταν την υποχρέωσί του στο γιατρό ότι θά έπεφτε να κοιμηθώ στη μία μετά τ' αμεσάνυχτα.

Το διαβάσμα του διήρκεσε μία ώρα περίπου, κι' ύστερα η σκέψι του άρχισε να τρέχει σε άλλα πράγματα. Έξω είχε τώρα ξεσπάσει ή μπόρα. Το παλιό σπίτι κουνιόταν συθέμελα σαν να έπρόκειτο να ξερμιζωθώ, κι' ο άέρας σφύριζε μέσα στ' άκατοίκητα δωμάτια με τ' ασπασμένα παραθύρα. Άκόμα και η όρεσία καμπάνη της έροφής θά κουνιόταν λιγάκι από τον άέρα, γιατί ξαφνικά το σχοινί της πηγαινοερχόταν πάνω στο πατωμα κάνοντας ένα παράξενο θόρυβο· κάτι σαν σούρισμα.

Τότε ο Μάλκολμσον ξαναθυμήθηκε τ' όγια του γιατρού: «Είναι το σχοινί με το όποιο κρεμάσθηκαν όλοι όσους ο δικαστής καταδίκαισε σε θάνατο!» Ο φοιτητής σηκώθηκε από τη θέσι του και πήγε προς το τζάκι για να εξέτάσθω το σχοινί. Ένώ το κρατούσε στο χέρι του, το μυαλό του έτρεχε στους ανθρώπους που είχαν χάσει τη ζωή τους εξ άφορμής αυτού του σχοινιού, κι' άκόμα στην παραξενιά του νέου δικαστού που θέλησε να κρατήση στο σπίτι του ένα τόσο άπαισιο ένθύμιο. Και ξαφνικά ενώ κρατούσε το σχοινί το έννοιωσε να τρέμω μέσα στο χέρι του σαν να σκαρφάλωνε κανείς πάνω σ' αυτό.

Ο Μάλκολμσον σήκωσε το βλέμμα του προς τ' άπάνω και είδε τότε τον τεράστιο ποντικό να κατεβαίνει, με τ' άματα του στυλωμένα άγρια επάνω του. Ο νέος άφησε το σχοινί και έκανε ένα βήμα προς τ' άπισω, έκστομίζοντας μία βρισιά. Ο ποντικός όμως με άτραπιαία ταχύτητα ανέβηκε πάλι ποδς τ' άπάνω και εξαφανίσθηκε.

Αυτό το περιστατικό θύμησε στο Μάλκολμσον ότι δεν είχε εξέτάσει τ' άποτραίτα, και μάλιστα εκείνο με την τρύπα μέσα στην όποία είχε εξαφανισθώ την προηγούμενη νύχτα ο ποντικός. Τότε ο

νέος άναψε την άλλη λάμπα, και κρατώντας την ύψηλά προχώρησε και στάθηκε μπροστά στο τρίτο πορταίτο.

Μά με το πρώτο θλέμμα πού έρριξε ώπισθοχώρησε τόσο άπότομα πού παρ' όλίγο ν' άφήση νά του πέση ή λάμπα, και μιά ώχροτής θανάτου άπλώθηκε στη μορφή του. Τά γόνάτά του άρχισαν νά τρέμουν, και κρύος ιδρώς έλουσε το μέτωπό του. Μά σέ λίγο ξαναβρήκε την ψυχραιμία του, ύψωσε και πάλι τη λάμπα, και έξήτασε την είκόνα την οποία είχε φροντίσει νά ξεσκονίσει ή καθαρίστρια.

Η είκόν παρίστανε ένα δικαστή με την έπίσημη στολή του, άπό πορφύρα και έρμίνη. Το πρόσωπο φανέρωνε κακία, μοχθηρία, φιλεκδικητικότητα. Το στόμα ήταν άγριο και ή μύτη άγκυλωτή, σαν το ράμφος ένός άρπακτικού πουλιού. Το ύπόλοιπο πρόσωπο είχε το χρώμα ένός πτώματος. Τά μάτια άστραφταν άλλόκοτα και πρόδιδαν μιά άπάνθρωπη κακία. Κι' ένώ κύτταζε αυτά τά μάτια ο Μάλκολμσον έτρεμε γιατί άναγνώριζε σ' αυτά τά μεγάλα άπαίσια μάτια του τεραστίου ποντικού. Καί ξαφνικά, ο υπερφυσικός ποντικός πρόβαλε άπό την τρύπα πού υπήρχε στη γωνιά της είκόνας, κι' άμέσως σταμάτησε ο θόρυβος πού κάναν τά άλλα ποντίκια. Ο νέος παραμέρισε τότε λιγάκι, κι' έξακολούθησε νά εξέτάζη την είκόνα.

Ο Δικαστής καθόταν σέ μιά μεγάλη ξύλινη γλυπτή πολυθρόνα, στα δεξιά ένός τζοκιοϋ, και στη γωνιά του δωματίου φαινόταν ή σχοινί πού κρεμοταν άπό το ταβάνι. Μ' ένα αίσθημα φρικης ο Μάλκολμσον άνεγνώρισε στην είκόνα τόν διάσκομο του δωματίου στο όποιο θρισκόταν, και τρομοκρατημένος κύτταζε πίσω του, όπου ένοιωθε ότι κάτι το τρομερό θά υπήρχε. Τά μάτια του στυλώθηκαν στη γωνιά όπου θρισκόταν το τζάκι, κι' άφήνοντας μιά άγρια κραυγή, ο νέος ώπισθοχώρησε έντρομος, ένώ ή λάμπα έπεφτε άπό το χέρι του και γινόταν χίλια κομμάτια πάνω στο πάτωμα.

Έκει στην πολυθρόνα του δικαστού, με το σχοινί πού κρεμόταν πίσω του, καθόταν ο ποντικός με τά μοχθηρά μάτια, πού άστοαφταν τώρα με μιά έκφραση σαρκασμού. Άπόλυτη σιωπή έπικρατούσε στο δωμάτιο, έκτός άπό το άγριο σφύριγμα του άνέμου.

Ο Μάλκολμσον κατάρθωσε νά συγκεντρώσει όλο του το θάρρος και νά άποδιώξη τόν πανικό πού άρχιζε νά τόν κυριεύει.

— "Αν έξακολουθήσει αυτή ή κατάσταση θά τρελλαθώ! φώναζε. Ο γιατρός είχε δίκαιο. Τά νεύρα μου είνε ξεχαρβάλωμένα!

Ο ποντικός έν τώ μεταξύ είχε έξαφανισθή και πάλι. Ο νέος άδειασε άπνευστί ένα ποτήρι γεμάτο ρούμι και κάθησε πάλι γιά νά συνεχίσει τη μελέτη του.

Ήταν ή ώρα μιά περίπου, όταν ή ξαφνική σιωπή πού άπλώθηκε στο δωμάτιο τόν έκανε και πάλι νά παρατήση τά θιβλία του. "Έξω, ο άνεμος έξακολουθούσε νά θογγά, κι' άκούονταν ή θαρειές σταλες της θροχής πού χτυπούσαν στα τζάμια. Ποντίκια όμως δέν άκούονταν. Κι' αυτό έδινε στο φοιτητή την έντύπωση μιάς νεκρικής ήρεμίας.

Η φωτιά στο τζάκι είχε μισοσβύσει. Ο Μάλκολμσον ένέτεινε την προσοχή του και τότε του φάνηκε πώς άκουγε ένα αδύνατο, άνεπαίσθητο θόρυβο. Ο θόρυβος έρχόταν άπό τη γωνιά του δωματίου όπου υπήρχε το σχοινί. Ο νέος ύψωσε το θλέμμα του και είδε τόν πελώριο ποντικό κρεμασμένο άπό το σχοινί νά προσπαθή νά το κόψει με τά σουβλερά του δόντια. Καί προτού ο φοιτητής προλάβει νά άντιληφθή τί άνέβαινε, το σχοινί κόπησε και έπεσε στο πάτωμα μ' έναν άπαίσιο γδοϋπο, ένά ο ποντικός έμενε γαντζωμένος στην άλλη άκρη, πού άρχισε νά πηγαίνει έρχεται σαν ένα άλλόκοτο έκκρεμές. Ο Μάλκολμσον πάγωσε στην ιδέα πώς τώρα πού είχε κοπή το σχοινί δέν θά μπορούσε πια νά χτυπήσει την καμπάνα γιά νά ζητήσει βοή-

θεια. Σέ λίγο όμως τόν φόβο του τόν άντικατέστησε ο θυμός, και άρπάζοντας ένα θιβλίο το έρριξε έναντίον του ποντικού. Μά προτού τόν χτυπήσει το θιβλίο, ο ποντικός άφησε το σχοινί στο όποιο ήταν κρεμασμένος και άφέθηκε νά πέση μαλακά στο πάτωμα. Ο φοιτητής ώρμησε τότε έναντίον του σατανικού ζώου, μά αυτό το έβαλε στα πόδια και έξαφανίσθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Ο φοιτητής άπεφάσισε τότε νά άφιερώσει το ύπόλοιπο της νύχτας γιά τη σύλληψη του άλλόκοτου εκείνου ποντικού. Πήγε στη λάμπα και ζωήρεψε το φώς της σηκώνοντας το φυτίλι. Τώρα το δωμάτιο φωτίσθηκε άρκετά καλά, και ή είκόνες στον τοίχο πρόβαλαν φωτεινές. Τά θλέμματα του νέου πέσαν σέ μιά άπό τις είκόνες αυτές, και τότε ο Μάλκολμσον έννοιωσε το αίμα του νά παγώνει στις φλέβες του.

Η είκόνα ήταν ή ίδια όπως και πριν — μόνο πού στη μέση της φάνταζε τώρα μιά άσπρη έπιφάνεια. Ο Δικαστής είχε έξαφανισθή άπό την είκόνα.

Τρομοκρατημένος ο Μάλκολμσον ώπισθοχώρησε, κι' ύστερα άρχισε νά τρέμη. Έμενε άκίνητος. Το μυαλό του είχε σταματήσει. Η αίσθήσεις του είχαν παραλύσει. Έβλεπε μοναχα και άκουε.

Έκει, στη μεγάλη γλυπτή πολυθρόνα καθόταν ο δικαστής με τη στολή του άπό πορφύρα και έρμίνη, με τά μοχθηρά μάτια του πού άστραφταν και μ' ένα σκληρό χαμόγελο στα χείλη. Στα χέρια του κρατούσε μιά μαύρη τήβεννο.

Ξαφνικά, άντήχησαν οι χτύποι ένός ρολογιού. Τότε, χαμογελώντας όλοένα πιο μοχθηρά ο δικαστής, σήκωσε τά χέρια του και φόρεσε την τήβεννο του, όπως κάνουν όλοι οι δικασταί, προκειμένου νά εκδώσουν μιά άπόφασι.

Υστερα ο δικαστής σηκώθηκε άργά-άργα άπό την πολυθρόνα του και μάζεψε άπό το πάτωμα το κομμένο σχοινί της καμπάνας, το χάιδεψε ώρα πολλή με τ' άσάρκα χέρια του και κατόπιν έφτασε στην άκρη μιά θηλεία. Κρατώντας τη θηλεία προχώρησε μέσα στο δωμάτιο και πήγε και στάθηκε μπροστά στην πόρτα. Ο Μάλκολμσον μόλις τότε συνήλθε και άρχισε νά σκέπτεται τί έπρεπε νά κάνει. Δέν μπορούσε νά χαμηλώσει το θλέμμα του πού ήταν στυλωμένο πάνω στα μάτια του δικαστού. Θα νόμιζε κανείς ότι ο νέος είχε μαγνητισθή. Ο Μάλκολμσον είδε κατόπιν τόν δικαστή νά προχωρή νά σηκώσει τη θηλεία και νά τη οίχνη πρds το μέρος του σαν νά ήθελε νά τόν πιάσει άπό τόν λαιμό. Με μιά θίαια κίνηση, ο νέος τραβήχθηκε πρds το πλάι, και άκουσε τη θηλεία νά πέσει πάνω στο πάτωμα. Ο Δικαστής σήκωσε τότε τη θηλεία και προσπάθησε πάλι νά την περάσει γύρω άπό τόν λαιμό του νέου τόν όποιο δέν άφηνε ούτε μιά στιγμή άπό τά μάτια του. Μά ο Μάλκολμσον και πάλι απέφυγε τη θηλεία. Καί το τραγικό εκείνο παιχνίδι έξακολούθησε ώρα πολλή, όπως παίζει ή γατα με τόν ποντικό. Τέλος, στην άπελπισία του, ο Μάλκολμσον έρριξε ένα γλήγορο θλέμμα όλόγυρά του. Το δωμάτιο ήταν φωτισμένο. Άπό τις τρύπες του πατώματος άντιφένγιζαν τά ματάκια τών ποντικών. Υψώνοντας το θλέμμα του πρds το ταβάνι, είδε την κομμένη άκρη του σχοινοϋ φορτωμένη άπό ποντίκια πού είχαν γαντζωθή. Το βάρος τών ποντικών ήταν άρκετά γιά νά κάνει την καμπάνα νά βείρη λιγάκι...

Και πράγματι σέ λίγο άκούσθηκε ο πρώτος ήχος του γλωσσιδιοϋ πού χτυπούσε πάνω στην μπρούντζινη πλευρά της καμπάνας. Καί τά ποντίκια πλήθαιναν όλοένα στην άκρη του κομμένου σχοινοδυνατώτερα.

Άκούοντας τόν πρώτο χτύπο ο δικαστής έρριξε κι' αϊτός ένα

βλέμμα πρὸς τὸ ταβάνι, καὶ μιὰ ἐκφρασι τρελλοῦ θυμοῦ ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του. Τὰ μάτια του πετούσαν φλόγες σὰν ἀναμμένα κάρβουνα. Τὸ τρομερὸ φάντασμα ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὰ πόδια του πάνω στὸ πάτωμα τόσο δυνατὰ πὺ δλόκληρο τὸ σπῖτι συγκλονίσθηκε. Κι ἐνῶ ἐσήκωνε πάλι τὴ θηλειά του, ἀκούσθηκε ἔξω ὁ κρότος τῆς θρονίης, ἐνῶ τὰ ποντίκια, κρεμασμένα ἀπὸ τὸ σχοινί, θαρρεῖς ὅτι ἐνέτειναν τὴ δύναμί τους γιὰ νὰ θέσουν σὲ κίνησι τὴν καμπάνα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως, ὁ δικαστὴς ἀντὶ νὰ ρίξῃ ἀπὸ μακριὰ τὴ θηλειὰ στὸ θῦμα του, πηλσίασε, κρατώντας τὴ θηλειὰ ὀρθάνοιχτη. Κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι προερχόταν ἀπὸ τὸ σῶμα του, κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμι πὺ ἀνάγκασε τὸν Μάλκολμσον νὰ σταθῇ ἀκίνητος, σὰν ἀγαλμα. Ὁ νέος ἐνοιωσε τὰ παγωμένα δάχτυλα τοῦ δικαστοῦ νὰ τοῦ περνοῦν τὴ θηλειὰ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἡ θηλειὰ σφίχθηκε, σφίχθηκε. Τότε ὁ δικαστὴς, παίρνοντας τὸ ἀκίνητο σῶμα τοῦ νέου στὴν ἀγκαλιά του, τὸ πήγε καὶ τὸ ἔβαλε ὀρθιο πάνω στὴ γλυπτὴ ξύλινη πολυθρόνα. Ἀνέθηκε ὕστερα ὁ ἴδιος στὴν πολυθρόνα, καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι του ἄρπαξε τὴν ἄκρη τοῦ κομμένου σχοινοῦ πὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι. Τὴν στιγμὴ πὺ ἤγγισε τὸ σχοινί, τὰ ποντίκια τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια τσιρίζοντας καὶ ἐξαφανίσθηκαν σὲ μιὰ τρύπα τοῦ ταβανιοῦ. Τότε ὁ δικαστὴς πήρε τὴν ἄκρη τῆς θηλειᾶς πὺ ἦταν περασμένη γύρω στὸ λαιμό τοῦ Μάλκολμσον, τὴν ἔδεσε στὸ σχοινί τῆς καμπάνας, κατέβηκε κατόπιν ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ τὴν ἐκάρηξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ νέου...

Σὰν ἄρχισε νὰ ἤχῃ ἡ καμπάνα τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Δικαστοῦ, κόσμος πολὺς μαζεύθηκε. Φῶτα καὶ δαδιά πρόβαλαν ἀπὸ παντοῦ. Χτυπήσαν δυνατὰ τὴν πόρτα, μὰ καμμιά ἀπάντησι δὲν ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα. Τότε οἱ χωριάτες σπᾶσαν τὴν πόρτα καὶ ὥρμησαν στὴ μεγάλη τραπεζαρία, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τους τὸν γιατρὸ Θόρνχιλ.

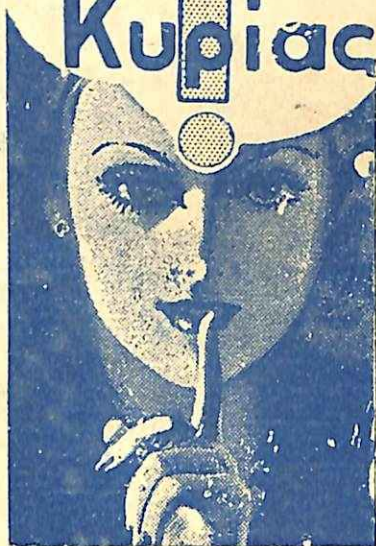
Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ τῆς καμπάνας κρεμόταν τὸ πτωμα τοῦ φοιτητοῦ, καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ δικαστοῦ, στὴν εἰκόνα, εἶχε ἀνθίσει ἓνα μοχθηρὸ χαμόγελο.

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Τ Ε Λ Ο Σ

Τό Μυστικό τῆς Κομψῆς Κυρίας

«Ποιό εἶνε τὸ πραγματικό
μυστικὸ τῆς χάριτος καὶ τῆς
κομψότητος ποὺ ἔκαμαν τὴν
Παριζιάνα περὶφημον εἰς τὸν

κόσμον ὁλόκληρον;» ἠρώτησα
τὸν πλέον εἰδικὸν τῆς κομψότη-
τος τοῦ κοσμικοῦ Παρισιοῦ.
«Παρευρισκόμενα εἰς ἓνα ἀρι-
στοκρατικὸ ξενοδοχεῖον, εἰς ἓ-
να ἀπὸ τὰ κοσμικώτερα χορευ-
τικὰ τσάγια τοῦ Παρισιοῦ. Πα-
ρατηρήσατε τὰς Μὶς λέγει. Τί
παρατηρεῖτε ἐν πρώτοις; Οὔτε
τὸ φόρεμα, οὔτε τὸ καπέλλο,
ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμί-
δος εἶνε τὸ ἀντικείμενον ὅλων
τῶν φροντίδων. Ὅλες ἡ γυναῖ-
κες ἔχουν ἐπιδερμίδα πολὺ
μάττι καὶ βελουτῆ, ἀκόμη καὶ
σ' αὐτὴ τὴν ἀποπνικτικῇ καὶ
γεμάτῃ κόσμῳ σάλα. Παρατη-
ρήσατέ τας τὸ πρῶτ' στὸν περι-
πατό τους στὸ «Δάσος» ἢ τὸ ἀ-
πόγευμα στὶς κοῦρσες, πιάντοτε
εἶνε τὸ ἴδιο. Γιὰ τὸν λόγον αὐ-
τὸν ἡ ΤΟΚΑΛΟΝ εἶνε ἡ τελευ-
ταία λέξις τῆς μοντέρνας Γαλ-
λίδος. Δίδει εἰς τὸ χρῶμα τῆς
ἐπιδερμίδος ἓνα βελουτῆ πετά-
ου ρόδου, τοῦ οὔτε ὁ ἄνευρος οὔ-
τε ἡ βροχὴ οὔτε ἡ ἐφίδρωσις δὲν
μποροῦν νὰ ἀλλοιώσουν. Δίδει
μαγευτικὴν χάρι νέας κόρης κά-
θε ἡμέρα καὶ ὥρα. Δοκιμάσα-
τε ἡ ἴδια τὴν πούδρα ΤΟΚΑ-
ΛΟΝ. Τὰ ἀποτελέσματα ὅπου
θὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ ὁ καθρέ-
πτῆς σας θὰ σᾶς ἐκπλήξουν καὶ
θὰ σᾶς ἐνθουσιάσουν».